

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

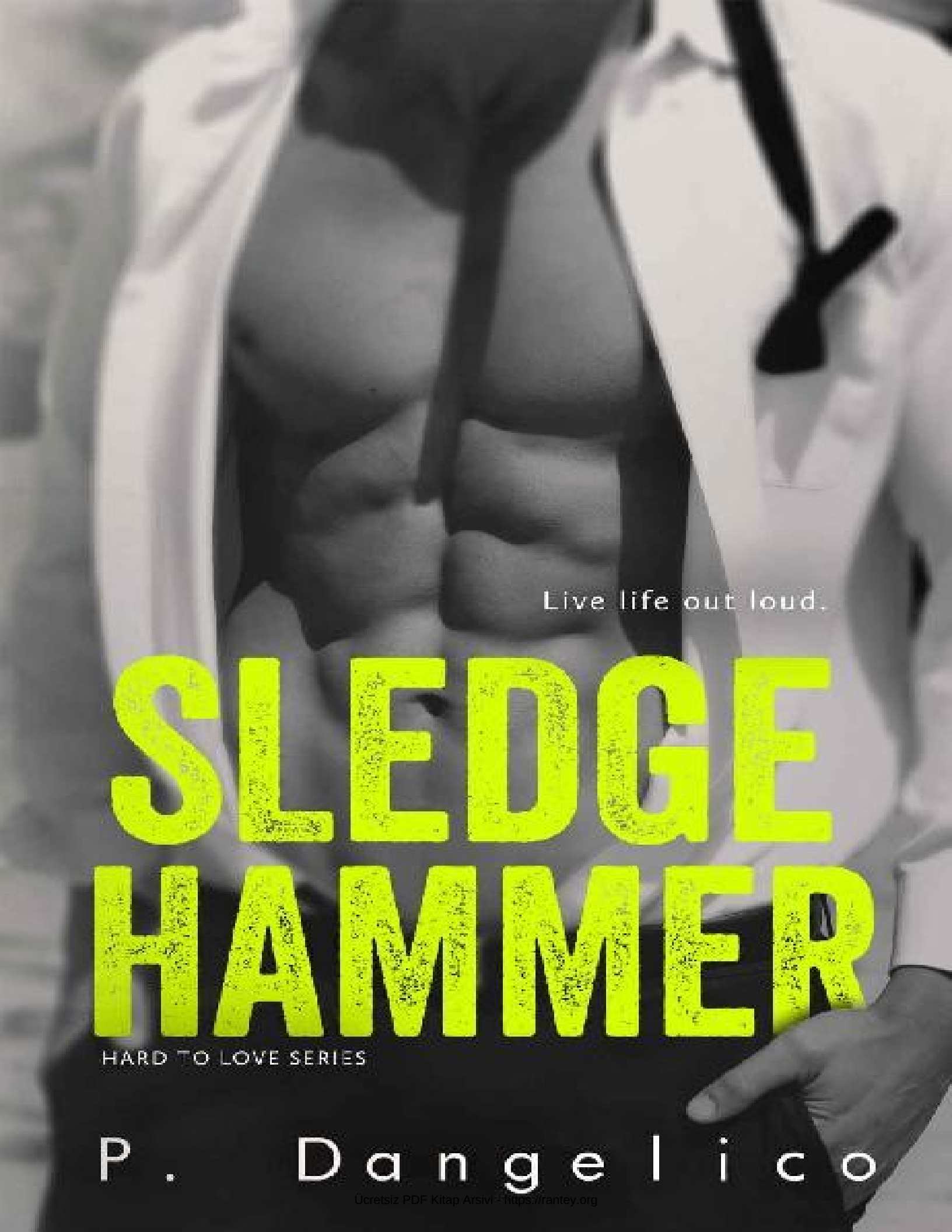
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Live life out loud.

SLEDGE HAMMER

HARD TO LOVE SERIES

P. Dangelico

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SLEDGEHAMMER

Sevmesi Zor Serisi 2. Kitap

P. DANGELICO

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1 Bölüm](#)
[2 Bölüm 3](#)
[Bölüm 4 Bölüm](#)
[5 Bölüm 6](#)
[Bölüm 7 Bölüm](#)
[8 Bölüm 9](#)
[Bölüm 10 Bölüm](#)
[11 Bölüm 12](#)
[Bölüm 13 Bölüm](#)
[14 Bölüm 15](#)
[Bölüm 16 Bölüm](#)
[17 Bölüm 18](#)
[Bölüm 19 Bölüm](#)
[20 Bölüm 21](#)
[Bölüm 22 Bölüm](#)
[23 Bölüm 24](#)
[Bölüm 25 Bölüm](#)
[26 Bölüm 27](#)
[Bölüm 28 Bölüm](#)
[29 Bölüm 30](#)

[Sonsöz](#)
[Yazar Hakkında](#)

BALYOZ (SEVMESİ ZOR #2)

Copyright © 2017 by P. Dangelico

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere mekanik araçlar.

Kapak Tasarımı: Sarah Hansen, Okay Creations

Düzeltilme: Fiona Dreaming www.pdangelico.com

[Posta Listesi - yalnızca yeni çıkanlar ve promosyon](#)

[fırsatları](#). ISBN: 978-1-5323-3289-0

BİRİNCİ BÖLÜM

YHani derler ya açken asla süpermarkete gitmeyin çünkü bir şeyler yaparsınız

Temel içgüdülerinizin aklınızı yönetmesine izin verirsiniz ciddi anlamda yanlış seçimler mi yapmış olursunuz? Evet, aynı mantık ruh emici bir hafta geçirdiğinizde eski nişanlınızı görmeyi kabul etmek için de geçerlidir. Ben buna berbat koşulların mükemmel fırtınası diyorum. New York Eyaleti buna kundaklama dedi.

"Şerif Yardımcısı Dipshit!" Saks On Fifth Outlet'ten indirimli olarak satın aldığım çok güzel bir Jimmy Choo topuklu sandaletin altını küçük nezarethanenin parmaklıklarına sürtüyorum. Bu da bana tek eşinin sözde suç mahallinde bir yerlerde kaybolduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor. Devam edin ve bu gece başıboş bir asteroidin gezegeni yok etmesini dileme nedenlerime bunu da ekleyin.

"Şerif Yardımcısı Dipshit! On yaşımdan beri Law and Order izlediğimi bilmeni isterim! Haklarımı biliyorum ve telefon hakkımı talep ediyorum!"

"Böyle devam edersen kimse gelmeyecek," diye anons ediyor derin bir ses.

Omzumun üzerinden tek hücre arkadaşına bakıyorum. Uzun bedeni metal banktan yarı sarkmış, kollarını gözlerinin üzerine atmış, peruğu yamuk.

"Güzellik uykunuzu böldüğüm için üzgünüm prenses, ama buraya birileri gelmeyeli uzun zaman oldu."

"Adım Cassandra. Ve her zaman saat başında gelirler." Cassandra kolunu yüzünden kaldırır ve gri-yeşil duvardaki saate bakar. "Saat neredeyse iki. Yakında biri gelir."

Meraklı bakışlarım onun pahalı kıyafetleri ve kusursuz makyajı üzerinde geziniyor. İlginç bir bilmece bu Cassandra. Ayağa kalkıyor ve ayaklarını on dört numara gibi görünen kırmızı rugan topuklu ayakkabılarının içine sokuyor. Louboutin'in bu boyda topuklu ayakkabılar yaptığını keşfedince bir an için şok oluyorum.

"Amber." Gözlerim ayaklarından yüzüne kaydı. "Güzel ayakkabılar."

"Teşekkürler." Peruğunun uzun, düz saçlarını düzeltirken, koyu geyik gözleri üzerimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Kızım, yıkılmış bir Külkedisi gibi görünüyorsun. Nasıl oldu da buraya geldin?"

Bir konsinye mağazasında bulduğum eski Badgely Mishka elbisemin yırtık kenarıyla oynarken "Kötü arkadaş," diye mırıldanıyorum.

Cassandra yorgun bir şekilde nefes verir. "Dur tahmin edeyim, eski sevgilini takip ediyorsun ve evine gidiyorsun, o da evli ve beş çocuklu."

"Yakınından bile geçmiyor," diye cevap veriyorum kederle.

"Hadi, Cinder. Muhtemelen birkaç saat daha buradayız. Yaşlı Cassandra'ya hikayeyi anlatabiliriz." Anladığım kadarıyla Cassandra benden çok da yaşlı görünmüyor.

Bakışları altında kendimi çıplak hissediyorum, keskin gözleri zihnimi didik didik inceliyor ve her tehlikeli dönemeci ve kirli yarığı buluyor. "Önce sen."

"Eski sevgilimi takip ediyordum. Evine gittim, evliydi ve beş çocuğu vardı."

"Gerçekten mi?" Şüpheyi sesimden uzak tutamıyorum. "Hayır, pek sayılmaz. İki çocuğu var."

Gözlerim büyüdü. "Yani... izinsiz giriş mi, yoksa haneye tecavüz mü?"

Cassandra bakımlı kaşlarını kaldırıyor. "O kadar heyecan verici bir şey değil. Jaywalking. Muhteşemken yürümek olarak da bilinir," diye cevap veriyor dilbilim uzmanı Henry Higgins'i gururlandıracak bir hitabetle.

"Yürüdüğün için mi tutuklandın?"

"Bilmeniz gerekiyorsa, erkek arkadaşımın evinden çıkıyordum." Gözleri kısılır, dudakları sıkılır. "Eski erkek arkadaşımın evi." Dramatik duraklama yan bakışla vurgulanıyor. "Ve tren istasyonuna giderken, Doğu Hamptons'ın dost canlısı mahalle polisi geldi. Bana kırmızı ışıktaki geçtiğim için ceza yazmaya karar verince tartışmaya başladık. Bu da kamu ahlaksızlığına dönüştü. Bu da tutuklanmaya direnmeye dönüştü."

"Eski sevgilimin ailesinin evini yaktım," diye **ağzımdan** kaçırdım.

Bu itiraf olması gerekenden daha iyi hissettirdi.

Cassandra mükemmel manikürlü parmaklarını uzun saçlarının arasından geçiriyor. "Aferin sana, Cinder."

"Hepsi değil. Sadece küçük bir kısmı-- ve bilerek yapmadım."

"Doğru. Erkek arkadaşımın karısı beni dizlerimin üzerinde bulduğunda ben de öyle demiştim."

Homurdanıyorum. "Hayır, gerçekten. O bir kazaydı."

Yirmi dakika geçmeden Cassandra bana hayat hikâyesinin kısa notlarını, Christopher Hart'ın Cassandra Hart olarak nasıl yeniden doğduğunu anlattı ve ben de dizlerimin dibine kadar son keder hikâyeme gömüldüm.

"Kim mutfağa perde koyar ki?! Ve birinin koca bir şişe içkiyi yere dökmesi nasıl benim suçum olabilir?" Nezarethanenin betonunu aşındırırken sakın gözleri beni takip ediyor. "Beni tutuklamalarını izledi ve hiçbir şey söylemedi!" Kelimeler gerçek mühimmat gibi hızlı ve gürültülü bir şekilde havada uçuşuyor.

"Jones? Amber Jones," diye bağılıyor bir erkek sesi. Hücrenin kenarına koşuyorum ve yüzümü parmaklıklara olabildiğince yaklaşıyorum.

onlara dokunmadan yapabilirim.

"Buraya!"

Şerif Yardımcısı Dipshit, gözleri elindeki panoya yapışık bir şekilde yürüyor. "Telefon görüşmenizin zamanı geldi."

"Bu akşam sivil haklarımın kaç farklı şekilde ihlal edildiğini avukatıma anlatmak için sabırsızlanıyorum." Benim kızgınlığım karşısında Şerif Yardımcısı D sıkılmış görünüyor. Cassandra'yı göstererek, "Ve onunki," diyorum.

Gerçek: Ne bir avukatım var ne de avukat tutacak param. Ve eğer bu talihsiz gerçeği düşünmek için kendime zaman tanırsam, histeri krizlerine gireceğim.

Omzumun üzerinden bana başparmağıyla onay veren Cassandra'ya bakıyorum. "Canlarına oku, Cinder."

"Gidelim, Jones." Kapının kilidini açtı ve beni dışarı çıkardı. Şerif Yardımcısı D kalın New York aksanıyla, "2017'yi başlatmanın yolu," diyor.

Evet, gerçek bir kazanan olacak gibi görünüyor.

Beş dakika sonra Cam'in numarasını çeviriyordum. Camilla Shaw: resmi olarak DeSantis, resmi olarak Blake, resmi olarak DeSantis. Camilla benim Shirley'imın Lavern'i, Batman'imın Robin'i. Beşinci sınıftan beri en iyi arkadaşım, Jimmy Murphy Cam'in yüzüne yakar topla vurmanın onun dikkatini çekmek için iyi bir yol olduğuna karar verdiğinde. Neredeyse burnunu kırıyordu, bu yüzden ben de onun aletini karate darbesiyle kırıyordum.

Günün geri kalanını bir sokak köpeği gibi peşimde dolaşarak ve bana defalarca teşekkür ederek geçirdi. Yakın zamanda gitmeyeceğini anladığımda onu sahiplenmeye karar verdim. O zamandan beri çok iyi arkadaşız. Ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü hayatımda güvenilebileceğim çok fazla insan yok ve Cam bu listenin en başında yer alıyor... düşününce, bu listenin tamamı.

Üçüncü çalışta biri telefonu açar ve yüksek sesli bir homurtu telefonu patlatır. "Bu canavar yine mi sana saldırıyor?" Ahizeyi kulağımdan uzak tutarak söylüyorum.

"Kocamdan mı bahsediyorsun?" Camilla zar zor uyanarak mırıldanıyor.

"Seni başka kim monte edebilir ki?" diye homurdanıyor arka plandan çok derin bir erkek sesi.

Camilla kısa süre önce New York Titans'ın oyun kurucusu Calvin Shaw ile evlendi. Uzun, sıkıcı bir hikaye. Baharda bir bebek bekliyorlar.

Yumuşak kıkırdaması, ahizenin üzerindeki bir el tarafından kesiliyor.

Sonra fısıltıyla "Üzgünüm, Boo. Uyumaya devam et."

Ardından daha fazla homurtu geliyor. "Bunlar oturmaya çalışırken çıkardığım sesler. Belimdeki yedek lastik yoluma çıkıyor."

"Hamileliğin zevklerini başka bir zaman tartışmamız gerekecek. Şu anda ilgilenmem gereken daha acil bir konu var." Bütün gece ilk kez bir utanç duygusu kaplıyor içimi. Gergin bir şekilde masa telefonunun spiral akordunu daireler çizerek çeviriyorum.

"Zaman dolmak üzere Jones," diye bağılıyor Şerif Yardımcısı D.

"Neden arıyorsun? Gitmen gereken bir parti var sanıyordum," diye yavaşça soruyor Camilla, yarı uyanık bir halde.

"Bunu söylemen komik... umm..."

"Ambs--ne oldu?" Sesinde mizahın bariz bir şekilde yer almadığını fark ettim. Ancak ince bir korku iması yok değil. Beni çok iyi tanıyor.

"Beni hapisten çıkarmaya ne dersin?"

İki dakikalık bir sessizliğin ardından derin bir iç çekiyorum. "Neredesin?" diye bağılıyor, uykunun sisi bir anda kayboluyor. İnatçı bir ağrının yerleştiği burnumun köprüsünü çimdikliyorum.

"Southampton ilçe
hapisanesi." "Bana bir
saat ver.

"ŞİMDİ NE OLACAK?" Hücrenin içine geri adım atarak söylüyorum.

Yirmi dokuz yaşımdayım, otuzuma merdiven dayadım ve ne öğrendim? Şu anki görünüşüme göre

hiçbir şey söylememeliyim.

"Şimdi avukatınızı bekleyeceksiniz ya da avukat tutacak paranız yoksa size bir kamu avukatı atanacak," diye cevap veriyor Şerif Yardımcısı D. kilidi çevirirken.

İki buçuk yıl önce bir duvara çarptım ve kendime bir söz verdim. Daha iyi seçimler yapmaya başlamanın zamanı gelmişti, o zamana kadar yaptığım seçimlere uzaktan yakından benzemeyen seçimler. Az önce ön dişlerimi tekmeleyen ve ağzımla rıza dışı sevişen kişiye çok benzeyen türden seçimler.

Bu seçimler neredeyse sadece tek bir konuyu içeriyor--Aşk. Benim oyunumda utanmak yok. İyileşmenin ilk adımı bir sorununuz olduğunu kabul etmektir. Hayatım boyunca onun peşinden koştum. Peki karşılığında aşk benim için ne yaptı? Hiçbir şey. Beni yaralı, hırpalanmış ve her seferinde biraz daha umutsuz bırakmaktan başka.

İlişkileri bırakmaya yemin etmek şimdiye kadar yaptığım en yetiştikince şeydi. Altı yaşımdan beri hayatımda sabit ve doğru olan tek şeyden, büyük ekranda kariyer yapma arzumdan -ya da küçük ekranda- ödün verme gücüne sahip duygusal bağlar artık yok. İkisi de olur.

Bu da beni Parker'ın ailesinin yeni yıl partisinde olanlara getiriyor. Parker Ulysses Gregory (gerçek), bir zamanlar benim nişanım ve tüm hayatımı severek geçireceğim adamdı. Bir oyunculuk sınıfında tanıştık. Ben hevesli bir aktristtim. O ise oyunculuk sürecini daha iyi anlamak isteyen hevesli bir film yapımcısı ve yönetmendi. Aynı zamanda sessiz, sevimli bir şekilde kendini küçümseyen ve sanatına takıntılı biriydi - tam da benim tarzımdı. Destansı bir romantizmin tüm özelliklerini taşıyordu. Yani romantizm, Manhattan'da uygun fiyatlı kira ve Diş Perisi gibi fantezilere hala inandığım zamanlarda.

Kamu hizmeti duyurusu, bayanlar. Dikkat etmeniz gerekenler bunlardır. Bir mil öteden geldiğini gördüğünüz ukala şeytanlar. Neden "uysal olan miras alır" derler bilirsiniz.

Dünya'? Çünkü kimse o piçlerin geldiğini göremez. Şimdi normal programımıza dönüyoruz.

Aşkımız sıcak ve hızlı bir şekilde yanıyordu, şehvet ve kelebeklerle doluydu ve şehir merkezindeki karanlık ve trajik derecede havalı salonların köşe kabinlerinde birbirimizi pençeliyorduk. Yıllarca süren kötü ilk buluşmalardan sonra Parker beni Aşka yeniden inanmaya zorladı.

"Gördün mü," dedi umutsuz romantik ruhum, "peri masalları gerçek oluyor." Belli ki romantik ruhum bir solucanın IQ'suna sahip. Aslında, bir solucanın kendini koruma kapasitesi vardır.

Üç ay sonra evlenme teklif ettiğinde, çok hızlı görünmüyordu. Doğru gibi görünüyordu. Ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki sadece ona olan aşkımın dokusunu değil, daha da kötüsü kendime olan saygımı da zedeleyen küçük, ince iğneler başlayana kadar.

Eski dangalak: "Ailemle öğle yemeğinde yırtık kot giymesen olur mu?"

İyi. Sevdiğim adama uyum sağlayabilirdim. Ailesinin özentisi, sözde entelektüel, kendini beğenmiş pislikler olduğunu düşünsem bile. Başarılı sanat simsarları mı dediniz? Koons, Hirst ve Richter gibi çağdaş sanatçılar üzerine uzmanlaşmışlar mı diyorsunuz? Vay anasını diyorum.

Eski dangalak: "Neden diğer kadınlar gibi sütyen giyemiyorsun?"

Çünkü diğer kadınların aksine benim neredeyse hiç göğsüm yok. Bu gerçeği yakından bildiğini unutun. Büyük değil, sütyen aldım.

Eski dangalak: "Toplum içindeyken sesini alçaltabilir misin?"

Sessiz sesimi kullanıyordum. Tamam, fısıldayacağım.

Eski dangalak: "Küfürlere dikkat eder misin? Kadınlara yakışmıyor."

Söylemek istediğim şey siktir gitti. Ama demedim. Denedim. Onun için denedim. Gerçekten denedim. İşe yaramadı. İşe yaramadı. Küfür günlük konuşmalarına o kadar sık karışıyor ki, bunu durdurmaya çalışmak bana

konusma engeli verdi. Bu gitti

ta ki iğnelemeler artık ince ve örtülü olmaktan çıkıp düpedüz kaba bir hal alana kadar.

Sonra bardağı taşıran meşhur damla geldi. Benden yüzyılın rolünü, beğenilen bir kablolu dizide düzenli bir yeri reddetmemi istedi çünkü biraz çıplaklık gerektiriyordu. Her nasılsa, dahi oyuncu olduğumu unutmuştu.

Çıplaklık beni heyecanlandırdı mı? Tabii ki hayır. Ancak bugünlerde bu iş tanımının bir parçası. Bir noktada bunun olmasını beklememek için ya çok saf ya da aptal olmanız gerekir. En kötüsü de, ben yaptım. Onun için reddettim. Bunu her düşündüğümde hala yaşadığım kendimden nefretin derinliği tarif edilemez.

Ayrıldığımızda, kendimin sadece bir kabuğuydum. Tanımadığım biri. Sevmediğim biriydim. Aynaya bakıp utanç hissetmemem, kendi yapısökümümün gönüllü bir katılımcısı olduğum için kendimden nefret etmemem tam bir yılımı aldı. Geriye dönüp baktığımda, olan buydu. Sistematik olarak her seferinde bir kelime parçalandım.

Siz beni yargılamadan önce şunu söylememe izin verin, onun içinde çok fazla iyilik de vardı, onu öylece bir kenara atamayacağım kadar çok iyilik. Bana kendi yöntemleriyle bakma konusunda harikaydı. Tüm yemek ve yiyecek alışverişini o yapıyor ve her zaman günde bir sağlıklı öğün yememi sağlıyordu. Seçmelere katıldığımda bana çok destek oldu ve hazırlanmama yardımcı olmak için her şeyi yaptı. Ve en önemlisi, büyükanneme karşı çok iyiydi.

Parker'la birlikte olduğumuz dönemde büyükannem destekli yaşama taşınmak zorunda kaldı çünkü Alzheimer hastalığı kısa bir süre için bile olsa artık yalnız bırakılamayacak kadar ilerliyordu.

Çok sadık biriyimdir. Organize suçlardan bahsediyorum, yanımda duran insanlar söz konusu olduğunda devam et ve suda boğ, işe yaramayacak tarzında sadık. Bu yüzden ona bu kadar uzun süre katlandım.

İlişkimizin sona ermesinden bu yana geçen iki yıl içinde kendimi yavaş yavaş toparladım. Rocky müziğini başlatın. Zanaatım üzerinde çalıştım. İki ulusal reklamda oynadım. İyi eleştiriler alan iki oyunda rol aldım. Tüm Çekim Yasası kitaplarını okudum. Bunların işe yarayıp yaramadığına hâlâ karar verilmedi. Gerçi şu anda kendimi içinde bulduğum hücreye bakınca, hayır demeye meyilliyim.

Bu benim yılım olacaktı. Uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyordum. . bir şey Büyük. Bir şey Önemli. Hayatınızı değiştirecek bir şey. Hiç o yüklenme, o huzursuzluk hissine kapıldınız mı ve bilirsiniz, sadece bundan sonra ne olacağına çok dikkat etmeniz gerektiğini bilirsiniz? Bütün hafta o hissi yaşadım. "Jones, avukatın geldi." diye bağırıyor Şerif Yardımcısı D. Bu Hayat değiştiren derken bunu kastetmemiştim.

Çenemi dizlerimden kaldırıyorum, yorgun bedenimi nezarethanenin metal bankından indiriyorum ve dışarı çıkmadan önce Cassandra'ya son bir kez bakıyorum. "Hey, iyi olacak mısın?"

Gözleri bana daha kötülerini gördüğünü ve hayatta kaldığını söylüyor. Dolgun dudaklarının bir tarafı yukarı kalkıyor. "Ben her zaman iyiyim, Cinder."

Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim.

"Beni mağazada ziyarete gelir misin?"

diye ekliyor. "Geleceğim."

İKİNCİ BÖLÜM

DMemur D beni uzun bir koridordan geçirerek küçük bir cam penceresi olan metal bir kapıya götürdü. Avukat dedi. Camilla.

Hayatı buna bağlı olsa bile bu rolün altından kalkamazdı. Çok dürüst ve şeffaftı. Bu da kısa sürede birini bulduğu anlamına geliyor. Hem de yeni yıl arifesinde. En iyi arkadaşım tam bir yağmur yağdırıcıdır.

Çıplak ayaklarımın üzerinde zıplıyor, küçük pencereden bakmak için boynumu büküyorum. Tek yapmak istediğim eve gitmek, yorganın altına girmek ve hırpalanmış egomu sağlığına kavuştururken bir hafta boyunca dışarı çıkmamak ve özgürlük vaadi beni sabırsızlandırıyor. Bu gece ilk defa kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Dipshit kapının kilidini açana kadar. Ta ki kapının diğer tarafında kimin olduğunu net bir şekilde görene kadar ve sonra daha iyi hissetmiyorum. Hayır. Aslına bakarsanız daha kötü hissediyorum. Tıpkı bir dakika önce beslediğim iyimserlik kırıntılarının boşa gitmesi gibi.

Camilla'nın kocasının en iyi arkadaşı. Bir elini mükemmel dikilmiş smokininin cebine sokmuş, ayakta duruyor. Gömleğinin üstü açık, papyonunun uçları aşağı sarkıyor, gözleri cep telefonunun ekranına yapışmış.

Hayır, hayır. Tanrım, bunu bana yapma. İyi olacağım. Yemin ederim olacağım.

Gözlerimi kırpttırıyorum, umut ediyorum ve dua ediyorum ama hayır, hayal görmüyorum. Bu kâbus gerçek. Geri çekilmeye başlıyorum ve Şerif Yardımcısı D kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor, ses zaten çığ olan sinirlerimi gıcıklıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim garip bir şekilde yüksek ve keskin çıkıyor.

Yukarı bakıyor. Kalın kirpikli kahverengi gözleri yüzümü tarıyor, yüzümün yarısına kadar indiğine şüphe olmayan siyah göz makyajıma dikkat ediyor, gümüş rengi mini elbisemin yırtık kenarına doğru ilerliyor, sonra çıplak ayaklarıma kadar iniyor. Ayak parmaklarım refleks olarak kıvrılıyor, onun incelemesinden saklanıyorum.

Milyonlarca küçük acılı ölümden ölüyorum. Bir milyon. Eğer her birimiz için kişisel bir cehennem çemberi varsa, bu benimki.

Ethan Vaughn gibi adamların bu gezegene bizlerin kendimizi kötü hissetmemiz için gönderildiğine inanıyorum. O çok... mükemmel. Bu kelimedenden nefret ediyorum, gerçekten, ama bu adamı tarif etmenin başka bir yolu yok. Adonis'i kıskançlıktan çatlatacak bir yüz ve vücut, başarılı, kusursuz giyimli. Düzgün biri. Çok temiz. Saat gece yarısını geçti ama o hâlâ ütülü ve temiz. Bu nasıl mümkün olabilir? Bahse girerim mavi çöp kutusuna atmadan önce geri dönüşümünü duruluyordur. Muhtemelen parfüm osuruyordur.

Ben almam. Sadece inanmıyorum. Saçmalık ölçerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Ya da belki de benim siyah ruhumdur. Her neyse, bu ikisinden biri bana mükemmel görüntüsünün altında gizliden gizliye bir homofobik, garsonlara karşı kaba ya da hayvanlara karşı acımasız olabileceğini söylüyor. Kim bilir, belki de kimse görmezken kedileri tekmelemeyi seviyordur.

Bay Mükemmel hâlâ bakıyor ve henüz tek kelime etmedi. Söylemesine de gerek yok. Kurnaz değerlendirmesinden dolayı derim yanıyor.

İyi bak, seni hasta kedi tekmeleyen orospu çocuğu.

"Bir avukata ihtiyacınız olduğu izlenimine kapılmıştım." Derin sesi düzgün ve etkilenmemiş. Bir avukatın

Beni park cezasından kurtarması için ona ihtiyacım olduğu izlenimi mi? Sırada ne var, esneme mi?

Cep telefonunu ceketinin cebine sokuyor ve kollarını kavuşturuyor. Onun saçma sapan umursamaz tavrına kendi tavrımla karşılık veriyorum. Sanki her gün hapishanelerde İntihar Timi'nin en yeni üyesi gibi takılıyormuşum gibi sıkılıyorum. "Sen spor avukatı ya da şirket avukatı falan değil misin?"

"Çalışmak için lisansım var."

Dandy. Sadece züppe. "Camilla ile konuştun mu? Geliyor mu?"

Camilla ve Vaughn geçen yıl Calvin için çalışırken, onun yeğeni Sam için dadı ve öğretmen olarak beklenmedik bir dostluk kurdular. Bu adama karşı bir zaafı var ve nedenini bir türlü anlayamıyorum.

"Evet."

Bu kadar mı? Başka bir açıklama yok mu? Sessizlik devam ediyor. Görünüşe göre yok. Soğuk bakışları bir kez daha üzerimde geziniyor ve omurgam dikleşiyor. Bu iş bende. Bu işte iyiyim. İçimde hüngür hüngür ağlayan, mahcup bir karmaşa, dışımda ise büyük bir S ile soğukkanlı, ipek gibi pürüzsüz ve bir o kadar da havalıyım. Ben bir oyuncuyum, rol yapmak benim işim. Bu konuda yetenekliyim. Böylece, beceri çantamın derinliklerine inerek, ona en şeytani bakışlarımı yöneltiyorum.

"Savcı kefaletin iki yüz bin olarak belirlenmesini istiyor."

"Ne?"

Şeytani bakışları unutun. Unutun gitsin, çünkü o bakış yüzümden düşüyor, yerini şok ve katıksız bir korku alıyor. Kalbim göğsümün içinde o kadar sert çarpmaya başlıyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlatın ve doğru kısımları atlamayın."

Kulaklarıma kan hücum ediyor. Tek duyduğum wah wah wah doğru parçalar. Başım dönüyor, bacaklarım titriyor.

Tökezleyerek odadaki tek sandalyeyi arıyorum ve içine yığılıyorum.

"BEN... BEN--" Üzerimde gezinen adamı iyice ölçmek için çenem yukarı kalkıyor. "Yalan söyleyeceğimi mi ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey önermiyorum. Bana sadece ve sadece gerçeği söylemeni istiyorum, yoksa bu geceyi ve öngörülebilir gelecekteki her geceyi buradan daha kötü bir yerde geçirirsin."

Yutkunmak imkânsız, boğazım sıcak bir dehşet yığınıyla tıkanmış durumda. Başka koşullar altında, yumuşak karnımı bu adama göstermektense paslı bir bıçakla tıraş olmayı tercih ederdim. Ancak şu haliyle saf bir ahmak gibi görünmek ciddi bir hapis cezasından çok daha iyi.

"Parker, eski nişanlım, iki gün önce aradı ve benimle gerçekten konuşması gerektiğini, ailesinin Yeni Yıl partisi için şehirde olduğunu söyledi. Gregory'ler her yıl yaparlar--"

"Biliyorum," diye araya giriyor Vaughn. "Nasıl--"

"Nasıl olduğunu boş ver."

Ses tonu beni olabilecek en kötü şekilde sinirlendiriyor. Derimin altına giriyor ve kulaklarınızı kanatacak kelimeler savurmak için kaşınmama neden oluyor. Dürtü kontrolümün zayıf olduğunu açıklamama gerek var mı?

Yaklaşıyor ve ben anında geriliyorum. Masanın köşesine yarı oturmuş, bana doğru bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sanki sessizliğiyle bana işkence etmek için dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi beni bekliyor. Bu saçmalığı hak etmek için geçmiş yaşamımda kime tecavüz ve yağma ettiğimi ilk kez merak etmiyorum.

Çok yakınımda. Yakınlığı, tek ve tutarlı bir düşünce oluşturma yeteneğimi bozuyor. Ve onun kokusunu alabiliyorum. Tanrım, bu da ne? Cidden dikkatimi dağıtıyor, hem de hiç hoş olmayan bir şekilde. Bu da sadece öfkemi körüklüyor.

"Jones?"

"Doğru." Başımı kaldırıp onun yoğun bakışlarına karşılık veriyorum. "Beni davet etti. Bana söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu söyleyen üç mesaj bıraktı. İhtiyacın olursa bende var."

"Kişisel mi?"

"O sırada hiçbir fikrim yoktu. İşle ilgili olabilirdi." Yine de kişisel olmasını umuyordum. Bunu söyleyemem.

"Devam et."

"Orada yüzden fazla insan vardı, çoğu ya sarhoştur ya da gece yarısına kadar kafayı bulmuştu. Parker'ı birkaç kez gördüğümde sürekli benimle konuşması gerektiğini, fırsatını bulur bulmaz beni bulacağını söylüyordu. Ailesinin yanında filmlerinden biri için potansiyel yatırımcı olan insanlar vardı ve o da onlara teklif götürmekle meşguldü. Hiçbir şey düşünmedim..." Elbisemin yırtık dikişiyle oynuyorum, ağzımdan çıkan her kelime olayları yeniden yaşarken beni daha da endişelendiriyor. "Onun birkaç arkadaşını tanıyorum, bu yüzden etrafta bekliyor değildim..." Sesim kısılıyor. Kimi kandırıyorum ben? Tabii ki bekliyordum. Kendi kulaklarıma bile mazeret oldukça zayıf geliyor.

"Ama yapmadı."

"Hayır," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Sonra, gece yarısından hemen önce, annesi Susan, Parker'ın yeni nişanını kutlayan bir kadeh kaldırdı." Bir buz tabakası kadar kusursuz ve durağan bir yüze bakıyorum, ne düşündüğünü gösteren hiçbir şey yok. "Ben... şaşırdım." Tam olarak doğru kelime bu değil ama yine de kendimi tutuyorum. "Kimseyle çıktığından bahsetmemişti bile."

Sesim soluklaşıyor. Vaughn'un yüz ifadesi hiç değişmedi. Hiçbir yerinde bir damla sempati ya da anlayış yok.

"Düşündüm de..." Ne olacağını sanıyordum ki? Dizlerinin üzerine çöküp hata yaptığını itiraf edeceğini ve onu geri almam için yalvaracağını mı? Evet, düşündüm. Diz çökmesini istedim. Onu geri almaya hiç niyetim yoktu.

Kanseri iyileştirme şansım daha yüksekti - bununla birlikte, Parker'ın sürünme düşüncesi beni zevkten çılgına çevirdi.

"Yangın çıkardığın kısma gelelim."

Daralan gözlerim tekrar ona döndü. Camilla'nın bu adama bir daha çekici dediğini duyarsam, hiç uyardan memelerini yumruklayacağım. "Gerçekten neden buradasın?"

"Calvin'e bir iyilik borcum var."

Bu gece gittikçe güzelleşiyor. Bilmem gerekirdi. Calvin ile ilişkim en iyi şekilde zayıf olarak tanımlanabilir. Bence o huysuz bir pislik. O benim... kim bilir ne düşündüğümü düşünüyor, ama iyi olmadığına inanmak için nedenlerim var.

Mesele şu ki, Camilla'yı seviyor. Onu mutlu ediyor. Ve o mutlu olduğu sürece, biz de iyi geçiniriz. Onu mutsuz etmeye başlarsa Tanrı yardımcısı olsun. Adama kesinlikle borçlu kalmak istemiyorum, ancak boynumda neredeyse çeyrek milyon dolarlık bir ilmek varken, şansımı bir kamu avukatı ile denemek istemiyorum.

"Ben mutfağa kaçtım, Parker da peşimden geldi ve tartışmaya başladık. Anlayacağınız, yemek personeli ve içeri girip çıkan konuklar arasında tam bir kaos vardı. Tartışıyorduk ve ben... iki tane saman kabını ahşap zemine itmiş olabilirim ve hani şu altındaki küçük şeyler var ya--"

"Olabilir mi, yoksa oldu mu?" diye araya giriyor, kaşları kibirli bir kavisle kalkıyor.

"Yaptım." Sessizliği beni devam etmeye zorluyor. "Parti çamuruydu! Birinin yere bir şişe içki döktüğünü nereden bilebilirdim ki?!"

Zemin alev almış gibiydi. Biraz komikti. Ta ki komik olmayana kadar. Alevler perdelere ulaşana ve yangın kontrolden çıkana kadar.

"Kimse yangın söndürücüyü bulamadı. Saniyeler sonra perdelere ulaştı. Gerisini biliyorsunuz."

Tam bir dakika daha sessizlikle geçti. Bu arada onun yargısını üzerimde hissedebiliyorum. Tehlikeli olarak görülmekten çok daha kötüsü, bir aptal olarak yargılanıyor ve mahkum ediliyorum. Onun gözünde, sonsuza dek en yüksek mertebeden bir berbat, bir tavşan kazanı, neredeyse eski sevgilisinin ailesinin evini yakan çılgın bir piliç olacağım. Ve ben bunu bile doğru yapamadım. Bana bir kurşun sık ve buna merhamet cinayeti de.

"Kim mutfığa perde asar ki?!!" Kendimi savunmak için çılgılık atıyorum. Her şey düşünüldüğünde, henüz hüngür hüngür ağlamaya başlamamış olmam bir mucize.

Sözde avukatımdan uzun, acı dolu bir iç çekiş kaçıyor. "Tamam, anlaşma şu. Beşinci dereceden kundakçılıkla suçlanıyorsun. Bu da A sınıfı bir kabahat, en az ciddi olanı. Ancak yine de yangının kasıtlı olarak çıkarıldığını kanıtlayabilirlerse bir yıl hapis cezası alma ihtimalin var--"

Hapis cezası mı? Bir yıl mı? Bu gerçekten oluyor olamaz. Bir gün birinin şampanyama tecavüz ilacı katmış olması için dua edeceğim hiç aklıma gelmezdi ama o gün geldi. Şu anda dua ediyorum ve çok dua ediyorum.

"Ya pişman olsaydım?"

Mükemmel kaşları kırışıyor. "Ne kadar içtin?"

"Bir kadeh şampanya." Başımı kaldırıyorum ve ilk kez onun iri kahverengi gözlerinde endişeyi görüyorum. "Aklımı başımda tutmak istedim."

"Herhangi bir noktada bayıldın mı?" "Umm, hayır," diye isteksizce itiraf ediyorum.

"Olmadığınızı varsayarak devam edeceğiz. Gregory'lerin bu toplumun temel taşları olduğunu açıklamama gerek var mı? Onların sözüne karşı sizin sözünüz olacak, özellikle de Susan'ın."

"Susan beni hiç sevmeydi. Parker oradaydı. Bunun bir kaza olduğunu biliyor!"

"Ne olursa olsun, bu onun malı. Gösteriyi Susan yönetiyor ve onun sözüne karşı sizinki olacak."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

T Birkaç dakika sonra koridorda küçük bir mahkeme salonuna götürüldük. Titriyorum. Attığımız her adımda vücudum beni gezegenden koparabilecek bir hızda titriyor. Vaughn'un yanımdaki sabit varlığı bunun olmasını engelleyen tek şey. Dışarıda Mahkeme salonunda bir banka oturup sıramızı bekliyoruz. "Orada ne olursa olsun, tek kelime etmeyeceksin." Vaughn'un sivri bakışları benimkileri delip geçiyor. "Anlaşıldı mı?"

Tartışamayacak ya da kendimi savunamayacak kadar yorgunum. Hayata karşı çok hayal kırıklığına uğradım. Onu kısaca kontrol ederken başımı sallıyorum ve bunu kastediyorum. Bütün gece boyunca ilk kez burada olmasından memnunum - bunu ona itiraf etmektense tırnaklarımı bir penseyle sökmeyi tercih etsem de. Kimse bu adamdan daha iyi bir saygınlık ve yetkinlik imajı çizemez. Davama biraz güvenilirlik katacaktır... umarım.

"Jones."

Gözlerimi kaldırdım. "Hmm."

Bakışları kalkık yüzümde geziniyor. "Bana güvenebilirsin."

Dürüstlük ve endişe bana bakıyor. Endişe beni şaşırttı. Bu adamın etrafında birkaç kez bulundum; sanal olarak birbirimize yabancıyız. Ama yine de endişesi gerçek. Ve

"Hayatın berbat olduğu için üzgünüm" tarzında değil. Hayır, kişisel görünen bir şekilde gerçek, sanki onun da bir çıkarı varmış gibi.

"Yapabilir miyim?" Çoğum şüphecilikle doluyken, küçük bir parçam umutsuzca ona inanmak istiyor. Ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yok. İnsanlara güvenmem. Hiç güvenmedim. Ama şimdi başka seçeneğim yok.

"Evet," diye kesin bir dille yanıtlıyor.

Sessiz sesi, duygusuzlaştığını düşündüğüm yumuşak bir noktama çarpıyor. Şu anda onun iyi davranmasını kaldıramam. Kibarlık dışında her şeye katlanabilirim. Gözlerimi sıkarak kapatıyor, boğazımı zorlayan duygu dalgasıyla savaşıyorum.

"Peki ya Cassandra?" Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve onu tam bir şaşkınlık ifadesiyle bana odaklanmış halde buluyorum.

"Cassandra kim?"

Dakikalar sonra küçük bir mahkeme salonunda duruyoruz. Sağımızda yorgun, dağınık genç bir savcı. Önümüzde, merkezi oyuncu kadrosundan fırlamış gibi görünen bir yargıç. Yaklaşık bir asır yaşında, gür beyaz kaşları ve bıyığı var. Bu doğru. Bu benim hayatımın özeti.

"Gerçekten mi?" Nefesimin altında mırıldandım.

"Şşşt," diye fısıldıyor Vaughn bana doğru bakmadan, yüzü konsantrasyon içinde bir çalışma.

"Adamın kulaklarının dışında büyüyen bir bitki bahçesi var. Hiçbir şey duyamıyor," diye fısıldayarak karşılık veriyorum. Görüş alanımın kenarında Cal ve Cam'in içeri girip on sıra aşağıda oturduklarını fark ediyorum. İçime bir rahatlama çöküyor. Süvariler gelmişti. "Vaughn?" diye mırıldandı yargıç. İki West Highland teriyerini andıran kaşları alnına tırmanıyor. "Herhangi bir Harrison Vaughn'la ilişkisi var mı?"

"Evet, Sayın Yargıç, o benim babam."

"Hmm, Charlie Weebly'nin selamını söyle."

"Söyleyeceğim, Sayın Yargıç."

Yargıç durmadan konuşuyor, suçlamaları okuyor. Avukatıma göre, olabildiğince sessiz bir şekilde terliyorum.

"Nasıl savunma yapıyorsun?"

"Suçlu değilim, Sayın Yargıç."

Yargıç, cevap vermeden önce bazı notlara göz atması gereken savcıya hitap eder.

Vaughn hemen sözünü keser. "Sayın Yargıç, sanığın sabıkası yok. Ve iddia edilen suçun işlendiği yere davet edildi. Telefon kayıtları bunu gösterecektir. İki yıldır mağdur tarafla iletişime geçmek için herhangi bir girişimde bulunmadı."

İki şey var. Birincisi, biraz rahatladım. Vaughn'un bir ceza avukatı olmadığını biliyorum, bu yüzden her iki şekilde de olabilir. İkincisi, biraz huşu içindeyim. Kabul ediyorum, onu daha önce bir iş ortamında hiç görmedim, ancak Vaughn'un sergilediği özgüven ve mahkeme salonuna hakimiyeti tüylerimi diken diken ediyor.

Sinirli ve aşırı yorgun savcı, "Sayın Yargıç, kurbanın mülkünde önemli bir hasar var," diye karşılık verir. "Suça tanıklık eden çok sayıda kişi var."

Vaughn, "Kim sarhoştı, Sayın Yargıç?" diye karşı çıkıyor. "Uyuşturucu kullanıldığına dair kanıtlar da var."

"Ne öneriyorsunuz Bay Vaughn? Bu bir tutku cinayetine benziyor. Onu serbest bırakırsam olayların tırmanmayacağına inanmak istemiyorum. Kasabamı kasıp kavurmasına izin veremem."

Yani şimdi King Kong oldum. Harika, gerçekten harika. "Kefaletini ben ödeyeceğim, Sayın Yargıç."

Başım dönüyor, gözbebeklerim Vaughn'u bana bakmaya çağırıyor. Ancak o bana bakmıyor. Aslında, dikkati yargıçta kalıyor.

Gür kaşlar yargıcın alnına geri tırmanıyor. "Bunu söyleyeceğinizden korkuyordum." Duraklıyor, bazı kâğıtları karıştırıyor. "Pekâlâ. Kefaletin elli bin dolara indirilmesi talebinizi bir şartla kabul ettiğim kayıtlara geçsin: Bir anlaşmaya varılana ya da bir mahkeme tarihi belirlenene kadar ev hapsi."

"Sayın Yargıç, davalı evini terk edemezse işini kaybedecek ve ciddi maddi sıkıntılar yaşayacak." Vaughn'un gözleri neredeyse belli belirsiz bana kayıyor ve uzaklaşıyor. Ben yine de yakaladım. "Bayan Jones'un sorumluluğunu üstlenmeye hazırım. Benimle kalabilir."

Ne dedin?

Kamçılanıyorum. Ona bakıp duruyorum, dikkatini çekmek için gözbebeklerimle onu dürtüyorum ama yine de hiçbir şey yok. Belki de hiç var olmamışımdır.

"Elli bin dolar ve gözaltında tutulacak, Bay Vaughn. İyi şanslar." Yargıç tokmağını vurdu. "Sıradaki dava dosyada." Kulağıma gelen yüksek perdeden çınlama sesi onu bastırırken sesi kayboluyor.

Camilla kollarını açmış bana doğru yürürken, "Tam bir köpek pisliği gibi görünüyorsun," diyor. Mahkeme salonunun dışındayız, Vaughn'un beni buradan çıkarmak için gerekli evrakları hazırlamasını bekliyoruz.

"O kadar iyi, ha?"

Camilla kollarını boynuma doluyor ve beni sıkıca kavırıyor, ben de onun vücudunun manzarasında kayboluyorum, yüzüm iki devasa boyuttaki göğüs arasında sıkışıyor.

"Beni tehdit ediyorsun," diye belirtme ihtiyacı hissediyorum.

Beni kendisinden uzak tutarak daha yakından inceliyor. "Ayakkabıların nerede ve elbisene ne oldu böyle?"

Aşağı bakınca onun ne gördüğünü anlıyorum. Hiç iyi değil. "Onları kerfuffle'de kaybettim. Bir kadınlar tuvaleti bulmam lazım."

"Köşeyi dönünce," diye cevap veriyor yanında duran asık suratlı dev. Kollarını kavuşturmuş, bacaklarını hafifçe ayırmış, duruşu ve kalkık siyah kaşları beni sessizce yargıladığını ele veriyor. İfadesi, karısının yakınında olmasını istemediği kötü haber olduğumu söylüyor. Benim

İfade, seni terslemek isterdim ama büyük olasılıkla karın sayesinde kefaletimi ödeyeceksin, bu yüzden yapmayacağım diyor.

"Ben gidip bankta oturacağım, Boo. Ayaklarım ağrıyor."

Boo eğilir ve karısının dudaklarına iki hızlı öpücük kondurur. "Bir dakika içinde orada olacağım, tatlım."

Ağzıma biraz kusuyorum. "Beni hasta ediyorsunuz."

Camilla'nın kalın dudakları kocaman, beyaz bir sırtışı dönuştü.

Neyse ki kadınlar tuvaleti boştu. Aynada kendimi dehşet içinde görüyorum ve nefesim kesiliyor. Daha birkaç saat önce çok düzgün bir topuz olan saçım şimdi orman yaratıklarının yuvası haline gelmiş, gümüş boncuklu elbisem yanlış yerlerinden parçalanmış ve ela gözlerimi yeşil gösterdiğini düşündüğüm dumanlı siyah göz makyajım yanaklarımdan aşağı akan kızak izlerine dönüşmüş. Sanki bir Chihuahua küçük kirli köpek poposunu yanaklarıma silmiş gibi görünüyor. Bir demet kağıt havlu alıp musluğun altına tutuyorum.

Aynadaki görüntüme bakarken, bir inat dalgası utancı, hayatımda onarılamaz bir hasara yol açmış olabileceğim korkusunu aşılıyor. Çenemi kaldırıyor ve omuzlarımı dikleştiriyor. Yüzümü temizlemeye zahmet etmiyorum. Hayır. Islak kağıt havluları çöpe atıyorum ve bu iğrenç pisliği bir onur nişanı olarak takıyorum.

Kimsenin hakkımda ne düşündüğünü umursamayı uzun zaman önce bıraktım. Aynadaki karmaşa, tüm kusurlu ihtişamımla ben buyum. Kusurlu kısmına büyük vurgu. Özür dilemek yok. İncir verilmedi. Kendimi yapıyorum, iyi ya da kötü, genellikle daha kötü.

Kadınlar tuvaletinin dışında bir su çeşmesi buluyorum. Kocaman bir yudum almanın tam ortasındaiken köşeden gelen sesler dikkatimi çekiyor. Fısıldıyor gibi değiller, bu yüzden dinlediğim için beni suçlayamazsınız.

"Bizimle kalamaz mı?" Bu Cal. Derin baritonu çok açık.

"Hayır. O artık benim sorumluluğumda. Zaten üç aydan fazla sürmez."

Üç ay mı? Groan.

"Bundan hoşlanmadım."

"Hiçbir şeyi beğenmiyorsunuz" diye cevap veriyor avukatım. Bu konuda ona katılmadığımı söyleyemem.

"Ellerini kendine saklaman için seni uyarmama gerek var mı?"

Sonra, hırıltılı bir erkek kıkırdaması. "Bir kambur yüzünden kariyerimi tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun? En ufak bir uygunsuzluk fısıltısı bile olsa barodan atılabilirim."

Kambur mu? Tamam, bu acıttı. Her ne kadar aksini söylemek istesem de, biraz acıtıyor. Sadece birazcık. Bu da kendimden nefret etmeme neden oluyor. Böyle saçmalıklara karşı bağışıklığım olmalı. Bu adama karşı sıfırdan daha az ilgim var, bir kambur olarak bile değil, çaresiz olduğum kadar bile değil ve her tarafımda çaresizlik var.

Onun tipi olmadığını biliyorum. Eminim süper modellerle ya da süper ünlülerle falan çıkıyordur. Ve Tanrı biliyor ki benim tipim değil. Yine de, bir kambur için bile yeterince iyi olmadığını duymak hala acıtıyor... birazcık. Ve üç ay boyunca onunla yaşamak zorundayım. Eğer bu dünyada adalet varsa, kiminle sevişirse sevişsin ona pire bulaştıracak.

"Normal şartlar altında hayır derdim, ama--"

"Ama ne?"

Yeter artık. Bu kadar yeter. Köşeyi dönüyorum ve tüm konuşmalar kesiliyor. "Hazır mısın?" Oyun suratımı takınarak söylüyorum, sanki aralarında gidip gelecek sıcak bir yükten başka bir şey değilmişim gibi beni tartıştıklarına kulak misafiri olduğuma dair herhangi bir kanıttan yoksun olan suratımı.

Başkalarına bağımlı olmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur. Her zaman kendi kendime yetebildim, bu yararlı beceriyi yıllar önce beni doğuran tembel olarak da bilinen Eileen beni büyükanne ve büyükbabama rehin bırakmaya ve Dan ile yeni bir başlangıç yapmaya karar verdiğinde öğrendim.

Şimdi bu iki kahramanın merhametine kaldım. Bunu düşününce bile midem bulanıyor. Hayatıma hoş geldiniz. Bazı insanların neşeli, mutlu ve şanslı olanları vardır. Bazılarının ise ciddi, amaçlı. Benimkinde ise kısa süreli hafif eğlence anlarıyla bölünen kronik bir orospu suratı var. Bu o anlardan biri değil.

Serbest bırakılmam ve Vaughn'un kefaletimin ödenmesi için gerekli ayarlamaları yapması yirmi dakika daha sürdü. Polis beni getirirken el koyduğu tek kişisel eşyam olan çantamı bana geri verdiler, montum ve diğer ayakkabım tutuklanmamın karmaşası içinde kaybolmuştu.

"Ben gidip arabayı getireyim." Vaughn kapıdan çıkıp boş otoparktan geçerken uzun bacaklarıyla yeri yiyerek uzaklaşır.

"Beni kurtarmaya geldiğiniz için teşekkürler," diye mırıldanıyorum cansız bir sesle. Cal'dan bir sürü homurdanma ve Camilla'dan da bir o kadar "Bize teşekkür etmene gerek yok" cümlesi duyuyorum.

Cam kapıdan üçümüz Vaughn'un geniş sırtının aysız gecede kayboluşunu izliyoruz. O gözden kaybolur kaybolmaz Cal bana dönüyor ve yorgun bir şekilde nefes veriyor. Ellerini eşofmanının ceplerine sokuyor ve kocaman omuzlarını silkiyor.

"Bir şey söylemem gerekiyor --" Yukarı uzanarak, kazınmış çenesini ovuşturuyor. Kararsız görünüyor, sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi.

"Çıkar ağzındaki baklayı Calvin. Bana vermek için can attığını biliyorum.

Hadi şu işi bitirelim."

"Bana bir iyilik yap, onunla uğraşma, tamam mı? Sadece... sakın ol."

Ne? Ne demek istediğini ve kimin hakkında olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Arkadaşı için mi endişeleniyor? Zengin, muhteşem arkadaşı ki muhtemelen hayatındaki başlıca sorunlar

Bir sonraki sınırlı sayıda Porsche için bekleme listesine nasıl gireceğini, ki muhtemelen Porscha diye telaffuz ediyordur çünkü o kadar havalı.

Hayır. Sadece hayır. Hayatımın en kötü gecesini yaşadım. Dolandırıldım, tartaklandım, haksız yere suçlandım, tutuklandım ve hakarete uğradım. En azından ilk ikiye giriyor. Bu yüzden içimde bir yerlerde hızla büyüyen bir öfkenin fitilinin ateşlenmesi şaşırtıcı mı? Gerçekten de öyle olmamalı. İşte o zaman Kötü Amber devreye giriyor, mantığı ve sağduyuyu bir kenara bırakıyor.

"Evet, tabii. Bakire anüsüne ilk kez girdiğimde çok nazık olacağım. Ama ikincisi için söz veremem."

Cal iki kez göz kırpmıyor, ağzı açık kalıyor. Sonra kapatır ve gözleri kısılır. "Gördün mü, demek istediğim buydu." Gözleri yemek tabağı kadar büyük olan Cam'e dönüyor ve "Demek istediğim tam olarak bu" diyor. Başını sallayarak, Pazar günleri meşhur olan o buz gibi, gri bakışlarını üzerime dikeyyor. "Hiç komik değil."

Omuz silkerek Cam'e bakıyorum. Alt dudağını çiğniyor, kocasını daha iyi bir ruh haline sokmaya çalışırken umutsuzca gülmemeye çalışıyor. Kankalar 4 eva. Cal ellerini kalçalarına koyuyor ve başını geriye doğru eğiyor.

"Sakin ol Calvin," diye yarı homurdanıyorum, yorgun ve genellikle kızgınım kapalı. "Tatlı çocuk prensin benim şeytani büyülerimden güvende. Hapisten kurtulmak için tek şansım o. Ayrıca, oralarda öylece dolaşamazsın. Bölgeyi hazırlamalısın--"

Cal karısına, "Bunu dinleyemem," diye mırıldanır.

"Şaka yapıyor, Boo." Ağır okşama devam ediyor. "Amber, ona şaka yaptığını söyle."

Vaughn'un pimped out Audi A8'i kaldırıma yanaşiyor. Siyah renkli camlar, siyah jant kapakları, siyah boya. Tahminimce siyahı seviyor. Elinde kışlık bir erkek ceketiyle iniyor. Bekle, o da siyah. Kapıyı açıp, tek kelime etmeden bize doğru yürüdü ve ceketi

çıplak omuzlar. Hareketleri kişiliksiz, hızlı ve etkili. Görevi olan bir adam ve görünüşe göre bu görev beni kundaklamak.

"Ne yapıyorsun?"

Sorum görmezden geliniyor. Ceket bir uyku tulumu kadar büyük, anatomimin dışarıda kalan tek kısmı başım ve çıplak ayaklarım. Gözlerim aynı derecede sessiz olan Cal ve Cam'e kayıyor. Bu kez sorumu yanımda duran iki cesede yöneltiyorum.

"O ne yapıyor?"

En iyi arkadaşımın şaşkın kaşları benimkilerle eşleşiyor. Tartışmaya fırsat bulamadan Vaughn beni kucağına alıyor, kapıyı tekmeleyerek açıyor ve arabaya taşıyor.

Ev sahibi beni işaret ederek avazı çıktığı kadar "yangın başlatıcı!" diye bağırdığı için yüz kişinin önünde tutuklanmak bunu yapmadı. Ekip arabasının arkasına itilirken ayakkabımın tekini kaybetmem bunu yapmadı. Sabıka fotoğrafımın çekilmesi bile işe yaramadı. Ancak, bu adam tarafından küçük bir çocukmuşum gibi taşınmak, haysiyetimden geriye kalan her şeyi toz haline getirmeyi başardı.

Dışarıda hava on dereceye yakın, beton donmuş durumda ve çıplak ayaklarımın yere değmek zorunda olmamasından hiç hoşnut olmasam da yine de rahatsızlığımı gizleyemiyorum. Bedenim onun güvenli tutuşunda bir ceset gibi dururken, ben dümdüz önüme bakıyorum.

"Ara beni," diye bağılıyor Camilla.

Başımı sallamak için döndüğümde Cassandra'nın kapıdan çıktığını fark ediyorum. Serbest bırakıldıktan sonra, bekleyen sarı bir taksiye yöneldi. Beni gördüğünde tam binmek üzereydi. Yumruklarını havaya kaldırarak bağılıyor, "Cinder! Seni seviyorum, kızım."

"Arkadaşın mı?" diyor beni taşıyan tuhaf adam. Sesindeki eğlence notası beni ona bakmaya zorluyor. Dudakları titriyor, sonunda disipline ettiği bir gülümsemenin eşiğinde.

Kolumu ceketimden çekip çıkarıyorum ve Cassandra'ya el sallıyorum. "O şimdi." Beni nazikçe yolcu koltuğuna

oturturken

kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Gözleri benimkileri gerekli gördüğümünden daha uzun süre tutuyor. Sanki ruhuma bakıyor ve beni hasarlı mal olarak yargılıyor gibi hissediyorum. Bu beni dayanılmaz derecede rahatsız ediyor, alışkın olduğum bir durum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Başka tarafa bakmak için can atıyorum. Ancak, bir meydan okumadan geri adım atmamayı uzun zaman önce öğrendim. Bu yüzden o kapıyı kapatana kadar arkama bakıyorum.

Şehre dönüş yolculuğu Brezilya ağdası yaptırmak kadar eğlencelidir, acı vericidir ve sonsuza kadar sürecekmış gibi görünür. Vaughn tam bir saat boyunca boş bir ifadeyle önüne bakıyor. Adliyede paylaşmış olabileceğimiz birkaç dakikalık anlayış sanki hiç yaşanmamış gibi çoktan silinip gitmiş. Sessiz olmak istiyor. Sessiz olabilirim. Bu kaybetmeye niyetli olmadığım bir irade savaşı.

"Gregory ile hiçbir şekilde, hiçbir biçimde temas kurmanın önemini anladığınıza inanıyorum. Sosyal medyada değil. Hiçbir yerde."

Bu ses tonu. Bu ses tonu kulaklarıma kara tahta çivisi gibi geliyor.

Dudaklarım inceliyor, bu işi bir an önce bitirmeye karar veriyorum. "Bak... umm..." Bayım mı? Hayır, hayır. Kulağa garip geliyor. Tekrar başlıyorum. "Vaughn--"

Hitabım başını yavaşça bana doğru çevirmesine neden oluyor. Göz kapakları ağırlaşıyor ve ağzı alaycı bir sırıtışa dönüşüyor. Ona hiç resmi olarak hitap etmedim. Genellikle Fancy McButterpants ya da Fancy Pants derdim - Kutsal Süslülüğünün bir ya da iki kademe aşağı çekilmesi gerektiğine karar verdikten sonra bendeniz tarafından seçilen takma adı. Ama asla Bay Vaughn ve asla ilk adıyla hitap etmem. Bazı saçma nedenlerden dolayı onu ilk adıyla çağırmak çok samimi geliyor. Kolaylığı, var olmayan bir samimiyeti çağırıştırıyor.

aramızda. Bu yüzden hiç kullanmadım. Bir kere bile. Garip, biliyorum. Neyse o.

"O pis domuzun oğluyla bir daha konuşmaya niyetim yok ama birinin konuşması gerekiyor. O da oradaydı. Bunun bir kaza olduğunu biliyor."

Parker güvensiz, pasif agresif bir adam/çocuk olabilir ama bir kaza yüzünden beni haksız yere hapse attırmayacak.

"Davayla David Pitt ilgilenecek. En iyi nasıl ilerleneceğini o bilir."

"David kim?"

"Bir meslektaşım. Ceza hukuku alanında çalışıyor, tüm müşterilerimi ona yönlendiriyorum."

"Ona param yetmez! Zaten size geri ödemem sonsuza dek sürecek."

"Kimseye geri ödemek zorunda değilsin. Calvin hallediyor."

"Ben hayır kurumu değilim. Ne kadar ücret alıyorsun? Saati üç yüz mü?"

Yüzündeki kara mizah sadece tek bir şey söylüyor - bana aptal da diyebilirdi. İşte yine o kaşıntı hissi.

Yorgun bir iç çekişle tekrar deniyorum. "Beş yüz."

"Bana paran yetmez."

"Bin mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Zamanımı ne halt etmeye harcıyordum? Hukuk fakültesine gitmeliydim." Programın bu bölümünde gözlerimi kapatıp kafamı cama vuruyorum. Kendimi bu pis çukurdan çıkarmak sonsuza kadar sürecek.

"Saat başına ücret almıyorum, Jones. Ben bir işletme yöneticisiyim. Bana yüzdelerle ödeme yapılır."

Para çantasına bakıyorum. Düşüncelere dalmış, belli belirsiz bir gülümseme takınıyor. Gülümseyecek neyi var ki? Muhtemelen şu anda yaşadığım karmik cezalandırma.

"Bunu komik buluyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. Gözlerimiz kısa bir süreliğine buluşuyor ve bunu kastettiğini görebiliyorum.

"Bunun bana tam olarak neye mal olacağını bilmek istiyorum çünkü eğer bir bankayı soymam gerekiyorsa, her kuruşunu geri ödeyeceğim."

"Sanırım suç dolu bir hayat için biçilmiş kaftan olmadığını tespit ettik. Ayrıca, Calvin çoktan parasını ödedi."

"O zaman Calvin'e geri ödeyeceğim. Tam miktarı istiyorum."

Uzun uzun iç çektim ve kaşlarımı kaldırdım. "Miktar sıfır."

Bunu takip eden sessizlik beni bitkin bırakıyor, kalan enerjim de içimden akıp gidiyor. Bununla savaşmanın ne anlamı var? Gerçekten mi? Zaten hiçbir şey fark etmiyor. Hayatım çoğu zaman gitmek istediğim hiçbir yere doğru sabit bir yolda ilerliyor gibi görünüyor.

Yeni oda arkadaşşıma bir kez daha bakıyorum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Bu benden başka kimsenin suçu değil. Önümüzdeki üç ay boyunca bu adamın merhametine kalacağım gerçeğini kabullenme zamanı. Ve Tanrı biliyor ki, süslü bir dairede Süslü McButterpants ile yaşamaktan çok daha kötüsünü yapabilirdim. Doğru adımla başlamak en iyisi.

"Bak Vaughn, en sevdiğin kişi olmadığımı anlıyorum. Cal'a ne tür bir iyilik borcun var da haraç olarak gönüllü olmanı gerektiriyor bilmiyorum ama işte buradayız, önümüzdeki... ne demiştin?" Dramatik bir kaşımı kaldırarak ekliyorum, "Önümüzdeki üç ay. Sanırım üç ay boyunca birbirimizin saçından uzak durmayı başarabiliriz." Mükemmel şekillendirilmiş koyu kahverengi saçlarına bakarak bir gösteri yapıyorum. "Korkunç miktarda saç ürünü kullanmana rağmen."

Kaşlarını çatarak oturduğu yerde kıpırdanıyor. "Ben saç ürünü kullanmıyorum."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz. Her neyse, bu yeterince kolay olmalı. Sen gündüz çalışıyorsun. Ben geceleri çalışırım. Birbirimizi neredeyse hiç görmeyeceğiz.

Birinin kazara sevişme tehlikesi kesinlikle yok."

Tepkisi hızla gelir. Başı dönüyor, suçluluk ve şaşkınlık süper modellere layık yüz hatlarına yayılıyor. Sonunda gerçek bir duygu gösterisi. Jones takımına bir puan. Memnuniyet ağzımın kenarlarını yukarı kaldırıyor. Hiç şüphe yok ki, akşamımın en önemli olayı buysa hayatım çöplükten farksız.

Dikkati tekrar önündeki yola kayar. Bunu üç uzun dakikalık ağır bir sessizlik izler. "Ben--" demek istemedim.

"Sakin olun, avukat bey." Ondan uzun ve garip bir özür dilemesi isteyeceğim son şey. "Zarar yok, faul yok. Duygularımı incitmek, sizin ya da herhangi bir erkeğin ne düşündüğünü umursamamı gerektirir ve sizi temin ederim ki umursamıyorum. Açıkçası, bu gecedan sonra Midilli Adası'na taşınmaya çok yakınım. Tek ihtiyacım olan sizin hukuki uzmanlığınız ve önümüzdeki üç ay boyunca uyuyabileceğim bir yatak."

Derin bir nefes üflüyor, vücudu gevşerken elleri dölger ağacından direksiyon simidinde sıkılaşıyor. "Sende."

Yüzümü ona dönmek için koltuğumda dönüyorum. Bunu söylerken ne kadar samimi olduğumu görmesini istiyorum, "Ve bunu takdir ediyorum. Bunun senin için de berbat olduğunu biliyorum."

Sabit bakışlarımı tutarak başıyla onaylıyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I Greenwich Village'daki beşinci kattaki evime vardığımızda saat sabahın dördü olmuştu. Vaughn bir şeyler yememiz için ısrar etti.

Onun evine gitmeden önce eşyalarımı alacağım. Arabada beklemesi için öne sürdüğüm her neden şiddetle reddedildi. Bir avukatla tartışmanın anlamsızlığını ancak bir yığın zamanı boşa harcadıktan sonra anladım. Şöyle oldu--

Ben: "Yukarı gelmek zorunda değilsin." O da: "Çıkarsam daha hızlı olur."

Ben: "Yapmamayı tercih ederim." O da: "Ben de seninle geliyorum."

Ben: "Hayır, değilsin." O: "Evet, öyleyim."

Ben: "Ne dediğimi anlayabilmen için sana bir sözlük vereyim. Yukarı gelmiyorsun."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni yolcu koltuğundan çekip kollarına aldı. Daha sonra binanın dar girişine doğru ilerledi -ayakkabı durumum düzelmediği için buna pek aldırmadım- ve beni ayaklarının üzerine bıraktı. Gözbebeklerimiz galaksinin üstün hakimiyeti için savaştı. Berabere bitti. Sonra başka bir şey söylemeden yanımdan geçip merdivenleri koşarak çıktı.

Yani, inatçı demek hafif kalır. Onu dairemde istemiyorum. Bir, kibrit kutusu kadar büyük. İkincisi, çok dağınık. Bir haftadır temizlik yapmaya ya da çamaşır yıkamaya vaktim olmadı, buna bir de dairenin küçüklüğü eklenince ortaya mükemmel bir felaket çıkıyor. Bay Mükemmel'in burayı böyle görmesini istemedim.

Ve şimdi yatak odamda duruyor. Ellerini smokin pantolonunun ceplerine sokmuş, etrafına bakınıyor. Yatak odamda ne işi var? Kahretsin, bu çok garip. Çok fazla yer kaplıyor, tüm oksijeni emiyor. O buradayken düşünemiyorum.

"Toplanmana yardım edeyim."

Evet, olmuyor ama onunla tartışamayacak kadar yorgunum. Etrafına bakınırken gözleri yapılmamış yatağıma takılıyor ve orada kalıyor.

"Sağlık denetimi yapmak ya da yardım etmek için mi buradasınız?"

Bu onu kafasında olup biten her neyse ondan koparıyor. Dört ayak üzerine düşüyorum, yatağın altından bavulumu alırken dikkatim bir an için dağılıyor. Kötü bir hareket. Gerçekten kötü. Çünkü kafamı kaldırdığımda onu şifonyerimin üst çekmecesini açarken buluyorum.

"Hayır! O değil!" Çıglık atıyorum.

Çok geç. Hem de çok geç. Vaughn çekmecenin içindekilere bakıyor, ifadesi donmuş. Ta ki dudaklarının hareket ettiğini görene kadar. Onları sayıyor. Tanrım, onları sayıyor. Gözleri biraz daha büyüyor. Sonunda yediye ulaşıyor ve duruyor. Sekiz tanesinin ön kapının yanındaki Amazon kutusunda olduğunu bilmiyor.

"Dokunma," diyorum abartılı bir sırtışla.

Hızlı bir kaş çatma, yüzü olan mükemmelliği karartıyor. "Planlamıyordum." Dikkati çekmecenin içindekilere geri dönüyor. Çekmeceyi kapatmaya başladığında, iki katına çıkmaya karar veriyorum çünkü o tür bir gece.

"Açık bıraksam da olur. Bunları paketlemem gerekiyor."

O mükemmel biçimli kafa yavaşça bana doğru dönüyor. Boş, değerlendirici bir bakışla karşılaşıyorum. Dalga geçtiğimi düşünüyor.

ama ben değilim. Sessizce bakmaya devam ettiğimde iki kez göz kırılıyor ve yüzünü ovuşturuyor.

"Bunların hepsini sen mi getiriyorsun?" diye sormaktan çok, ses tonunda güvensizlik kokusu var. Şüphesi ona tek omuz silktiriyor.

"Jamie'yi getirip Wes'i bırakamam. O ikisi birlikte. Bazen Gabriel, bazen de Garrett için havamdayım. Ve Zeke'in terk edilme sorunları var. Onu geride bırakırsam üzölür."

Suçluyum. Vibratörlerime kitaplarımdaki erkek arkadaşlarımla isimlerini veriyorum. Bununla ilgili bir sorunuz varsa, yüksek atınıza binin ve gidip Kokuşmuş Bir Bok Vermiyorum Bürosu'na şikayette bulunun.

Gözlerini kısa süreliğine kapatıp başını sallıyor ve derin bir iç çekiyor. "Sen bunu bitirene kadar ben kanepede olacağım."

On beş dakika sonra, bir hafta yetecek kadar kıyafet almış, kitaplarımdaki erkek arkadaşlarımla tek tek paketlemiş ve yırtık Kükedisi elbisemi bir kazak ve kot pantolonla deęiştirmişt看. Oturma odasına girdiğimde Vaughn'u kanepemde dik oturmuş, başını arka yastığa yaslamış halde buluyorum. O kadar huzurlu uyuyordu ki onu uyandırdığım için neredeyse kendimi kötü hissediyordum.

Onu sınırsız erişimle izlemek beni tanıştığımız güne geri götürüyor. Bu lanet anı sadece sinir bozucu bir şekilde yüksek çözünürlükte korunmakla kalmıyor, aynı zamanda beynimde çok fazla yer kaplıyor - aksi takdirde iyilik için kullanılabilecek bir alan.

Futbol sezonu başlamıştı. Camilla'nın anlattığına göre, Calvin'in menajeri tarafından alınmama dakikalar kala, kendisi de şehirde yaşıyordu ve beni stadyuma götürmeyi teklif etmişti, tuvaletim tılandı. Gerçek hikaye. Görünüşe göre üst katta yaşayan aptallar sifonu çekerek Rus ruleti oynamayı seviyor. Bu da binadaki herkesin eski New York su tesisatı sayesinde aptallıklarının sonuçlarına maruz kaldığı anlamına geliyor. Bu yüzden kapı çaldığında Eddie'yi bekliyordum.

orta yaşlı bina yöneticisi. Dairemin kapısını açtığımda beklemediğim şey, özel dikim bir takım elbise içinde erkeksi mükemmelliğin standart taşıyıcısıydı. Beklemediğim şey, inanılmaz derecede kalın kirpiklerle çerçevelenmiş bir çift iri kahverengi göz tarafından kıcıma yumruk yem ekti.

Beyin dalgalarım düzleşti. Beni suçlayamazsınız, bu yüz lanet olası bir gri madde katili. İnsanı ağzı açık bakmaktan başka bir şey yapamaz hale getirecek şekilde kusursuz. Kendimi her zaman bunu yaparken yakalıyorum, küçük bir tümsek, küçük bir yara izi, çok dik veya geniş bir açı arıyorum. Yine de hiçbir şey, tek bir tane bile bulamıyorum. Bu da beni sonsuza kadar kızdırıyor. Bu da genellikle istemeden de olsa ona ters ters baktığım anlamına geliyor.

Benim işimde, güzel oğlanlar köpek dışkısı üzerindeki sinekler kadar yaygındır. Benim için hiçbir zaman özel bir ilgi alanı olmadılar. Onları egzotik arabalarla aynı kategoriye koyuyorum - tipik olarak işe yaramaz ve genellikle zaman alıcı çünkü birileri her zaman onları çalmaya çalışıyor. Bu nedenle, arka planda bir yerlerde bir arp çalmaya başladığında, içimde kelebekler uçuşmaya başladığında ve içimden bir gökkuşağı fırladığında yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz.

Utangaç, yaratıcı tiplere yöneliyorum. Birdenbire ergen bir çocuğun libidosuna sahip olduğum için dikkat süremi bir sivrisineğinki kadar azaltmayan tipler. Kim her gün böyle bir baş ağrısına ihtiyaç duyar ki? Yapacak işlerim var. Çamaşırlarım birikip duruyor. Buzdolabım bir aydır temizlenmedi. Ancak itiraf etmeliyim ki gözlerin orgazm olma yeteneği olsaydı, benimki o gün olurdu.

İşte oradaydım, kapımın önünde şehvet sarhoşu olarak duruyordum. Ta ki bana gülümseyene kadar. O sahte gülümseme beni yanlış yola sürükledi. Başımın üzerinde bir buz kovası, meydan okuma dahil değil. Hâlâ Aşk'la son yaşadığım üçüncü derece yanığın yaralarını sarmaya çalışırken, erkeklerin Ebola'yla aynı seviyede olduğunu ve bu hastalığa yakalanmamaya yemin etmemin tüm nedenlerini hızla hatırladım.

Beyin yerine penisi olan insanlardan uzak durmak intikam duygusuyla geri döndü. Ters ters baktım, güzel yüzünden gülümseme düştü, kısa süre sonra yerini şaşkınlık aldı ve gerisi tarih oldu.

O zamandan beri, bu isteksiz çekimi hafifçe kızgınlıkla süslenmiş bir kayıtsızlığa dönüştürmek inanılmaz derecede kolay oldu. Ve şu ana kadar bu konuda kararlı bir şekilde duruyordum. İster seçimle ister zorlamayla olsun, New York eyaletinin bir koğuşı olmamamın tek nedeni o. Şimdi kızgınlığımın önünde ağır bir minnettarlık yükü var.

"Fancy." Hiçbir şey yok. Yine de çok hafif bir horlama algıladım. İnsan olduğunu bilmek güzel; şüphelerim oluşmaya başlamıştı. Daha da yaklaştım. "Vaughn," diyorum, bu sefer biraz daha yüksek sesle. Hâlâ bir şey yok. Üzerinde geziniyorum, rahat olduğumdan çok daha yakın. Diğer seçenek ona dokunmak ve ben bunu gerçekten yapmak istemiyorum.

Erkeğin kokusu burnuma çarpıyor ve göz kapaklarım hafifçe düşüyor. Bir afyon bulutunun içine adım atmak gibi, tehlikeli derecede bağımlılık yapıyor. Beş dakika boyunca orada kalıp kokluyorum, kokluyorum ve beni delirten şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Gözleri hızla açılıyor ve benimkilerle buluşuyor.

Woops. Yakalandım.

ON BEŞ DAKİKA SONRA, Yukarı Doğu Yakası'nda, Central Park'tan bir blok ötede, yüzyıldan kalma kireçtaşı bir konağın önünde duruyorum. Buna etkileyici demek, Ryan Reynolds'ın oldukça iyi bir vücuda sahip olduğunu söylemekle eşdeğer olurdu. Başka bir deyişle, ne yazık ki abartılı. Bir para vardır, bir de para vardır. Bu ikincisi.

"Windsor Hanedanı ile akraba olduğunuzu söylemeyi ihmal mi ettiniz?"

Ceketinin cebinden anahtarlarını çıkarırken, "Norma verdi," diye cevap veriyor dalgınca. Yüklü

bavullarımla birlikte merdivenlerden yukarı, özenle yapılmış ferforje bir kapıya doğru ilerliyor.

"Seni tutulan adam tipi olarak düşünmemiştim."

Yüzünde tiksinti ifadesi belirirken vücudu kaskatı kesilir. "Norma Ellington benim büyükannem."

"Ellington mı? Emlak şirketindeki Ellington mı?" Bu şehirde adı Trump olmayan her binanın üzerine yapıştırılmış isim.

"Hmm."

Demir kapının kilidini açıyor ve bir antreye giriyoruz. "Ne, bizi karşılayacak uşak yok mu?" Şakam görmezden geliniyor. Sonra, oymalı maun kapı açılıyor.

Şaşkınlığıma engel olamıyorum. Ağzım açık kaldı, nutkum tutuldu ki bu imkansıza yakın bir şey. Nadiren şaşırırım, bu yüzden bu en azından mantıklı. Mantıklı olmayan şey ise şu anda baktığım şey.

"Burası Para Çukuru. Para Çukuru'nda yaşıyorsun." Vaughn hemen arkamda, içeriye doğru adım atarken etrafıma bakıyorum, gözlerim bu enkazın ilk olarak hangi kısmına yerleşeceğinden emin değil. "Merdivenler yürümek için güvenli mi?"

Görünüşe göre bir yıkım ekibi binanın yarısını yıkmış, geri kalanı ise ciddi bir bakımsızlık içinde. Mevcut olan birkaç mobilya parçası, ultra çağdaş stile uymuyor gibi görünüyor.

"Yeni bir müteahhit tuttum. Bir misafir planlamamıştım." Ben orada büyülenmiş bir şekilde dururken, o yanımdan geçti. "Oturma odasından, yemek odasından ve..." Yorgun bir şekilde nefes veriyor, geniş omuzları düşüyor. "Daha da iyisi, mutfak ve yatak odaları dışında hiçbir yere gitme." Arkasına bile bakmadan merdivenleri tırmanmaya başladı. "Gördüğünüz gibi merdivenler iyi."

İkinci katta, yan yana iki kapalı kapıya ulaşana kadar beni uzun bir koridordan geçiriyor. Yine kaşlarını çatıyor, kapılara bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Kapıyı açmak için topuzu çeviriyorsun."

Bu hiç iyi gitmedi. Bana ters ters baktı ve ben hemen pişmanlık duydum. Kendimi savunmam gerekirse, bu gece çok şey yaşadım. Bazen ağzım kendi bildiğini okuyor.

"Üzgünüm, yorgunum."

"Ana yatak odası onarım altında ve bu ikisi elektriği olan tek yatak odaları."

"Tanrı aşkına, Vaughn. Şu kapının ardındaki toprak çukurda bir kafes saklıyor olman umurumda değil. Beynim kızarmış durumda ve ruhum yaşam destek ünitesine bağlı. Tek istediğim yatmak ve bin yıl uyumak."

Bir numaralı yatak odasının kapısını iterek açıyorum. Yerde çarşafsız büyük boy bir şilte duruyor, pencereler çıplak ve tek ışık ayaklı bir lambadan geliyor.

"Bu gece yatak odamı sen al. Bunu yarın hallederim."

"Kesinlikle olmaz." Gevşek bedenimi yatağa sürüklüyorum ve yere çöküyorum. "Fazladan çarşafın ve yastığın var mı?" Yüzümdeki çaresizlik ifadesi onu tartışmamaya ikna ediyor. Kısa bir baş sallamayla kabul ediyor.

"Bu yatak odalarının ortasında bir banyo var" diyor. Kullandığı ses tonuyla bana nükleer fırlatma kodlarını verdiğini düşünebilirsiniz. "İçerideyken iki kapıyı da kilitlediğinden emin ol."

Dakikalar sonra elinde havlular, bir yığın nevresim, kuştüyü yorgan ve yastıkla yatak odama geri döndü. Bunları oturduğum yerin yanındaki yatağın üzerine yerleştirdikten sonra ellerini smokin pantolonunun ceplerine sokuyor ve duraklıyor.

"Size başka bir şey getireyim mi?" GQ dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünüyor, bu gece yaşadıklarımızdan sonra hiç de yıpranmamış. Bundan biraz rahatsız olduğumu itiraf etmeliyim.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. O gözlerin karanlık derinliklerinde ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şey var. Başımı sallıyorum ve o da gitmek için dönüyor.

"Hey." Duraksayarak omzunun üzerinden bakar. "Her şey için teşekkür ederim... gerçekten." Elini kaldırarak konuşmamın geri kalanını durdurdu. Sonra da çıkıp gidiyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bang Bang Bang

Yatakta dik duruyorum. Uykum hafiftir, hep öyleydim. O kadar hafif ki uykuda kalmak için kulak tıkaçlarına, uyku maskesine ve karartma perdelerine ihtiyacım var. Peki ya uykuya dalmak için? Bu tamamen başka bir hikaye. Mekanik erkek arkadaşlarımdan birinden küçük bir yardım almadığım sürece bunun gerçekleşmesi pek olası değil. Bu vücut yüksek devirde çalışıyor. Rahatlamama yardımcı olmak için (elektrikli insan parçalarından oluşan) bir köy gerekiyor.

Bir anlığına kafam karışıyor ve yönümü bulmak için çaresizce siyah saten göz maskemi alnımdan yukarı itiyorum. Çıplak pencereden gelen güneş ışığı beni kör ediyor. Kalıcı olarak, neredeyse eminim. Ve sonra nerede olduğumu fark ediyorum. İnledim.

Bang Bang Bang

Cep telefonuma bir bakışım bana iki şey söylüyor. Bir: İnşaat işçilerinin gelmesi için sabahın çok erken bir saati. Ve iki: Sadece iki saat uyuyabildim.

Söz konusu gürültü daha da artıyor. Nefesimin altında küfürler mırıldanarak yataktan fırlıyorum, terliklerimi giyiyorum ve mutsuzluğumun kaynağını aramak için yatak odamdan dışarı fırlıyorum. Muşambaların ve boya malzemelerinin üzerinden geçiyorum, açık bir merdivenin altından yürüyorum - zaten şansım yaver gitmiyor, ne fark eder ki - ve aceleyle merdivenlerden iniyorum.

AC/DC'nin Back in Black şarkısı sabahın yedisinde mi? Şaka yapıyor olmalısın.

Müziğin oturma odasından geldiğini fark edince o yöne doğru ilerliyorum. Öfkeyle tepinerek köşeyi dönüyorum ve ayaklarım kayarak duruyorum.

Vay be.

On iki metre ötede sırtı bana dönük duran ateşli parçanın sekse aç hayal gücümün bir ürünü olmadığından emin olmak için defalarca gözlerimi kırptırıyorum. Belden yukarısı çıplaktı ve alçı levhaya vuruyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, balyozu uzaktaki duvara her sallayışında sırt kasları dalgalanıyor. Levis pantolonu yıpranmış, yani gerçekten yıpranmış, her an düşme tehlikesinden bahsetmiyorum bile. Umarım bir sonraki vuruşta düşerler. Parmaklar çapraz. Kabarık poposunun belirgin kasları üzerinde o kadar aşağıya sarkıyorlar ki...

Bekle... iç çamaşırı mı giyiyor?

Hayır. Çatlakları görebiliyorum. Popo dekoltesi. Evet, kesinlikle popo dekoltesine bakıyorum. Popo dekoltesine olan hayranlığım belimin güneyinde şüpheli bir sıcaklık yaratıyor. Başka bir insanı çok ama çok uzun süre hissetmediğinizde böyle olur. Arkadaşım Justin'in beni bir sonraki yüzyıla taşıma teklifini kabul etmem gerektiğini biliyordum. Bir kez daha, benim açımdan kötü bir karar.

Seks hayatımın kurak bir dönemden geçtiğini söylemek, Sahra'ya kum havuzu demeye benziyor. Yıllar oldu. Ve görünüşe bakılırsa, yoksunluk daha uzun süre önümde esniyor. Ama geçen seferki fiyaskodan sonra - seks o kadar kötüydü ki ortasında sinirlendim, o kadar tatminsizdi - perhiz gitmek için tek makul yol gibi görünüyor. Ayrıca, beni idare edecek adamlarım var.

Sanki ciddi bir saldırganlık çalışıyormuş gibi duvara saldırıyor. Çekici bir sonraki sallayışında

uyandığım baş ağrısını hatırlattı. Keyif azalıyor. Bu sıkıntıya bir son vermenin zamanı geldi.

"Hey." Hiçbir şey yok. Alçıpanı öldürmeye devam ediyor, altında yaşayan çok güzel kırmızı tuğlayı ortaya çıkarıyor. "Hey! Bob the Builder! Biraz ara ver, olur mu!"

Vuruşun ortasında donup kalıyor, balyozu yavaşça indiriyor. Sonra bırakıyor ve arkasını dönüyor.

Da fuuu... "Fantezi mi?" sesim garip bir şekilde yüksek çıkarken tek söyleyebildiğim bu oldu. Alçıpanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Biliyorum çünkü o balyozla karnıma da vurmuş olabilir.

Burun delikleri açılmış, Magic Mike'ın devam filmlerine ait göğsünden ter damlayan Vaughn, bana bir ömür gibi gelen bir süre boyunca bakıyor. O kadar uzun ki botoksa ihtiyacım olabilir. O kadar uzun ki, bana, kendime ve bana dair biraz mesafeli olsa da sivri incelemesi altında kıpırdanmaya başlıyorum.

Şarkı bitiyor ve sessizlik aramızda dolaşan garip havayı bozuyor. Garip derken, iyi değil, hiç iyi değil demek istiyorum. Hah. Onun sorunu ne? Yani, tamamen yabancı birinin evinde yaşaması ve mahremiyetini ihlal etmesi dışında. Hayal gücüm harekete geçmiş olabilir. Olabilir. Evet, işte bu. Muhtemelen uykusuzluk... Muhtemelen.

Ses sistemine doğru yürüyor ve kapatıyor. Dikkati bana döndüğünde, bakışları tişörtüme odaklanırken dudakları seğiriyor. Hâlâ karşımda duran kasları keşfetmenin şaşkınlığını yaşarken, onu eğlendiren şeyin ne olduğunu kontrol etmem gerekiyor.

"Bu, umm, ilginç bir gecelik seçimi," diyor sonunda.

Cam ve ben son on yıldır Noel hediyesi şakaları yapıyoruz. Bu benim kişisel favorim. Büyük boy tişörtün ön yüzünde kalın siyah harflerle "**The Duck U Lookin' At? ducking spellcheck**" yazıyor. Arka yüzünde ise kuşu tersleyen bir ördeğin karikatürize çizimi yer alıyor.

Bu tişörte bayılıyorum.

Çikolata kahvesi gözleri gömleğimden aşağıya doğru iniyor, kalçalarımın üstünde bittiği yerde duraklıyor, bir süre oyalandıktan sonra ayaklarıma doğru kayıyor. Kaşlarının arasında bir bebek v'si beliriyor.

"Bunun çikolatalı dondurma olması mı gerekiyor?" Kabarık kahverengi terliklerimin üstünden bahsediyor. Alışveriş merkezinden almıştım çünkü hayatım için mükemmel bir metafor.

"Bu bok emoji." "

"Ben de bundan korkuyordum," diye mırıldanıyor. Yerden gri bir tişört alıp göğsünü silmeye başlıyor.

Justin'in teklifini kesinlikle kabul etmeliydim.

"Bu sabah oldukça sade görünüyorsun," diyorum çok ihtiyacım olan ikinci fincan kahveyi doldururken ve mutfak adasında karşımda oturan örneği incelerken. Dirseklerimi tezgâha dayayıp fincanı dudaklarıma götürürken bir yandan da henüz örtmediği göğsünü inceliyorum. Tüm o ince pamuk ve yünün altında ne saklandığını kim tahmin edebilirdi ki? Gözlerim tekrar yüzüne doğru yükseldiğinde, bilmiş bir kaşını kaldırıyor. Bakmamı istemiyorsa, üzerine bir gömlek giymeli.

"Kot giydiğim için mi?"

"Çünkü seni hiç saçsız görmedim."

Onunla ilgili içimdeki şeytanı ortaya çıkaran şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama ne zaman onun ilahi benliğine yaklaşısam, onu kızdırmak için bacaklarını tekmelemek ve saçını çekmek gibi mantıksız bir dürtüye kapılıyorum. Ne yazık ki, bu imkansız bir başarı olduğunu kanıtlıyor. Adamın damarlarında kayıtsızlık dolaşıyor.

"Saçlarımı taramıyorum," diye yanıtlıyor elini saçlarında gezdirerek.

"Aynı fikirde değiliz." Kapı çaldı ve birbirimize şaşkınlıkla baktık. "İnşaat ekibi mi?"

Kahvesinden bir yudum alıyor ve kenarından beni izliyor. "Bugün yeni yıl günü."

"Teşekkürler profesör. Ben gideyim." Tezgâhtan zıplayarak ön kapının yanındaki uzun pencereye doğru yürüyorum.

"Belki de yapmamalısın," diye bağırdığını duyuyorum. Uzun boylu esmer bir kadın ön merdivenlerde, ferforje kapıdan içeri bakmaya çalışıyor.

"Bu bir kadın," diye fısıldıyorum omzumun üzerinden.

Onu mutfağın kapısında durmuş, hayal kırıklığını belli eden bir hareketle saçının tepesini ileri geri tararken buluyorum.

Eski bir şey düşünüyorum, belki? Olabilir. Biriyle çıkıp çıkmadığından emin değilim.

"Neye benziyor?" diye homurdanıyor, küçük v kaşlarını süslemeye geri dönüyor.

"Güzel, uzun ve ince, uzun kahverengi saçlı. Egzersiz kıyafetleri giyiyor." Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu bacaklarıma bakarken yakalıyorum. Bakışları kayıtsızca uzaklaşıyor. Erkekler, ne kadar basit yaratıklar. Basit derken, aptal demek istiyorum. "Saçını ve makyajını yeni yaptırmış gibi görünüyor."

"Alexa." Daha fazla homurdanma. Bu davetsiz ziyaretçiden dolayı mutsuz olduğu izlenimini edindim. Camilla bir süre önce Vaughn'un bir dizi hayranı olduğundan bahsetmişti. Yine de, evine gelmeleri? Davetiye olmadan mı? Ben buna bir dizi hayran demezdim. Hayat seçimlerini yeniden değerlendirmenin, bir sürü yasaklama emri almanın ve kesinlikle cinsel yolla bulaşan hastalık testi yaptırmanın zamanı geldi derdim.

Sonra kafama dank etti. Bu kadınları yatak odasında ağırlayacak, benden bir kapı aşağıda... kulaklarımdan on iki metreden daha az bir mesafede. İşte dört gözle beklemem gereken şey bu. Önümüzde eğlenceli zamanlar var.

Çenesi kilitlenmiş, tavana bakıyor. Rahatsızlık her tarafını sarmış, göğüs ve kol kasları gerilmiş.

"Senin için ondan kurtulmamı ister misin?" Bunu gelişigüzel söyledim. Bu seferlik ona yardım edeceğimi düşündüm. Benim için yaptıklarından sonra, bu sadece adil görünüyor. Bununla birlikte, eğer düzenli olarak vurup bırakacaksa, kendi başınadır. Onu seve seve dişi kurtlara yem ederim, bir paket patlamış mısır alırım ve gösterinin tadını çıkarırım.

Bakışları tekrar bana dönüyor, ifadesi şimdi umutla parlıyor. "Yapabilir misin?"

Yapabilir miyim? Yüzüme yayılmak üzere olan kendini beğenmiş sırtışı bastırmak biraz çaba gerektiriyor. "Sorun değil."

Gerçekten rahatlamış görünüyor. Bu adam sürprizlerle dolu. Ön kapıya yöneldiğimde, belirgin bir erkeksi öksürük dikkatimi çekiyor. Vaughn bacaklarımı işaret ediyor, bronz teninin altında pembe bir parıltı var, yelken açtığını, polo oynadığını ya da belki de açık havada para saydığını hayal ediyorum.

"Pantolon giymek isteyebilirsin."

Çok da önemli değil, çünkü on üç yaşında bir çocuk gibi yapılıyım, ama tişörtümü kaldırıp pijama şortumu ortaya çıkarıyorum. Kapıya doğru uzanırken "Ortalıkta görünme," diyorum.

Esmer olan Alexa, parmağını dördüncü kez çalmaya hazırlıyor. Beni görünce başını eğiyor ve kaşlarını çatıyor. Gri gözleri üzerimde bir aşağı bir yukarı geziniyor, tişörtümdeki yazıya anlamlı bir şekilde bakarak duraklıyor.

"Ethan'ı arıyorum." Benden öteye bakmaya çalıştığında, bir adım öndeyim, görüş alanında kalmak için sallanıyorum. "Ethan Vaughn."

"Şişkin gözler? Kısa mı?"

"Hayır," diye cevap veriyor, sesi küçümseme dolu. "Uzun boylu ve muhteşem."

"Oh, Fancy McButterpants'ı kastediyorsun. Evet, o... şu anda... rahatsız."

"O iyi mi?" Endişesi hiç de samimi değil. "Hiç sanmıyorum."

Şaşkınlık, kimyasal olarak donmuş yüzünde belirmeye çabılıyor. "Onu kontrol etmeliyim." İçeri girmek için yan adım attığında, bir kez daha yoluna çıkıyorum.

"Çok fena ishal olmuş." Bu, gereğinden biraz daha yüksek sesle söylenmiş olabilir.

"Oh."

Rahatsızlığı devam etmem için beni cesaretlendiriyor. "Bilirsiniz, hızlı bir ölüm için dua etmenize neden olan öfkeli türden."

İnce burnu kırışıyor. "Hayır, bilmiyorum."

"Elbette var. Hepimiz yaşadık. Tuvalete bile zor gitti." İyice iğrenmiş görünüyor. "Özür dilerim, adınız neydi?"

"Alexa."

"Fancy'ye uğradığını söyleyeceğimden emin olabilirsin. Tabii banyodan canlı çıkmayı başarabilirse."

Gözleri yarıklara dönüşür. "Ve sen--"

"Duş almak için cidden geciktim. Uzun bir gece oldu," diyorum yan gözle sırtarak. "Her neyse, tanıştığımıza memnun oldum. Hoşça kal Lexi."

"Alexa."

"Doğru."

Kapıyı kapattım ve mutfığa geçtim. Orada Fancy'yi adaya yaslanmış, kollarını striptizci göğsünün önünde kavuşturmuş, yüzü İsviçre kadar nötr bir halde buluyorum.

"Taciz davası mı?" "Bir

şey değil." "Kızgın

türden mi?"

"Karnının ağrıdığını söylesem gider miydi sanıyorsun? Çok sert bir sapığın var, Süslü Pantolon."

Başını sallar, bakışları yere düşer. Çenesini kaldırdığında poker suratına geri dönmüştü.

"Ondan kurtuldum, değil mi?" Kabarık topuklarımın üzerinde dönerek merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Köşedeki markete gittikten sonra günün büyük bir kısmını yatakta, geleceğim hakkında endişelenerek ve kitap okuyormuş gibi yaparak geçirdim. Öğleden sonra karanlığı karşıladığında, umutsuzluk sığınağımdan çıkıp banyoya girdim. Fancy'nin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, umurumda da değil. İçinde bulunduğum durumun büyüklüğü sonunda kafama dank etti ve başka bir şey düşünemiyorum.

Neredeyse hiç su basıncı olmayan berbat bir duştan sonra, cep telefonumda Camilla'dan bir mesaj buluyorum ve onu geri arıyorum.

"Bana her şeyi anlat."

"Dışarısı Windsor Sarayı, içerisi ise bir çöplük." Parmağımı abajurun üzerinde gezdiriyorum ve aldığı tozu inceliyorum. "Bayan Havisham'la yaşıyorum."

"Yani, partide Parker'la ne oldu?"

Bundan korkuyordum. Sanki biri bana bir iğne batırdı. Anında sönüyorum, omuzlarıma binlerce kilo yük biniyor. "Şu anda ciddi bir şey yapamam," diye mırıldanıyorum. "Ciddi bir şey yaparsam histerik olurum. Ağlayacağım ve korkarım kendimi durduramayacağım."

"O zaman ciddi bir şey yapmayacağız."

Onu bu yüzden seviyorum. Kimse beni Cam gibi anlayamaz. "Tamam, güzel." Rahat bir nefes alıyorum.

"Ethan'a Bayan Havisham olarak geri döndüm. Bu seni Estella yapar mı?"

"Tabii ki hayır, bu beni Pip yapıyor. O benden daha çok Estella."

"Ve şehir evi bir enkaz mı?"

"Burası Para Çukuru. Burada nasıl yaşayabildiğini anlamıyorum. Ve sonra, bu sabah, şuna bakın, gürültüyle uyandım ve onu Aşağıdan Gelen Gök Gürültüsü gibi, balyozla duvara çılgınca vururken buldum. O arkasını dönene kadar gidip birkaç tekli almak üzereydim."

"Ethan mı? Benim Ethan'ım mı? Aynı kişiden mi bahsediyoruz?"

"Evet. Ve yavaş ol, seni açgözlü açgözlü, o senin değil. Shrek'i istiyordun ve şimdi onu aldın. O senin. İyi şanslar bu arada."

"Shrek'i çok severim," diye kıkırdarak cevap veriyor. "Kocan benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor."

"Bu iş ileride Sophie'nin Seçimi'ne mi dönüşecek? Beni katillere göndermeyin."

"Kimse katillere gitmiyor. Ne yazık ki Parker bile."

Banyo havlusunu giymiş, volta atıyor, huzursuzca daireler çiziyorum, çünkü Camilla ile konuşurken bile partideki sahne, Parker'ın bana ne kadar masum, ne kadar soğukkanlı bir şekilde aşık olduğunu söylediği sahne, hayal edebileceğim en kötü korku filmi gibi bir döngüde oynamaya devam ediyor.

Duştayken aklıma geldi, partide çıldırmamın nedeni. Parker'ın aşık olması ve sonsuza dek mutlu yaşamaya hazır olması beni o kadar da rahatsız etmiyordu. Ne olursa olsun, kimseye mutluluk şansını çok görmezdim. Beni kendime, kendi yargılarıma olan güvenimi kaybettirmeyi başardı. Ve şu an tek düşündüğüm, ya her konuda yanılıyorsam?

"O bir model," diye atıldı içimden. "Ne kadar orijinal, değil mi?"

"Orada mıydı? Onu gördün mü?"

"Hayır. Önemli bir yerde önemli bir şey yapıyordu. Kötü kısmı bu bile değil. Sonunda birlikte geliştirdiğimiz senaryoyu finanse etti ve ona başrolü veriyor. Ve yüzüme karşı onun başına gelen en iyi şey olduğunu söyleyecek kadar küstahlaştı."

Derme çatma yatağıma uzanıp, dalgın dalgın tavandaki su lekesine bakıyorum. Eski dangalağımın yüzünün şeklini alıyor ve benimle alay ediyor. "İşte o zaman Jersey usulü bulaşık çevirmeye başladım. Birlikte geçirdiğimiz iki yılın bir hata olduğunu, yıpratıcı kişiliğim yüzünden uyumsuz olduğumuzu söyledi ve

birlikte çalışmak kariyer intiharı olur." Alay ediyorum. "Oh-- ve benden onun için mutlu olmamı bekliyor. Bu sözleri gerçekten söyledi. Eğer onu nemsersem, onun için mutlu olacağımı söyledi. Kendini Dali Lama sanıyor."

"Ondan hiç hoşlanmadım."

Hava soğuk, odanın içinde hissedilir bir cereyan var. Titreyerek ayağa kalkıyorum ve nemli havluyu yere bırakırken bavulumun içinde boş yere eşofmanlarımı arıyorum. "Bir hapishane sürtüğü olarak iyi idare edemeyeceğim. Başaramayacağımı biliyorsun. Ağzım başımı belaya sokacak ve bir hafta içinde biri beni yakalayıp Sparkles diye çağıracak."

Ellerim titriyor ve bu soğuktan değil.

"Böyle bir şey olmayacak. Ethan, Cal ve ben buna izin vermeyeceğiz. Yalnız değilsin." Camilla'nın sesi sertti, içindeki dişi aslan yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Kahrolası Parker. Yemin ederim bir voodoo bebeği alıp onun fıstıklarına büyü yapacağım."

"Teşekkürler, dostum."

"Arkadaşlar ne içindir?"

"Eski sevgililere büyü yapmak için mi?"

"Evet. Yemek yapmam lazım. Seni yarın ararım."

"Tabii."

iPhone'umu yatağın üzerine fırlatarak arkamı dönüyorum ve gözlerim kararıyor. Açık banyo kapısının karşısında Vaughn bana bakıyor, sabit bakışları gözünü kırpmıyor. Bir gıcirtıyla havluyu kapıp çıplak kukumu rtyorum.

Yakalandın.

ALTINCI BÖLÜM

TErtesi sabah yataktan kalktım, terliklerimi giydim ve mutfağa doğru yürüdüm. Her ne kadar Kendimde değildim, sırtıyordum. Onu bana çıplak bakarken yakaladığımdan beri Fancy'yi görmemiştim.

Banyo kapısının benim tarafını kapatmayı unuttum, ne olmuş yani? Lanet olası bir kapıyı kapatmayı hatırlayamayacak kadar hayatımın geri kalanıyla meşgul olduğum için beni tutuklayın.

Orada ne kadar durduğunu asla bilemeyeceğim. Gerçi kapıya doğru yürüyüp yüzüne çarptığımda fark ettiğim elmacık kemiklerindeki yangına bakılırsa, kesinlikle gerekenden daha uzun sürdüğünden şüpheleniyorum.

Beni çıplak görmüş olması umurumda mı? Hayır. Benim işimde vücudum bir araçtır. Eğer kendime biraz olsun güveniyor olsaydım, bu işte başarılı olmak için hiçbir şansım olmazdı. Tıraş olmayı hatırladığım için mutluyum, yoksa utanacak çok şey olurdu. Bekar kızların tıraş alışkanlıkları, ne demek istediğimi anlarsınız.

Belirgin bir erkek sesi merdivenlerden yukarı süzülüyor.

"Cedric, beni iyi dinle, sakinleşmen gerek. Sana söz veriyorum, istediğin her şeyi alacağım... her şeyi mi dedim? Evet, söyledim... Tek yapman gereken daha fazla olumsuz basınla işleri berbat etmemek--"

Görünüşe göre Fancy işe koyulmuş. Mutfakta onu adada otururken buluyorum, cep telefonu kulağında, her zamanki gibi mükemmel görünüyor. Önünde çırpılmış yumurta ve bir çeşit kahverengi tostla dolu bir tabak var. Daha azını beklemezdim.

"Ne dediğimi duydun mu?"

Yaptım ve bu Cedric tam bir baş belasına benziyor. Döndü ve beni içeri aldı. Çok açık bir şekilde.

Dün gece her şeyi gördün, dostum.

"Gitmeliyim, Ced. Artık gece kulübü kavgası yok, anlıyor musun? Tamam, sonra görüşürüz." Telefonu yere bırakıp taburede arkasına yaslanıyor ve kollarını kavuşturuyor, ağzını sıkıca kapatıyor. Bu bakışı çözebilmem için bir galon kafeine ihtiyacım var.

"N'aber," diye homurdanıyorum. Uyku maskem aşağı kayıyor ve alnımda daha yukarı itiyorum. Ondan yanıt yok. Belki o da sabah insanı değildir. Belki de Cedric vermesi gereken her şeyi almıştır.

Büyük buzdolabında her türlü sağlıklı yiyeceği buluyorum. O saçmalıkları bir kenara itip Monster içeceğimi ve dondurulmuş waffles'i buluyorum. İki tanesini tost makinesine attıktan sonra tercih ettiğim ilacı açıyorum. Arkamdaki kaşlarını çatmış adamdan hâlâ ses yok. Ancak, onun acımasız bakışlarının ensemdeki ince tüyleri yaktığını hissedebiliyorum. Dönerek tezgâha yaslanıyorum ve onun inceleyen bakışlarıyla doğrudan karşılaşıyorum.

"Ne?"

"Bunun hakkında konuşacak mıyız?"

"Pis bir röntgenci olduğun gerçeğinden mi bahsediyorsun?" Omuz silkerek konuyla hiç ilgilenmediğimi belirtiyorum. "Söylenecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Kel kartalımın videosunu Ukrayna'daki karanlık bir porno sitesinde bulmasam iyi olur, yoksa bir sorunumuz olacak."

"Ben..." Karşı çıkışı yorgun bir iç çekişe dönüşüyor. "Sana özellikle iki kapıyı da kapatmanı söyledim."

Sırf eğlence olsun diye bunu seçiyorum. "Her neyse, Tommy McPervetpants." O ters ters bakıyor ve ben de Monster içeceğimden büyük bir yudum alarak eğlendiğimi gizliyorum. Tost makinesi ekmeklerimin hazır olduğunu işaret ediyor.

"Kahvaltın bu mu?"

Yine dikkatle beni izlemeye başladı. Kafein kan dolaşıma karışır karışmaz yüzündeki ifadenin ne olduğunu anladım. Eşit derecede hoşnutsuzluk ve hayranlık. Sanki mağarasına girmiş ve ardında balçıktan bir iz bırakmış, soyu tükenmiş, pullu bir canavarın garip bir türüymüşüm gibi. Waffle'den büyük bir ısırık alıyorum ve emiciyi etrafta sallıyorum.

"Bunlar glütensiz bile değil."

"O ıvır zıvırı yememelisin. Çırpılmış yumurta ve darı ekmeğinden tost yaptım. Buyur ye."

Darı. Ekmek. Tost. Çok güzel.

"Teşekkürler, ama ben hurdalarla devam edeceğim."

Buna kaşlarını çattı. Görünüşe göre diyetim onun Kutsal Hayalperestlik standartlarına uymuyor. "Öğle saatlerinde ofisimde ol, seni David Pitt'le tanıştırayım."

"Bu gerçekten gerekli mi? Parker'ı arayıp ondan bir açıklama alsanız--"

"David şehirdeki en iyi ceza savunma avukatlarından biridir," diyerek araya giriyor. "Avukatlığı ona bırakalım. Bu davada hiçbir şeyin ters gitmesi riskini almayacağım."

Riske atmaz. Tamam.

Cep telefonu çalar ve ekrana bakar. Dudakları inceliyor, cevap veriyor. "Andi, yirmi dakika içinde orada olacağım... Umurumda değil, Jerome'a yazılı bir teklif aldığımda onu arayacağımı söyle... evet, benden alıntı yapabilirsin." Bakışları bana yöneliyor, gözleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor, bir an için büyük beden tişörtümde duraklıyor. "Gitmem gerek."

Telefonu kapattıktan sonra adanın etrafından dolaşarak benim lavabonun yanında durduğum yere geliyor. Bay Mükemmel bulaşıklarını bulaşık makinesine yerleştirmeden önce duruluyor. Çok yakınımda duruyor. Ufak tefek bir kadın olarak

kişisel alana değer veriyor ve bu adam tamamen onun içinde. Hem de çok içinde. Ondandır yayılan ısıyı yüzümün yan tarafında ya da takım elbisesinin ince yününün kolumun üst kısmındaki çıplak deride hissedebiliyorsam kesinlikle tecavüz ediyor demektir. Beni yavaş yavaş delirtiyor olsa da yerimden kıpırdamıyorum.

"Yeni müteahhit bir saat içinde burada olur. Onu içeri alırsanız çok memnun olurum."

Onun kokusu olarak da bilinen afyon bulutu etrafımı sarıyor ve göz kapaklarım biraz sarkıyor. Ama yine de kımıldamıyorum.

"Elbette," diyorum, körlemesine önüme bakarak. Oynadığı oyun her neyse işe yaramayacak. Sevimli, kabarık popolu, güzel bir erkek etinden korkacağımı sanıyorsa başka bir şey daha var demektir. Ayrıca, karşı saldırıya geçmeye karar verdim. Eğer biraz daha yaklaşırsa, kazara ayak bileği kemiğine basacağım. Kaka terliklerimi giyiyorum, muhtemelen fazla zarar vermez, ama adamı bıçaklayamam. Bu doğru olmaz.

Aşağı bakıyor, odağı tamamen var olmayan göğüslerimde. "Güzel gömlek."

Cam'den gelen ikinci favori hediyemi giyiyorum. Yine büyük boy bir tişört. Ancak bu kez ön ve arka yüzünde kırmızı pullu meme uçlarıyla tamamlanmış şehvetli çıplak bir kadın vücudunun karikatürize çizimi var.

"Hep büyük memeler istemişimdir."

Göz kırpıyor. Tekrar göz kırpıyor. Soğuk ve sessiz, bir buzdağı bana bakıyor. Bu birlikte yaşama olayı gerçekten hoş olacak. Üç ayı Sibiryâ kışı gibi hissettirecek. Bir kâğıt havlu kapıp ellerini kuruluyor, kâğıdı çöp kutusuna atıyor ve gitmek için dönüyor.

Mutfaktan çıkarken "Bu halinle iyisin," dediğini duyuyorum.

Ha?

Bu ön kapı kapanıyor, ayrılmakarkasında a
uyanmak kafa karışıklığı.

Siyah jarse şal elbisemle çok uzun süre oyalandıktan sonra, çünkü gerçekten, nasıl görüldüğüm kimin umurunda - asla fön çekmediğim omuz hizasındaki düz saçlarıma biraz daha uzun süre fön çekmiş olmama aldırmayın - ceketimi ve çantamı aldım, kapı çaldığında dışarı çıkmaya hazırdım. Giriş kapısını açtığımda yeni müteahhitte birlikte bir grup adamın ön merdivenlerde beklediğini görüyorum.

"Merhaba sarışın," diyor çakıllı bir sesle, yağlı gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirirken. "Asistan sen misin?"

"Hayır. Müteahhit siz misiniz?"

"Tam da o," diye karşılık veriyor iri yarı kadın düşmanı. "Bill Morrison."

Hemen kışlık montumu giyiyorum. Ve cevabım evet, konu cinsiyetçi isim takma ve sarkıntılık olduğunda çifte standardım var. Kadınlar serbest geçiş hakkına sahip. Bu teraziye dengelemek için önümüzde uzun bir yol var ve Tanrı biliyor ki ben de buna katkıda bulunmak için elimden geleni yapacağım.

"Bir buçuk saat geciktiniz." Adamları ağır iş makineleri ve aletler taşıyarak yanımdan geçip konağa girdiler. Bu para çukurunu onarmak için gereken her şeyi.

"Şu anda buradayım ve bu konuda konuşarak zaman kaybediyoruz."

Bu adamın tavrı beni tüm yanlış yerlerden vuruyor. Beni geçip oturma odasına doğru yürüdü. En iyi kararına rağmen onu takip ettim.

"Gitmem gereken bir toplantı var ama üst kattaki tadilat için programın ne olduğunu gözden geçirmemiz gerekiyor."

Öngörülebilir gelecekte bu tehlike çukurunda yaşamak zorunda kalırsam, en azından sağlığıma zarar vermediğinden emin olabilirim. Çok fazla enerjim var ve yapılması gereken şeylerin yapılmadığını görmekten hoşlanmıyorum. Ve eğer bu Fancy'e yardımcı olacaksa

Eğer beni bu "durumdan" kurtarması karşılığında ona bir şeyler verebilirsem, neden olmasın.

Bir şeyleri parmak parmak işaretlemeye başladım. "Üst kattaki banyo listenizdeki ilk madde olmalı. Su basıncı berbat ve duş kapısı paslanmış menteşelerinden düşmek üzere. Ayrıca Bay Vaughn'un bir jeneratörü olduğundan emin olabilir misiniz? Hafta sonuna kadar kötü hava koşulları olabileceğini söylüyorlar."

Etrafına bakınarak, "Zamanı gelince hallederiz" diyor.

"Hayır, hayır, aradığım cevap bu değildi. Önce üst kattaki banyolar halledilecek." Cep telefonuma bakarken, çok kısa kestiğimi fark ettim. "Banyo, Bay Morrison. Gitmem gerekiyor."

YİRMİ DAKİKA ve ciddi bir koşuşturmadan sonra, Fancy'nin bana verdiği Lexington ve 52. Cadde üzerindeki adrese tam zamanında vardım. Bina art deco tarzında, olağanüstü olmasa da güzel, sıradan bir şehir ofis binası. Asansör kapıları 30. katta açılıyor ve Vaughn Sports Management'ın resepsiyon alanına giriyorum.

Etkilendim. Akçaağaç kaplı duvarı kaplayan parlak nikel harflere bakarken, soyadımı bir fatura, pembe bir fiş ya da son zamanlarda hapisane tahliye belgeleri dışında bir yerde görüp göremeyeceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum. Yanlış hatırlamıyorsam Camilla, Vaughn'un Cal'in yaşlarında olduğundan bahsetmişti, bu da onu otuz üç ya da otuz dört yapar, benden sadece üç dört yaş büyük. Yine de ne kadar çok şey başardığına bir bakın. Öte yandan ben... Bu cümleyi mantıksal sonuna kadar takip etmeye gerek yok.

Söz konusu mektupların altında oturan genç resepsiyonist beni selamlıyor, ceketimi ve eldivenlerimi alıyor, ardından Fancy'ye burada olduğumu bildirirken oturmamı istiyor.

Ofiste her şey çok gizli. Resepsiyon alanının ötesinde ileri geri koşuşturan insanları görebiliyorum ve çalışanları için 'konuşmak yok' politikası olup olmadığını merak ediyorum. Koridorun sonundan çok uzun boylu bir kadın yaklaşıyor. Nasıl açıklasam...

O 1950 bombasının vücut bulmuş hali. Jane Mansfield doğal kızıl saçlarıyla, ateşli, parlak ve doğal kıvrırcık saçlarını sıkı, düşük bir topuz haline getirmiş olsa da. Tepeden tırnağa siyahlar içinde, düğmeleri ilikli, teninden eser yok, iri mavi gözleri siyah çerçeveli gözlüklerin ardına saklanmış. Kıyafetlerini zırh gibi giydiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Ayrıca topuklu ayakkabı giyiyor. Çünkü 10 numara yetersiz. Tüm bu ihtişama birkaç santim daha ekleme ihtiyacı hissediyor. Bana ulaştığında elini uzatıyor ve yapmacık bir gülümsemeyle beni selamlıyor.

"Bayan Jones, tanıştığımıza memnun oldum. Andromeda Carrys, Bay Vaughn'un asistanı."

Mükemmel. Bu mükemmel.

Bakıyorum. Baktığımı biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Alacak çok şey var. Saçlar. Teni. Angelina Jolie dudakları. Asistanına şehvet duyuyor olmalı. Bu yüzden am geçidinden kaçınıyor. Öyle olmalı. Bütün gün buna bakan hangi erkek olmaz ki? Ona resmen şehvet duyuyorum ve ben heteroyum.

"Bayan Jones?" Sesi yumuşak ve kadınsı ve giyimiyle tam bir tezat oluşturuyor.

"Ah evet," diyorum yerimden fırlayarak. Huzursuz bir şekilde, sebepsiz yere elbisemi düzeltiyorum. Şu anda beni Amish gibi gösterdiğine karar verdiğim elbisemi. Öte yandan, kasıksız lateks bir tulum giyip bu kadının yanında Amish gibi de görünebilirdim.

Seksapel sızan bomba Andromeda, Fancy'nin ofisine doğru yola koyulurken ben de itaatkâr bir şekilde onun gölgesini takip ediyorum. Görünüşe göre yürümek şehvetli bir eylem. Bu notu hiç almadım. Sanırım artık bunu yapıyoruz. Seksi yürüyüş. Yeni bir şey olmalı.

Kapıyı iki kez çalıyor ve açıp içeri girmemi işaret ediyor, sonra da arkamdan kapatıyor.

Vaughn cep telefonuna, "Sunava sürtüğü batıyor... Mşterimle arkamdan iş çevirmek bir savaş suçudur," diyor. Başını kaldırıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Kaşları hafifçe birbirine yaklaşıyor. Bir an için memnun görünüyor, bu da beni rahatlatıyor. "Sean'ın annesini görmeye gittim ve Kaplan'ın oğlunun iyiliğini düşünmediğini anladığından emin oldum... evet, annesi beni seviyor." Ta ki gözleri beni tepeden tırnağ tarayıp ağız gerilene kadar. Ve rahatlığım hızla rahatsızlığı dönüşüyor. Kıpırdanarak, orada durmam gerekenden daha uzun süre duruyorum. "Evet, dinle bir toplantım var. Bunu daha sonra konuşuruz... Kaplan'ın iki müşterisini arayıp onlara daha iyi bir teklif sundum bile... Sırf o şerefsize bir ders vermek için bunu bedavaya bile yaparım... Tamam... Görüşürüz Barry."

Hücreyi masasının üzerine koyarak sandalyesinde sallanır ve gömleğinin manşetlerini düzeltir. "İçeri girebilirsiniz. Isırmam," diye kayıtsızca teklif ediyor.

"İstiyorum."

Bunun nereden geldiğini biliyorsam ne olayım. Ağızımdan çıkan saçmalıklar üzerindeki aşırı kontrol eksikliğimi örtbas etmek için sıkılmış görünmek için elimden geleni yapıyorum. O ise iş yerinde porno izlerken yakalanmış bir adam gibi, gözleri fal taşı gibi açılmış ve donmuş görünüyor. "şaka yapıyorum. Gerçekçi ol, Vaughn. İssız bir adada kalan son iki kişi olsaydık ve benim de acilen yemeğ ihtiyacım olsaydı yapmazdım."

Bu onu donmuş halinden çıkartıyor, dudakları hafifçe yukarı kalkıyor. "Alternatifi açlıktan ölmek olsa beni yemez miydin?"

Belli ki gt gibi davranma sırası onda. "Kolumu çiğnemeyi tercih ederim."

Telefonu alıyor. Ekrana bakar ve yüzünü buruşturur. Kravatını düzelterek telefonu kapatır. "Nasıl yediğini gördüm Jones ve beni yemeye başlamadan önce bir gün dayanabileceğini söylüyorum."

Sıcaklığın boynuma kadar çıktığını hissedebiliyorum. Yani iştahım var, ne olmuş yani. Bu ağzın çalışması için yakıta ihtiyacı var. Bu arada, verdiğim tepki karşısında duyduğu eğlenceyi bastırma çabası en iyi ihtimalle zayıf kalıyor. Gözleri ona ihanet ediyor, ağzı düz bir çizgide kalsa da yarım aylara dönüşüyor.

"Beni mi izliyordun? Ne ürkütücü. Dikizci Tom olayı şimdi mantıklı geliyor."

Tepkisi çabuk oldu. Benimle dalga geçmesi geçti. Kendini beğenmiş yarım gülümsemesi yok oldu -yüzünden benim yüzüme doğru kayıyor. Yüksek elmacık kemiklerinde pembe çiçekler açıyor. Boğazını temizliyor ve sandalyesini geri sallıyor.

"Ben... umm..." Kaşlarını çatıyor.

"Sakin ol. Sizinle dalga geçiyorum, avukat bey." Yanına gidip tam masasının önüne oturuyorum. Gözlerim hemen hareket ediyor, odayı inceliyor, göz temasından kaçınmak için her şeyi yapıyorum. Bakışlarının yoğunluğu bir gecede üç katına çıktı ve bu beni ürkütüyor.

"Demek Jerry McGuire şeyini burada yapıyorsun." Ofis seyrek, renkler sessiz, mobilyalar sade. "Beklediğim gibi değil."

Gözlerini henüz benden ayırmadığını görüş alanımın çevresinden anlayabiliyorum. "Jerry McGuire bir ajan," diyor boynunu sağa sola uzatırken. Ayrıca az önce göğsünü şişirdiğinden de eminim. Ona ne oldu böyle?

"Ben lisanslı bir acenteyim ve bir işletme yöneticisiyim. İşim sadece daha kapsamlı değil, aynı zamanda çok daha zorlu."

Abartılı bir göz devirmesi için reklam arası.

Masa telefonu yanıp sönüyor. Cevap verir. "June, tüm aramalarımı beklet... evet, hepsini... Kim olduğu umurumda değil, hepsini." Telefonu kapatır. "Ne bekliyordun?" diye sorar, sesi bu kez daha yumuşaktır.

"Bilmiyorum... belki biraz daha süslü bir şey."

"Nadiren buradayım." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ellerini başının arkasında birleştiriyor. Özel dikim beyaz gömleği

Göğsü. Bildiğim, ince pamuğun altında tamamen kesilmiş kaslar. İlgi istiyor ve ben de isteyerek elimi uzatıyorum. Ta ki öksürene kadar.

Gözlerim tekrar onun yüzüne kayıyor. "Süperstarlar ve striptizcilerle yatlarda parti yapmakla çok mu meşgulsün?" Karşılık olarak aldığım ters bakış kesinlikle iğrenç. "Ne? Ben Ballers izliyorum."

"Bu Hollywood, Jones. Ben gerçek dünyada yaşıyorum ve işimin önemli bir parçası da gençlerime paralarını nasıl sorumlu kullanacaklarını öğretmek." Gözlerini henüz benden ayırmadı. "Kendi paramı fahiş kira gibi şeylere harcarsam bunu etkili bir şekilde yapamam."

"Sağlam nokta," diye cevap veriyorum, her ne kadar 'darbe'de dinlemeyi bırakmış olsam da. Gözleriyle ne yapıyor? Bu benim aşırı aktif hayal gücümün bir ürünü değil. Bugün kesinlikle garip davranıyor. "İyi hissediyor musun?"

Bir an için kafası karışmış görünüyor. "Evet. Neden sordunuz?"

Çünkü deli gibi davranıyorsun. "Sebebi yok. Arkadaşın nerede? Hadi şu partiyi başlatalım."

"Koridorun sonunda." Telefonu çeviriyor ve "Ne zaman istersen hazırım." diyor.

Birkaç dakika sonra Fancy'nin yaşlarında bir adam elinde bir dosyayla içeri girer. Aynı derecede fit, Fancy'den biraz daha kısa ve yüz kat daha neşeli. Takındığı şeytani sırtış kalıcı gibi görünüyor. Ayağa kalkıyoruz ve elini uzatarak bize doğru geliyor.

"David Pitt, tanıştığımıza memnun oldum." Sıkı ve kuru bir tutuşu var. Ondan hemen hoşlandım.

"Bir akrabalık var mı?"

Pitt'in sırtışı yaramaz bir sırtışa dönüşür. "Sadece bana bir randevu kazandıracaksa."

"Arsız. Ondan hoşlandım."

"Dave." Uyarı keskin ve hızlı bir şekilde geldi. Başımı çevirdiğimde Süslü Pantolon'u kaşlarını çatmış, elleri kalçalarında ve omuzları kaskatı kesilmiş halde buluyorum.

Pitt'e dönerek, "Hiç eğlenceli değil." diyorum.

Pitt arkadaşına bakar. "Ondan hoşlandım."

"Onu sevmek zorunda değilsiniz, onu bu saçma sapan suçlamalardan kurtarmak zorundasınız" diye çıkışıyor. Sesine sinen gözle görülür öfke karşısında hepimiz duraksıyoruz. Hatasını fark eden Vaughn avucuyla yüzünü sıvazlıyor. "Ne demek istediğimi anladınız."

Pitt'in odağı bana dönüyor, yüzünü sıkarak eğlenmesini engellemeye çalışıyor. "Dava dosyasına baktım. Çok zor olmamalı. Her şeyden önce zaman bizim dostumuzdur. Soğukkanlılığın galip gelmesini istiyoruz. Ve eğer olayla aramıza yeterince zaman ve mesafe koyarsak, suçlamaların tamamen düşürülmesi için bir şansımız olabilir."

Hallefreakinluiah.

"Ethan'ın Gregory'yle hiçbir şekilde temas kurmamanız için size talimat verdiğinden eminim. Bu benim işim. Bırak irtibatı ben sağlayayım."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Bu bir mücadele olmayacak. Açıkçası, kendime tam olarak güvenmiyorum. Eğer o p.o.s.'a bir daha bakacak olursam, kendimi birinci dereceden cinayetle suçlanmış bulabilirim. Bu sefer sebepli.

"Onu engellemeli miyim?"

"Hayır. Rahat bırakın. Durumu alevlendirmek istemiyoruz. Sizinle irtibata geçerse cevap vermeyin. İlk duruşma Şubat ayının başında yapılacak ama ben erteleme talep edeceğim. Eyaletten ayrılmaman gerektiğini hatırlatmama gerek yok, değil mi? Ethan kefalet parasını kaybeder ve sen de hapse geri gönderilirsin."

Bakışlarım hemen Vaughn'a kayıyor ve onu başını sallarken buluyorum. "Calvin'in parası."

"Büyükanнем New Jersey'de destekli yaşamda. Onu görmem gerek."

Pitt bana "Üç eyalet iyi" dedi. "Eğer bir adres vererseniz yargıca bir not gönderirim."

On beş dakika sonra, programlarımızı yaptıktan ve bir sonraki toplantılarımız için tarihleri kararlaştırdıktan sonra

Üçümüz Vaughn'un ofisinden çıkıp koridora girdik - dramın tam ortasına.

Resepsiyonda tartışan kadın sesleri üçümüzün de dönmesine neden oldu. Elinde BLT Steak'ten iki poşet tutan koca memeli bir sarışın, sadece seksi can sıkıntısı olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle ona bakan Andromeda'ya kafa sallıyor.

Fancy'nin yüzüne şöyle bir bakınca, bunun da amcıklar geçidinin sadık bir üyesi olduğunu anladım. Gerçekten mi? Bu adamın aletinin titreşim düğmesi var mı?

Yüzündeki ifade o kadar trajik ki neredeyse onun için üzüleceğim... neredeyse... belki biraz.

"Öyle değil mi--" Pitt dalgın dalgın diyor ki. "Kovduğumuz avukat yardımcısı."

"Senin--"

Vaughn'un gözlerindeki hafif açılmayı ve başını sertçe sallamasını kaçırmıyorum, hepsi başımın üstündeki iş ortağına sinsice yöneltilmişti.

Belki de değildir. Görünüşe bakılırsa şimdiden pire olmuş.

YEDİNCİ BÖLÜM

TErtesi gün şehir merkezine, Glaser Talent Agency'nin ofislerine gidip, son bir yıldır Sadece son sekiz zorlu yıl boyunca kariyerimin sadık bir destekçisi değil, aynı zamanda iyi bir dost. Bina, Broadway'in işlek bir caddesinde bir çiçekçi ile bir şarküteri arasında sıkışmış durumda.

Marty eski kafalıdır. Hâlâ kırk yıl önce başladığı küçük mekânda oturuyor ve işi büyüdüğünde daha iyi bir yere taşınmayı reddediyor çünkü bunun 'kötü şans' getireceğinden korkuyor.

"N'aber evlat," diyor söz konusu adam, aynı derecede sıkışık ofisindeki sıkışık masasının arkasından. Aşağıdaki şarküteriden tanıdık pastırma kokusu ve öğle yemeği telaşının sesi yükseliyor. İçeri giriyorum ve her zaman yaptığım gibi kendimi metal masasının önündeki eski deri sandalyeye atıyorum - bu aramızda bir ritüel gibi görünüyor, beremi ve eldivenlerimi çıkarıyorum ve motosiklet botlarımı masasının köşesine koyuyorum. O da onları itiyor, bu da ritüelin bir parçası.

"Ne oldu, sevgili Martin, yeni yıldan bir gün önce sesli mesajıma özellikle iç karartıcı bir haber bırakmışsın."

"Florida'daydım. Bilmek istersin diye düşündüm."

"Elimde olduğundan çok emindim," diye itiraf ediyorum, hayal kırıklığımlı dışı vurarak. Üçüncü geri aramamdan sonra bir kez daha kovuldum. Çok satan bir aşk romanı yazarı tarafından yazılan bir zaman yolculuğu dizisinde yardımcı rolü kaybetmişim.

Uzun lafın kısası, Camilla bana bir seçme ayarlamayı başarmıştı. Yazarın Mercedes'in kızının en iyi arkadaşı olduğu ortaya çıktı -Mercedes bir nevi Calvin'in emlak müdürüydü. Bir nevi diyorum çünkü Cal ve Cam onu aileden sayıyorlardı. Her neyse, seçmelere katıldım. Hatta üçüncü geri aramada yapımcılarla görüşmek için Los Angeles'a uçtum. Bu kadar yaklaşmışken kaybeden olmak büyük bir darbe oldu.

"Üzgünüm evlat. Kanal bilinen birini istedi. Tanınmış bir ismi seçtiler." Gözlükleriyle oynayıp onları burnunun üst kısmına doğru itiyor. Ne yazık ki, ünlü olmamak çoğu zaman ünlü olmanın önündeki en büyük engeldir. "Bak, artık bir değişiklik yapmanın zamanı geldi. Sadece bu hafta Los Angeles'ta senin için beş seçme ayarlayabilirim."

Ben tartışmaya başlayınca sözümü kesti. "Büyükannen için hayatını askıya almaya devam edemezsin. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o çok uzun bir süre kötü durumda kalabilir ve sen de gençleşmiyorsun. Bu işin doğası böyle."

O haklı. Ama artık beni Los Angeles'a taşınmaktan alıkoyan tek şey büyükannem değil. Ona kötü haberi verirken dudaklarım dişlerimin etrafında kıvrılıyor. "En azından önümüzdeki üç ay boyunca New York eyaletinden ayrılamam ve bunun büyükannemle hiçbir ilgisi yok."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun evlat."

"Diyelim ki mesajınızı aldıktan sonra ortalık karıştı."

ONE MAPLE, Manhattan'ın en gözde mekanıdır; şehir merkezindeki sofistike ve trendy havanın mükemmel bir karışımı olan lüks bir lounge'dur. Müdavimlerimiz çoğunlukla müzik endüstrisi patronları ve profesyonel sporculardan, ara sıra da film ve televizyon yıldızlarından oluşuyor. Bir de sıradan insanlar var. Sıradan derken, bu şehirde jumbo boy fareler kadar yaygın olan Wall Street milyonerlerini kastediyorum.

Benim deyimimle o talihsiz olaydan bu yana işe döndüğüm üçüncü gece ve hafta şimdiden iki kat daha uzunmuş gibi geliyor. Daha gece yarısı bile olmadı ve ayaklarım şimdiden ağrımaya başladı. Son zamanlarda kendimi barmenlik havlusunu asmanın zamanı geldi mi diye düşünürken buluyorum. Şu anda çok küçük bir kılıfın içine doldurulmuş pembe sosislere benzeyen ayaklarıma bakınca, belki de bunun için çok yaşlandığımı düşünmeden edemiyorum. Yıllardır bu restoran grubu için çalışıyorum ve bu işin çok eğlenceli olduğu zamanlar olmasına rağmen, son zamanlarda iyi zamanlar azaldı ve şakaları toplamak biraz daha zorlaştı. Müşterilerin daha kaba olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Hey, bebeğim. Geri döndüm."

Örnek olay: Bir numaralı kaba müşteri. Bu dangalağın "beşiğini" asla göremeyeceğimi ya da "kırbacına" binemeyeceğimi anlayamamasının tek nedeninin ya doğum sırasında oksijensiz kalması ya da çok fazla testosteron iğnesi vurulması olduğunu varsayabilirim. Onu görmezden gelerek, her zamanki gibi işime devam ediyorum. Bu bar üç sıra dolusu insanla dolu ve bu gece görevli dört barmenden biri olmama rağmen yine de acele etmemiz gerekiyor.

"Hey--Abby, merhaba."

Onu iki kez düzelttim ama nafile. Ona doğru bir bakış bile atmadan, bir başka Wall Streeter ile barın sonunda oturan bir grup model için iki kozmos karıştırmaya devam ediyorum.

"İnanılır gibi değil," diye mırıldandığını duyuyorum aynı derecede kaba arkadaşına. "Beni görmezden gelmeye daha ne kadar devam edeceksin."

Hey, tam burada duruyorum!"

"Hadi canım," diye bağıryorum öfkeyle. "Diğer kardeşlerinle birlikte annenin bacağından aşağı damlamamış olman çok kötü."

Hiçbir şey. Kafasının üzerinden geçti. Bana bu adamın şirketi için milyon dolarları takas etmesine nasıl izin verildiğini açıklayın. Arkamı dönerek, NY Gladatörleri ile dolu VIP masalarından biri için büyük bir sipariş vermeye başladım. Sezonları birkaç hafta önce Seattle Seahawks sayesinde utanç verici bir şekilde sona erdi. En azından, diğer barmenlerden biri olan Kevin'in daha önce hepsi içeri girdiğinde fısıldadığı şey buydu. Kevin'in gözleri benimkilerle buluştu. Evrensel bir işaret olan 'şu serseriye sırtımdan çek' işareti yapıldı ve yer değiştirdik.

"O iğrenç adam geri döndü. Sanki beni üzmemekten zevk alıyor."

Sarah'nın dolgun dudaklarını büzüştürmüş geniş gözlerine bakıyorum. Bütün gece oyunculardan biri hakkında şikayet edip durdu.

"Ödenekten haber var mı?" Sarah'yı kıskanmıyorum. Eğer bir aktrisin hayatı zorsa, bir belgesel yapımcısınıninki katlanarak daha da zorlaşıyor; fonunun onaylanıp onaylanmadığını öğrenmek için beklerken verdiği mücadele gerçek.

"Hayır. O masaya başkası oturabilir mi?" Etrafına, Gladatörlerin işgal ettiği VIP masasına, şüphesiz yüklü bir bahşış kazandıracak olan masaya bakıyorum.

NYU film okulundan sınıf birincisi olarak mezun olan Sarah, parlak belgesel film yapımcısı Sarah, Lilliput büyüklüğünde Whitney Houston'a benzeyen, 1.80 boyundaki Sarah, konu erkeklere gelince bir torba taş kadar aptal oluyor. Genellikle benim için sonsuz bir eğlence kaynağıdır. Bu gece hariç. Bu gece eğlenmek için gerekli sabra sahip değilim. Kaşımı kaldırıyorum. Ya bunu yapacağım ya da kulak zarıma bir bıçak saplayacağım ki bir dakika daha dinlemek zorunda kalmayayım.

"O kadar da kötü olamaz."

"Vegas'a yapacağı gezi için sihirli değneğimi ödünç alıp alamayacağını sordu. Daha önce de onu Orta Dünya'ya götürüp götürmeyeceğimi sormuştu. Bütün gece böyle boktan bir şey oldu," diye tersliyor ve bakımlı kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Ve nedenini bilmiyorsun?"

Yüz ifadesi şaşkınlıktan kuşkuya dönüşüyor. Beni çok iyi tanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Son on yılda hiç aynaya baktınız mı? Dikkat çekmek istemiyorsan kafana lanet olası bir kese kağıdı geçir. Şimdi git bu içkileri o berbat adamın oturduğu masaya götür."

"Camilla'nın seni dizginlemek için etrafta olmasını özledim."

"Kışt." El sallıyorum. "Defol git. Ve o para makinesini sallamayı unutma. Annenin paraya ihtiyacı var." Omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor ve ben bu gece ilk kez gülüyorum.

Kalabalık dağılıyor ve beni bir çift dost canlısı gamze karşılıyor. Uzun, dağınık kestane rengi saçlar. Odanın öbür ucundan büyü yapabilen açık kahverengi gözler. Bana değil tabii ki. Böyle saçmalıklara karşı bağışıklığım var. Ben genel kadın nüfusundan bahsediyorum. Geçen yaz 4 Temmuz'da randevular tarihinin en kötü, en garip randevusu olarak başlayan şey harika bir arkadaşlığa dönüştü.

Dimples olarak da bilinen Justin Harper, geçen yıl ligdeki en iyi dördüncü geniş alıcı oldu. 1,521 yarda ve 11 touchdown için 111 pas yakaladı.

Ya da bana defalarca öyle söylendi.

Yawn. Ben futbol hayranı değilim. Ama en yakın arkadaşım bir futbolcuyla evli olduğu ve diğer yakın arkadaşım da bir futbolcu olduğu için, konu ne zaman açılrsa ilgileniyormuş gibi davranmaya gayret ediyorum.

Justin'in hazır gülümsemesi ve rahat tavırları bardaki kalabalığı çabasızca dağıtıyor. "Selam şekerim." Evcil hayvan ismini dünyadaki tüm alaycılıkla telaffuz ediyor.

"Burada ne yapıyorsun, şeker adam?" Aynı derecede saldırgan bir takma adla karşılık vermek doğru olur. "Sen

birkaç gün sonra oynanacak bir play-off maçı için sokağa çıkma yasağı mı var?" Birkaç takım elbiseyi iterek geçip oturuyor ve bana bir alışveriş çantası uzatıyor. Dikkatle içine bakarak, arkasında büyük harflerle onun adının yazılı olduğu resmi bir Titans forması çıkarıyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." Dudaklarım gıcırtilı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. o istiyorum Ben içingiyemek Bu iğrenç şey?

Garip.

"Pazar günü maça geldiğinizde bunu giyeceğinizi söyleyebilirsiniz."

"Umm..."

"Kız kardeşim hâlâ denizaşırı ülkelerde. Orada hiç ailem olmayacak."

Tanrım Louize, neden memelerime yumruk atmadı ki? Kalbimin üzerindeki ağrıyan yeri ovuyorum. Orduda başçavuş olan ablası Justin'in bahsettiği tek ailesi. Bana anlatmadığı kısımların unutmayı tercih ettiği birçok şeyi içerdiğinden şüpheleniyorum.

"Peki ya şu görüştüğün muhasebeci?" "Uhh, yeeaaaah, o iş bitti."

Yüzümden şaşkınlık okunuyor. Ve onun adına hayal kırıklığı. Justin'in iyi biriyle tanıştığını düşünmüştüm, ünlü bir sporcuyla çıkmanın getirdiği tüm o saçmalıklarla değil, bir insan olarak onunla gerçekten ilgilenen biriyle.

"Ne zamandan beri?"

"Onu geri aramayı unuttuğumdan ve gecenin bir yarısı uyandığımda onu yatağın ayak ucunda durmuş bana bakarken bulduğumdan beri."

"Bunun iyi bir açıklaması yok." "Bir tane bile yok."

"Kilitleri değiştirdin mi?"

"Aynı gece, yani yapacaksın. Pazar günü Harper Takımı için tezahürat yapacaksın."

Koca şapşal başını eğiyor ve kirpiklerini birkaç yüz kez kırıştırıyor. "Şunu izle--" diyor, "BAM." Sonra

gamzelerini göstererek gülümsüyor. Ben de isteksizce gülümsüyorum. Tam bir şapşal.

"Eğer biri senin tembel kıcına tezahürat yapacaksa, bu ben olabilirim."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum, Jo." Gevşek bir yumrukla bara vurur ve taburesinden kayar. Güzel bir kızıl saçlı geri geri giderek Justin'in yanına çarpıyor - hiç de tesadüf değil - sonra omzunun üzerinden kocaman bir gülümsemeyle bakıyor ve Dimples, her zamanki güneyli beyefendi, bir değil iki "pardon hanımefendi" ile karşılık veriyor.

Barın üzerinden eğilerek yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor ve fısıldıyor, "Gidip güzellik uykumu almalıyım. Bu muhteşem yüzün Pazar günü ulusal televizyon için kameraya hazır olması gerekiyor." Muhtemelen başka her şeyden çok onu hala gözleriyle yalayıp yutan kızılın hatırı için. Kızıl saçlı suratını asıp oflayıp pufluyor ve arkadaşlarına dönüyor.

"Evet, evet. Defol git. Bazılarımız yaşamak için çalışmak zorunda."

Justin bana parlak bir gülümseme gönderiyor. "Yılbaşında beni hiç aramadın mı?"

Üzerimde ağır bir mont, şapka ve eldiven olmasına rağmen taksiyle eve dönerken üşüyorum. Hava yine onlu derecelerde, o kadar soğuk ki nefesim kesiliyor. Vücudum soğuktan her kasıldığında Los Angeles havası beni çağırıyor. Saat iki sularında eve giriyorum ve merdivenleri olabildiğince sessiz bir şekilde, parmak uçlarımda koridorda çıkıyorum. Fancy'nin yatak odasının kapalı kapısının altından bir parça ışık sızıyor. Yanından geçer geçmez ışık sönüyor. Bu hafta bu üçüncü kez oluyor. Örümcek hisleri mi var? Sessiz olduğumu biliyorum.

Yatak odamın ışığını açtım ve donup kaldım. Çenem hariç, çenem bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Perim

Ben isteyken vaftiz annem odama girmiş olmalı. Girmiş olmalı. Başka bir açıklaması yok.

Gözlerimi kırpmadan yavaşça içeri giriyor ve ağır ağır daireler çiziyorum. Önce neye bakacağımı bilemiyorum, duvara asılı altmış üç inçlik televizyona mı, koyu renkli ahşap mobilyalara mı, yoksa püsküllü yatağa mı? Tüm oda Elle Décor'un sayfalarından fırlamış gibi görünüyor. Eski, aşınmış ahşap zemini kaplayan güzel bir halı bile var. Ve perdeler. Perdeler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Şaşkına döndüm. Düşüncesizce kumandayı kaptım, televizyonu açtım ve kendimi kaybettim. Sessizce, ama çok sessizce. Bütün kanalları. Hepsini. Ve... Apple TV ve Netflix. Ben öldüm. Ölmüş olmalıyım. Ölmüş ve cennete gitmiş olmalıyım.

Saatın gece yarısını çoktan geçtiğini unutun. Kendisine yaramazlık yapıyor olabileceğini ya da olmayabileceğini unutun. Minnettarlık kusma dürtüsü bedenimi Vaughn'un yatak odasının kapısına doğru itiyor. Ama oraya vardığımda, boşluğa düşüyorum. Işık tekrar yandı. Kesinlikle örümcek hissi.

"Seni duyabiliyorum," diye sesleniyor, sesi her zamankinden daha sert.

Ses tellerimi nasıl çalıştıracığımı bulamıyorum. Beni aptallaştırdı. Adam gri maddeyi öldürüyor. Sormadan kapısını açtım ve... umm... baktım. Kendimi savunmam gerekirse, sergilenen çok fazla ten var.

Yatakta oturmuş, benim yepyeni beyaz yatağıma uyan püsküllü deri yatak başlığına yaslanmış. Göğsü çıplak, çarşafı kalça kemiklerine kadar sıyrılmış. Çarşafın altında çıplak olduğundan şüpheleniyorum ama nezaketi elden bırakmayıp tam teşekküllü bir araştırma yapma dürtümü kontrol etmeyi başarıyorum. Bir ninjaya yakışır bir disiplinle gözlerimi zorla yüzüne dikiyorum. Onu gözlük takarken buluyorum, tam olarak boynuz çerçeveli gözlükler.

Gözlüklü erkekler benim için hiçbir şey yapmadı. Hiçbir zaman. Şimdiye kadar. Şimdi bir şey yapıyorlar. Bir şeyler.

Bu da beni bu cereyanlı evde rahatsız edici derecede sıcak yapıyor.

Gözlerini ovuşturuyor, kaşları inip kalkıyor. Erken kalktığını biliyorum; bu sabah beşte duşun çalıştığını duydum. Yorgun olmalı. Bu saatte hâlâ ayakta ne işi var?

Gözlüklerinin arkasındaki yumuşak, uykulu gözleri yüzümü kısa bir süre incelerken sabırla bir şey söylememi bekliyor. Henüz tek bir ses bile çıkaramadım. Biraz tuhaflaşmaya başlıyor, ben de yan odayı işaret ediyorum.

"Beğenmedin mi?" Garip bir şekilde hayal kırıklığına benzeyen bir ifadeyle omuzları biraz düşüyor. "Kısa sürede elimden gelenin en iyisini yaptım. İstersen değiştirebilirsin."

Beğenmedin mi? O sarhoş mu? Daha da iyisi, ben sarhoş muyum? Neden hayal kırıklığına uğrasın ki?

"Beğenmedin mi? Ne diyeceğimi bilemiyorum. Aşk yeterince güçlü bir kelime değil. Sana inanamıyorum... Netflix... Apple TV."

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Netflix konusunda seni hapisten çıkarmamdan daha heyecanlı görünüyorsun."

"Netflix işte. Bana kaç saat kesintisiz, akıl almaz bir zevk yaşattığını tahmin bile edemezsin." Bu kafamda farklı bir ses çıkardı. İki ısı noktası belirdi üzerinde benim yanaklar ise onun ağız sadakları içinde Eğlence. Benim pahama tabii ki.

"Bu konuda hapisten çıkmaktan daha heyecanlı olduğun kesin."

"Sana büyük bir borcum var." Tamam, neden bu da kulağa iğrenç geliyor? Yoruldum. Bu kadar. Sadece yorgunum. Bu arada, sıcaklık boynumdan aşağıya doğru yayılıyor.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Esniyor, görünüşe göre benim beceriksizce imalarımın bîhaber. Tanrı'ya şükür onun zihni benimki gibi lağım çukuru değil. Uzun parmaklarını saçlarında gezdirmesini izliyorum, bu da saçlarını daha da karıştırıyor.

onu bir dakika öncesinden daha seksi gösteriyor, bu da beni kızdırıyor. Bu bir kısır döngü haline geliyor.

"Neyse, teşekkürler. Bırakayım da işine dön. Uyu ya da uyuma. Her ne yapıyorsan artık."

Kaşlarını çatıyor, hızımı ve ses tonumu değiştirmeme şaşıyor. Onu suçlayamam. Benim de kafam karıştı. Bu adama karşı neden böyle bir tepki verdiğim konusunda kafam karışık. İşim gereği birbiri ardına güzel yüzler görüyorum ama hiçbirini beni bu kadar etkilememiştir. Yoksa bulaştı mı? Her neyse. Bana kalırsa ikisi de aynı. Kapısını kapatmak üzereydim ama sesi beni durdurdu.

"Eve nasıl geldin?"

"Taksi. Ama genelde metroya binerim."

Birden canlanıyor, gözlerindeki uykulu ifade siliniyor. Dudakları inceldi. "Bu çok tehlikeli."

"Altı yıldır bu işi yapıyorum. Bugün itibarıyla daha tehlikeli hale gelmedi."

Bakıyor. Göz kırpmıyor. Nefes aldığından bile emin değilim. "Araba servisimi kullan. Seni dışarıda beklesinler."

Ne? Bekle, ne? "Teşekkür ederim, ama buna gerek yok."

"Eğer uyumak istiyorsam öyle." Telaşlı bir elini saçlarında gezdiriyor ve başparmağıyla işaret parmağını kapalı gözlerinin üzerine bastırıyor. "Salı'dan Cumartesi'ye kadar çalışıyorsun. Dışarıda bekliyor olacak."

Bunu yapmamın imkanı yok. Ancak, onunla tartışmanın anlamsız olduğu gerçeğine fazlasıyla aşinayım. "Geç oldu.

Bırakayım da sen uyu. Tekrar teşekkürler." başparmağımı odama doğru uzatarak hızlıca söyledim. O cevap veremedi ben dışarı çıkıyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"**H** Ben, Marco. O nasıl?" Bana doğru yürüyen genç adama, doktorun asistanına

Büyükannemin bakımına yardım etmek için görevlendirildi. Kollarında dövmeler, kaşında ve Tanrı bilir başka neresinde piercingler vardı. Başka bir deyişle, çok ateşli. Buraya taşınıp Marco'nun bana yardım etmesini isterdim. Başını salladı, tavrı ciddiydi. Ve hissettiğim az miktardaki neşe bir anda içimden uçup gidiyor.

"İyi bir gün değil. Bu sabah yulaf ezmesini Ethel'e fırlattı." Ethel, büyükannemin aynı odayı paylaştığı kadın.

Moralim bok çukurunun dibine battı. "Özür dilerim. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Özür dilemeye gerek yok. Bu bir hastalık. Sabırlı olmaktan başka bir şey yapamazsın." Yüzümdeki demoralize ifadeyi görünce devam etti. "Seni gördüğüne sevinecek." Tek yapabildiğim başımı sallamak ve haklı olduğunu ummak. Çünkü bana bir şeyler fırlatmaya başlarsa ne yapacağımı bilmiyorum. Dokuz yıl önce büyükanneme erken başlangıçlı Alzheimer teşhisi kondu.

Altı ay öncesine kadar yavaş bir tempoda ilerliyor gibi görünüyordu, ne yazık ki yavaşlık

Hızlı.

Büyükannemin kapısını çaldım ve içeri girdim. Oda aydınlık ve düzenli, bu tesisteki bakım olağanüstü. Bu yüzden hepimiz onun hayatının geri kalanını burada geçirmesine karar verdik. Büyükannem burayı kendisi seçti.

Pencereden arkasını döndüğünde, yumuşak bir gülümseme ve gözlerinde boş bir bakışla bana bakıyor. Kim olduğuma dair en ufak bir fikri olmadığını hemen anlıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Amber, büyükanne." Soluk mavi gözlerinde, bir şey bulmaya çalıştığını ama bulamadığını görebiliyorum. "Beni hatırlıyor musun?"

Onu strese sokmak istemiyorum, bu da muhtemelen onun erime nöbetlerinden birine yol açabilir, bu yüzden rol yapıyorum. Rol yapmakta iyiyimdir, aslında bu konuda harikayımdır.

"Margaret?"

Yüzü aydınlandı. "Evet."

"Sizinle bir süre görüşmemin sakıncası var mı?"

Biraz telaşlanıyor, düşünürken geçen Noel'de ona aldığım eşofman takımının kadife pantolonunu düzeltiyor. "Aslında ziyaret için giyinmedim."

"Sorun değil--"

"Ve size sunacak hiçbir şeyim yok."

"Ben zaten yedim."

Çekingen bir tavırla yanındaki boş koltuğa işaret ediyor. Sessizce oturuyorum ve onunla birlikte pencereden dışarı bakıyorum.

Kırk dakika sonra içim buruk bir şekilde kapıdan çıkıyorum. Ellili yaşlarının sonlarında sevimli bir kadın olan destekli yaşam tesisinin yönetim müdürü, ön girişten çıkamadan beni yakaladı.

"Bayan Jones. Biraz konuşabilir miyiz?" Yüzündeki rahatsız ifade beni geriyor. Gerçekten de havamda değilim ama kesinlikle onun gözüne girmem gerekiyor.

"Elbette. Her şey yolunda mı?"

Konuşmadan önce ağzını büzüyor. "Ne yazık ki hayır. Geçen ayın ödemesini hiç almadık ve bu ayın faturasının

son ödeme tarihi bugün. Politikamızın farkındasınız. Eğer daha fazla

üç aydan fazla geciktirirseniz büyükannenizi tahliye etmek zorunda kalırız."

Vücudumdaki her tüy diken diken oldu. Lanet olası Eileen.

Geceleyin ortaya çıkan şeyler beni hiç korkutmadı. Korkmam gereken şeylerin nadiren yatağın ya da dolabın altında saklandığını uzun zaman önce öğrendim. Nadiren öcü gibi görünürler. Sadece kötü kurgularda kötü adamlar bu kadar ağır çizilir. Hayatlarımızın çoğundaki kötü adamlar aileler, arkadaşlar ve sevgililerdir. Seçim yapan insanlar. Bu kadar basit. Bazılarına katılırız, bazılarına katılmayız ve bazıları da derin ve kalıcı izler bırakır.

Bir anlaşmamız vardı. Üç Jones kadını. Büyükannem, Eileen ve ben. Bu hepimizin bir konuda anlaştığı ilk ve kesinlikle son seferdi. Büyükannem kârlı cenaze işini, malını mülkünü satacak ve paranın büyük bir kısmını bakım masraflarını karşılamak üzere bir vakfa yatırıacaktı. İki küçük pay ayrılmıştı. Biri benim mirasım için, diğeri de Eileen için. Büyükannem, durumunun kariyerimi sürdürmeme engel olmasını istemediği için Eileen'i mütevellî yaptı. Başka bir deyişle, büyükannemin parasından sorumlu. Bu para, büyükannem hala yaşayabilecek durumdayken kendi seçtiği destekli yaşam tesisinin masraflarını karşılayacaktı.

Büyükannem çok titiz, tertipli ve düzenliydi, her şey her zaman kitabına uygun ve zamanında yapılırdı. Faturalarının ödenmediğini öğrendiğinde dehşet içinde incilerine sarılırdı.

Bir saat sonra nihayet Long Island'a ulaşıyorum, ruh halim zift gibi karanlık. On dakika boyunca ön kapıya vurduktan ve zile bastıktan sonra nihayet kapı açılıyor.

On üç yaşındaki üvey kız kardeşim cılız bir kolunu kalçasına dayamış, başını eğmiş duruyor. Sanki bir çocuğun

dikiz aynasından on altı yıl önceki halime baktım. Tel tel sarı saçları, çilleri, yüzündeki o asık suratlı, dar bakışlı alaycı ifade. Mor diş telleri ve pahalı kıyafetler geçmiş bugünden ayıran tek şey.

"Audrey."

"Amber," diye karşılık verir arsız küçük pislik.

Başının üzerinden evin içini tarıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Televizyonun bangır bangır sesi dışında boş görünüyor. "Eileen nerede?"

"Alışveriş merkezinde."

"Aile kasasını har vurup harman savurmakla mı meşgulsün?" "Neyi?"

"Boş ver," diye homurdanıyorum ve donma tehlikesine karşı parmaklarıma üflüyorum. "Annene uğradığımı ve onunla konuşmam gerektiğini söyle. Ve acil olduğunu söyle."

"O senin de annen!"

"Hatırlatma bana."

Bununla birlikte, ön basamakları tırıs la indim ve pantolonum yanıyormuş gibi oradan çıktım.

"Ne zaman regl oldun?" diye bağılıyor on üç yaşlarında bir ses.

Ha?

İkinci el bir dükkandan bir sandviç parasına aldığım motosiklet botları sert bir şekilde durdu. Topuğum bir buz parçasına çarptı. Yüzüm kaldırım la yakından tanışmadan önce bir şekilde kendimi düzeltmeyi başarıyorum. Döndüğümde Audrey'i kollarını önde kavuşturmuş, en iyi sert kız rolünü oynarken buluyorum. O kaşlarını çatarak diğer insanları kandırabilir ama beni kandıramaz. O bakışı ben icat ettim. Bana göre bu bakış, korkmuş ve kaybolmuş olduğunu gösteriyor.

Üvey kardeşimi çok az tanıyorum ve bu benim hatam. Annemle aramızdaki tüm düşmanlık ona da bulaştı. Ve açıkçası, şimdiye kadar kişiliği insandan çok bitki örtüsünü andırıyordu. Bugünden önce benimle sadece iki kelime konuştu -evet ve hayır- ve bu

Bol miktarda laf kalabalığına genellikle pis bir bakış eşlik eder.

Eileen'in Audrey ile yılın annesi gibi görünmek için çok çalışmasına, oysa benden kurtulmak için çok çalışmasına biraz içerliyor muyum? Evet, biraz kırgınım. Biraz diyorum çünkü Eileen'in bir özelliği varsa o da tutarlı olmasıdır. Yıllar boyunca onun daha iyi bir annemiş gibi davranmasını izledim ama sonunda bencil doğası hep galip geldi. Hayatında yaptığı diğer her şey gibi, bu da bir patlamayla başlıyor ve çabucak bir sızlanmaya dönüşüyor.

Audrey'nin diş telleriyle oynamasını ve bir mor Ugg bottan diğerine gergin bir şekilde geçmesini izlerken ağır bir suçluluk duygusunu yutuyorum. Neden Eileen'in ona karşı farklı davranacağını düşündüm ki? Gerçek karnıma yumruk gibi iniyor. Çünkü kendimi, kendi acımı, kendi öfkemi, kendi sorunlarımı düşünüyordum. Ve beni korkutan bir şey varsa, o da geceleri ortaya çıkan ya da yatağın altında saklanan şeyler değildir. Annem gibi olmak.

"TAMAM. Tekrar başla."

Eileen'in Audrey'i evde yalnız bıraktığından emin olduktan sonra içeri girdim ve rahatladım. Babası Dan yirmi dakika içinde dışı muayenehanesinden gelecekti. Annem olarak da bilinen bu tembel adamla faturalar üzerine konuşmanın en iyisi olduğunu düşündüm, şahitler de vardı ve Dan gün gibi dürüsttü.

"Brielle herkesin çoktan adet gördüğünü ve ne kadar geç adet görürsen göğüslerinin o kadar küçük olduğunu ve erkeklerin büyük göğüslerden hoşlandığını söyledi."

Sehpadan diyet kolamı alıyorum ve ağzımdan çığlık çığlığa dökülmek isteyen kelimeleri yatıştırmak için uzun, yavaş bir yudum alıyorum. Audrey gözünü kırpmıyor, bekliyor

Sanki Sina Dağı'ndan Tanrı'nın sözüyle inmek üzereymişim gibi sabırla cevabımı bekliyorum.

Onun yaşındayken bu kadar bilgisiz miydim? Hayır, olduğumu sanmıyorum. Ayrıca Eileen'in üzerine elimden geldiğince cehennemi yağdırmakla meşguldüm. Posta kutusuna köpek boku koymaktan, ön merdivenlerinde ateşe vermeye, derme çatma bir sapan yapıp beyaz garaj kapılarına fırlatmaya kadar.

"Brielle tam bir dahi."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, Audrey. O dangalağı dinlediğine inanamıyorum." Oops, baktığım geniş deniz köpüğü renkli gözlere bakılırsa bu kelimeyi kullanmamam gerekiyor. "Piliç demek istedim. Her neyse, ne demek istediğimi biliyorsun. Neden Google'da aratmadın? Neden o braniac'ın sözüne inanasın ki?"

"Brielle bir şeyler biliyor. Kız kardeşi son sınıfta ve beyzbol takımının kaptanıyla çıkıyor ve o da çok tatlı."

"Brielle için kabadayı. Ablasının ondan daha aptal olması çok kötü." Bu konuşmanın neden olduğu gergin baş ağrısını yatıştırmak için şakaklarımı ovuyorum ve Camilla'nın on üç yaşındaki korkmuş bir kıza ne söyleyeceğini düşünüyorum. "Ne zaman regl olacağın önemli değil Audrey. Bu genlerle ilgili. Annem çok uzun boylu ama ben değilim. Muhtemelen babamdan almışımdır ama kim bilir. On üçüncü yaş günümden hemen sonra regl oldum. Ve inan bana sen de regl olduğunda keşke daha uzun süre bekleseydim diyeceksin."

"Annemin implantları var," diye ağzından kaçırdı. Sanki Eileen'in geçen yıl Bahamalar'a yaptığı seyahatten sonra çift D'sini fark etmedim.

"Bence böyle şeyleri düşünmek için biraz erken."

"Şarkı söylüyorum," diye ağzından kaçırdı yine. Sanırım bu konunun değiştiğini gösteriyor. Hem konunun değişmesine hem de Audrey'nin tutkuyla bağlı olduğu bir şey olduğunun ortaya çıkmasına hem şaşırdım hem de sevindim. "Ve piyano çalıyorum."

"İyi misin?"

Gözleri tozluğundaki lekeye kaymadan önce kısa bir an benimkilerle buluşuyor. Lekeyi karıştırıp omuz silkiyor.

"Bu harika Audrey. Belki bir ara benim için çalarsın? Seni şarkı söylerken dinlemek isterim."

O başını sallarken, garaja açılan kapının açıldığını ve topuklu ayakkabıların karo zemin üzerindeki tıkırtılarını duyarız. Bir dakika sonra Eileen çeşitli giyim mağazalarından aldığı birkaç büyük çantayla oturma odasına giriyor. Tipik.

Annemin sorunu güzel olması. Bu sonuca on beş yaşında vardım. O, Christie Brinkley'in her yönden bir ikizi, önemli olan yerler hariç. Bayan Brinkley bu güzelliği muhteşem bir kariyere dönüştürürken, annem bunu evlilik dışı bir çocuğa dönüştürdü. Bir kariyer, makul bir saatte yataktan kalkmayı ve çalışmak olarak da bilinen biraz çaba göstermeyi gerektirir. Eileen zahmet edemezdi. Benmerkezci ve doğuştan tembel, bunu güzelliğiyle birleştirirseniz mükemmel bir felaket elde edersiniz.

Güzellik kraliçesi Eileen. Lisedeki takma adı. Bu hikayeyi milyarlarca kez duydum. Tabii ki ne zaman bundan bahsetse şöyle bir cevap verirdim: "Liseyi bitirdin mi? Sadece ortaokula kadar gittiğini sanıyordum." Ya da "Özel eğitim okulun liseye kadar mı gitti?"

Ben bir çocuktum. Kızgındım. Yargılama.

Turkuaz gözleri kanepede Audrey'nin yanında oturan bana takılıyor ve hareketsiz kalıyor.

"Amber? Burada ne yapıyorsun?"

"Adımı hatırlaman bir dakikanı aldı, değil mi?"

Bana o somurtkan bakışlarından birini attı. Cinderella'daki kötü üvey kız kardeşe benzeyen bir bakış.

"Anne, Amber yemeğe kalabilir mi?" Audrey'nin ses tonu tipik bir ergen çaresizliği taşıyor. Bu arada ben dehşete düşmüş durumdayım.

"Eğer isterse."

"Hayır. Hayır, yapamam. Yapamam," diye cevap veriyorum Eileen'e. Koltuktan sıçrayarak kalkıyorum ve buraya neden geldiğimi hatırlıyorum.

"Buradayım çünkü konuşmamız gerek." Başımı Audrey'ye doğru eğerek ekliyorum, "Özel olarak."

"Mutfakta. Audrey burada kal."

"Ama anne! Amber'ın kalmasını istiyorum, siz kavga ederseniz o da gider."

Audrey gözyaşlarına boğulmak üzere, yüz ifadesi tanıdık. Eileen'in yıllar boyunca beni kaç kez ağlattığını sayamıyorum. Gerçi bunu görmesine hiç izin vermedim. Göğüs kafesimin altındaki organ zonkluyor ve gitme zamanının geldiğini biliyorum. Kendimi buna kaptıramam. Savaşmam gereken çok fazla savaşım var.

Eileen Audrey'e cevap vermeden beni mutfağa kadar takip etti.

"Büyükannemi görmeye gittim." Kollarımı kavuşturup çenemi kaldırarak savaşa hazırlanıyorum. Ne yazık ki annem benden üç santim uzun, topuklu ayakkabılarıyla birlikte altı santim, bu yüzden yine de yukarı bakmak zorunda kalıyorum. Yorgun bir şekilde iç geçiriyor ve kaşlarını kaldırıyor. Sanki kulağında vızıldayan ve uzaklaştırmak istediği sinir bozucu bir sivrisinekmişim gibi.

"Lanet faturaları ödemezsen onu evden atacaklar. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bazen biraz geç kalıyorum. Önemli değil. Meşgulüm, biliyorsun."

Meşgul mü? Tansiyonum fırlıyor, kızgınlığım öfkeye dönüşüyor.

"Biraz geç değil! İki aydır ödeme yapmadınız! Seni uyarıyorum, faturayı öde yoksa seni mahkemeye veririm."

"Beni mahkemeye mi çıkaracaksın? Neyle? Bunu karşılayamazsın." Alay ediyor. Alay etmeye bayılır, her fırsatta yapar bunu.

"Gerekirse mirasımdan borç alırım. Ya da borç alırım. Ama söz veriyorum, eğer onu taşımak zorunda kalırsak, hayatını cehenneme çevireceğim."

"Bunu zaten çok yaptın! Şimdiye kadar alıştım!"

"Hey, hey, hey. Burada neler oluyor?" Dan mutfağa girerken öyle diyor. Kızıninkiyle aynı renkteki yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. Anneminki sanki kurbanmış gibi haklı bir öfkeyle doluyken, Dan'inkilerin empatiyle dolu olduğunu karşılaştırmadan edemiyorum.

"Karınız büyükannenizin faturasını ödemeyi bıraktı. Sunnyvale'deki yönetici, en kısa sürede ödenmezse onu evden çıkaracaklarını söyledi."

"Biraz geride kaldım! Hepsi bu," diye bağırır Eileen. Dan ellerini pantolonunun ceplerine sokar.

"Herkes sakin olsun. Büyükanneniz tahliye edilmeyecek. Yarın sabah ilk iş ödemeyi göndereceğiz. Size söz veriyorum." Dan'den şüphe etmiyorum. Bir an bile. Onu tanıdığım yirmi iki yıl boyunca beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Bir kez bile. Dan Peterson önemli olması gereken her açıdan bir damızlıktır; zeki, nazik ve güvenilir. "Sana söz veriyorum Amber."

Onun yeminini duymak vücudumdaki tüm kasların gevşemesine neden oluyor. Ona kısa bir süre sarılıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkürler Dan."

Bana sarı keçi sakalının altına kısmen gizlenmiş sempatik, orantısız bir gülümseme veriyor ve üst kolumu okşuyor.

Anneme dönüp bakmadan mutfaktan çıkıp ön kapıdan çıkıyorum. Neredeyse sokağın sonuna gelmişim, otobüs durağına gidiyordum ki Audrey'nin adımı seslendiğini duydum.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu bana doğru koşarken buluyorum, sıska kolları sallanıyor, mor Uggs'ları uçuşuyor. Bana ulaştığında, ısıricı soğukta koşmaktan yanakları pembeleşmiş, ifadesi kararsızdı.

"Çantayı unutmuşsun." Bana postacı çantamı uzattı. "Telefonuna numaramı programladım." İfadesi durgun, yorum yapmamı bekliyor. Yorum yapmayınca devam ediyor: "Belki--Bilmiyorum, belki birlikte takılabiliriz."

dışarı... bir ara?" Bakışları endişeyle etrafta dolaşıyor. Ceketinin kollarıyla oynuyor, onları ellerinin üzerine çekiyor.

"Bu hoşuma giderdi."

Gözleri gözlerime çarptı. "Yapar mıydın?" "Evet."

"Tamam, harika," diyor kulaktan kulağa sırtarak. "Sana mesaj atarım."

"Siz içeri girene kadar burada kalacağım, o yüzden kışınızı kaldırıp koşun."

"Tamam," diyor neşeyle ve koşar adım eve dönüyor. Belki bu karmaşadan iyi bir şey çıkabilir. Belki de bu süreçte bir kız kardeş kazanmışımdır.

DOKUZUNCU BÖLÜM

I Pazar günü -büyük gün- ve hepimiz stadyumda soyunma odalarının karşısındaki koç kulübündeyiz. oyuncuların aileleri oturmuş, Titans ve Cincinnati Bengals arasında oynanacak AFC Wild Card maçının başlamasını bekliyor.

Shaw klanının çoğu evde, kutunun sesi partimizin coşkulu üyeleri tarafından yükseltiliyor. Calvin'in kız kardeşi Amanda ve oğlu Sam de Noel'den beri burada. Daha önce tanışmadığım diğer üç Shaw kardeş ve Camilla'nın ailesi.

"Bu oyunu neden bu kadar çok sevdiğini anlamaya başlıyorum. Dar, parlak pantolonlarla etrafta koşuşturan seksi, yırtık adamlar--" Bayan Futbol Çapası, nam-ı diğer en iyi arkadaşım, kaşlarını çatarak beni uyarıyor. "Utanmana gerek yok. Ben onaylıyorum."

Bu sabah huzurevini aradım ve Eileen'in çeki gönderdiğini teyit ettim. Dan'in başında durup işi hallettiğine şüphe yok. Şu anda rahatlayıp eğlenebilmemin tek nedeni de bu.

"Birbirinizi yere mi seriyorsunuz? Bunu hangi dişi şeytan düşündü? Onun elini sıkamak isterdim. Geliştirilebilecek tek şey formalarını çıkarmaları olabilir."

"Asıl noktayı kaçıırıyorsun," diyor Camilla'nın yüz ifadesi gergin. Koltuğunun ucunda oturuyor ve oyun henüz başlamadı bile.

"Öyle miyim? Bu adamlar cesur. Ve alacakları darbeler yüzünden değil." Diyet sodamı yudumlarırken ısınan birkaç oyuncuyu izliyorum. "O pantolonlar bembeyaz. Elli dört numara ciddi bir ateş taşıyor gibi görünüyor. Beni tanıştıırabilir misin?"

"Hayır. O evli."

"Şanslı sürtük."

Kadınsı kahkahalar dikkatimi çekiyor. Omzumun üzerinden baktığımda Fancy'nin tasarımcı kıyafetleri giymiş zarif bir Asyalı kadınla konuştuğunu görüyorum. Koyu renk saçlarını omzunun üzerinden itiyor ve kirpiklerini kırıştırıyor, gülümsemesinin şiddetinden yüzü ikiye ayrılma tehlikesiyle karşı karşıya.

"Kim o?"

Camilla ikisine bakıyor.

"Dr. Lucy Davis. Ailesinin sahibi olduğu takımdaki Davis. Kendisi bir pediatrik cerrah ve Sınır Tanımayan Doktorlar ile birlikte çalıştığı Suriye'den yeni döndü."

Her neyse. Her Şükran Günü'nde Bowery'deki evsizler barınağı için konserve yiyecek kampanyası düzenliyorum. Bununla övünüyor muyum? Hayır.

Bir süre onları izliyoruz. Fancy bir şey söylüyor. Kız yine gülüyor. Karşılıklı gülümsüyorlar. Ellerini pantolonunun cebine sokmuş, pahalı İtalyan mokasenlerinin üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor. İşte o zaman bir şey yakalıyorum, bana bunun bir oyun olduğunu söyleyen bir bakış. Adını koyamıyorum. Ne olduğunu tarif edemem ama gördüğümde anlarım. Ona verdiği gülümseme bir sahtekarlık. Ne küçük bir aktör. Birini tanımak için birini alır sanırım.

"Sırtlan gibi gülüyor, işte böyle."

Camilla gözlerini sahada ısınan uzun boylu figürden ayırıyor ve bana sırtıyor. "Sırtlan gibi gülmüyor."

Muhteşem Dr. Davis başını geriye atıyor ve Fancy'nin bilmem kaçınıcı kez söylediği bir şeye gülüyor. Kaşlarım alnımda, kına yakmaya hazırım.

Camilla yüz ifademi şöyle bir süzdü ve "O çok iyi bir insan" dedi.

İkisini bir süre daha izlerken tahriş tenimde geziniyor. "Tanrım, hiç tatil yapmaz mı?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

"Kim?"

"Arkadaşın, fareli köyün kavalcısı. Evine, ofisine geliyorlar. Muhtemelen sabah koşusunda onu takip ediyorlardır. Bu kadınlara ne yaptığını gerçekten bilmek isterdim. Aletinden yıldırımlar mı fırlatıyor?"

Camilla söz konusu adama bakmaya devam ederken kaşları çatılıyor. Fancy'nin dikkati bize doğru yöneliyor. Cam'e bakıyor ve gülümsüyor. Sonra bakışları bana atlıyor ve aynı gülümseme aniden ölüyor.

Onun zararı ne? Bütün gün düşmanca davrandı, sanki onu bir şekilde gücendirmişim gibi davrandı. Bu imkânsız çünkü buraya gelirken iki kelime bile konuşmamıştık. Ben de kendi kaşlarımı çatıyorum.

Dört saat sonra odaya sinmiş olan sevinç hiçbir yerde bulunmuyor, bir cenaze havası var. Katliam olduğu için uygun. Titans hücumu Bengals savunması denen bir testereyle karşılaştı. Camilla maçın büyük bölümünü duvara bakarak geçirdi çünkü Calvin'in bir kez daha yere çakılmasına dayanamadı ve "Bu oyundan nefret ediyorum" diye mırıldandı. İkiye ayrılmaması bir mucize. Ben bile izlemekte zorlandım.

Ağır aksak yürüyen Calvin, odaya topallayarak giren ilk oyuncularından biri. Hepimiz vedalaşıyoruz ve Klan Shaw eve doğru yola çıkıyor. Fancy bütün öğleden sonra olduğu gibi Dr. Davis'in yanından ayrılıyor ve bana doğru ilerliyor.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Birazdan. Harper'ın kucaklaşmak ve çıbanlarını öpmek için bana ihtiyacı olacak."

Elleri kalçalarında, yüksek sesle nefes veriyor. "İkinizin arasında bir şey mi var?"

"Ne demek istiyorsun?" Başımı kaldırıyorum ve yine kaşlarımı çatıyorum. "Kaşlarını çatmak deyimini hiç duydun mu?"

Bu onu eğlendirmiyor. Aksine, biraz sinirli görünmeye başladı. Neye sinirlenmiş olabilir ki? Tasarımcı iç çamaşırı mı yukarı çıkıyor?

"Onun formasını giyiyorsun." "Ne olmuş yani?"

"Ve onu beklemek mi istiyorsun?"

"Son dakika haberi: Harper ve ben arkadaşız."

Kirli sarı saçlı, çok uzun boylu ve çok formda bir adam, açık havada çalışarak zor yoldan kazanılmış gibi görünen bir bronzluk, bize doğru yürüyor. Bana hiç de çekici gelmeyen bir şekilde korkunç derecede yakışıklı. Ken bebeğinin XXL versiyonunun gerçek boyuttaki versiyonu gibi. Ayrıca kot pantolon ve flanel gömlek giyiyor ve bir an için bu adamı Koç'un locasına kimin soktuğunu merak ediyorum. Vaughn'un omzuna sanki kardeşlermiş gibi bir tokat atıyor.

"N'aber, kardeşim," diyor. Şüphelendiğim gibi.

"Hey, dostum. Çiftlikte olduğunu sanıyordum," diye karşılık verir Fancy. Ayrıca şüphelenildiği gibi; o kaslar kendi kendine büyümedi.

"Yeni döndüm. Senden bir iyilik isteyeceğim, ESPN sözleşmesine benim için bir göz atabilir misin? İmzalamadan önce güvenebileceğim bir çift göze ihtiyacım var."

"Elbette. Andi'ye e-posta ile gönder, ben de yarın bakarım." Uzun boylu, sarışın ve bronz tenli adam karamela rengi gözlerini bana dikti, yüzümden ayaklarıma doğru hareket ediyor. Dikkatini tekrar yüzüme verdiğinde, pırıl pırıl beyaz bir sırtış takınıyor. Belli nedenlerden dolayı ben de gülümsemiyorum. Gözleri benden Fancy'ye kayıyor, o altın

bakışlarda bir sorun var.

"Küçük hanım bu mu?" diye sorar

Fancy. "Dane, yapma."

"Arkadaşın Ponderosa'dan mı kaçtı? Sanırım 1950'lerden kalma bir TV dizisinin ana karakteri kayıp." Sığıra doğrudan hitap etmek için döndüm. "Burası New York, bubba, buralarda o tür bir dil kullanmayız."

Homurdanıyor ve daha geniş gülümsüyor. Erkekler, Tanrı'nın kadınları yaratmadan önce yaptığı testler.

"Benim kim olduğumu bilmiyor mu?" diye soruyor Vaughn, aksanı benim için özellikle kalın, yontulmuş yüzünde hâlâ kocaman bir gülümseme var.

Eğlencemi Vaughn'a çevirdim. "Gerçekten mi? Böyle mi arkadaşlık ediyorsun?"

"Amber bu--"

Uzun boylu ve esmer tenli, formamı taramak için boynunu büküyor. "Bu seferki bir iğneli. Harper'ın işi çok zor."

Böyle devam ederse gözbebeklerimde kas çekilmesi olacak.

Vaughn sonunda, "Kes şunu, Dane," diye ekler.

Vaughn ile Tall and Tan'in arasında, odaya giren birkaç oyuncuyu fark ediyorum. Aralarında Harper da var, yeni düş almış ve lacivert takım elbisesi içinde son derece yakışıklı. Gerçekten üzgün görünüyor. Kalbim onun için çarpıyor. Büyük köpek yavrusu gözleri kalabalığın içinde beni arıyor ve buluyor. El sallıyorum ve o da yorgun bir gülümsemeyle cevap veriyor.

"İzninizle, teselli etmem gereken bir arkadaşım var." Vaughn ve şapşal arkadaşını iterek geçiyorum ve tereddüt etmeden kollarıma atlayan Justin'e kollarımı açıyorum.

"Harika bir oyun çıkardın," diyorum sırtını sıvazlayıp okşayarak.

"Berbattık," diye mırıldanıyor.

"Nasıl hissediyorsun? Kötü darbeler almışsın." "Ağrım var. Eve gittiğimde buzun içinde oturacağım."

"Arkadaşa ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Birkaç Tylenol PM alıp uyuyacağım."

Erkeksi bir öksürük dikkatimi çekti. Ya da belki de yüzümün yan tarafını damgalayan garip titreşimdi. On santim daha uzun olan ve onu tutabilmem için eğilmek zorunda kalan Justin ayağa kalkıyor.

"İyi oyun. Harika istatistikler," diyor Vaughn ona.

"Fark etmez. Kaybettik," diye cevap veriyor Justin, normalde sesinden çok daha sakin bir şekilde.

Vaughn'un sivri bakışları bana dönüyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Justin'in dudaklarının bir tarafında kuru bir eğlence beliriyor. "İkinizin birlikte yaşadığını unutmuşum."

"Umarım uzun sürmez." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum. İşin tuhafı, nedenini de bilmiyorum. Vaughn'un duygularını incitecek değilim. Muhtemelen o da benim için aynı şeyleri hissediyor ama nedense midemde bir çukur var. Bakışlarım yerdeki çok ilginç tüylere kayıyor.

"Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum Harper, ama daha pek çok şansın olacak." Vaughn'un sesi etkilenmemiştir. Yumruğum onu rahatsız ettiyse bile sesi ona ihanet etmiyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Bir kez daha, o alçak, yumuşak ses bana hitap ediyor. Başımı sallıyorum ve Vaughn gitmek için dönüyor. Justin'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra oda arkadaşımı kapıya kadar takip ediyorum.

Araba yolculuğu acı verici bir sessizlik içinde geçti. Yanımda bir fırtına kopuyor. Geçen her sessiz dakikada hız kazandığını hissedebiliyorum. Fancy'yi hiç kızgın görmemiştir. Çok fazla referansım olduğundan değil, ama onu hiç hafifçe üzgün bile görmedim. O her zaman odadaki çarpık sırtışlı ve rahat tavırlı tek adamdır, her ne kadar çoğu zaman yapmacık gelse de. En azından bana öyle geliyor. Diğer herkes için o Beyaz Atlı Prens'in ikinci gelişi.

Yeraltı garajındaki park yerine çeker ve motoru kapatır. "Harper'la aranızda bir şeyler mi var? Soruma hiç cevap vermedin."

Şirret yorumumdan dolayı hissettiğim suçluluk duygusu yerini hemen kızgınlığa bıraktı. "Bunun nasıl

seni ilgilendirmez."

Arabadan atladım ve öfkemi kapıyı çarparak çıkarmaya çalıştım, ancak şu sinir bozucu 'yumuşak kapanma' özelliklerinden biri tarafından engellendim. Alman mühendisliği falan. Onu bekleme zahmetine girmeden asansöre yöneldim.

"Müşterimle çıkıp çıkmaman beni ilgilendirir," diyor hemen arkamdan.

"Bilmiyordum," diyorum omuz silkerek. Biraz şaşırdım, gerçi Justin'le sık sık iş konuşmayız ve Vaughn'u da hiç konuşmadık, o da var. Asansöre adımımızı atar atmaz, bana çok yakın duran adamla göz göze gelmekten kaçınarak bakışlarımı panele yöneltiyorum.

Asansör kaldırıma açılıyor ve arkama bile bakmadan konağa doğru ilerliyorum, rüzgârın soğuğu gözlerimi sulandırıyor.

"Onun için o dev kontratı kim ayarladı sanıyorsun? Onu New York'a getirdi."

Duruyorum ve dönüyorum, neredeyse ona çarpıyordum. Küçük bir adım geri atıyor. Neredeyse bir adım. Ben de geri adım atmak zorunda kaldım. Ya bu olacaktı ya da burnumun on santim ötesindeki göğsüne bağıracaktım. "Alkış mı bekliyorsun? Bu mudur yani?"

"İstediğim şey, müşterilerimin kimlerle buluştuğundan haberdar olmak."

"Neden? İzin almak zorunda mı?" Köşeyi dönüp konağın merdivenlerini koşarak çıkıyorum, ondan mümkün olduğunca uzaklaşma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum. Ben donmuş parmak uçlarıma üfleyip ona işkence etmenin milyonlarca farklı yolunu hayal ederken Vaughn anahtarları çıkarıp kapıyı açıyor. Ön kapı açılır açılmaz aceleyle içeri giriyorum ve Vaughn her adımımı takip ederken kabarık ceketimi koridordaki dolaba asmaya başlıyorum.

"Bir anne bebek durumuyla karşı karşıya kalırsam diye bunları bilmem gerekiyor."

Adımlarım merdivenin ortasında gıcırdayarak aniden durdu. Bunu az önce bana söylemedi. Döndüm ve üç basamak altımda duran adama baktım.

Fuuureaking erkekleri. İlk buluşmada seks yaparsan kolay birisin. Yapmazsan frijitsin. Onları sevdiğini söylersen, onlar için güzel şeyler yaparsan, yapışkansın. Yapmazsan, bencil ve soğuksun. Çelişkiler listesini saatlerce uzatabilirim. Ve şimdi profesyonel bir sporcuyla arkadaş olmanın beni servet avcısı yaptığını da ekleyebilirim.

"Çok konuşuyorsun, Typhoid Mary! Manhattan'daki kadınların yarısıyla yattığın apaçık ortadayken!"

"Bana ne dedin sen?" Şu anda bu kadar kızgın olmasaydım yüzündeki şok ifadesi komik olurdu.

"Sana hastalık tedarikçisi dedim. Ama burada anlayacağın bir terim var, sürtük!" Şimdi bir yuvarlanıştayım, görünürde sonu yok. "En son ne zaman CYBH testi yaptırdın? Klozet kapağını her kullanışında ağartmam gerektiği konusunda beni uyarmalıydın."

Yüzündeki şok, yeni bir öfke nöbetine dönüşür. Kabarmış, aniden iki santim daha uzun görünüyor, rengi uçmuş. "Harper'la çıkıyor musun, çıkmıyor musun?"

Merdivenlerden yukarı dönerek yatak odamın kapısına varıyorum ve içeri giriyorum. "Müvekkiline sor," diye bağırıdıktan sonra yatak odasının kapısını suratına çarpıyorum. "Beni idare etmene izin vereceğime hapse girerim!"

BANG BANG BANG. İsteksizce bir gözümü açtım. Bang bang bang. Eğer bu inşaat ekibiyse, burası ölümcül olacak. Bang bang bang. Aslında, daha çok vurma sesi gibi. Görmezden gelerek yorganın altına daha da sokuluyorum ama tıkırtı daha da artıyor. Üç saat zor uyudum. Birinci sebep, tartışmadan dolayı çok heyecanlıydım. Ve ikincisi, çünkü

Elektrikli kitap erkek arkadaşlarımdan biriyle yaşadığım söz konusu tartışma nedeniyle hissettiğim gerginliği yatıştırmak. Tam da sevgili Gabriel'imle iyi bir egzersiz yapmaya hazırlanırken, içime bir şüphe düşmeye başladı. Bu emicilerden birinin sesi elektrikli testere gibi geliyordu ve hangisinin olduğunu hatırlayamıyordum. Ya beni duyduysa? Ya ben kullanırken içeri girdiyse? Yatak odasının kapısı o kadar eski ki anahtar deliği var, başka kilidi yok. Söylememe gerek yok, şu anda ona karşı hiç havamda değilim.

"Jones? Uyanık mısın?"

Anasını...

"Jones?"

Uyku maskemi yukarı itiyorum ve komodinin üzerinden iPhone'umu alıyorum. Sabah 5:30. Ciddi olamaz. Bu gece çalışmam gereken özel bir parti var ve gece yarısını çoktan geçecek.

"Jones."

"Git buradan!"

Ortak banyomuzun kapısı açılıyor ve ben yatağa fırlıyorum. "Hey! Sana kaka yapabileceğini söylemedim..."

Gözlerim odaklandı. Üzerinde sadece eşofmanıyla banyonun kapısında duruyor, sanki orada olmaya hakkı varmış gibi kollarını ve bileklerini kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanıyor. Eğer beni tahrik etmeye çalışıyorsa, bunu çok iyi başardı.

"Terliyorsun," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Alçakgönüllülük aşkına, göğsü parlıyor.

"Koştuğum zaman oluyor."

Bu adam ölmek istiyor olmalı. "O zaman git başka yerde yap."

"Önce söylemem gereken bir şey var."

Kararlı görünüyor. Gerekirse fındık kırmaya hazır olduğumu söyleyen bir bakışla karşılık veriyorum, yavaş yavaş gelişen sinirim kritik kütleye yaklaşıyor.

"Girdiğini duydun mu? Hayır. Hayır, duymadın. Çık dışarı." Tekrar uzandım ve yüzümü kuştüyü yorganla kapattım.

"Dün gece söylediklerim için özür dilerim."

Yani beni bu saatte uyandırmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündü? "Yeni bir yük vermiyorum!" Daha yüksek sesle bağıryorum, kaz tüyü yüzünden sesim kısılıyor. Bay Fancy McButterpants için en iyisi bu. "Defol Vaughn."

"Ne olursa olsun, yine de özür dilerim. Harper'la birlikte olmadığını biliyorum."

İşte bu. Bu beni uçurumun kenarına itti. Tekrar ayağa kalktım ve siyah saten maskeyi ona fırlattım. Terli göğsünün tam ortasına düşüyor ve aşağı kayıyor.

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Tek bildiğin, tüm takımın işini yapıyor olabileceğim."

Doğruldu, bacaklarını iki yana açarak ayakta durdu, vücudu taze bir tartışma ihtiyacıyla doluydu. "Yani onunla birlikte olduğunu kabul ediyorsun."

"Vaughn," diyorum über sakın bir şekilde. "Eğer dışarı çıkmazsan, seni bununla sopalarım." Yatağın altına uzanarak Gabriel'i tutuyorum ve yukarı kaldırıyorum, on dört inç ve iki kilo ağırlığında katı plastik ve metal. Kordonun ucu neredeyse gözüme çarpıyordu.

Vaughn'un yüzü düşer. Kararlılık yerini kuşkuyla, kuşku da teslimiyete bırakır. "Duş alacağım," diye mırıldanıyor ve banyoya geri dönüyor.

"İyi seçim!" Gabriel'i sağa sola sallayarak bağıryorum. İyi olmaması dışında. Hem de hiç iyi değil. Çünkü onu anında çıplak olarak hayal ediyorum. Tekrar yere uzanıp yüzümü yastığımla kapatıyorum. Solgun tenim yanmış gibi hissediyor. Yoksunluk tehlikeli bir şey.

Özel parti gece ikide bitip de dışarı çıktığımda, Walking Dead'den fırlamış bir karakter gibiydim. Arka kapıdan çıkıp ara sokağa girdiğimde, yüzüme çarpan sıfırın altındaki rüzgâr karşısında tüm kaslarım geriliyor. O kadar soğuk ki beynim acıyor.

Birkaç metre ötede park etmiş parlak siyah bir şehir arabasının farları yanıyor ve şüphelerim artıyor. Geçerken dikkatle izliyorum, elim çoktan çantamda taşıdığım göz yaşartıcı sprey kutusuna gitmiş durumda.

Renkli cam aşağı kayıyor ve bir adam bana bakıyor. Elli yaşlarında, siyah saçlarındaki gümüşe bakılırsa. Koyu renk gözleri hevesli bakıyor. Neden hevesli baksınlar ki? Şüphelerim artıyor.

Sürücü kapısı pat diye açıldı ve o dışarı fırladı. Gürültü beni zıplattı ve etrafımda dönmeye başladım.

"Bayan Jones?" Özür diler gibi ellerini kaldırdı. "Ben Fredo Alvarez. Bay Vaughn sizi almam için beni gönderdi."

Uzun siyah yün bir palto giyiyor ve altında takım elbiseye benzeyen bir şey var. Groan. Her şey mantıklı geliyor. Yüzüm düşündüğüm her şeyi söylüyor olmalı çünkü adam belirsiz bir adım daha yaklaşıyor.

"Bakın Bay Alvarez, Bay Vaughn'a arabaya ihtiyacım olmadığını zaten söyledim. Zamanınızı boşa harcadığı için üzgünüm." Bununla birlikte dönüp yürümeye devam ediyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, arkamda telaşlı adımlar duyuyorum.

"Bu işe gerçekten ihtiyacım var" diye bağırıyor, çaresizlik sesini bir kademe daha yükseltiyor. Durdum ve döndüm. Endişeli görünüyor. Kesinlikle endişeli görünüyor. "Bu iki yıldır aldığım ilk iş teklifi." Hızlı konuşuyor, endişesi sesine de yansıyor. "Kuzenim Bay Vaughn için çalışıyor. Bu işi o sayede aldım."

Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu nasıl benim hayatım?

"O kadar uzun zamandır işsizim ki, dilenmeyi umursamıyorum."

Vay canına. Dalga geçmek yok. Nakavt edici yumruğu attı. Omuzlarım yenilgiyle çöktü, kalbim kanadı ve morardı. Tek kelime etmeden arabaya doğru yürümeye başladım. Bay Alvarez bunu bilmiyor ama benim Aşil topuğum birinin zayıflığını ayaklarımın altına sermesi. Bana ayıbınızı gösterin ve kararlılığım kötü bir iskambil kağıdından daha çabuk kaybolsun. Daha iyi oynayamazdı.

"Haydi Bay Alvarez. Beni eve bırakıyorsunuz," diye mırıldanıyorum, o kadar huysuzum ki camı çiğneyebilirim.

"Fredo. Lütfen bana Fredo de."

O kapıyı açık tutarken ben de arka koltuğa geçip ona bakıyorum. Az önce Fredo'nun yüzünü kaplayan endişe gitmiş, yerine büyümekle tehdit eden küçük bir gülümseme gelmişti. "Bana Amber de, Fredo."

Son sözü onun söyleyeceğini bilmeliydim. Lanet olası avukatlar. McButterpants takımına bir puan.

ONUNCU BÖLÜM

Ton gün. On gün boyunca onu hiç görmedik. İstemeden de olsa, ikimiz de birbirimizden uzak durmak için elimizden geleni yaptık, bir tür rutine girdik. Belki de o kadar kasıtsız değildi. Saat gibi, her sabah saat beş buçukta duşun çalıştığını duyuyorum. O andan itibaren, duşa girmeden önce bir buçuk saat beklerim.

Boş mutfak çünkü yedide işe gideceğini biliyorum.

Daha iyi bir insan, daha olgun bir insan, daha bilge bir insan olsaydım, onu basitçe affeder ve büyütmeden bir kenara bırakırdım. Spoiler uyarısı: Ben bunların hiçbiri değilim. Bana pek de saygı duymadığını biliyordum - özellikle de hapishanedeki sahneden sonra- ama bebek annesi olarak etiketlenmek? Onun sözlüğünde bunun tek bir eşanlamlısı var, servet avcısı. Mmmmno. Hayır. Bana birçok kötü şey diyebilirsiniz ama para avcısı diyemezsiniz. Bunu hiç hoş karşılamam. Ve açıkçası, acıtıyor. Arkadaş olduğumuz gibi yanlış bir izlenime kapılmıştım. Her neyse, dost-er. Ama sanırım değiliz. En başa bile dönmedik. Birinci kareden önceyiz. Konuşmuyoruz bile.

Suyun aktığını duyabiliyorum. Beş dakika önce tam beş yirmi beşte başladı. O kadar net duyuyorum ki banyoda yerde yatıyor da olabilirim. Tekrar uyumamın imkanı yok.

Sinirlerimin kazınmış olduğunu söylemek hafif kalır. Sadece bu gece ikiye kadar içki içtiğimde enkaz haline geleceğim için değil, daha da kötüsü, burada yatarken her saniye daha da sinirlenirken yapabildiğim tek şey, striptizciye layık vücudundan ağır çekimde akan suyu hayal etmek.

Yumurtalıklarım neredeyse isyan ediyor. Kadınlık organlarım sendika liderleri östrojenle buluşup greve gitmeye hazırlanıyor. Her ne sebeple olursa olsun, bu hindi son iki buçuk yılda başka hiçbir insanın başaramadığı bir şeyi, benim suyumı akıtıyor. Anladım.

Gürültülü bir çarpışma pis düşüncelerimin arasına girdi. Gerçekten gürültülü. Merak ve biraz da endişe beni harekete geçirdi. Yataktan fırladım ve banyo kapısına yöneldim. Kulağımı masif ahşaba dayadığımda tek duyduğum duşun çalışma sesi.

"Fancy? İyi misin?"

"Hayır."

Kapıyı yırtıp açtım ve durdum. Vay anasını. Cam duş kapısı paramparça olmuş, kırık parçalar her yere saçılmış, bazıları kapının ortasında duran ve kanayan elini tutan Vaughn'un üzerine düşmüş.

"Kımıldama," diye sakın bir şekilde emrediyorum.

Bir telaşla odama koşup eşofman ve spor ayakkabılarımı giyiyorum, ardından Vaughn'un odasına koşup onunkini buluyorum. Banyoya geri döndüğümde, yere saçılmış cam kırıklarının üzerinden yavaşça geçip duşa uzanıyorum ve hâlâ üzerine gelen suyu kapatıyorum. Titriyordu ve su çok sıcaktı. Vaughn'un kanayan elini bir havluya sarıyorum.

"Spor ayakkabılarını giymene yardım edeceğim ve sonra seni giydirip hastaneye gideceğiz. Sessiz kalıyor, anlayışla başını sallıyor. Bu hiç iyi değil. Bayılırsa Tanrı yardımcım olsun.

"Bunları giymene yardım ederken bana yaslan." Eğilip koşu ayakkabılarını giymesine ve sıkıca bağlamasına yardım ediyorum.

Sonra ona duştan çıkarken eşlik ediyorum ve bir havlu bulup beline sarıyorum.

Vaughn beni odasına kadar takip etti. "Eşofmanlarım gömme dolabın en üst rafında."

Onları alıp döndüğümde Vaughn'u yatağın ucunda sakince oturmuş, artık kanla ıslanmış havlusunu çıplak göğsüne yakın tutarken buluyorum.

Eşofmanını giymesine yardım ederken ona "Üzerine bastırmaya devam et," diyorum. Sırada fermuarlı kapüşonu var. Kanla ıslanmış olanın yerine temiz bir havlu veriyorum ve aşağı iniyoruz. Tüm bu süre boyunca gözüm üzerinde, olası bir bayılma belirtisi var mı diye bakıyorum. Eğer öyle bir şey olursa mahvolurum. İki yüz kiloluk ölü ağırlığı kaldırmamın imkanı yok.

Ceketini giymesine yardım ettikten sonra kendiminkini alıp yaralı oda arkadaşım ile birlikte taksi çağırmak için dışarı fırlıyorum. Aşırı sessizlik beni endişelendirmeye başladı.

"Lenox Hill acil servisi. Park'a götür," diye taksi şoförüne bağıryorum, adrenalini sonunda ağzıma yetiştiriyor. Yanımdaki sessiz adam alışılmadık derecede solgun, kaşları acıdan çatılmış. "Sakın bayılma. Tamam mı? Neredeyse geldik."

İri kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor, dolgun dudakları zayıfça yukarı kalkıyor. Acil servisin girişine yanaştığımızda bana küçük bir baş selamı veriyor. Şoföre bir yirmilik atıyorum ve üstü kalsın diyorum. Büyükannemin durumu nedeniyle bildiğim bir şey varsa o da hastanede nasıl davranmam gerektiğidir. Bekleme odası çoğunlukla dolu. Vaughn'u boş bir koltuğa yönlendiriyorum. "Ben hallederim. Bana bırakın." Sabit bakışları, rahat olmadığını düşündüğüm bir süre boyunca benimkileri tutuyor. Sonra bana cüzdanını uzatıyor.

Sessiz ve ciddi bir şekilde, ben uzaklaşana kadar bakışlarımı tutuyor, rahatsız edici anı da yanıma alarak check-in masasına yöneliyor.

"Size iki kat dikiş atmak zorunda kaldım. Yırtık derindi," diyor genç cerrah üstünkörü bir tavırla.

"En azından sol eli," diye düşünmek için neşeyle ortaya atılıyorum. Bu neden kulağa niyetlendiğimden daha kirli geliyor? Tanrı biliyor ki bu adamın elini kullanmasına gerek yok; bu onur için sıraya giren kadınlar var.

Doktor, "On dört gün içinde onları aldirmek için benden randevu alın," diye ekliyor.

"Yarın Florida'ya gitmem gerekiyor," diye homurdanıyor hasta. Vaughn'un rengi geri döndü. Ve beraberinde çok kötü bir tavır getirdi. Acil servis sedyesinde otururken ona uzattığım sweatshirt'ü alıyor ve hastane önlüğünü silkiyor.

Ben bir hastayım, hasta bir insanım. Çünkü ben ne yapıyorum? Bakıyorum. O kadar açık bakıyorum ki, kafamın üzerinde köpek stili yapan iki kişinin karikatür baloncuğu olmadığına şaşırıyorum. Tanrı aşkına, adam yaralı. Karnına hala kan bulaşmış durumda ve ben onu sanki bir erkek burleskindeymişiz gibi süzüyorum. Çok şık.

"Sıcak, şekerleme gibi asistanını getir."

Vaughn'un dikkati bana yöneldi. "Şekerleme kadar sıcak mı?" Kaşlarını çattı. Birileri huysuzlanmış. Genelde benim sataşmalarımı uzun, kalın bir kirpik darbesi bile almadan karşılar. "Çalışırken yalnız seyahat ederim."

"Düşün, Vaughn. Giyinmene yardım edebilir." Bunu göz kırparak söyledim.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, ona dumanı tüten bir dilim köpek boku turtası teklif ettiğimi düşünebilirsiniz. "Andi benim için bir kardeş gibidir."

Vay canına. Asistanı hakkındaki önerime çok sinirlenmiş görünüyor. Bu adam sürprizlerle dolu.

"Kız kardeşin mi var?"

"Hayır-ama eğer bilseydim, Andi için hissettiklerimin aynısını onun için de hissederdim."

"Tamam. Anladım. Asistanına şehvet duymuyorsun. Ben sadece..."

"Yanlış tahmin ettin," diye bağıyor, sanki onu fena halde gücendirmişim gibi.

Kaşlarım alnımdan yukarı fırlıyor. Bu adamla tanıştığımndan beri ilk defa mükemmel değil. Hayır efendim. Kızgın, sabırsız ve genel olarak kötü bir ruh hali içinde. Ve bu beni gülümsetiyor. Köyün delisi gibi gülümsüyorum çünkü sol eline yirmi küsur dikiş atılmasına rağmen parlak kaplama gitmiş.

Doktor hindinin kırık kanadını sardıktan ve ona bir ağı kesici reçetesi verdikten sonra eve dönmek için bir taksiye biniyoruz; bu sırada hindi tüm yolculuk boyunca derin bir sessizlik ve dalgınlık içinde.

"Kırılan camların bir kısmını temizleyeceğim," diyorum konağa döner dönmez.

Vaughn yanımdan geçip evin yenilenmesi neredeyse tamamlanmış tek odası olan oturma odasına giriyor ve koca gövdesini kanepeye atıyor.

"Hayatta olmaz," diye tersliyor, öfkeli bir bakışla bana bakıyor. "Bırak o piç yarın yapsın. Sonra da onu kovacağım. Onu dava etmediğim için şanslı."

"Dur bakalım, avukat bey. Elimde ona karşı kullanabileceğim bir şey varken onu kovamazsınız. İşim bittiğinde iki katı mesai yapıyor olacak. Ayrıca, başka birini bulmak sonsuza kadar sürer. Öyle olacağını biliyorsun. Ve camla ilgili bir şeyler yapmalıyım - anlıyorsanız, çalışan tek banyomuz o." Ne dediğini anlayamadığım bir şeyler homurdanıyor, dikkatini omzumun üzerinden bana yöneltmiş. "Kelimelerini kullan."

Dikkati tekrar bana yöneldi. Kaşları kararlı bir şekilde çatılmış olsa da, gözlerinde ona takıldığımı duyduğuna dair bir işaret yok.

"Sen de olabilirdin diye düşünüp duruyorum. Ciddi şekilde yaralanabilirdin." Gözleri başka yere kayıyor.

Ayıyı dürtmek için gösterdiğim çabaların geri tepmesi beni sürekli şaşırtıyor ve eğlendiriyor. Ancak şu anda kendimi ne eğlenmiş ne de

Şaşırdım. Hissettiğim şey göğsümde garip bir yanma. "Yaralanmış olman nasıl daha iyi olur anlamıyorum. Öyleyse anlaştık. Onu patlatmam için bana yeşil ışık yakıyorsun."

Dudakları seğiriyor, sonra yavaşça yukarı kalkmaya başlıyor. "Tamam. Ama hiçbir şeye dokunma," diye emrediyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Şu eski alçıpan parçalarından birkaçını alıp banyonun zeminindeki camın üzerine döşeyeceğim. En azından bu gece tuvaleti kullanabiliriz."

Bugün Pazar, yani genelde bu gece izinliyim. Ne yazık ki özel bir partide çalışmak için gönüllü olmuştum, bu yüzden One Maple'ı aradım ve bana borcu olan bir barmenle yer değiştirdim. Lojistik olarak, inatçı kıçının yarın çıkmakta ısrar ettiği yolculuk için hastanın hazırlanmasına yardım etmem gerektiği açık.

"Bu gece parti var. Reçeteyi nerede doldurabilirim?" Sorduğum soru sessizlikle karşılanınca, bakmak için buzdolabından uzaklaşıyorum ve onu derin düşüncelere dalmış buluyorum. Mutfaktaki adada oturmuş, önündeki su bardağına bakıyor.

Telefonu yine çaldı, bilmem kaçınıcı kez. Hastaneden çıktığımızdan beri durmadan çalışıyor. Aslında aramaların çoğunun sesli mesaja düşmesine izin vermesine şaşırdım.

"O çöpü almayacağım." Sesi garip bir şekilde kederli, üzgün ya da onun gibi bir şeye benziyor. Bu da beni rahatsız ediyor. Onu daha iyi hissettirmek için acil bir ihtiyaç beni ele geçiriyor. On gün önce onu hadım etmeye hazırdım ama şimdi gülümsediğini görmek istiyorum. Bu adam beni Sybil'e dönüştürüyor.

"Ciddi acı çekiyor gibi görünüyorsun Vaughn. Acı çekmeni istemiyorum. Ve acını kendi acım gibi hissedebildiğim için, o bebeklerden birkaçını seninle birlikte alacağım - tabii ki sadece dayanışma için - ve sonra, sadece kıkırdama için, The Leftovers maratonu yapabiliriz."

"Negatif hap partisi."

"Şaka bir yana, bu gece uyumana yardımcı olması için reçeteyi doldurmama izin ver. Istakoz pençen daha sonra zonklayacak." Doktorun sol elini bandajlama şekliyle bir

ıstakoza benziyor.

Pençe, ona sevgiyle atıfta bulunduğum gibi. Ayrıca tamamen işe yaramaz.

Pençesini kaldırıyor ve yüzünü buruşturarak ona bakıyor. Zarif yüz hatlarına kazınmış acı beni rahatsız ediyor. Ocağa dönüp tavayı alıyorum.

"Dikkatli olun, uzun zamandır yemek yapmadım, o yüzden... bilirsiniz..." Omuz silkerek söylüyorum. Çırpılmış yumurtaları tavadan alıp, iki dilim darı ekmeğiyle birlikte tabağa koyuyorum. "Sadece söylüyorum." Tabağı onun önüne koyuyorum. "Ayrıca, yemek pişirme repertuarımın son derece sınırlı olduğunu bilmelisin. Döndüğünde dışarıdan bir şeyler almamız gerekecek. Ve senin ne kadar sağlıklı gıda düşkünü olduğunu biliyorum, bu yüzden sevdiğin yiyecekleri nereden bulabileceğimi söyle."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. İçlerinde anlaşılmaz bir şey var. Her ne ise, beni içine çekiyor ve bırakmıyor. Pazartesi Gecesi Futbolu şarkısı çalıyor ve gözlerini kırıştırarak o anın dışına çıkıyor. Meşhur zil tarafından kurtarıldı. O zil sesini bir kez daha duyarsam kurdeşen dökecek olsam da.

Yumurtasından belli belirsiz bir ısıruk alıyor. "Fena değil. Biraz daha çeşniye ihtiyacı var ama onun dışında gerçekten iyi." Gülümseyerek yumurtanın içine dalıyor.

Bu ona bariz bir göz devirmesi kazandırır. "Çok heyecanlıydım. Onayladığına çok sevindim, Süslü Pantolon."

"Başka ne yapabilirsin?"

"Başka ne var? Mmmm, bir bakalım--" Gerçek: Hayatımı kurtarmak için yemek yapamıyorum. Yemeklerim her zaman şu korkunç şeylerden biri oluyor: çok tuzlu, çok yavan ya da çok pişmiş. "Çok iyi margarita yaparım."

Gülümsüyor ve ben de mutlu oluyorum, onu hastaneden beri içinde bulunduğu bu garip bunalımdan çıkaracak bir şey yaptığım için mutluyum.

"Ben buna beslenme demezdim."

"Seninle aynı fikirde olmayan kaç kişi olduğunu bilsen şaşırdın." O yumurtalarını bitirirken ben de tavayı yıkamaya koyuluyorum.

"Çocukken çok fazla alerjim vardı."

Sesindeki tonlama dikkatimi çekiyor, kabulü belirsiz, sanki ısırıp ısırmayacağımı görmek için yem olarak atmış gibi. Dürüst olmak gerekirse, ısırma istiyorum. Her ne kadar kendimi durdurmaya çalışsam da, onu ilginç buluyorum, düşünmek istemediğim bir şekilde ona çekiliyorum. Dönüp devam etmesini bekliyorum.

"Bir süredir biraz hastaydım." Tepkimi ölçmek için yukarı bakıyor. Bulduğu şey onu devam etmeye ikna ediyor. "Çölyak hastalığını hiç duydun mu?"

"Duymuştum ama ne olduğunu bilmiyorum." "Buğday proteinlerine karşı bir intolerans ve eğer bırakılırsa tedavi edilmediğinde kanser de dahil olmak üzere bir dizi başka sorunu tetikleyebilir. İyi hissetmek için iyi beslenmek zorundayım ve bunu o kadar uzun zamandır yapıyorum ki artık benim için ikinci doğa."

"Bu yüzden bira içmiyorsun."

"Evet. Arpa ya da çavdar da yok."

Kapı zili çaldı.

"Eğer bu senin takipçilerinden biriye, ben--"

"Ben Andi," diyerek mini tiradımın başlangıcını yarıda kesiyor. Dudakları sert bir çizgiyle birbirine yapışıyor. "O da benimle geliyor."

"ANLAMİYORUM. İnsanlara eşcinsel olduğunu mu söylüyorsun?"

Pelüş ağzını büzen Andi, cevabını düşünürken ağzını iki yana sallıyor. Bu arada ona bir bardak soda uzatıyorum ve o da bir yudum alıyor.

"İnsanlara eşcinsel olduğumu söylemiyorum. Bana asılma konusunda aşırı ısrarcı olan yeni bir müşteriye erkeklerden hoşlanmadığımı söyledim ve bir şekilde bunu eşcinsel olduğumu kabul ettiğim şekilde tercüme etti."

eşcinseldi. Haber soyunma odasındaki atlet ayağından daha hızlı yayıldı."

Andi, ön kapıdan içeri girer girmez ağzındaki musluktan sanki vanası kırılmış gibi kişisel bilgiler fışkırtmaya başladı. Bu da uzun zamandır yaptığım en eğlenceli ve aynı zamanda tuhaf sohbetlerden birine dönüştü.

"Yalan söylemek zorunda kalmak seni rahatsız etmiyor mu?"

"Ethan sadece futbolcularla çalışıyor. Nasıl davranacaklarını bilmediklerini söylemiyorum ama bu konuşmayı daha başlamadan bitiriyor ve açıkçası işimi çok kolaylaştırıyor."

"Fancy biliyor mu? Yani Ethan."

"Süslü mü?" Kıkırdıyor. "Şirin, ona yakışıyor. Ve evet, bununla bir sorunu yok. Her neyse, eğer kartlarımı doğru oynarsam, Ethan'ın yardımıyla tam bir menajer olabilir ve kendi müşterilerimi getirebilirim. Belki bazı kadın sporcular bile. Böylece şirketi sattığında, satın alacak kişiye karşı elimde bir koz olur."

Kulaklarım dikiliyor, konu birden ilginçleşiyor. "Ethan işini mi satıyor?"

"Eğer Titans'ın başdanışmanlığı görevini alırsa, bunu yapmak zorunda."

"Ethan sana yardım edeceğini söyledi mi?"

Başını sallıyor ve sodasını yudumluyor. "Evet. Çok cömert biri. Titans Oyuncu Personeli ile üç yılda öğrendiğimden daha fazlasını ondan bir yılda öğrendim."

"Hastadan bahsetmişken," diyorum. Hafifçe adım atarak ikimiz de mutfaktan çıkıp oturma odasına gidiyoruz. Son derece rahatsız modern kanepeye yayılmış olan Fancy horluyor. Bir dakika onu izliyoruz, sonra birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Kapıya doğru işaret ediyor ve ben de onu takip ediyorum.

"Getirdiğim sözleşmeleri onun bavuluna atabilirsin," diyor Andi, bir ayağını kapıdan dışarı atarak. "Yarın sekizde burada olurum, araba da sekiz buçukta."

"Tamamdır. Onu hazırlayacağım."

"Amber, daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama sana her şeyi söyleyebilirmişim gibi hissediyorum."

Belli ki durmadan konuşuyor. Ama bu beni neden birden rahatsız etti? Groan. Cevap beni karnımdan vuruyor. Çünkü hayatı boyunca patronuna aşık olduğunu açıklarsa midem bulanacak. Onun hevesli ve açık ifadesine bakarak en kötüsüne hazırlandım.

"Seninle tanıştığına gerçekten çok sevindim. Bu kadar harika bir adamın nasıl kız arkadaşı olmadığını anlayamadım."

Umm. Tamam. Beklediğim bu değildi. Daha da önemlisi, Ethan'la birlikte olduğumuza dair dedikodular yaymasına ya da düşünmesine izin veremem. Ethan'ın barodan atılma ihtimali varken olmaz. Onu ne zaman Ethan olarak düşünmeye başladım? Garip.

"Biz hiçbir şey değiliz. Bu uzun bir hikâye ve senin buna ayıracak vaktin yok ama birkaç ay içinde ben gitmiş olacağım."

Sevinci azalıyor. "Bummer."

"Hayır. Ayrıca ben bir şey aramıyorum, o da öyle."

Şüpheden kuşkuya kayan ifadesi bir an sonra düzeliyor. Bana inanmadığını görebiliyorum. Yine de fikrini kendine saklıyor. "Yarın görüşürüz." İnce topuklu ayakkabılarıyla kireçtaşı basamaklardan aşağı zarifçe süzülüyor.

"Andi." Gülümseyerek bana doğru döndü. "Sen ve Ethan?"

Yüzünün geri kalanı tiksintiyle kaşlarını çatarken burnu yukarı doğru kıvrılıyor. "İğrenç. O benim kardeşim gibi. Enstest bana göre değil."

Renkli sözlerinden sonra bir kolunu kaldırıyor ve saniyeler içinde bir taksi önünde duruveriyor. Bu benim başıma hiç gelmedi. Bir kere bile. Ve dokuz yıldır bu şehirde yaşıyorum. Görünüşe göre taksi çağırmak şehvetli bir hareket. Bu notu hiç almadım.

"GEE WIZ, bu da ne?"

Sahte bir masumiyetle, bir kavanoz saç ürününü tutuyorum. Ethan gömme dolabından çıkıyor, sağ elinde iki takım elbise asılı. Gözleri benimkilere takılır takılmaz ifadesi somurtkanlaşıyor. Onun yerine ben zaferimin tadını çıkarıyorum. "Bunu senin süslü güzellik çantana koyacağım."

"Bu bir tıraş seti." "Her neyse, bu Louis Vuitton."

Kaşları çatılıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Ben iyi şeyleri severim," diye mırıldandığından oldukça eminim. Bunu bir sessizlik izliyor. Bu beni yukarı bakmaya itiyor. Bakışlarını yine üzerimde buluyorum. Ancak bu kez ifadesi pişmanlık dolu.

"Ne?"

"Özür dilemem gerekiyor." Takımları yatağın üzerine bırakır.

Tıraş takımını bavuldaki diğer eşyalarının arasına bırakıp ayağa kalkıyorum. "Aşırı tepki verdim," diyorum, kendimce bir zeytin dalı uzatarak.

"Hayır, yapmadın." Yaklaşarak yatağının ucuna oturdu. "Bunu söylememeliydim." Pişmanlıkla dolu gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu senin hakkında ima etmemeliydim."

"İşiniz gereği bunlardan çok görüyorsunuz. Anlıyorum."

"Fark etmez." Hayal kırıklığı içinde parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "İnsanlar hakkında böyle ani yargılarda bulunduğumu düşünmeni istemiyorum. Ben öyle biri değilim." Beklentiyle beni izliyor. Bu beklenti dolu bakış onda bir alışkanlığa dönüşüyor.

Ama ne için, bilmiyorum. Yargı mı? Bağışlanma mı? Bunu ona karşı kullanmıyorum. Çok şey bilmiyorum ama kin beslemenin ağır bir cezası olduğunu biliyorum. Bu dersi zor yoldan öğrendim.

"Senin iyi adamlardan biri olduğunu biliyorum." Benim için yaptığı onca şeyden sonra, bu gerçek tartışılmaz. Tanrı biliyor ya, biri benden sanal bir yabancıyı kabul etmemi isteseydi.

Onları derhal Bellevue Hastanesi psikiyatri servisine yönlendirin.

Gözleri benimkileri çok uzun süre tutuyor. Aramızda geçen her şey beni rahatsız ediyor. Tüm bu konuşma beni rahatsız ediyor. Kıpırdanmalarını engellemek için ellerimi kotumun arka ceplerine sokuyorum.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor. "Evet. Öyle düşünüyorum."

Her geçen saniye ruh hali daha da ciddileşiyor. Bandajının gevşek ucunu çekiştiriyor. "Sen burada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Gördünüz mü, ben de bir şeyler yapabiliyorum," diyerek onu daha iyi bir ruh haline sokmayı umuyorum. Yine de yemi yutmuyor. Yine sessizlik çöküyor. Tam gitmek üzereydin ki boğazını temizledi.

"Hayır, Jones. Sen sadece iyisin."

Midem bulanıyor. Bununla ne yapmam gerekiyor?

"Arkadaşız o zaman?" Bizi daha az garip bir sohbete yönlendirmek için başka bir girişimde bulunmayı öneriyorum.

Sonra yukarı bakıyor. "Arkadaş olmak ister misin?"

Omuz silkiyorum, hiç olmadığım halde havalı davranmaya çalışıyorum. "Bu destansı bir arkadaşlığa dönüşebilir. Sen beni çıplak gördün. Ben de seni çıplak gördüm--"

Yüzü değişmese de gözlerinde bir gülümseme seziyorum. "Seni aletime bakarken yakaladığımı biliyordum. Kendine engel olamadın, değil mi?"

"Spor ayakkabılarını giymene yardım ederken neredeyse o şeyle beni bayıltıyordun."

"Sana yaklaşamadı."

"Ucu gözbebeğime bu kadar yakındı."

"Bu doğru değil," diyor açıkça, ama alt dudağını ısırarak gülmesini engellemeye çalışıyor. "Yakınından bile geçmiyor."

"Morarmış gözünü nasıl açıklamamı bekliyorsun? Buna cevap verme. Mesele şu ki, ikimiz de birbirimizin mahrem yerlerini gördük ve hiç etkilenmedik." Gülümsemesi düzleşiyor. "Kaşlarını çattığını görüyorum. Arkadaşım olmak istemediğini mi söylüyorsun? Çünkü cevabın kesin bir evetten başka bir şey olursa sağ eline bir ıstakoz pençesi takmaya hazırım."

"Seni zaten arkadaşım olarak görüyorum." Sabit bakışları yine üzerimde ve ben anında yeniden kıpır kıpır oluyorum. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Boş boş bakıyorum, birkaç kez göz kırpmıyorum, boynumu kaşıyorum. Bu konuşma belki on beş dakika sürdü ve ben bu duygu seli yüzünden çift vardiya çalışmış kadar yorgunum. "Öyle mi?" En iyisi gerçeği söylemek. Ve gerçek hem şaşırdım hem de kafam karıştı. "Hmm."

"O zaman anlaştık. Arkadaşlar. Hadi kucaklaşalım." Eğilerek kollarımı boynuna doluyorum, göğüslerimle onun göğsü arasında saygıdeğer bir mesafe bırakmak için elimden geleni yapıyorum, çünkü ben saygıdeğer bir kıyım elbette. Ancak dokunduğumuz anda bunun bir hata olduğunu fark ediyorum.

Çok geç. Çok geç. Bir an ayaktayım, sonra beni kendine çekiyor ve kucağına oturuyorum. Kolları belime dolanıyor, sıkıca sıkıyor, burnunu boynumun kenarına yerleştirip içine çekiyor.

Yüce İsa Süperstar.

Sahip olduğum her kas geriliyor, nefesim boğazımın sıkılmasıyla rehin alınıyor. Şok olduğumu söylemek biraz hafif kalır. Orada bir yumru gibi oturuyorum, onun sıcaklığı, ince ve ona özgü bir şeyle karışmış çamaşır deterjanı kokusu, kalbinin ağır atışı, dokunuşunun baskısı beni bunaltıyor. İçime akıyor ve rahatsızlığın bir kısmını çözüyor.

Küçük adımlarla çözülmeye başlıyorum ve benim rahatladığımı hissedince o da rahatlıyor. Kucaklanmak o kadar iyi hissettiriyor ki aynı anda çığlık atarak odadan kaçmak istiyorum ve

Onu bağlayıp seks oyuncaklarıma yaptığım gibi taciz edeceğim. İkisi de olmayacak. Sadece büyük harflerle yasak değil, aynı zamanda kambur olarak bile nitelendirilmiyorum. Bu güzelliği unutmayalım.

Savunmasız bir an yaşıyor. Hepsi bu. Herkesin arada bir kucaklanmaya ihtiyacı vardır. Erkek kahramanlar bile. Belli ki kadınlar geçidinden hiç alamıyor. Bu yüzden sırtını iki kez sıvazlıyorum, jestim ahşap ve beceriksizce ve kendimi kucağından kaldırıyorum.

"Güzel," diyorum, tamamen işle ilgili. "Harika. Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim."

Yemin ederim bana üç bacaklı köpeğini tekmelemişim gibi bakıyor. Şimdi kesinlikle çığlık atarak odadan kaçmak istiyorum. "Toplanmışsınız." Gülümsememin ürkütücü görüldüğüne eminim. Aslında olumlu. Sadece irade gücüyle ayakta duruyor.

"Tylenol PM'in hazır mı?" Yanıt olarak başını sallar.

"Yarın sabah takım elbiselerini çantaya koyacağım. İyi geceler." El sallıyorum, bu da yarı Nazi selamı gibi görünüyor. Benim neyim var böyle? Her şey, işte bu.

Yatak odasından çıkarken dikkatle beni izliyor. Kapı kapanır kapanmaz tuttuğum nefesi veriyorum, omuzlarım da onunla birlikte çöküyor. Onun bu gezisi daha iyi bir zamana denk gelemezdi. Aramızda oluşan tuhaf havayı dağıtmak için biraz mesafe gibisi yok.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

I O gideli dört gün oldu ve sadece zaman durmuş gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda ev de büyümüş iki kat daha büyük ve yalnız. O gittikten bir gün sonra Morrison ve adamları kapıdan içeri girdikleri anda, onu ilk onun ele geçirdiğini anlamıştım. Morrison'ın yüzündeki pişmanlık dolu ifade onu ele veriyordu.

"Seni aradı, değil mi?"

"Aradı."

"Ve."

"Ve ben de... uh... dediğinizi yapacağım."

Gözlerimi kısarak açık yalana baktım ve "Ben saçmalık diyorum" dedim.

"İyi," diye bağıyor. "İşin sonuna kadar kendimi senin sürtüğün olarak görmemi yoksa ehliyetimin geri alınmasını sağlayacağını söyledi."

Kulağa doğru geliyor. "Tuvaletler, Bay Morrison."
Avukatlar... Bilmeliydim.

Süslü: Evimi yakmadın mı daha?

Elim peynirli puf poşetine dalmışken mesaj geldi. İçinde bulunduğum durumu tahmin edebilirsiniz. Parmaklar

Turuncuya bulanmış bir halde, dirseğimi kullanarak ortasında kaldığım Animal Kingdom bölümünü durdurmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Oda arkadaşımından bir mesaj mı? Şu anda Jacksonville'de olan oda arkadaşımından. Bana daha önce hiç mesaj atmamış olan oda arkadaşım. Neden oda arkadaşım sabahın birinde bana mesaj atıyor?

Cevap vermek için parmak eklemlerimi kullanıyorum, yatak örtümün üzerinde floresan turuncu bir iz bırakmamak için el yordamıyla ilerliyorum.

Ben: Zerre kadar hafif bir yakıtla kokteyli vurmanın ortasındayım.

Oopsy. İhtiyacım olduğu bir anda yazım denetimi beni yüzüstü bıraktı.

Süslü: Sarhoş musun sen?

Ben: Cheez puf eller.

Ben: Cal beni.

Telefon çalar çalmaz, karnımda heyecanla uzaktan bir ilişkisi varmış gibi hissettiren garip bir his duyuyorum... bunu çok yakından incelememek en iyisi.

"Ne giyiyorsun?" Sesi alçak, boğuk ve yaramazlık dolu. Bu göz devirmeyi hak etmiyorsa, ne hak eder bilmiyorum. Erkek mizahı diye buna denir. Bunu komik bulmak için bir penis gerekir.

"Ya Target'tan indirimde aldığım Hello Kitty iç çamaşırını giydiğimi söylersem?" Telefonu iki elimin arasına aldım.

Omuz ve Kulak, I bitirmek yıkama benim eller içinde Banyoya.

"Bunun şaşırtıcı derecede ateşli olduğunu söyleyebilirim."

Çok tahmin edilebilir. "Ya strapon deseydim?" "Konuyu değiştirelim derdim."

Çok tahmin edilebilir. "İstakoz pençesi nasıl gidiyor?"

"Asistanımın etimi kesmesini izlemek zorunda kalmak en sevdiğim şeyler listesinde yer almıyor."

"Eminim."

"Haklıydın. Andi olmadan bunu yapamazdım," diye mırıldanıyor hattın diğer ucundaki adam.

"Oyununuzda utanılacak bir şey yok, avukat bey. Bir dahaki sefere geçici bir engelli tabelası almayı önerecektim." Bir kıkırdama bekliyorum. En azından bir homurtu. Onun yerine üç dakikalık bir sessizlik. Sessizlikle aram pek iyi değildir. Hemen onu doldurma ihtiyacı hissederim.

"Hâlâ ayakta ne yapıyorsun? Her zamanki iğrenç sabah beşte kalkışını yapmadın mı?"

"Evet, öyle... Uyuyamadım." Uzun bir iç çekiş duyuyorum ve kulaklarım dikiliyor. Sessizlik gerginleşiyor. Çıkmazı bozmak üzereyim ama o benden önce davranıyor. "Ben bir sürtük değilim."

Aman Tanrım. Küçük kavgamızın bu kısmını geçiştireceğimizi umuyor ve dua ediyordum... sanırım öyle olmadı.

"Yani, bunu hiç söylememişim gibi davranmayacak mıyız? Çünkü öyle olduğumuzu sanıyordum." "Ben sürtük değilim."

Sigh. Buna ne diyor? Sikine karşı cömert olmak mı?

"Ben değilim."

Aynı fikirde olmadığımızı söylemek istiyorum, gerçekten istiyorum ama yapamıyorum. Sesindeki bir şey bana bu konuda son derece ciddi olduğunu söylüyor ve neredeyse iki hafta sonra bu konuyu gündeme getirmesi bile belli ki bu konuyu düşündüğünü gösteriyor.

"Benim ne düşündüğümün ne önemi var?"

"Ben sürtük değilim," diye daha güçlü bir şekilde

tekrarlıyor.

"Tamam, o zaman sanırım çok sık çıkıyorsun? Bu gerçeğe daha mı yakın?"

"Hayır. Bir süredir kimseyle çıkmadım."

"Süslü-- ne zaman arkamı dönsem seni takip eden bir kadın var."

"Bu bir bok ifade etmiyor. Sana sürtük olmadığımı söylediğimde bana inanıyor musun?"

Sessizlik gerginlikle çatırdıyor, beklenti telefonda çığlık atıyor. Aslında ona inanıyorum. Ethan birçok şey olabilir ama yalancı değildir. Bana yalan söylemesi için hiçbir neden olmadığından bahsetmiyorum bile. Ben etkilemesi gereken biri değilim.

"Sana inanıyorum," diye homurdanıyorum. Zihnimin arkasındaki rahatsız edici bir ses bana onun bir sürtük olduğuna inanmanın daha kolay olduğunu söylese de, aramızdaki bu tehlikeli hissettiren arkadaşlığı engellemek daha kolay.

"Güzel. Ben uyuyacağım. Seni yarın ararım."

Bununla birlikte hat kesildi. Sonraki birkaç dakika boyunca cep telefonumun ekranına bakıp az önce ne olduğunu merak ediyorum. Yine de onun söz konusu olduğu yerlerde bu bir trend haline geliyor.

MESAJLAR ALMAYA BAŞLADIM. Bir sürü mesaj. En rastgele zamanlarda. Ve çoğu buna benziyordu:

Süslü: Ne giyiyorsun?

Ben: Bir kaş çatma.

Süslü: Bilge bir kadın bir keresinde kaşlarını çat demişti.

Ben: Bilge bir kadın şimdi süpürmeye çalışırken mesajlaşmayı bırak diyor.

Süslü: Temizlik servisi iki gün içinde gelecekken neden süpürüyorsunuz?

Ev toz içinde. Beklemiyorum.

Mahkeme nasıl gitti?

David erteleme aldı. Hala nedenini bilmiyorum. Bunun bir an önce bitmesini istiyorum.

Süslü: David ne yaptığını biliyor.

Bundan bir an bile şüphe duymadım, ancak bunun mümkün olduğunca çabuk çözülmesi için sabırsızlandığımı da inkar etmeyeceğim.

Süslü: Uçağa biniş. Txt ltr.

O günün ilerleyen saatlerinde.

Süslü: Ne giyiyorsun?

Ben: Toz. Çok fazla, Bayan Havisham.

Fantezi: ????

Ben: Boşver. Duşa giriyorum. Ltr.

Aklıma 'bir arkadaşlığın içine düşmek' deyimini geliyor. Yakınlıktan mı yoksa koşullardan mı kaynaklandığı önemli değil, sorunsuz bir şekilde gerçekleşti. Daha önce hiç kimseyle bu kadar rahat olmamıştım, bu kadar çabuk değil, Justin'le bile. Justin'i ne kadar sevsem de, o benden beş yaş küçük, bu da arada bir bariz bir şekilde ortaya çıkıyor - örneğin, günü Madden oynayarak ve bira içerek geçirebileceğim çok fazla zaman var.

Ethan'ın on günlük seyahatinin sonunda, alışılmışın dışındaki arkadaşlığımızın durumu hakkında çok daha iyi hissediyorum, aramızdaki cızırtı saygın bir seviyeye indirildi. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Elinde bavuluyla yatak odamın kapısında dikildiğini gördüğümde saat on bir olmuştu. Saçları dağınık, kravatı gevşek. Yorgun görünüyordu. Ve gözlüklerini takıyor... ve saçları. Tanrı yardımcım olsun, işkence. Bana orantısız bir gülümseme veriyor ve ben de ona karşılık veriyorum, patlamış mısırla dolmuş yanaklarımla.

"Ne giyiyorsun?"

"Bir mil." Patlamış mısırın **dökülmesini** engellemek için ağzımı kapatıyorum. "Welcome hoe. Evine hoş geldin," diye tekrarlıyorum.

Yuttuktan sonra.

Bavulunu kapıya bırakarak içeri girer ve kravatını çıkarmaya başlar.

"Ne izliyorsun?"

Sen. Sen şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici şeysin. "The Leftovers."

Takım elbisesinin ceketini çıkarıyor ve içimde tedirginlik denen bir şey beliriyor. Bir avuç patlamış mısır daha alıp sinirli bir şekilde ağzıma tıktırıyorum. Ben gergin bir yiyiciyim. Bu benim için normal bir davranış. Normal olmayan şey ise oda arkadaşımın yatak odamda Magic Mike rutini yapması.

"Yorgun görünüyorsun." Şaşkınlık içinde gömleğinin düğmelerini açmasını izliyorum. Gözlerimin ne yaptığı üzerinde kesinlikle sıfır kontrolüm var ve şu anda o kötü parmaklara yapışmayı seçiyorlar. O düğmelere yaptıkları şeylere.

"Hmm," diye cevap veriyor, daha doğrusu homurdanıyor.

İstemeyerek başımı kaldırdım ve "Ne yaptığınızı sormam için kötü bir zaman mı?" dedim.

"Yatak odamda televizyonum yok ve okuyamıyorum. Gözlerim bozuldu." Yarım düğmeli gömleğini bırakıp kemerini çözmeye ve pantolonunun fermuarını açmaya başlıyor. Rahatsızlığım katlanarak büyüyor. Pantolon bir gümbürtüyle yere düşüyor, gömleğinin kuyrukları siyah boxer külotunun üzerine düşüyor. Bu noktada bir fırının içinde duruyor da olabilirdim. Cızırtıyı azaltmak buraya kadarmış. Kızarıyorum.

"Burası çok soğuk," diye homurdanıyor.

"Sence?" Bu arada ben de golf topları gibi terliyorum. "Hmm."

"Bunun uygunsuz olduğunun farkındasın, değil mi?" Ne yazık ki düşündüğü sebepten değil. Gömleğinin düğmelerini açmaya geri dönmesi, yavaşça ve kasıtlı olarak ağır gözlerle beni izlemesi, motorumu harekete geçirmeye başlıyor ve şu anda ihtiyacım olan son şey bu. Motorumun durmasına ihtiyacım var.

yoksa o gider gitmez bir tanesini ovmak zorunda kalacağım. Ya öyle olacak ya da uykusuz bir gece daha geçireceğim.

"Beni çıplak gördün, Jones. Ben de seni çıplak gördüm." Bu bilgeliği kaşlarını kaldırarak söylüyor. Yılın yetersiz ifadesi. Onun çıplak görüntüsünü aklımdan asla çıkarabileceğimi sanmıyorum. "Etkilenmediğini hatırlıyorum," diye ekliyor, dudaklarını bükerek.

Atletini üzerinde bırakmış. Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Şehvet. Hepsi bu. Vücudun ihtiyacı olan şeyden mahrum bırakılmaya verilen normal bir bedensel tepki. Bunda bir gizem yok. Yıllardır yemek yememiş olsaydım bir hamburger gördüğümde ağzımın sulanmasına şaşırırmıydım? Hayır. Dolayısıyla bu tepkiden dolayı kendimi suçlamıyorum.

Yatağın yanında durmuş, uykulu bir ifadeyle benden... ne yapmamı bekliyor? Ona izin vermemi mi? Kahretsin, bu çok garip.

"Kenara kay."

"Scootch? Bunu bir daha söylersen erkek kartını iptal etmek zorunda kalacağım."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, komik bir şey bulmuş. Sadece sessizce bana mı yoksa benimle birlikte mi güldüğünden emin değilim. "Kartımı gördün. İptal edilebilir gibi mi görünüyor?"

"Dolaylı olarak. Ona dolaylı olarak baktım. Ve sadece yüzüme bakıp tehditkâr hareketler yaptığı için." İtirazım bir başka kaş kaldırmayla karşılandı. "Peki," diye mırıldanıyorum ekşiyerek ve onun yanına gidiyorum. Yatağıma girdiği anda kokusunu içime çekiyorum. Bir vuruş ve uçurtma gibi uçuyorum.

"Elin nasıl?" Dudaklarım uyuşmuş bir şekilde mırıldanıyorum çünkü yarı baygın durumdayım. Sol elini yüzümden birkaç santim öteye itiyor.

"Tanrım, koklamakla ilgilenmiyorum Vaughn." Bileğini tutarak daha uzakta tutuyorum ve sağa sola çevirerek kapsamlı bir inceleme yapıyorum. Dikişlerin alındığı yerdeki deri hâlâ parlak pembe.

"Acıyor mu?" İşaret parmağımı hafifçe bir kısmının üzerine sürüyorum ve irkiliyor. Dikkatim tekrar yüzüne yöneliyor. "Acıyor mu?"

"Hayır." Bakışları dudaklarıma düşüyor. "Peki, ne izliyoruz?" diye mırıldanıyor. Dikkatimi ağır ağır kapanan gözlerinden, o inanılmaz kalın, koyu kirpiklerinden ayıramıyorum. Benim sonum, demek istiyorum ama demiyorum.

"The Leftovers. Gelmiş geçmiş en tuhaf dizi." Ve sadece Tanrı'nın bir mizah anlayışı olduğunu ve rutin olarak hayatımı karıştırarak zevk almayı sevdiğini göstermek için, ikimiz de televizyon ekranına bakmak için dönüyoruz ve baş erkek karakteri, çok seksi Kevin Garvey'i rastgele bir hatunun derinliklerinde taşaklarını buluyoruz, sahne gerekli güçlü pompalama ve homurdanma ile tamamlandı.

Artık resmileşti, bu gece hiç uyumayacağım.

"Bu dizinin nesini seviyorsun?" Sanki konuya nasıl yaklaşacağını tam olarak bilmiyormuş gibi, soru kararsız geliyor. Son yirmi dakika içinde boynumdaki sıcaklık kaçınıcı kez artıyor.

"Grafik seksin sizi kandırmasına izin vermeyin. Senaryo mükemmel ve oyunculuklar muhteşem."

Homurdanma, homurdanma ve daha fazla homurdanma. Bu arada, ter bezlerim ciddi bir egzersiz yapıyor.

"Bu senin tipin mi?" diye soruyor, sesi temkinli, bakışları hâlâ yanımda oturmasaydı tadını çıkarabileceğim seks sahnesine sabitlenmiş.

"Tip derken neyi kastediyorsun?"

Tanrı aşkına, bu sahne hiç bitmeyecek mi?

"Kaslar, mürekkep." O bana bakmıyor, ben de ona bakmaya cesaret edemiyorum. Bu sorgulama hattı tehlikelerle dolu.

"Benim bir tipim yok."

"Tipin yok mu?" Bana bakmak için dönüyor ve ben de aynısını yapıyorum. Ne kadar kayıtsız görünmeye çalışsa da, ifadesi merakın eşiğinde sallanıyor.

"Fiziksel değil. Bence çekicilik bakanın zihnindedir. Geri kalan her şey şehvettir ve daha çabuk geçer.

orgazmdan daha fazla."

Sessizleşiyor, düşüncelere dalıyor, bu da beni açıklamaya zorluyor. "Tutkulu, kendi tutkusunun ne olduğunu bulmuş ve onun peşinden giden insanlara ilgi duyuyorum. Nezaket ve zeka beni cezbediyor... Sanırım bir tür muhteşemlik beni cezbediyor."

"Gregory harika mıydı?" diyor düz bir sesle, hiçbir şeyi ele vermeden.

Ve bir saniye önce paylaştığımız o harika ruh hali bir anda dibe vuruyor. İhtiyacım olan son şey, muhakeme yeteneğimin ne kadar kötü olduğunu, beni ne kadar yoldan çıkardığını hatırlatmak. Kendine güvenememekten daha kötü bir şey yoktur. Tüm hayatınız üzerinde felç edici bir etkisi vardır.

Tekrar televizyonu izlemek için dönüyorum, sahne merhametli bir şekilde sona ermişti. "Hayır, kesinlikle değildi." Konuyu değiştirme zamanı. "Andi işinizi sattığınızı söyledi."

Hemen cevap vermeyince kısa bir bakış atıyorum. Mikroskop altında olma sırası onda ve bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim.

"Sadece Titanların baş danışmanı olarak işi alırsam."

"Başkası için çalışmak için neden kurduğunuz işi bırakasınız ki? Belli ki alanınızın en iyilerinden birisiniz."

"Çünkü her zaman bir Genel Müdür olmayı hayal etmişimdir. Baş danışman olarak işe alınmak beni bir adım daha yaklaştırıyor."

Konuşurken yüzünde bir canlılık, gözlerinde bir kıvılcım var. Dakikalar önce uykulu görünürken birden enerji doldu. Tutku dolu.

"Peki ya sen? Oyuncu olmak istediğini hep biliyor muydun?"

"Altı yaşımdan beri. Annem ne zaman yeni biriyle çıkarsa, beni tiyatroya bırakır ve çalışan çocuğa gitmemem için yirmi dolar verirdi."

"Tanrım."

Gülümsemeye zorluyorum. Bu konuda herhangi bir acı duyduğum için değil, onun kendini kötü hissetmesini istemediğim için. Gözleri sempati ile doluyor, yüz hatları yumuşuyor.

"Kleenex'i kaldır, Süslü Pantolon. Benim için sorun yok." Beni dikkatle izlemeye devam ediyor. "Bir gün Küçük Yetim Annie'yi gördüm ve aşık oldum. O filmdeki çocukların yaptıklarını yapmak istedim. Büyükanнем bana Kahire'nin Mor Gülü derdi çünkü ekrana çıkmak ister gibiydim."

"Hiç başka bir şey yapmak istedin mi?"

"Hayır. Her şeyini seviyorum." Düşüncelerim Marty'ye ve ondan taşınmam için her hafta aldığım tacizlere kayıyor. "Menajerim Los Angeles'a taşınmamı istiyor. Orada iş bulma şansımın çok daha yüksek olduğunu söylüyor. Burada boşa zaman harcadığımı söylüyor."

"O haklı mı?"

Cevap vermeden önce bir dakika dürüstçe düşünüyorum. "Evet," diyorum, hayal kırıklığımı dışa vurarak.

"Nasıl oldu da şimdiye kadar taşınmadın?"

"Büyükanнем."

Anlayışla başını sallıyor. "Ne kadar kötü?"

"Kötü. Alzheimer. Artık beni nadiren tanıyor." Hâlâ başını sallıyor olsa da, içimden bir ses kendini tuttuğunu söylüyor. "Bu bakış ne anlama geliyor?"

"Büyükannen için doğru olanı yapmak istediğini biliyorum ama sanki ayağın frendeysken araba kullanıyormuşsun gibi geliyor."

"Metaforlar için çok geç. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Sanırım büyükanнем Los Angeles'a taşınmanı isterdi... gerçek bir şans vermek için."

Dışarıdan çok basit görünüyor. Mantık bana onun haklı olduğunu söylüyor. Büyükanнемin Eileen'i vekil yapmasının sebebi de bu zaten. Ama vicdanım bana ihtiyacı olduğunu, Eileen'e güvenilemeyeceğini söylüyor. Ve ben Lala diyarında hayallerimi yaşarken ona bir şey olursa binlerce kez ölürüm. Her iki durumda da kaybederim.

"Onu bırakamam. O her zaman benim yanımdaydı."

Sessizlik ağır, an hiç tahmin edemeyeceğim bir şeye, anlamlı bir şeye dönüşüyor.

"Başarı fedakârlık gerektirir." Sesi kadifeye sarılmış çelik gibi ve solar pleksusumda hissedebildiğim bir yumruk gibi. Ağzına kadar anlayışla dolu gözleri benimkileri tutuyor. İçimden bir ses onun fedakârlık hakkında bir şeyler bildiğini söylüyor.

Kulağımda bir sis düdüğüyle uyandığımda hava hâlâ karanlıktı. Gözlerimi kırarak açıyorum, rahatsız edici sesin geldiği yöne dönüyorum ve donup kalıyorum. Sis düdüğünün sahibi yüzümden birkaç santim ötede mışıl mışıl uyuyordu.

Televizyon hala açık, kablolu yayın kutusunda 5:30 yazıyor. Dün gece izlerken uyuyakalmış olmalıyız. Korkunç bir ses daha çıkarmadan önce bir şeyler mırıldanıyor. Korkunçtan kastım, anıran katır gibi, korkunç bir şey ölüyor. Hâlâ yarı uykulu olmasaydım, şu anda kıcımla gülüyor olurdum.

Ona hayranlık duymak için kendime sadece bir dakika veriyorum. Zaten ciddi bir hoşlanmanın eşiğindeyim ve bu duyguyu teşvik etmek düpedüz aptallık olur. Aramızda her açıdan milyonlarca kilometre fark var, ikimizin de uzaktan yakından bir ilişkiye benzeyen bir şey aramadığından bahsetmiyorum bile.

Ondan çıkan garip seslere rağmen, o şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam. Ama daha da iyisi, cömert ve nazik biri olması. Camilla'nın dediği gibi iyi bir yumurta. Nefesini içine çekiyor ve bir tane daha kesiyor. Sessizce yataktan kalkıp duşa giriyorum. Bundan zevk almamalıyım. Gerçekten zevk almamalıyım. Ama hoşuma gidiyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

M Büyükannemle ilişkimiz karmaşıktır, geçmişimiz pek de hoş değildir. Kızgın ve üzgündüm.

Annem Dan'le evlenmek için taşındığında. Kendimi bir mülteci gibi hissediyordum, ne Dan ve Eileen'e ne de büyükannem ve büyükbabama aittim. Bu yüzden doğal olarak çok yaramazlık yaptım. Bu da büyükbabamın kötüleşen sağlığı nedeniyle cenaze evini tek başına idare etmeye çalışan büyükannemi çileden çıkarıyordu.

Bu, mutsuz bir ev için reçeteydi.

Kaçma.

Bağırma.

Bağırmayı kes.

O lambayı nasıl kırdın? Nasıl bu kadar kirlendin?

On dakika boyunca sessiz olmaya çalışın.

Bunu içeride yapma, dışarı çık ve yap.

Konuşmayı kes.

Konuşmayı

kes!

Konuşmayı

kes!!

Sen imkansızsın, bunu biliyorsun.

ve açık ara en kötüsü...

Gelip seni alması için anneni arıyorum.

Camilla ile tanışana ve onun evinde, ailesiyle vakit geçirmeye başlayana kadar gezegendeki en kötü çocuk olmadığımı fark ettim.

Ortak bir zemin bulmamız uzun zaman aldı ve bu büyük ölçüde büyükbabam öldükten sonra başladı. Daha az konuştum. Daha az oynadım. Daha az güldüm. Esasen, daha az oldum. Büyükanneimin beni kim bilir hangi bilinmeyen akrabanın yanına göndereceğinden korkuyordum -zihnimde her zaman bir tane vardı- ve onu memnun etmek için her şeyi yapardım.

Ne olursa olsun, bir kez anlaşmaya başladık mı, iyi geçinirdik. İş konusunda ona yardım ettim ve karşılığında o da beni oyunculuğa olan ilgimden asla vazgeçirmedi. Ayrıca, büyükanneim annemin saçmalıklarına karşı anlayışlıydı. Bu ortak noktamızdı. Eileen'i karşılıklı olarak onaylamamamız aramızdaki uçurumu kapatmak için uzun bir yol kat etti. Sorun şu ki, büyükanneim annemle yaptığını düşündüğü tüm yanlışları benim üzerimden düzeltmeye çalışıyor gibiydi. Dolayısıyla, dayanılmaz derecede katıydı.

"Margaret?" Destekli yaşam tesisinin aktivite odasında ona doğru yürürken söyledim. Oya işinden başını kaldırıp yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor.

"Evet," diyor, beni görünce gözleri parlıyor. Bir an için yüzündeki mutlu ifade neredeyse gözlerimi yaşartıyor. Kim olduğumu biliyormuş gibi bana bakmasını özlüyorum. İnsanın en sevdiği kişiyi azar azar kaybetmesinin bir anda kaybetmesinden daha kötü olacağını hiç düşünmemiştim ama yanılmışım. Çok yanılmışım.

Çünkü anılarımız olmadan biz kimiz? Geçmişimiz olmadan. Hayatta ilerleyen boş bir kap mı? Anıların nereye gitti büyükanne? Onları başının üzerinde süzülürken hayal ediyorum, eterde, her zaman ulaşamaz.

Beni tanıyamadığını fark ettiğinde gözleri bulutlanıyor, sanki bir boş yer tabelası asılmış gibi - evde kimse yok. İyi tanıdığım bir bakış. Yanına oturuyorum ve sonraki yirmi dakika boyunca havadan sudan konuşuyoruz. O da bana

Çoğunlukla tek kelimelik cevaplar veriyor, bana onun için bir yabancıymışım gibi davranıyor.

"Tamam. Eve gidiyorum, ama birkaç gün içinde seni görmek için geri döneceğim." Bana yine kibarca gülümsüyor ve her halükarda umurunda olmadığını söylüyor. "Margaret?"

"Evet?"

"Kariyerine devam etmek için farklı bir şehre taşınmak isteyen bir arkadaşınıza ne söylerdiniz?"

Gözleri uzaklara, çıplak akçaağaçlara bakan pencereye kayıyor. "Bu onu mutlu eden bir şey mi?"

Konuşamıyorum, alt dudağımın titremesini engellemek için yanağımın içini ısıyorum. Onun yerine başımı sallıyorum.

"O zaman gitmeli."

"Ama... ya bu önemli bir şeyi geride bırakması gerektiği anlamına geliyorsa?" Sesim çatlasa da dışarı çıkmayı başarıyorum.

Gözlerimin içine bakarak, bakışları sabit bir şekilde, "Onu mutlu eden her ne ise onun peşinden gitmeli" diyor.

Büyükannemi ziyaretten eve döndüğümde tükenmiş, haşlanmış ve bitmiş oluyorum. Tek yapmak istediğim en berbat terlerimin içine girmek -yırtık, deliklerle dolu ve tüy gibi yumuşak terler- ve yemek yemek. Elime geçirebildiğim her şeyi yemek.

Bu amaçla, oturma odasına bir adam girdiğinde mutlu bir şekilde yüzümü pizzayla dolduruyordum. Adam dediysem yarı ilah demek istiyorum çünkü adam sanki suyun üzerinde yürüyebilirmiş gibi görünüyor. Gözlerim onu yavaşça ve takdir ederek incelerken çiğnemeyi bırakıyorum.

"Ateşli randevu mu?" Tüketmek için gelişigüzel bir şekilde ortaya attım. Olumlu cevap vermesini beklediğimden değil, çünkü taşındığımdan beri herhangi bir kadına ilgi gösterdiğini henüz görmedim.

Ellerini takım elbise pantolonunun ön ceplerine sokuyor ve... hiçbir şey söylemiyor. Hmm. Bakışları benden uzaklaşıyor ve midem yavaşça batmaya başlıyor.

"Bu bir randevu," diye ağzımdan geçiriyorum. İğrenç bir karıncalanma hissi içimi yakıyor ve boğazıma kadar ilerliyor. Yüzü gergin, gözleri kaygılı. Cep telefonunu çıkarıp saate bakıyor.

"Gitsem iyi olacak."

Biri göğsümü bıçaklıyor. Neden biri göğsümü bıçaklıyor? "Gerçekten mi? Bunu mu giyiyorsun?" Beynim neler olduğunu anlamakta zorlanırken, ağzım benimle birlikte kaçıyor. Randevu mu? Randevuya mı çıkıyor? Hayır, hayır, buna izin vermeyeceğim, deyip duruyor.

Yere bakıyor. "Giydiğim şeyin nesi var?" "Hiçbir şey-- eğer çaresiz görünmeyi seviyorsan."

Yüzü asık. Bir konuda kafası karışık görünüyor. Gerçi ben ne bilirim ki? Kristal bir kürem olsaydı bile bunu tahmin edemezdim.

"Bunun için zamanım yok." Gitmek için döner ama sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi adımının ortasında duraklar. O anda dünya dönmeyi bırakıyor. Nefesimi tutuyorum ve umut ediyorum... Ne umut ettiğimi bilmiyorum. Sonunda sessizliğini koruyor ve yürümeye devam ediyor. Sırtına bakarken ruh halim binlerce metre daha düşüyor. Beş yaşımdan ve Noel Baba'nın var olmadığını öğrendiğimden beri hiç bu kadar moralim bozulmamıştı çünkü çok gürültülü ve sarhoş bir Eileen'i bir randevudan dönmüş, gecenin birinde hediye paketlerken yakalamıştım. O yıl hediyelerimin üzerinde gerçek kağıttan çok bant vardı.

"İyi eğlenceler," diyorum zayıfça. Köşede kaybolurken el sallıyor.

Eğlenelim mi? Hayır. Eğlenmeyin. Aslına bakarsan berbat bir zaman geçir. Umarım düşer ve dizlerinin derisi yüzülür. Umarım mükemmel cilalı tırnaklarını kırar.

Cep telefonumu kaptığım gibi, uzun ve kesintisiz bir söylev çekebileceğimi bildiğim tek kişinin numarasını çeviriyorum.

"Harp, meşgul müsün? Güzel. Benimle İkinci ve Yetmiş Birinci Cadde'deki o boktan spor barında buluş. Evet, 20 dakika sonra görüşürüz."

Bar küçük ve karanlık, Yukarı Doğu Yakası profesyonellerinden çok otobüs şoförleri ve inşaat işçilerinin uğrak yeri, bu nedenle Harp ve benim için her iki dakikada bir imza için taciz edilmeden veya Justin 'onlara bir iyilik yapmadığı' için fantezi futbolunda para kaybeden hoşnutsuz pislikler olmadan bir içki paylaşmak ve sohbet etmek kolay.

Harper'dan önce oraya varıyorum ve içimde kıskançlık ve hayal kırıklığı gibi hisler uyandıran boşluğu votka toniklerle doldurmak için vakit kaybetmiyorum. Köşedeki küçük televizyonda Knicks maçı oynanıyor, etrafımda cılız bir sohbet uğultusu var ama ben hiçbir şey duymuyor ya da görmüyorum.

"Bensiz mi başladınız?" diye sesleniyor tanıdık bir ses. "Bu kötü olmalı."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Justin'in bana gülümsediğini görüyorum, gamzeleri tamamen ortaya çıkmış, Mets beyzbol şapkasının düz kenarı aşağı doğru çekilmiş ve dağınık kahverengi saçları yanlardan dökülüyor. Ellerini koyu renk tasarım kot pantolonunun ön ceplerinden çıkarıp ceketini silkiyor, telefonunu ve anahtarlarını barın üzerine koyuyor ve benimkinin yanındaki tabureye oturuyor.

Üç saat ve kim bilir kaç içki sonra - kesinlikle saymıyordum - hala eski kız arkadaşı hakkında konuşmasını dinliyorum. Silahı ağzına sok, tetiği çek.

"Kaçan o."

Bunu anlaması bir dakika sürüyor (alkol falan). Ona en küçümseyici bakışımı atmam için. "İnsanlar neden böyle söylüyor? Neden böyle bir şey var? O kayıp bir çocuk değil. Siz bakmıyorken tesadüfen uzaklaşmış değil. Onu kaybetmediniz. Koşarak uzaklaştı." Görmezden gelecek kadar sarhoş olmadığım için yüzündeki incinmiş ifade beni

Durakla. "Özür dilerim. Özür dilerim. Sarhoşum ve kızgınım ve... beni dinlemeyin. Ben ne bilirim ki? Hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu gece neyin var senin? Neden bu kadar sinirlisin?"

Ethan'ın uzun bacaklı bir mankenle şık bir akşam yemeğinde olduğu net bir şekilde gözümün önüne geliyor. Sonra tüm görüntü kırmızıya dönüyor, kulaklarım mantıksız öfkemin kanıtıyla parlıyor. Mantıksız diyorum çünkü kabul edelim, o benim değil. Bu konuda sahiplenici, kıskanç ya da birazcık kalbi kırık hissetmekle hiç işim yok. İyi, birazdan da fazla. Ne bekliyordum ki? O bir keşiş değil ki. Bekarlık yemini etmedi. Keşke etseydi.

"Çünkü o bir keşiş değil!"

"Affedersiniz?"

"Boş ver. Seninle işimiz henüz bitmedi. Her kızın büyük bir jeste ihtiyacı vardır."

"Tıp fakültesinde. Beni görmek istemiyor." "Yani bu kadar mı? Vaz mı geçiyorsun?"

"Onu rahat bırakmamı söyledi." Sonra iç çeker... Küçük bir sürtük gibi iç çeker.

Yüzümü tam bir tiksinti kaplıyor. "Justin--"

"Evet."

"Pantolonunu indirmeni istiyorum." Justin bira şişesini dudaklarından çekip bana bakıyor, film yıldızı yakışıklılığına gölge düşüren bir şaşkınlıkla. "Elini bacaklarının arasına sok ve GODFORSAKEN kestanelerinin hâlâ sende olup olmadığını kontrol et. Altı aydır bu kız için ağlamayı dinledim. Altı aydır sızlanıyorsun! Eğer o kadar özelse, oraya git ve onun için savaş."

"Haklısın," diyor yavaşça başını sallayarak.

"Haklısın." "Sen insan mısın, yoksa fare mi?!"

"Ben bir erkeğim! Ben bir erkeğim, lanet olsun!" diye bağırarak bara kocaman bir yumruk indiriyor.

"Hey, dostum," diye araya giriyor huysuz barmen.

"Hesabı ödeme zamanı. On dakika içinde kapatıyoruz."

Anında sakinleşen Justin cüzdanını açıp kredi kartını çıkarır. "Evet, efendim."

Eve gitme ve kavalcıyla yüzleşme zamanı. Yoksa kavalcıya ödeme mi? Kahretsin, sarhoşum. Eve gitme vakti.

JUSTIN'in kolu boynuma dolanmış halde, konağa varana kadar sokakta ilerliyoruz. Merdivenlerin dibinde dururken bana yaklaşıyor ve gözlerinde tuhaf bir parıltı yakalıyorum. "Oynaşmak ister misin?" Bu güzelliğin ardından kaşlarını sallıyor.

"Hayır." Kıkırdıyorum. Havanın soğuk olduğunu biliyorum çünkü nefesimi görebiliyorum. Ancak kontrollü bir maddenin fazla tüketimi sayesinde pek bir şey hissedemiyorum. Başımı sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "O gemi kalktı."

"Bunu hiç unutamayacak mıyım?"

"Evet. Ama bu seninle yatacağım anlamına gelmiyor."

Ön kapı yırtılarak açılır ve Ethan dışarı, ön merdivenlere doğru yürür. Gömleğinin kolları kıvrılmıştı, ceketi ve kravatı yoktu. Yüzündeki fırtınalı ifade beni hem şaşırtıyor hem de eğlendiriyor.

"Woopsey. Sanırım sokağa çıkma yasağını çiğnedim," diye biraz fazla yüksek sesle fısıldıyorum. Tamam, belki de bağırmaya daha yakındı.

"Harper, sana taksi çağırmak zorunda mıyım?" Ethan tersler.

"Hayır, dostum. Bekleyen bir arabam var." Justin kaldırımında duran Uber Black'i işaret ediyor.

Ethan kollarını kavuşturuyor. Gözlerini benden ayırmıyor. "Güzel. Bin bakalım."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. "Big Papa izzzz mad." Şimdi kesinlikle bağırıyorum. Justin bana bir bakış attı ve ikimiz de sarhoş kıkırdamalarına başladık.

"Arabaya bin, Justin."

Ethan'a yavaşça iki parmak selam verdikten sonra Justin elimi tutuyor ve arkasına bir öpücük konduruyor. Sonra döndü

ve arabaya doğru koşar.

"İçkiler ve arkadaşlık için teşekkürler, Gamzeli." Arkadaşıma abartılı bir öpücük gönderiyorum ve o da havada yakalıyor.

"Benim için zevk, sevgilim."

Yalnız kaldığımızda, Ethan ve ben iki dakika boyunca - şaşırtıcı bir şekilde sonsuzluk gibi gelen- bakışma oyunu oynuyoruz. O kazandı. Yoğun ve sitem dolu bakışları yaptığım her hareketi izlerken ön merdivenlerden çıkıp Büyük Baba'nın yanından geçiyorum.

"Sarhoşsun."

"Zekice bir gözlem, danışman. Sizi uyaran neydi?" Ethan dengesiz topuklarımın üzerindeyken mutfağına doğru yarı düz bir çizgide yürüyorum.

"Ne kadar içtin?"

Buzdolabını açtım ve bir şişe su aldım. "Beni iyice sarhoş etmeye yetecek kadar." Küstahça konuşuyorum. Biliyorum, ama umursamayacak kadar sarhoş ve incinmiş durumdayım. "Randevun iyi geçti mi?"

Sessizlik bir metrik ton kar kadar ağırdır. Daha basit bir ifadeyle, ağırdır. Ve devam eder, devam eder, devam eder. Şüphe alkolün sisini deler geçer. Kendimi ele vermiş olabilirim. Hasarı değerlendirmek için döndüğümde onu kesinlikle rahatsız bir ifadeyle buluyorum.

Tanrım, biliyor. Onun için minicik bir meşale taşıyor olabileceğimi biliyor ve beni nazıkçe hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor.

"Ne?" Alkolün etkisiyle dürtülerimi kontrol edemiyorum, yani sahip olduğum çok az şeyi.

"Yok bir şey, o--" Çenesi gerginlikten titriyor.

Bu kötü olacak. Bunu söyleyebilirim. Suyu adaya bırakıp granit tezgahın kenarına tutunuyorum ve yenilgiyle başımı öne eğiyorum.

"Sadece söyle. Bu belirsizlik beni öldürüyor." Kalbimi sökerken ona bakamıyorum.

"Bir adamla birlikteydi."

Ha?

Başım o kadar hızlı kalktı ki boynumdaki bir kası çekmiş olabilirim. Çenem sarkıyor ve ağzımın kenarından küçük bir tükürük kaçtığına eminim. Gözleri benimkilere kayıyor ve uzaklaşıyor.

"Erkek mi dedin? Erkek gibi mi?" Sandığımdan daha sarhoş olmalıyım.

"Evet, restoranda beni bekleyen bir adam vardı."

Hayatımda bir kez olsun doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Ben... Özür dilerim. Ben sadece... şoktayım." Milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi... Neden düşünmedim ki? Çünkü ben lanet olası bir aptalım, işte bu yüzden. Ben bencil bir salağım. Asla bir kadınla birlikte olmadı. Penis aşkına, onları kovalamamı bile istiyor. Eğer bu açık bir gösterge değilse, ne olduğunu bilmiyorum. "Biseksüel misin, yoksa tamamen eşcinsel misin?"

Geylik yapma. Lütfen geylik yapma. Yalvarırım Sen, Tanrım. Başka bir şey istemeyeceğim... ve bu sefer ciddiğim.

Hiçbir şeyin beni onun bir randevuya gitmek için kapıdan çıkışını izlemekten daha kötü hissettirebileceğini düşünmemiştim, ama bu sadece yaptı. Eğer eşcinsel olduğunu söylerse, yüzde doksan dokuz nokta dokuz ihtimalle ağlamaya başlayacağım.

"Ben eşcinsel değilim."

Tuttuğum nefes yavaşça tıslayarak dışarı çıkıyor. "Tamam," diyorum başımı sallayarak. "Tamam, demek biseksüelsin. Bu iyi haber."

Başını eğiyor ve kaşlarını indiriyor. "Eşcinsel ya da biseksüel değilim--ve bu neden iyi bir haber olsun ki?"

Bu neden iyi bir haber olsun ki? Güzel soru. Göz kırpıyorum. Biraz daha göz kırpıyorum. Ayakta düşünmek neredeyse imkânsız. "Boş ver. Boş ver. Bana aldırmayın."

"Bunda yanlış bir şey olduğundan değil," diye hızla ekliyor. Yüksek sesle nefes vererek mutfağın tavanını baştan aşağı incelerken bir yandan da elini tekrar tekrar saçlarının arasında gezdirerek onları dağınık bir hale getiriyor.

Diğer erkekler için değil. Erkek erkeğe aksiyondan diğer kızlar kadar zevk alırım.

şu anda arzuluyorum.

"Norma arıyor. Eşcinsel olduğumu düşünüyor. Bana pilates hocasını ayarladı."

Yine konuşamıyorum. Şu an sarhoş olmak için iyi bir zaman değil. Bu labirent gibi hikayede yolumu bulmak için tüm yeteneklerime ihtiyacım var.

"Büyükkannen eşcinsel olduğunu mu düşünüyor?"

"Görünüşe göre," diye mırıldanarak ensesini ovuşturdu.

"Aksi takdirde Daryl ile çıkmam için ısrar etmezdi."

"Neden Daryl ile çıkmayı kabul ettin?"

Bana bir adım geri çekilmeme neden olan kısık gözlü bir bakış fırlattı. "Kiminle buluşacağım konusunda bilgilendirilmedim."

"Kim? Cidden mi? Bu saatte iyi bir dilbilgisi mi kullanıyorsun?" Kaşlarımın hafifçe çatıldığını fark ediyorum ve hemen azarlanıyorum. "Doğru ya. Özür dilerim. Ninen senin eşcinsel olduğunu düşünüyor."

"Bu da demek oluyor ki benimle büyükkannemin doğum günü partisine geliyorsun."

"Hayır," diyorum başım titreyerek. "Üzgünüm. Yapamam." "Evet, yapabilirsin ve yapacaksın."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa,

Konuşarak bundan kurtulma şansım yok. "Beni kendi lehime aramak zorunda bırakma."

"Yapamazsın."

"Bana borçlusun, Jones. Ve bana borcunu böyle ödeyeceksin."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Mart ayına sayılı günler kaldı ve havalar her zamanki gibi korkunç olmaya devam ediyor, soğukların sonu görünmüyor. Bir

Bütün hafta boyunca iğrenç bir kelime dilden dile dolaştı - korkunç N kelimesi, Nor'easter. Kar fırtınası benzeri koşulların eşlik ettiği ve çok kısa bir süre içinde gülünç miktarda kar yağdırma eğiliminde olan kargaşa olarak da bilinir. Muhtemelen bu şehri dize getirebilecek tek şey. Birkaç psikopat ve birkaç uçak bile bunu başaramaz.

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor.

Fantezi: Alien'ın yönetmen kurgusu mu yoksa The Matrix mi?

Son iki buçuk haftadır yoldaydı - Dallas, El Paso, Charlotte, Miami - ve aya bedava bir seyahat için yeterli uçuş milini biriktiriyor gibi görünüyor. Genellikle geceleri ve genellikle inşaatın durumunu kontrol etme kisvesi altında çok sayıda telefon ve mesaj alıyorum. Morrison'un kışına tekme yediği günden beri inşaat hızla ilerliyor.

Dışarı. Gerçi sohbetin bu kısmı genellikle bir dakika kadar sürüyor ve sonra bir sonraki konuya geçiyoruz.

Ben: Zor seçim. Neredesin ve neden hala uyanıksın?

Ne zaman bir mesaj alsam ya da telefonum çalsa ve ekranda McButterpants damgalı tatlı balon poposunun resmi belirse, kalbim biraz daha hızlı atıyor. Onun ilgisinin zerresi için bile bu kadar hevesli olmam düpedüz korkunç. Şiirsel bir şey söylemek ve bunu güneşe çekilen bir çiçeğe benzetmek isterdim ama gerçekte ben bir sonraki dozunu arayan bir keşim.

Kenar notu: Bu fotoğrafı gizlice çektim. Onun haberi yok.

Fantezi: Indy. Kötü bir gün geçirdim. Uyuyamıyorum.

Yolculuğunun son ayağı Indianapolis'te NFL scouting combine'da sona erecek; bu etkinlik, draft için beyanda bulunan genç oyuncuların zihinsel ve fiziksel yeteneklerini sergilemeleri için bir hafta sürecek.

Akıllıca seçim, o mesajı hiç almamışım gibi davranmak olurdu. Gece yarısı oldu. Her zaman uyuyakaldım diyebilirim.

Ben: Bunun hakkında konuşmak ister misin?

Benden sonra tekrar et, gururum fısıldıyor. Ben cinsiyetim için zayıf, acınası bir mazeretim. Bir dakika sonra telefonum çalıyor. Kim olduğunu tahmin etmeye gerek yok çünkü Arthur filminden Arthur's Theme (The

Christopher Cross'un "Yapabileceğinin En İyisi" adlı kitabı Ethan'a. Ninesini hayal kırıklığına uğratmaktan o kadar endişe ediyor ki, görücü usulü bir randevuya çıkmayı kabul ediyor.

Koro çalıyor... Ay ile New York arasında kaldığınızda...

"Hey." Sesi alçak, kenarları aşırı kullanımdan pürüzlü. "Sesin bok gibi geliyor."

Kıkırdıyor ve anında moralimin yükseldiğini hissediyorum. Derin bir iç çekişten sonra, "Adamlarımdan birinin bugün PED testi pozitif çıktı," diye homurdandı.

Onunla ilgili en çok saygı duyduğum şeylerden biri, müşterilerini gerçekten ne kadar önemseydiğidir.

"Bu onun askere alınmasını etkileyecek mi?" "Evet."

Sesinde, yorgun nefes verişinde taşıdığı ağırlığı hissedebiliyorum. "Onların başarılı olması için ne kadar çok çalıştığını biliyorum ama hepsini kurtaramazsın, Süslü Pantolon. Onlar yetişkin insanlar."

"Çok fazla sorumluluğu olan yirmi bir yaşında bir çocuk."

"Eminim onu uyarmışsınızdır."

"Ben yaptım." Yanıtlarını homurdanmaya geri döndü. Bunu bir sessizlik izliyor. Neredeyse hattın diğer ucunda düşündüğünü duyabiliyorum.

Onun tüm endişelerini gidermek, her acısını dindirmek için içimde mantıksız bir dürtü oluşuyor ve bu aptalca bir şey. Bu adamın yaralarını öpmeme ihtiyacı yok. O güzel ve başarılı, arkadaşları ve ailesi var. Benden gelecek hiçbir şeye ihtiyacı yok.

"Uzaylı," diyorum. "İyi geceler, Vaughn." O başka bir şey söyleyemeden, bu istek tam bir bağımlılığa dönüşmeden telefonu kapatıyorum. Yara bere öpme işinden çıktım.

Morrison'ı jeneratör bağlaması için uyardım. Onu defalarca uyardım. Ethan, bu devasa evdeki eski elektrik tesisatının durumunu göz önünde bulundurarak bunun akıllıca olacağını kabul etti ve Morrison bununla ilgileneneğini söyledi. Ama yaptı mı? Hayır. Tabii ki ilgilenmedi. Dolayısıyla, Fancy Indianapolis'e yaptığı seyahatten henüz dönmediği için burada yalnızım, çok fazla açık alanı olan, elektriksiz ve ısıtmasız bir evde sıkışıp kaldım.

Battaniyeme sarınmış bir halde oturma odasının penceresinden dışarı bakıyorum ve sürekli yağan bir kar tabakasından başka bir şey göremiyorum. Bembeyaz bir hava var. Trafik henüz tamamen durmadı ama sokakların Yarından Sonra filminden bir sahne gibi görünmesine yarım saat daha var. Neyse ki gıda alışverişine gittiğimde marketten birkaç mum alma basiretini göstermişim. Yine de birkaç mum donmayı engellemek için bir işe yaramayacak.

Ön kapıdan gelen bir ses dikkatimi çekiyor. Kilit tıkırdayarak açılıyor ve kapüşonlu iri bir figür soğuk rüzgâr ve karla birlikte içeri giriyor. Mürekkep gibi karanlığın örtüsü altında, kalbim küt küt atarken felç olmuş bir halde öylece duruyorum.

Buranın anahtarları başka kimde var? İnşaatçılardan birinde mi?

Nanosaniyeler içinde katı bir nesneye ne kadar çabuk ulaşabileceğimi ve dışarıda sadece pijamalarımın hayatta kalma şansımın ne olduğunu hesaplıyorum ve matematikte berbatım. Adrenalin pompalandığında ve hayat söz konusu olduğunda insan zihninin yapabilecekleri inanılmaz.

Davetsiz misafir karla kaplı kapüşonunu indiriyor ve dizlerim neredeyse bükülüyor.

"Ne yapıyorsun burada?!" Çığlık atıyorum.

"Ben burada yaşıyorum," diye cevap veriyor davetsiz misafir. Öfkeyle ayağımı yere vurarak ahmağın yanına yaklaştım ve göğsüne sert bir darbe indirdim, bu sırada battaniyeyi de düşürdüm. Bir buz kutusunun içinde duruyor da olabilirdim. Sorun değil, öfkem

beni sıcak tutuyor. Ona karşı çırpınırken bileklerimi yakalayan ahmak kıkırdıyor.

"Senin için kar fırtınasında yirmi şehir bloğu yürüdüğüm için bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" Ellerimi tuttuğu yerden çekip kalçalarımın yerleştiriyorum. Karla kaplı puf montunu ayaklarının dibine bırakıyor ve kalp durduran bir sırtıyla aşağıya bakıyor.

"Bana öyle gülümseme!" Tersledim. "Ve bir şeyi açıklığa kavuşturalım, bu saçmalığa karşı bağışıklığım var." Kolum havaya doğru savrulmaya başladı. "Yarına kadar dönmemen gerekiyordu! Seni içeri girmeye çalışan inşaatçılardan biri sandım. Kışına çömelmiş kaplan gibi davranmak üzereydin--"

"Bekle, ne?" Gülümsemesi duraksıyor. Gözlerini kırıştırıyor, anlayarak tekrar kırıştırıyor, bu da bir kahkaha havlamasına dönüşüyor, bu da derin bir kahkahaya dönüşüyor. Pislik.

"Gizli Ejderha'ya gitmeni tercih ederim," diye zar zor çıkmayı başarıyor.

"Gülüyor musun? Seni eğlendiriyor muyum? Seni bozuk para cüzdanına soktuğumda gülmeyeceksin."

Hemen mahrem yerlerini kapatıyor. Akıllı adam çünkü şu anda çok öfkeliyim. Adrenalin patlamasından sonra biraz sinirli olurum. Korkmaktan hoşlanmam ve bu neredeyse hiç olmaz, ama olduğunda kızgın bir köpeğe dönüşürüm. Bununla birlikte, battaniyemi kaptım ve yukarı çıktım.

On beş dakika sonra vücut ısımla birlikte sinirlerim de oldukça yatıştı. Yatak odam buz gibi. Bir yığın kıyafetimin ve kuştüyü yorganın altında bile.

"Joouooooones. Aşağıda güzel bir ateş yaktım. Çalışma odasında bizim için bir palet hazırladım. Aşağı gelin."

Yorganı yüzümden itiyorum ve onu Harvard eşofmanları, yün beresi ve eldivenleriyle kapı çerçevesine yaslanmış buluyorum.

"Ödümü kopardın."

"Yola çıktığımı sana mesajla bildirecektim ama Cedric aradı ve şarjımı bitirdi."

"Lanet olası Cedric."

"Lanet olası Cedric. Hadi, seni ısıtalım."

Alt katta, çalışma odasındaki şömine yanıyor, oda ondan yayılan sıcaklık ve ışıkla parlıyor. Battaniyeler, yastıklar ve çarşaflardan oluşan bir palet var ve hemen önünde onun kurulduğunu hatırlıyorum.

Kar hala durmadan yağıyor. Tabandan tavana pencereden görebiliyorum. Manzaraya bakarken, yağan sadece kar değil, içimden bir şey de yağıyormuş gibi hissediyor. Muhtemelen midem çünkü bu şimdiye kadar tanık olduğum en romantik ortamlardan biri.

İki gece önce telefonu yüzüne kapattıktan sonra, aramıza biraz mesafe koyacağıma dair kendime söz verdim. Bu beklenmedik dostluk, sevginin eşliğinde mi? Evet, sevgi. Ya da aynı duygusal aileden bir şey. En azından benim için öyle. Mesele şu ki, benimle birlikte kaçıyor ve onu, beni yönetmesine izin vermeyip yönetebileceğim bir alana geri sürmem gerekiyor. İyileşmekte olan bir alkoliksen en sevdiğin barda takılmazsın, Tanrı aşkına! Bu iyi bir sağduyunun işareti değil.

Dakikalar sessizce geçerken ben orada donmuş bir şekilde duruyorum, kendimi garip hissediyorum - hapisanedeki o geceden beri onun yanında hissetmediğim bir şey.

"İyi tarafından bak," diyor sonunda, ağır sessizliği bozarak. "En azından Morrison bu odayı yenilemeyi bitirdi. Artık cereyan yapan pencereler yok." Yanımdan geçip gitti. Şömine demirini kaptığı gibi kütüklerle oynamaya başladı.

Palete doğru yürürken kalp atışlarım hızlanıyor. Yorganın altına girip battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum ve o yanıma otururken tavana bakıyorum.

"Açlıktan ölüyorum. Evde hiç yiyecek var mı?"

"Yemekten kastın sevdiğin o iğrenç badem sütü ve tadı odun talaşı gibi olan mısır gevreği ise, evet. Daha önce markete gitmiştim."

Ethan bir dirseğinin üzerinde ayağa kalkıyor ve o öldürücü gülümsemelerinden biriyle bana bakıyor.

Ben de ters ters baktım. "Ben zaten oradaydım, işimi hallediyordum. Senin için yolumdan çekilmiş değilim."

"Öyle sayılır."

"Hayır, yapmadım," diye ısrar ediyorum, kısık gözlerle bana neşeyle sırttan adama bakıyorum.

"Düşündün, itiraf et. Beni düşündün ve o sevdiğin emojilerden biri gibi gözlerinde küçük karikatür kalpler belirdi ve Ethan için ne yapabilirim diye düşündün."

"Okşayarak mı çıkarıyorsun?"

"Ve sonra kendi kendinize dediniz ki, biliyorum. En sevdiği yiyeceklerin hepsine sahip olmasını sağlayacağım."

"Sen aklını kaçırmışsın," diye devam ediyorum, onun üzerinden konuşarak.

"Whole Foods bir yürüyüş. Gerçekten yolundan sapmışsın."

"Hiç de öyle olmadı."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz," diyor kaşlarını kaldırarak.

Gülümsemem isteğim dışında kesiliyor. Biri belalı kartımı iptal etsin. Bu adamla eğitilmiş bir fok balığına dönüştüm.

"Beni memnun etmek için duyduğun derin arzudan dolayı bana aldığın yemeği getirirken yerimi tut."

"Eğer gelecekteki çocuklarına değer veriyorsan, Vaughn, bana bir daha asla bu cümleyi kurmayacaksın."

Mutfağa giderken üzerime basıyor ve kalçasına vurmaya çalışıyorum ama o çevik bir hareketle tam zamanında yoldan çekiliyor.

"Biraz ister misin?" diye bağılıyor mutfaktan.

"Hayır, teşekkürler. Ben termit değilim."

On beş dakika sonra iki metre boyundaki termit geri döndü. Düz karnını daireler çizerek ovarken "Mmmm, bu odun talaşı kesinlikle iyi geldi" diye şarkı söylüyor.

Şapkasını ve eldivenlerini çıkarıyor, eşofmanını başından geçirip çıkarıyor ve atletini ortaya çıkarıyor. Üstü kalkıyor ve ben gözlerimi hızla kaçırıyorum. Striptizini bitirdiğinde, ağır

Baştan çıkarma kısmına vurgu yaparak, yorganın altına giriyor... ve gittikçe yaklaşıyor. Konfor için biraz fazla yakın. Omzumdan ayak bileğime kadar vücudunu hissedebiliyorum.

"Tanrım, Vaughn. Yan yat, olur mu? Ben hamilelik yastığı değilim. Yalnızsan kendine sarıl."

Kıkırdaması derin ve karanlık ve bana kirli düşünceler veriyor. Bir an için, "Vücut ısını akmak için yakın olmamız gerekiyor," dese nasıl hissedeceğimi merak ediyorum.

Derme çatma yatağımıza geri dönmeden önce ateşe bir kütük daha atarak odayı saunaya çevirdi. Yakınlığının bana yaptıklarından bahsetmiyorum bile. Abartılı bir göz devirme zamanı. "Bu saçmalık lisede de işine yaradı mı?"

"Umm, hayır."

Sesindeki garip tonlama ilgimi çekiyor. Baktım ve beni izlediğini gördüm. "Şu anda senden tecavüzcü, One Hour Photo havası alıyorum."

"Neden her şey bir film göndermesi?" Yüzünde gerçek bir ilgiyle yine dirseğine dayanmış durumda.

Ellerimi başımın altına sıkıştırarak, "Bu benim reçelim," diye cevap veriyorum. "Neden filmler? Neden kitaplar ya da müzik değil?"

Onun alçak, samimi sesi alt bölgeme tuhaf şeyler yapıyor. Aramızda büyüyen bu şeyle dişimle tırnağımla savaşmaya çalışıyorum ama her geçen gün daha da zorlaşıyor. Tercümesi: Tatlı, zeki, düşünceli ve komik olamaz, hepsi böyle bir pakete sarılmış ve bir kıza fikir vermiyor. Köpekbalığının önüne yem atmak gibi bir şey. Kaçırdıysanız söyleyeyim, bu senaryoda o yem, ben de köpekbalığıyım.

"Bu tür şeyleri ben de seviyorum ama tek bir bakışla bütün bir hikayeyi anlatabilmenizi ve bunun her insan için farklı bir anlam ifade edebilmesini seviyorum."

"Hmm, iyi bir nokta."

"Ve sonra her zaman büyük jest, kurtuluş anı vardır. Oğlan kızı alır--ya da oğlanı. Ya da oğlan

Sahtekar polis doğru olanı yapar ve teslim olur. Kahraman boğulan çocuk için canını verir... Bu büyük jest gerçek hayatta neredeyse hiç gerçekleşmez."

"Oğlan kızı kaptığında hoşuna gidiyor mu?" diye mırıldanıyor, gözleri yüzümdeki her göze çarpan noktayı teker teker inceliyor.

Yüzümde tek bir şey okunuyor: Şüphe. Bu gece garip bir ruh hali içinde. Ve ne kadar denesem de, bununla nereye varmak istediğini anlayamıyorum.

"Kızı her zaman elde edemiyor, Fancy. Ama büyük jestleri severim. Her destansı aşk hikayesinde büyük bir jest vardır."

Sessizlik beni tekrar bakmaya itiyor. Kahverengi gözleri ateş ışığında parlıyor, yüzünün tüm sert hatları altın renginde. Biri beni kendimden kurtarsın.

"Senden hâlâ One Hour Photo havası alıyorum." Peki onu Robin Williams'ın o filmde canlandığı ürkütücü sapıkla kıyasladığımda ne elde ediyorum? Ondan daha da büyük bir gülümseme alıyorum. Beyler, açıklayın bana. "Hakaretlerim hiç hit olacak mı?"

"Hayır."

"Ben öyle düşünmemiştim."

"Ama devam et. Bundan sonra ağzından çıkacakları duymak için sabırsızlanıyorum."

"Fantezi mi?"

"Öyle mi?"

"Neden bu çöplükte yaşıyorsun?"

İç çekerek pozumu taklit ediyor ve ellerini başının altına sıkıştırarak arkasına yaslanıyor. İç çekişi, bunun benim planladığımdan çok daha ciddi bir konuşma olduğunu gösteriyor.

"Burası annem çocukken büyükannem ve büyükbabamın yaşadığı evdi. O burada büyüdü."

"Ve?"

"Burayı ticari bir mülke dönüştüreceklerdi, ben de Norma'dan burayı bana vermesini istedim. Bir gün ailem için onarıyorum."

"Annenle yakın mısınız?"

"Ben on beş yaşımdayken vefat etti." Dönüyor ve gözlerimle buluşuyor. "Yumurtalık kanseri."

Durdurun şunu. Biri onu durdursun. Çok acıyor. Kahretsin acıyor. Sanki göğüs kafesime iki tekme yemiş gibiyim. Kendimi kaybedeceğim korkusuyla bakışlarım tavana kayıyor.

Tılsımlı bir hayatı olduğunu düşünmüştüm. Ne aptalım. Böyle bir sonuca varmamam, onu dış görünüşüne göre yargılamamam gerektiğini herkesten iyi bilmeliydim. Her şey nadiren görüldüğü gibidir. Acı arka planda kaybolur ve yerini büyük dozda utanç alır.

"Özür dilerim. Bu senin için gerçekten zor olmuş olmalı." "Kolay değildi.

"Benimkine yakın değilim," diye geveliyorum. Yine ağzım kendi işini yapıyor. "Onu annem olarak bile görmüyorum. Daha çok, arada bir tahammül etmek zorunda kaldığım uzak bir akraba gibi."

"Nasıl olur da yakın olmazsın?"

"Her şey ben doğduğumda başladı. Küçük bir anlaşmazlık yüzünden aramız bozuldu." Sesim tınısız ve kayıtsız. Kötü bir deneyimin faydası, içinizdeki her duygu damlasını bir kez boşalttıktan sonra, bir daha geri gelmemek üzere bitmiş olmasıdır. "Bebeklerin kendilerine baktığı izlenimine kapılmıştı. Eileen tam bir parti kızıydı. Birden fazla erkek arkadaşla hokkabazlık yaparken annelik bağı kurmaya pek vakti olmazdı. Ben sekiz yaşımdayken Dan ile tanıştı ve oğlunu ve bir kızını büyütmenin çok fazla iş olduğuna karar vererek beni büyükanne ve büyükbabama bıraktı."

"Peki ya baban?"

"Kim olduğunu bilmiyorum. Eileen de bilmiyor. Ama dürüst olmak gerekirse, bu beni hiç rahatsız etmedi."

Bir dakikalık sessizlik iki dakika sürüyor.

"Bana üzgün gözlerle bakmasan iyi edersin Vaughn, yoksa tokadı yersin ve ben de bunu yapacak kaltağın ta kendisiyim." Başını kaldırmış, çarpık bir gülümseme ve parıldayan yarım ay gözleriyle ona bakıyorum. "Peki ya baban?"

Yüzü aydınlanıyor. "O harika biri. En iyisi. Çok yakınız. Hukuk fakültesine gitme sebeplerimden biri de o. O bir federal yargıç."

Bu beni gülümsetiyor. Nedenini Tanrı bilir ama annesi hastayken babasının onun yanında olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

"Yeniden evlendi mi?"

"Hayır... O öldüğünde sadece kırk beş yaşındaydı." Bakışları ateşi kesiyor. "Sanırım bazı insanların aşk için sadece bir şansı oluyor."

"Aşk mı?"

Soruyla birlikte bakışları bana dönüyor, bir an önceki boşluğun yerini merak alıyor. "Evet, aşk. Bilirsin, romantik aşk, ruh eşi gibi bir aşk."

Yapamıyorum. Yapamıyorum bile. Homurdanmamı engelleyemiyorum. "Ruh eşi aşkı mı?"

"Ne? Ruh eşlerine inanmıyor musun?"

"Ciddi misin sen?" Cevap vermemesi devam etmem için beni teşvik ediyor. "Eğer buna inanıyorsan, sana korkunç haberlerim var. Kendini hazırla, Paskalya tavşanı da gerçek değil."

Şaşkınlık, şok, şüphe. Her biri yüzünde bir dönüş yapar.

"İki insanın aşık olabileceğine ve aşık kalabileceğine inanmıyor musun? Peki ya şu büyük jestler?" Onunla dalga geçtiğime dair ipuçları arıyor ama bulamayacak çünkü ben bir vergi denetimi kadar ciddiym.

"Evet. İşte bu yüzden filmlere, kitaplara ve müziğe ihtiyacımız var. Çünkü gerçek hayat bok gibi kasvetli. Aşık olmaya gelince, bunun için bazı güçlü kimyasallara teşekkür edebilirsiniz. Geri kalan her şey -Noel gibi- tatillerde para harcamamızı sağlamak için uydurulmuş şeyler. Tamamen ticari bir kurgu."

"Ama sen aşık oldun?"

"Tabii ki var. Dördüncü sınıftayken Damien Gatti'ye aşıktım. Herkese beni burnumu karıştırırken yakaladığını söylemişti, bu arada bu tamamen kurmacaydı. Yedinci sınıfta

Billy Hansen'dı. Bir kere bile bana bakmadı, birçok kez benden kaçtı. Meğer Jon Renavitch'e doğru bakıyormuş. Onuncu sınıfta Steve Boran'dı. Bana aşıktı. Ayrıca tüm amigo kız takımına da aşıktı. Devam etmeme gerek var mı? Aşkla olan son münakaşamın yankılarını bizzat yaşıyorsunuz."

Onu bayılttım. İşi bitti. "Peki ya Cal ve Cam?"

Ellerimi yüzümün altına sıkıştırarak sorduğu soruyu iyice düşündüm. "Tanrı'nın rastgele bir hareketi. Siyah Kuğu olayı. Bozuk bir saat bile arada bir doğruyu gösterir. Ne dersiniz deyin."

Kaşları çatıldı. Gözlerinde artık tanıdık gelen o inatçılık çizgisinin kendini gösterdiğini görebiliyorum. "Annemle babam birbirleri için deli oluyorlardı."

"Ve baban asla yeniden evlenmedi. Aşk onun için ne yaptı?"

"Ama onlarda vardı. İyi olduğu zamanlar harikaydı."

"Bunu söyleyen, ilişkilerden vebadan kaçır gibi kaçır bir adam." Yastığımı kabartıyorum ve rahatlıyorum.

"Belki de doğru insanı bulmakla ilgilidir," diyor ateşe bakarak, altın rengi çenesinin, düz burnunun keskin çizgisini izleyerek. Bunu söylerken neredeyse üzgün görünüyor.

"Belki de Yellowstone Ulusal Parkı'nda tek boynuzlu atlar dolaşıyordur. Dikkatli olun, avukat bey. Birileri sizi romantik sanabilir."

"Ya öyleysem?" Dikkati bana dönüyor. Gülümsemesine rağmen gözlerinde hiç mizah yok. Ya da sesinde. Ve ne kadar yorgun olsam da, hâlâ bir şeyler sakladığını görebiliyorum.

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse." Yastığımı ayarlayarak rahatlıyorum. Kuru sıcak beni uykulu yapıyor, göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor. "Fantezi..."

"Öyle mi?"

"Eve erken geldiğın için teşekkürler," diye biraz tutarlı bir şekilde mırıldanıyorum, uykunun beni ele geçirmesine saniyeler var.

"Tatlı rüyalar, Jones."

Meğer rüyalarımın hepsi onunla ilgiliymiş. Ve bunlarda tatlı bir şey yoktu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I Eğer hayatım tüm zamanların en sevdiğim romantik komedisi When Harry Met Sally gibi olsaydı, bu süper sevimli montajın oynayacağı bölüm. Central Park'ta birlikte koşarken. Serendipity'de bir Pazar dondurmasını paylaşmamızı ve onun işaret parmağıyla ağzımın kenarındaki kremayı silip emmesini işaret edin. The Book of Mormon'u izlemeye gittiğimizi ve çıkarken kıkırdadığımızı. Ve ben şapka takıyor olacağım. Çünkü doğal olarak tüm sevimli montajlar şapka gerektirir, her ne kadar gerçek hayatta hiç şapka takmasam da. Son dakika haberi: Bu güzel şeylerin hiçbiri olmuyor. Ama ne oluyor biliyor musun? Çekişme, hem de çok fazla.

"Dene" diyor, daha doğrusu alay ediyor.

"Denemek istemiyorum. Sadece bakmak bile içimde kusma isteği uyandırıyor."

"Seni asla bir korkak olarak görmedim."

"Onu ağzıma almak istemediğim için korkak mı oluyorum? Şuna bir baksana! Akli başında biri bunu neden ağzına alsın ki?"

Ardından gelen sessizlik beni tedirgin ediyor. Cep telefonumdan başımı kaldırıp bakıyorum -her zaman Facebook'a girip herkesin hayatının benimkine kıyasla ne kadar muhteşem olduğunu görerek kendime işkence etmeyi severim- ve onu yanıma gelirken buluyorum

elinde pişirdiği lahanadan bir tabakla mutfak adasının benim tarafıma geçti.

"Benden uzak dur!"

"Küçük bir tat seni öldürmez." Taburemden atlayıp adanın diğer tarafına koşuyorum, elindeki şeyle ağzım arasında güvenli bir mesafe bırakıyorum. "Aslında hayatınıza birkaç dakika ekleyebilir."

"Ya da öğürüp boğularak ölebilirim."

"Ölmezsin. Heimlich ve gerekirse ağızdan ağıza canlandırma yapardım," diye kendini beğenmiş bir gülümsemeyle beni bilgilendiriyor.

Belli bir nedenden ötürü, ben de ters ters bakıyorum. "Beni ürkütüyorsun."

"O zaman hayatını kurtardığım için bana borçlu olacaksın." "O çamura dokunmamak için bir neden daha."

Kapı zili çalmaya başlar. Ve çalar. Ve çalıyor. Kaşlarım alnımdan yukarı fırlıyor. "Eğer bu senin amcıklarından biriye kendimi kaybedeceğim."

"Neyimden biri?"

Yüzünün ne hale geleceğini görmek için beklemeden ön kapıya doğru yola çıktım. "Lanet olası atlarınızı tutun!"

Durmak bilmeyen zil sesi beni çıldırtıyor. Kızgınlığımı belli etmek için ön kapıyı açıyorum ve kulaklarıma karşı işlenen bu suçun failini somurtarak bana bakarken buluyorum.

"Audrey mi?" Şaşkınlıkla mırıldanıyorum. "Amber."

Hâlâ arsız küçük bir pislik. "Burada ne yapıyorsun?"

Antarktika'yı boydan boya geçmeye yetecek büyüklükte bir sırt çantasıyla yanımdan hızla geçiyor ve bu sırada çantasını kalçama çarpıyor.

"Ouuuch. Tanrım, orada ne var, bir ceset mi?" "Hayır," diye cevap veriyor, sanki bu gerçek bir olasılıkmış gibi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Takılabileceğimizi söylemiştin."

"Evet, ama genellikle önce arar ve plan yaparsınız." Beni görmezden gelerek sırt çantasını bıraktı ve Uggs'larını tekmeledi, ceketini silkti.

"Bu senin erkek arkadaşın mı?"

Dönüyorum ve Fancy'nin koridorda durduğunu görüyorum, kolları sıvalı, kot pantolonu kalçalarından sarkıyor, ayakları çıplak. Erkeksi takılarına o kadar alışmışım ki artık neredeyse hiç fark etmiyorum ama yine de herhangi bir heteroseksüel kadının ne düşüneceğini hayal edebiliyorum. On üç yaşında bir kızın bile.

Ellerini bir bulaşık bezine kuruluyor, bakışları benden Audrey'e kayarken yüzünde geniş bir sırıtış beliriyor. Bu sırada Audrey, geniş yeşil gözlerinde parıldayan yıldızlarla ona bakıyor.

Biri daha tozu dumana kattı.

"O senin eğlenceli bir versiyonun," diyor muhteşem yüzünde fazlasıyla neşeyle.

"Hel...uh...Yani hayır. O benim erkek arkadaşım değil." Ethan bana kaşlarını çattı. Görünüşe göre onun hassas erkek egosunu yaralamışım. İçimde bunun son olmayacağına dair bir his var. "Hayvani cazibeni başka bir yerde kullanabilir misin lütfen? Kız kardeşimle konuşmam gerekiyor ve sen onun beynini tırmalıyorsun."

"Abla mı?" Önce hafifçe şaşırmış görünüyor. Bir saniye sonra neşesi intikam duygusuyla geri dönüyor.

"Üvey kardeş," diye düzeltiyorum.

"Bunun bir dakikasını bile kaçırma şansım kesinlikle yok," diye cevap veriyor sesinde fazlasıyla neşeyle.

Şaşkına dönen Audrey, sanki davet edilmiş gibi etrafta dolaşmaya devam eder.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin? Eileen burada olduğunu biliyor mu? Hem sen buraya nasıl geldin?"

"Google. Adından bahsetmiştin. Hayır. Bir otobüs." "Bu... rahatsız edici. Telefon lütfen," diye emrediyorum. Elimi.

"Lütfen onları henüz aramayın. Lütfen!" Saniyeler içinde gözyaşlarının eşiğine gelir, yüzü histerik bir hal alır.

Ergenler, smh. "Lütfen Amber. Onun nasıl olduğunu biliyorsun. O en kötü anne! Beni sürekli evde yalnız bırakıyor ve asla okuldan zamanında almıyor. Her zaman okulun ön merdivenlerinde oturup berbat ebeveyni bekleyen ezik ben oluyorum."

Bu ailede dramatik çizgi bir mil genişliğinde. Aile...huh. Evet, sanırım biz bir çeşit aileyiz.

"Her şeyden önce, konuşmana dikkat et." İnanın bana, bu ironi benim için kayıp değil. Bunun için çok somurtkan bir bakış aldım. "İkincisi, Dan iyi bir adam. İyi bir baba. Bazı insanların bırakın iki ebeveyni, bir ebeveyni bile yok."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz odada bunu doğrulayabilecek başka birinin daha olduğunu fark ediyorum. Aramızdan büyük bir şey geçerken gözleri benimkileri gerekli gördüğümünden bir dakika daha uzun süre tutuyor. Ne olduğunu açıklayamıyorum ama önemini hissedebiliyorum.

"Sıcak çikolataya ne dersin?" İkimiz de dönüp az önce konuşan adama bakıyoruz. Ethan bulaşık bezini omzuna atıyor ve soru sorarcasına kanatlı kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam." Audrey ona güneş ışığı ve gökkuşakları saçıyor, gülümsemesi o kadar geniş ki mor diş tellerini fırlatma tehlikesiyle karşı karşıya.

Dakikalar sonra hepimiz mutfaktaydık. Ethan olarak da bilinen Martha Stewart süslü sıcak çikolata yaparken Audrey ve ben adada oturuyoruz. Ethan dönüp granit tezgâhın üzerinde iki kupa kaydırırken ben üzerinde Fransızca yazılar olan mor kaba bakıyorum.

"Sıcak çikolata tozunu Vosges'ten mi alıyorsun? Gerçekten mi?" Karşımda bir yudum alıyor, ağırlaşmış gözleri kupasının kenarından beni izliyor.

"İyi şeyleri sevdiğimi biliyorsun," diye mırıldanıyor ancak baştan çıkarıcı olarak tanımlanabilecek bir sesle. Ondaki bu ince ama o kadar da ince olmayan değişim beni huzursuz ediyor. "Neden gözlerini kısıyorsun?"

"Hmm, bir nedeni yok," diye cevap veriyorum. Doğam gereği şüpheliyimdir, bu yüzden onun tuhaf davranışlarını benim

Doğası gereği şüpheci.

"Bu A isimleri de neyin nesi?"

Omuz silkiyorum. Çünkü gerçekten de gerçek bu kadar acınası. "Büyük olasılıkla Eileen alfabenin ilk harfinden öteye geçemeyecek kadar tembeldi."

"Bu doğru olamaz," diyor tek taraflı bir gülümsemeyle. "Keşke şaka yapıyor olsaydım."

"Büyüdüğümde tıpkı senin gibi olmak istiyorum."

Audrey'e bakıyorum ve onu yüzünü süsleyen aptalca bir sırıtışla Ethan'a bakarken buluyorum. "Hayır, istemiyorsun," diye itiraz ediyorum, Audrey'nin bu kadar aşağıları hedeflediği düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Onun için çok daha fazlasını istiyorum.

Yüzünü bana dönüyor, ifadesi birden ciddileşiyor. "Evet, biliyorum. Sen benim kahramanımsın."

"Buraya gelmeden önce yapıştırıcı mı kokladın? Ben yetişkin bile değilim. Aslında, muhtemelen benden önce davranacaksın. Muhtemelen sen on üç yaşında, benim neredeyse otuz yaşında olduğumdan daha iyi bir yetişkinsin."

"Ben senin gibi değilim. Sen süper havalısın ve ben bir eziğim. Hiçbir şeyden korkmuyorsun. Ve süper seksi bir erkek arkadaşın var."

Nutkum tutuldu. Ayrıca kendine ezik dedikten sonra dinlemeyi bıraktım.

"Söylediğiniz saçma sapan şeyleri önem sırasına göre ele alacağım. Öncelikle, bir daha asla ama asla kendine ezik deme. Bu kelimedenden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Ne demek ki bu? Neyi kaybediyorsun? Bana kalırsa akıllısın, komiksin ve bunu başarmak için önünde koca bir hayat var. Benim sağlık sigortam bile yok. Günün yanlış saatlerinde tüm yanlış yiyecekleri yiyorum. Üniversiteyi bitirmedim." Yüzündeki ifadeden henüz fikrini değiştiremediğimi anlayabiliyorum. "Araba kullanmayı bile bilmiyorum! İkincisi, süper kelimesini biraz daha mantıklı kullanalım. İster istemez sağa sola savuruyorsun."

"Araba kullanmayı bilmiyor musun?" diyor karşımdaki şeker gözlü, kaşlarının arasındaki bebek v sadece

onu daha çekici kılıyor. Bu cazibe olayı gerçekten rahatsız edici olmaya başladı.

"Hayır. Ve o--" Söz konusu göz şekerini işaret ederek söylüyorum. "Benden hoşlanmıyor bile."

"Senden hoşlanıyorum," diye mırıldanıyor biri iğrenç derecede alçak ve seksi bir sesle.

Ne oluyor be?

Bir an duraksadım ve dikkatim az önce konuşan seksi adama döndü. Kollarını kavuşturmuş, tezgahın üzerine rahatça yaslanmış, muhteşem pazularını öne çıkarmış, kendini beğenmiş ifadesi doğrudan bana yönelmiş. Bu hoşuma gitmedi. Hem de hiç hoşlanmadım. Gözlerim daralıyor ve dudaklarım hoşnutsuzlukla dişlerimin etrafında kıvrılıyor. Ciddi misin lan sen suratıma bakınca gülümsemesi daha da parlaklaşıyor.

"Eski erkek arkadaşımın evinde yangın çıkardığım için beni hapisten kurtarmak zorunda kaldı!"

"Bu çok havalı," diyor kanımı paylaştığım eğitimdeki genç suçlu. Günlerdir tek gördüğüm mor metal.

"Gülümsemeyi kes. Bu hiç hoş değil. Zerre kadar bile değil Audrey. Hapse girebilirim. Gerçek hapse. Orange Is the New Black hapishanesi değil. Gerçek hapishanede kötü şeyler olur. Kimsenin bana Sparkles demesini istemiyorum."

"Neden biri sana Sparkles desin ki?" diye soruyor sevimli bir şaşkınlık ifadesiyle.

Yüksek sesle iç çekerek, "Boş ver." diye cevap verdim.

Ethan sanki yargıç ve jüri kendisiymiş gibi, "Hapse girmeyeceksin," diyor.

"Teşekkürler Nostradamus, ama bunu kesin olarak söyleyemezsin, değil mi?"

"Bana güveniyor musun?"

Kızgınlığım onun o tatlı, içten tavrı karşısında dağılıyor. "İstedığimi biliyorsun," diye mırıldanıyorum ekşiyerek.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Sözünün altını çizen o yıkıcı gözler benimkileri tutuyor.

"Bu çok havalı. Kardeşim olduğun için çok mutluyum." Audrey'e bakıyorum ve onu baygınlık geçirirken buluyorum.

Üst dudağındaki çikolatayı. Mutlu ifadesine ve metalik sırtısına bakıyorum.

"Ailene nerede olduğunu haber verme zamanı geldi," diyorum elimi telefonuna uzatarak.

Farklılıklarımız zaten bariz bir şekilde ortada değilmiş gibi, yiyecek alışverişimizi nereden yaptığımız da bir başka mükemmel örnek. O sıkı bir Whole Foods fanatığı, ben ise gerçek bir markete gitmek için on blok yürümektense köşedeki Seven-Eleven'dan alışveriş yapmayı tercih ediyorum.

"Burada yiyebileceğim hiçbir şey yok," diye sızlanıyorum, bir sürü sağlıklı ıvır zıvırla dolu arabayı tahıl reyonuna doğru iterken. "Her şey kahverengi. Kahverengi yiyecekleri sevmiyorum. Renkli yiyecekleri tercih ederim. Özellikle de Mavi #1 ve Kırmızı #40."

Köşedeki markete gitmek için ön kapıdan çıkarken beni yakaladı ve beni en sevdiği yere doğru yönlendirdi.

Her zamanki gibi Ethan beni görmezden gelmekle meşgul. Bir kutu kinoa alıp benim görmem için havaya kaldırıyor. "Hiç gençleşmiyorsun, Jones. Yediklerine dikkat etmeye başlamanın zamanı geldi."

Gençleşmiyorum. Marty de bana aynı şeyi söyleyip duruyor.

Rastgele küçük bir kutu pirinç aldım. "Küçük bir kutu kahverengi pirinç için 12.99 mu? Meleklerin parmak uçlarıyla mı hasat edilmiş? Bir peri buraya altın tozu mu osurdu?"

Ethan'ın kaşlarını kaldırması beni sakinleştirmiyor. Bir süre sonra ifadesi şaşkınlığa dönüşüyor.

"Jane?"

Bakışlarım Ethan'ı omzumun üzerinden takip ediyor. Parlak bir gülümseme takınmış bir kadın bize bakıyor. Komşu kızı gibi, sağlıklı bir şekilde güzel. Düz kahverengi saçları, narin yüz hatları. Hatta inciler takıyor.

Kaşmir kazak. Bu konuda içimde kötü bir his var ve midemdeki çukur da aynı fikirde. Ethan'ın yüzünde gerçek bir gülümseme var. Çukur daha da büyüyor.

"Jane? New York'ta ne yapıyorsun?"

İkisi sarılıyor. Bunun bir tür uzun zamandır kayıp sevgili ya da belki de karşılıksız bir aşk olduğu sonucunu çıkarmam için fazla bir şey gerekmiyor. Her kimse, Ethan onu düşmanca bir tavırla gerçekten seviyor gibi görünüyor. Bana kalırsa, Jane berbat biri.

Hoşbeş ederlerken ben unutuluyorum. Bu beni rahatsız etmiyor. Ancak rahatsız eden şey, Ethan'ın Jane'e her baktığında yüzünün aydınlanması.

"Ve sen asla New York'a taşınmayacağını söylemiştin," diyor ona güneş ışığı ve gökkuşağı saçarak. Ruhumun en karanlık köşesinde yaşayan ateş püskürten ejderha derin uykusundan uyanıyor.

"Evet, dersimi aldım. Asla asla deme," diye yanıtlıyor Jane, hafif bir kıkırdamayla.

Dikkati başka yöne kayıyor ve beni sıkılmış halde buluyor. Gülümsüyor. "Kaba davranıyoruz," diyor Ethan'a. O da bana sanki birden var olduğumu hatırlamış gibi bakıyor. Evet, pislik, kabalık ediyorsun, diyor gözbebeklerim ağızım kapalı kalırken.

"Jane bu Amber, Amber Jane." Adını söyleyiş şekli, mutfak eşyaları reyonunda gördüğüm, kör, yaşlı Perulu kadınların ellerinden yapılmış o pahalı tahta kaşıklardan birini boynuna saplama isteği uyandırıyor bende. Süper sahte bir gülümseme takınıyorum.

"Memnun oldum, Jane."

Gül goncası ağzı sesimdeki tonlamayla kıvrılıyor.

"Aynı şekilde." Parlak gülümsemesini Ethan'a çevirir. "Artık gitsem iyi olacak. Scotty beni bekliyor."

Bu, ateş püskürten ejderhayı yatıştırmak için hiçbir şey yapmaz. Tek bildiğim Scotty'nin İskoç Terrier'i olabileceği. Hemen bir yüzük aradım. Öyle bir şans yok. Jane eldiven giyiyor.

Ethan iğrenç yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle onun uzaklaşmasını izliyor. Ağzımı açarsam pişman olacağım şeyler, uygunsuz şeyler, söylemeye hakkım olmayan şeyler söylemeye başlayacağımdan oldukça eminim. Bu nedenle, alışveriş gezimizin geri kalanında dudaklarımı sıkı sıkı kilitleyerek sadece arada bir 'evet' ve 'hayır' dememe izin veriyorum. Düzenli olarak uygunsuz şeyler söyleme eğilimim göz önüne alındığında, bunun için kendime büyük bir övgü veriyorum.

Eve döner dönmez başımın ağrıdığını söyleyip odama kaçıyorum. Ethan'ın yüzündeki şaşkın, yarı incinmiş ifade bende bir damla bile sempati uyandırmıyor. Bu deneyim sadece aramıza biraz mesafe koymam gerektiği gerçeğini pekiştiriyor. Son zamanlarda fazla samimi olmaya başladık. Bu adama karşı özel ya da başka türlü herhangi bir duygu beslemek delilik, birçok nedenden ötürü saf delilik.

Cep telefonum sinyal veriyor.

Süslü: Pestolu karabuğday eriştesi yaptım. Biraz ister misin?

Huysuz bir ergen gibi kendimi yatak odama kapattım.

Ben: Hayır, teşekkürler.

Açlıktan ölüyor olmama ve eriştelerin kulağa son derece lezzetli gelmesine rağmen gururum buna izin vermiyor. Sakın buna cüret etme, seni omurgasız, acınası kadın müsveddesi, diye fısıldıyor kulağıma. Gururum acımasız bir kaltak. Beni korkutuyor. Ona karşı gelmeye cesaret edemiyorum.

Süslü: Yine de sana biraz bırakacağım.

Dokuza kadar, The Affair'in birkaç bölümüyle dikkatimi dağıtmayı başardım. Banyonun kapısı açılıyor ve Ethan üzerinde sadece aşağıya sarkan bir çift pijama altı ve ağzından sarkan bir diş fırçasıyla kapıda duruyor. Ve pantolonunun bel bandının üzerinden benimle alay eden V'ye bakılırsa iç çamaşırı da yok. Yüce Tanrım, iç çamaşırıyla ne alıp veremediği var?

Ona bir kez baktığımda kafa derimden başlayıp ayak parmaklarıma kadar uzanan derin bir kızarıklık hissediyorum. Aslında daha çok kazıkta kızartılıyormuşum gibi hissediyorum. Bunu kukumun yalnızlığına bağlıyorum. Onu suçlayamazsın. Uzun zamandır ziyaretçisi olmamıştı.

Diş fırçasını kaptığı gibi, "Bana kızgın mısın?" diye soruyor.

Dikkatim tekrar televizyon ekranına yöneliyor. "Bunu sana söyleten ne?"

"Whole Foods'tan ayrıldığımızdan beri bana tek kelime etmedin."

"Başım ağrıyor." Bu sessizlik bir bakış atmam için beni kışkırtıyor. Gözleri elimde tuttuğum yazıya dikilmiş, kaşları birbirine yaklaşmış.

"Kitap okuyup televizyon izliyorsanız o kadar da kötü olamaz."

Kendime not: Sen bir aptalsın ve ileride başvurmak üzere, avukatlardan uzak dur.

"Harika analizin için teşekkürler Sherlock, ama öyle ve sen durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Bana kesinlikle kızgınsın."

"Sana kızgın değilim," diye vurgulu bir şekilde ağzımdan dökülüyor. "Sana neden kızgın olayım ki?"

"Aynen öyle. Sen neden olası ki?" "Olmazdım."

"Ama yine de öylesin. Neden?" Yüz ifadesi, Sunday Times'ın bulmacası olabileceğimi söylüyor. Benden bir şey anlamıyor.

"Sana kızgın değilim, lanet olsun," diye bağıyorum. "Sana mutlu bir yüz çizmem mi gerekiyor?"

Kollarını kavuşturuyor, kalçasını sallıyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahatça kapının pervazına yaslanıyor. Bu da öfkemi körüklemekten başka bir işe yaramıyor. "Düpedüz öfkелisin."

"Ben deli değilim!" Ayağa fırlayıp yatağın üzerinde duruyorum, o kadar kızgınım ki. "Tanrım! Sen tam bir megalomansın! Her şey seninle ilgili değil. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben Jonestown marka Cool-Aide içmedim! Bieber ergenliğe girdiğinden beri en seksi şeyin sen olduğunu düşünmüyorum! Kirpiklerini her kırışında külotum patlayarak, parçalanarak ya da yanarak beş alarmlı bir yangın başlatmak üzere değil. Benim külotum gayet iyi. O yüzden Jane'e ve diğer amcıklar geçidine sakla!"

Yüz ifadesi şaşkınlıktan... neye gülüyor?

"Şimdi sakıncası yoksa, biraz yalnız kalabilir miyim?" Kapıyı işaret ederek tekrar kışımın üzerine düşüyorum. Gülümsemesi giderek genişlese de yerinden kıpırdamıyor. "Vaughn, eğer gülümsemeyi kesmezsen sana bir şey fırlatacağım."

Tehdidimden etkilenmeden ayağa kalktı, kollarını uzattı ve sonra bir yandan diğer yana gerinmeye başladı. Gerçek hikaye.

"Git başka bir yerde küçük aerobik esneme hareketlerini yap lütfen." "Ben gidiyorum."

"Güzel."

Hâlâ geriniyor. Onu görüş alanımın dışından görebiliyorum. Kan basıncım üç bin olmalı. Damarımı patlatmaya hazırım.

"Acıkırsan diye tezgâhın üzerine bir kâse erişte bıraktım." Bununla birlikte banyo kapısını arkasından kapatıyor ve ben de sırt üstü uzanıyorum.

O kadar açım ki kolumu çiğnemeye hazırım. Tavana bakarken midem bana homurdanıyor. Yapmam gereken en son şeyin, refahımız konusunda güvenilmemesi gereken lanet gururumu dinlemek olduğunu söylediğinden oldukça eminim. Aşağıya inip lezzetli erişteleri içime çekmeden önce on beş dakika kadar bekledim. Gururum ve ben artık konuşmuyoruz.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"**I** Black Sails maratonu yapıyorum. Bu sürtükler belalı. Böyle bir diziye çıkmak için neler yapmazdım. Bu," diyorum omzumla kulağımın arasına sıkıştırdığım telefona. Ardından, bir kaşık dolusu kayalı dondurmayı boşalan pasta deliğime sokuyorum.

Salon özel bir etkinlik için kapalı olduğundan, nadir bir Salı gecesini, yenilenmiş çalışma odasında en sevdiğim dizileri izleyerek değerlendiriyorum.

Audrey'nin hazırlıksız ziyaretinin üzerinden iki gün geçti ve Ethan garip davranmaya başladı. O zamandan beri garip. Dan ve Eileen'e Audrey'nin bıçaklarla deney yapmayı seven iyi bir adamın rutubetli bodrumunda bir askıya zincirlenmediğini haber verdikten sonra Ethan akşam yemeği hazırladı. Aslında lahana karışımlarıyla beni zehirlemeye çalışmadığı zamanlarda harika bir aşçıdır.

O zamandan beri onu bana şaşkın bir kaşla bakarken yakalıyorum. Şey, hayır, tam olarak kaş çatma değil, ama bir şeyi çözemediğini ve bunun onu hayal kırıklığına uğrattığını söyleyen bir bakış. Ben de ona kulübe katıl diyorum.

Bu arada David davada ilerleme kaydediyor ve Gregory'lerle, hapse girmemek için büyükannemin bana bıraktığı parayı tüketmemi gerektirmeyecek bir tür anlaşma üzerinde pazarlık yapmaya çalışıyor.

"Tek bir bölüm izlemek için neler yapmazdım," diye sızlanıyor Camilla. "Seyahat etmek çabuk eskiyor. Aslında artık uçmama izin verilmediği için heyecanlıyım."

"Şikayet etmeyi bırak. En azından düzenli olarak bir şeyler alıyorsun. Eğer yakında bir şeyler olmazsa, kendimi cinsel suçlular listesinde bulabilirim ve ilk kurban da oda arkadaşım olabilir. Hayatına nasıl bir tehlike davet ettiğinden haberi yok."

"Peki ya Kurt? Tüm o mürekkep..."

Aklıma doğrudan salondaki güvenlik görevlilerinden biri olan Kurt geliyor ve içimi bir ürperti kaplıyor.

"Hayır. Ağzı bozuk. Bir kere öpüştük. Beni öpmeye mi çalışıyordu yoksa kalp masajı mı yapıyordu emin olamadım."

"Bu hiç iyi değil," diyor kahkahasını bastırarak. "Peki ya sadece Perşembe günleri çalışan o sevimli barmen?"

"Shane?"

"Evet, peki ya o?"

"Penil İmplant Parker beni terk ettikten sonra onunla yattım."

"İntikam seksi yaptığın adam bu mu?" "Evet, ama intikam benden alındı."

"Sormaya korkuyorum."

Bir lokum zulası ararken dondurmayı karıştırdım ve aradığımı buldum. "Porno seks."

"Oh, Tanrım. Bu da ne demek oluyor?"

"Kıç tokatla, saç çek, pompala, pompala, kıç tokatla, saç çek, pompala, pompala, pompala. Beni sırt üstü çeviriyor. Aynısından daha fazla. Sayılarla porno."

"Ugh."

"Ayrıca, aşağıda çıplak. Bana göre değil."

"Çıplak mı? Tamamen çıplak olarak mı? Erkekler bunu mu yapıyor?" diyor, neredeyse nefesi kesilerek.

"Yirmi birinci yüzyıla hoş geldiniz. Yolculuğunuz nasıldı?"

"Bunu nereden bilebilirim ki? Ben sadece Hayatım boyunca iki kez."

"Her neyse, Şimdi neden tıkaçlı penisleri tercih ettiğimi anladınız mı? O zamandan beri beni başka bir insanla seks yapmaktan alıkoymayı başardı."

İnsanlardan bahsetmişken. Bir adam aniden çalışma odasının kapısında beliriyor. Kravatını ve ceketini atmış, saçları telaşlı bir elle karıştırmaktan dağılmış. Odaya giriyor ve doğruca kanepeye yöneliyor.

"Biri az önce benim kötülük yuvama adım attı," diye fısıldıyorum telefona. Gözlerim onun kişiliğini şehvetle inceliyor. "Herhangi bir iş yapmasına bile gerek yok. Sadece uzanıp gözlerini kapatabilir."

Camilla kıkırdar. "Kanıt bırakma. Bir bok için yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun ve çocuğumu hapiste büyötmek istemiyorum."

"Seni sonra ararım," diye mırıldanıyorum ve telefonu kapatıyorum.

Yorgun bir iç çekişle kanepenin diğer ucuna çöküyor.

"Uzun bir gün müydü, avukat bey?" Bir kaşık dolusu dondurmayı kabına geri koyuyorum ve kalçamı korumam gerektiğini bilmeden onu ellerimden kapıyor. Ganimet derken hazineden bahsediyorum, var olmayan kıcımdan değil. Kıcıımı kapsa üzölmezdim - dondurma tamamen farklı bir konu.

"Heeeyyyy."

Beni görmezden gelerek yemeye başlıyor, dondurma dolu kaşığı yavaşça gür ağzına götürüyor. Evet, yine bakıyorum. Yumurtalıklarım olduğu için beni dava et. Eğer daha iyi bilmeseydim, kaşığı emme şekliyle beni baştan çıkarmaya çalıştığını düşünürdüm. Ama ben daha iyi biliyorum.

Yemek yerken televizyon ekranına bakıyor -yeni televizyon ekranına yani.

"Hmm, taslak."

"Bu kelimeyle ilgili kotanı resmen doldurdun. Beni akşam haberlerinde havalı tüfikle insanları biçerken görmek istemiyorsan, bir daha bu kelimeyi kullanmaktan kaçınacaksın." Son zamanlarda hep bundan bahsediyor. Bu taslak, bu

Fıçı bira. İş yerinde ne zaman biri fıçı bira sipariş etse gözlerim seğiriyor.

Tembel bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Mesleki tehlike. Peki ya sen?" Gözleri göz gezdirdiğim yazıya kayıyor ve o aşağı bakarken ben de ona bakıyorum. Üst dudağındaki dondurma lekesi benimle alay ediyor. Dudaklar aşkına, ben insanım. Bir kadın ne kadar günaha karşı koyabilir?

"Yine boşluk bırakma olayını yapıyorsun." Doğru, keşke bilseydi.

"Yarın bir oyun için ikinci kez arıyorlar. Küçük bir rol ama ilgi çekici."

"Başaracaksın," diyor kesin bir inançla. İçim bulanıklaşıyor. Bunun nedeni bana bakış şekli mi, yoksa sarsılmaz inancı mı bilmiyorum. Camilla'dan başka hiç kimse bana böylesine sarsılmaz bir inanç duymamıştı. Bazı inançlar mı? Elbette, büyükannem. Azalan inanç? Marty, son zamanlarda. Ama sarsılmaz? Başka hiç kimse.

"Bunu neden söyledin?" İyi olan her şeyden şüphelenme eğilimim ortaya çıkarken soruyorum. Aynı anda hem onun iyi fikirlerine açlık duyuyorum hem de iyi olmayan nedenlerle bu fikirleri gözden düşürmeye hazırım.

"Çünkü elinizden geleni yapacağınızı ve masada hiçbir şey bırakmayacağınızı biliyorum."

Sözleri beni yumuşak bir noktamdan vurdu, bir yanımda onun utanmaz övgüsünden utandı çünkü bunu hak ettiğimden emin değilim. Bir zamanlar hak ediyordum. Ben o kişiydim, engel tanımazdım, taşaklarım duvara dayanırdı. Bu şekilde doğmuşum. Ancak hayatımın büyük bir kısmını diğer insanları memnun etmek ya da daha doğrusu onları kızdırmamak için kendimi küçültmeye çalışarak geçirdim ve bu sırada kim olduğumu unuttum.

Samimiyet. Ethan'a baktığımda gözlerinde gördüğüm tek şey bu. Ve onlara bakarken, bir aydınlanma bana hızla giden bir arabanın gücüyle çarpıyor. Yıllardır üzerinde düşünüp durduğum karar birdenbire çok net görünüyor. Ve ben

Yüzümün düşüncelerimi yansıttığından oldukça eminim çünkü Ethan başını eğiyor ve merakla bana bakıyor.

"Bunu yapacağım," diye ağzımdan kaçırdım. "Neyi yapacaksın?"

"Yasal olarak yapabildiğim en kısa sürede Los Angeles'a taşınacağım. Haklısın. Her ikisini de yapamam ve zaman benim için tükeniyor. Dürüstçe bir şans vermeliyim--" Gerginim, hızlı konuşuyorum, bu vahiy birden o kadar netleşti ki kalbim hızla çarpıyor. "Masada hiçbir şey bırakma."

Anlamak için yavaşça başını sallıyor ve dondurmamdan bir ısırık daha alıyor, gözleri kabın dibine yapışmış. Ve ben onu izlerken göğsümde hassas ve kırılgan bir şey açılıyor. Beni korkutan bir şey.

"Sürekli kaçtığın o kadınlar da neyin nesi?"

Kendine özgü ukala gülümsemelerinden biriyle bana dönüyor, ama eksik olan bir şey var. Benim kadar rol yapmakta ve saklanmakta usta olmayan birinden saklamakta sorun yaşamayacağı bir şey.

"İster inanın ister inanmayın, ben bir av sayılırım," diye cevap veriyor bana bakmadan, ses tonu saygısız. Yine de ekşi bir yan seziyorum.

"Bundan şüphem yok," diye mırıldandım. "Manhattan'daki kadınların seni bekârların baş tacı olarak göreceğinden şüphem yok."

Çok güzel, akıllı ve iyi bir insan. Üstelik zengin ve başarılı. Seilmeyecek nesi var? Şahsen bana göre değil - onun yanında dururken Igor gibi görünmemek zor. Ancak, benden daha hırslı kadınların bu meydan okumayı nasıl karşılayacağını görebiliyorum. Tam bir ödül olurdu.

İşte o zaman kafama dank etti.

"Bundan hoşlanmıyorsun. Bundan etkilenen kadınlarla ilgilenmiyorsun," diyorum, bacaklarını ayırmış kanepeye uzanmış lezzetli vücudu yukarı aşağı hareket ettirerek. Kaşık ağzına doğru giderken bir an duraklıyor, sonra seksi hedefine doğru yolculuğuna devam ediyor.

"Sen değilsin."

Belki de yoksunluk beni erkeklere dair her şeyi deşifre etme yeteneğinden mahrum bıraktı çünkü ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ondan hoşlanmadığım için canı mı sıkılıyor? Yüzeyin altında gizli bir soru seziyorum ama kim bilir. Belki de hayal görüyordumdur.

Gözleri hala dondurmanın dibinde. Sinir bozucu. Umutsuzca ruhunun pencerelerinin bana ne söylediğini görmek istiyorum ve bu lanet olası kanepedeki bu bakış noktasından göremiyorum.

"Hayır. Seninle ilgili hiçbir şey bana çekici gelmiyor. Birazcık bile."

Ağır ağır kapanan gözleri bana bakıyor, ağzını bir sırtıma süslüyor. "Seni kıcıma bakarken yakaladım Jones."

Bununla güvenimi sarsabileceğini mi sanıyor? Bu benim için çocuk oyuncağı.

"Çünkü çok büyük. Bir popo tam olarak nasıl böyle kabarır?"

Dudakları büzülüyor, yüksek elmacık kemiklerinde pembe çiçekler açıyor. Yüzüne gülme isteğini bastırıyorum. Onunla biraz eğlenmenin zamanı gelmişti.

"Paten. Çocukken çok buz hokeyi oynardım. Tenis."

"Birkaç Rangers maçına gittim ve henüz seninkine benzeyen bir tane görmedim," diyorum başımı sallayarak. "Seninki anormal derecede kabarcıklı."

Bir öksürük nöbeti başlar, göğsüne çok fazla vurur. "Sanırım ne demek istediğini anladın."

"Ayrıca, ben diğer kadınlar gibi değilim--" Bunun için bir homurtu alıyorum. Ayağımla kalçasını hafifçe itmeye çalışıyorum ve o da bileğimi kavrayıp uzun parmaklarını etrafına doluyor ve sıkıyor.

Kahretsin, bu iyi hissettiriyor. Aslında çok iyi. Bacağımı geri çekiyorum ve o da bırakıyor. "İlişkilerle işim bitti ve evlilik benim için öldü. Balıklarla birlikte uyuyor. Bu kelimeyi bir daha asla duymak istemiyorum. Ayrıca Garrett, Gabriel ve diğer çocuklar bana bakıyor.

şirket." Eğer bu konuyu sonsuza dek kapatmazsa, ne kapatır bilmiyorum. Dudaklarının köşelerinin ağzındaki kaşığın etrafında yukarı doğru kıvrılmasını izliyorum. "Ama benden bu kadar bahsettiğin yeter. Neden kız arkadaşın ya da karın yok?"

"Titans'taki işi almak şu anda radarımdaki tek şey."

Gurur ve Önyargı'dan alıntı yaparak, "Bu çok acı kokuyor," diye cevap veriyorum. Anlamıyor çünkü zavallı şey, o bir erkek. Alnındaki şaşkınlık ifadesi beni devam etmeye itiyor. "Ne oldu? Onuncu sınıfta WASP kraliçesi Whitney tarafından yuppilerin kralı Chet için mi terk edildin?"

Yüz ifadesi dalgınlaşıyor.

"Adı Hope'tu. Profesyonel bir tenis oyuncusu. Beni Chet için terk etmedi, ağabeyim Jake için terk etti."

Yüzüm düştü, tüm espri anlayışı silindi. Cevap vermesini beklemiyordum, bu yüzden şaşırdım. Ancak şaşkınlığım kısa sürede utancın gölgesinde kaldı. Birden kendimi bir santim boyunda hissettim. Burası hassas bir bölge olmalı ve ağzımın züccaciye dükkanındaki bir boğa kadar azgın olma eğilimiyle, yüzündeki bakıştan da anlaşılacağı gibi onu çiğnemiş olabilirim.

"Fancy--" İç çekiyorum.

"Uzun zaman önceydi. Aştım artık." Omuz silkiyor, ağzına biraz daha dondurma tıktırıyor. Gözleri hâlâ ileride, bana doğru tek bir bakış bile atmıyor. Sonra alt dudağını yalıyor ve ben yine onu süzmeye başlıyorum. Biri beni kendimden kurtarsın.

"Onları dövdün mü? Yüzlerine güzel bir döner kanca tekmesi attın mı?"

Kıkırdaması alçak ve boğuk. Titreşim havada dolaşıyor ve bacaklarımın arasına iniyor. Dizlerimi birbirine kenetliyorum ve fark etmemesi için dua ediyorum.

"Sadece zihnimde. Herkes çok medeniydi. Düğüne bile gittim."

"Bana sağdıç olduğunu söyleme."

Bana tek taraflı bir gülümseme veriyor ve bunun içinde biraz acı sakladığını biliyorum. "Hayır... yine de sordu. Bir zamanlar çok yakındık, gerçekten yakındık."

Anlaşılmaz bir nedenden dolayı şu anda Hulk olmak istiyorum. Yeşile dönmek, cehennemlik kardeşini bulmak için tepinmek ve Ethan'ın iyiliği için ona biraz akıl vermek istiyorum. Ethan'ın zarar görmesini istemiyorum. Yüzünde o ifadenin olmasını istemiyorum. O yetişkin bir adam ve ben onun acısını dindirmek istiyorum. Açık olmak gerekirse, bu kötü bir şey.

"Sonra ne olacak? Onlar destansı aşk hikâyelerinin gün batımına doğru yol alırken sen sessizce kaçacak mısın?" Sesimdeki öfkeyi bastırmak için elimden geleni yapıyorum, ancak görünüşe göre elimden gelen pek de iyi değil. Çığlık attığımı duyabiliyorum ve bu hiç hoş değil.

"O zaman..." İç geçiriyor ve gözlerini televizyona dikeyor. "Sonra okula geri döndüm, çok fazla parti yaptım, tenis takımından atıldım, kız öğrencilerin arasında uyudum ve kendimi menenjitten acil serviste buldum." Bakışları benimkilere kayıyor, bir tepki arıyor, belki de bulamayacağı bir yargı arıyor.

"Etkileyici."

"Cal hayatımı kurtardı. O olmasaydı muhtemelen ölmüş olurum."

Bir dakika... öldü mü? Onunla hiç tanışmadığımı, hayatımda olmadığını hayal etmeye çalışıyorum ve hayatımda sadece bir kez hissettiğim bir acı kaplıyor içimi - Eileen beni oturtup artık onunla yaşamayacağımı söylediğinde.

"Gitmeyi reddettiğimde beni acil servise götürdü... hatta bu yüzden gözüm morardı."

Beni suskunlaştırdı. Bana söylediği onca şeyi düşünürken sessizce oturduk.

"Neden o kısmı atlayamadın ki?" "Pardon?"

Kafası karışmış görünüyor.

"Artık ona iyi davranmak zorundayım. Her zaman olduğu gibi. Hayatımı ne kadar zorlaştırdığın hakkında bir fikrin var mı?"

Bana uzun, sert bir bakış atıyor, dudakları bastırılmış bir neşeyle seğiriyor. "Gururum okşandı, Jones. Cal'a iyi davranmayı düşündüğüne göre, benden çok hoşlanıyor olmalısın."

"Yavaş ol. Bu henüz bitmiş bir anlaşma değil. Cal'a iyi davranmak ciddi miktarda hoşlanma gerektirir."

Yüzüne kocaman, beyaz bir sırtıma yayılıyor. Gerçek bir sırtı, DOW'daki işlemleri durdurabilecek ve Manhattan'ın aşağısında elektrik kesintisine neden olabilecek türden bir sırtı. "Utanç verici bir miktar, değil mi? Bunun için kendinden nefret ediyorsun."

Hızlı bir ruh hali değişikliğiyle, saniyeler önce yüzümde olan mizahın tüm kanıtları yok oldu. Sinirime dokundu. İşte böyle hissettiriyor. Bir parçam ondan bu kadar hoşlandığım için nefret ediyor. Ve bu ihtiyacım olan ya da istediğim son şey.

Yüzümdeki ifadeyi görüyor ve gülümsemesi hemen kayboluyor. "Öyle demek istemedim Jones. Takılıyordum."

"Yıkamam gereken çamaşırlar var," diye mırıldanarak koltuktan kalkıyorum. Fazla uzağa gidemiyorum çünkü aniden yere kapaklanıyorum, ahşap zeminle iki yüz küsur kiloluk bir kas yığını arasına yüzüstü sıkışıyorum. Pes etmeden önce yarım saniye kadar debeleniyorum.

"Çekil üstümden, seni yük."

Alçak sesle kıkırdaması kulağımı gıdıklıyor ve ürpermeme neden oluyor. "Özrümü kabul edene kadar olmaz."

"Hiç diyet yapmayı düşündün mü?"

Beni sırtüstü çeviriyor ve kollarımı başımın üzerinde korkutucu bir kolaylıkla sabitliyor, kalçaları benimkileri tutuyor, yavaş bir sıcaklık vücudumda ilerliyor. Sadece onun ağırlığı bile boğazımdan gürültülü bir iç çekişe yetecek kadar zevk veriyor. Ve az önce bana attığı kendini beğenmiş sırtı, bakılırsa, o da bunu fark etti.

"Sana takılıyordum. Benden hoşlanmadığını biliyorum. Bunu açıkça belirtmiştin."

Biraz daha debeleniyorum. Ofluyorum. Ona bakmayı reddediyorum. Ona en ufak bir tatmin duygusu bile vermemek için her şeyi yapıyorum. "Bu sana komik mi geliyor?"

"Biraz," diyor onda hiç görmediğim kadar kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

İşte o anda bacağımda çok ama çok sert bir çıkıntı hissediyorum. Yüzümü kaplayan sırtma düpedüz şeytani. "Şimdi kim kimden hoşlanıyor?"

"Bu biyoloji. Bir refleks. Bir elektrik direğine sürtünsem bile bu olur."

Gerçekten mi? Çünkü bunu görmek isterdim. "Bu bir biyoloji, tamam mı, bu lanet bir anakonda!" Bağıriyorum, Dehşete düşmüş gibi davranarak. "Hayvanlara eziyet ettiğin için seni PETA'ya şikayet edeceğim." Yüzü kızarıyor mu? Güzel, kızarıyor. "Onlara o şeyi insanlık dışı koşullarda tuttuğunu söyleyeceğim."

Hafif kızarması ateş kırmızısına döndü. Doğal olarak suda kan kokusu alıyorum, öldürmek için gidiyorum. "Kaç tane masum kadını sakatladın? Kaçı elini pantolonuna soktu ve bir kütük çıkardı?"

"Kapa çeneni, Jones."

"Yoksa ne olur?" İnanılmaz derecede çocukça ama aynı zamanda inanılmaz derecede tatmin edici.

Gözleri meydan okumayla parlıyor. "Yoksa ben seni yaparım."

Ses tonundaki bir şey kahkahamı bastırıyor. Kararlı kahverengi gözlerine bakıyorum ve tüm uyarı işaretlerini görmezden geliyorum. "Çok şirin, avukat bey. Henüz kimse başaramadı ama denediğinizi görmek isterim."

Göz kapakları düşüyor, şehvet gibi görünen bir şeyle ağırlaşıyor.

Işıl ışıl yanan bakışları dudaklarıma düşüyor ve gülümsemem duraksıyor. Hay aksi. Çok geç. Her şeyi ne kadar yanlış oynadığımı, onu ne kadar yanlış değerlendirdiğimi çok geç fark ediyorum. Kocaman bakışlarım onunkilerle buluşuyor. Hamlesini yapması, dudaklarının dudaklarıma çarpması için gereken tek şey bu.

İlk başta öpücük sertti, sanki heyecanını yanlış hesaplamış gibiydi. Aynı hızla geri çekiliyor ve dokunuşunu yumuşatıyor, dudaklarını benimkilerin üzerinde ileri geri gezdirerek beni sınıyor.

Bu arada, donup kaldım. Kısmen inançsızlık içinde, kısmen de uyandığımda rüya gördüğümü anlamaktan korktuğum için.

İri bir eli yüzümü kavırıyor ve dokunuşunun şefkatiyle tamamen kendimden geçiyorum. Nazik. Saygılı. Sihirli. Ağzını eğiyor ve benimkinin üzerine oturtuyor. Ve oturuyor. Mükemmel uyuyor, sanki sadece benim için tasarlanmış gibi. Dili dudaklarımın kenarını süpürüyor ve Tanrı yardımcım olsun, şaşkın bir iç çekişle ona açılıyorum. Tadı çok tatlı, dakikalar önce paylaştığımız dondurma hâlâ dilinde, alt dudağında. Rocky Road dondurmasını benim için mahvetti. Bundan sonra yediğim her lokmanın tadının eskisi kadar güzel olmayacağına emin olabilirsiniz.

Doğru hissediyor. Onunla ilgili her şey öyle. Dudaklarının tadı, vücudunun ağırlığı ve sıcaklığı, teninin kokusu ve hissi. Bir yapbozun iki parçası yerine oturuyor. Ellerim görkemli sırtının gergin kasları üzerinde kayıyor. Parmak uçlarımın altında, içinde sıkıca kıvrılan enerjinin titreştiğini, onu çıplak bir şekilde kavradığını hissedebiliyorum. Ve pislik kadar kirli zihnimin arkasında, iç sesim telepatik olarak onu bırakmasını, gevşetmesini, onu geride tutan her neyse serbest bırakmasını istiyor.

Yap şunu. Yap şunu. Yap, kafamın içindeki şeytan söylüyor.

Kalçasını kaydırıyor ve ereksiyonunun başı tam da vurulmam gereken yere, hem de sertçe vuruyor. İçgüdüsel olarak, vücudum ona doğru eğiliyor, daha fazlası için çaresiz, her şey için özlem duyuyor.

Bir an sonra dudaklarını dudaklarımdan ayırıp ayağa fırladığında serin bir hava akımı hissediyorum. Yüzünü ovuşturarak uzaklaşmasını izliyorum, bacaklarının arasından çıkan kütüğü ayarlarken yürüyüşü garip.

"Yapamam," diye
mırıldandığını duyuyorum.
Bu berbat.

ON ALTINCI BÖLÜM

"**H** Adı Cheyenne. St. Petersburg'dan 22 yaşında bir model. Rusya'dan yani.

Florida. Adı da Cheyenne. Damarlarında bir damla bile Kızılderili kanı olmadığına dair ne kadar bahse girmek istersiniz?"

İkimiz de Bloomingdales'in giyinme odasında tıkış tıkıştık. Camilla üzerindeki lacivert elbiseyi incelemekle meşgul, ben köşede oturmuş siparişleri dağıtırken devasa göğüslerini sanki küçülmeleri için yoğurabilecekmiş gibi itip kakıyor. Elbisenin alt kısmını düzeltip pürüzsüzleştirirken, gözleri hala aynadaki görüntüye odaklanmış bir şekilde, "Bu nasıl? Göğüslerim nasıl görünüyor? Dürüst ol."

"Sanki sütyeninde iki domuz göbeği saklıyormuşsun gibi." Bakışlarını boy aynasından ayırıyor ve bana, yaramaz üçüncü sınıf öğrencilerine karşı kullandığını gördüğüm bir bakış fırlatıyor. Dudakları bastırılmış bir neşeyle seğirerek, "Neyi saklamak isterdim biliyor musun? Yumruğumu göz çukuruna sokmayı."

Dylan's Candy Bar'dan aldığım İsveç balığından büyük bir ısıruk alıyorum. "Sıraya gir. Bir de dürüst ol demiştin." Başsız İsveç balığımı dolman kollu, krem rengi bir elbiseye doğrultarak, "Şunu bir dene," diyorum. Ten rengine bakılırsa, krem ona her zaman çok yakışıyor.

"Artık bana uyan tek bir şeyim bile yok." Ofluyor. "Eğer bugün bir şey bulamazsam, bir dahaki sefere beni bir Hefty çantasının içinde göreceksiniz." Tekrar iç çamaşırlarına kadar soyunuyor. Vücudu göz kamaştırıcı, koca göbeği ve her şeyiyle. Sağa sola dönüyor. Tekrar dönüyor, aynada kendini kontrol ediyor. Oflayarak, yemyeşil ağzı kaşlarını çatıyor.

"Hava atmayı bırak," diye çıkıştım. "Annen beni bebek partisi için aradı."

Camilla'nın dikkati tekrar bana yöneldi. Gözlerinde şiddet var. "Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim. Bebek partisi istemiyorum. Şişmanım. Çoğunlukla kötü bir ruh halindeyim. Ve hiçbir şey bana uymuyor. Kocam ihtiyacımız olmayan şeyler alıp duruyor. O kadar çok eşyamız var ki yarısını bile açmıyorum; doğrudan Kızıl Haç'a ve diğer bazı çocuk yardım kuruluşlarına gönderiyorum. Bu da bana ve Mercedes'e daha fazla iş çıkarıyor. Tanrı yardımcım olsun, eğer biri sürpriz bir bebek partisi düzenlerse, kanlı bir cinayet işleyeceğim."

Şekerimi yavaşça çiğniyorum, kaşlarım başımın yarısına kadar kalkıyor. "Yani bebek partisi istemiyor musun?" Burun delikleri alevleniyor ve onu daha fazla zorlamamam gerektiğini biliyorum. "Düğün de yok, bebek partisi de. Hiç eğlenceli değilsin. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benimkini çok büyütmeni istiyorum - tabii hapisane metresimle evlenmeye zorlanmadığım sürece, o zaman bu konudan hiç bahsetmeyelim."

"Kimse hapisane karısı olmuyor. En azından benim tanıdığım kimse." Bana kendine özgü yan göz sırtışlarından birini yapıyor. "Ve benim bir düğünüm vardı."

"Belediye Binası sayılmaz. Düğünlerden bahsetmişken, Parker botanik bahçelerinde evleniyor."

Camilla'nın iri kahverengi gözleri önce genişliyor, sonra daralıyor. "Evlenmek istediğin yer orasıydı, nereden biliyorsun?"

"Facebook."

Kaşlarını çatarak, "Kullanmayı bırakacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum" diyor.

"Ya Facebook, ya da kendimi kırbaçlayacağım."

"Umarım testisleri kangren olur." Bunu yüzünde saf bir tiksinti ifadesiyle söylüyor. En iyi arkadaşımın bu hamile versiyonu çok eğlenceli olduğunu kanıtlıyor.

"Kafanın olduğu yeri seviyorum. Testislerden bahsetmişken, oda arkadaşım bana mavi taşaklar veriyor." Önceki ifademden etkilenmemiş görünüyordu, ben de iddiayı yükselttim. "Beni öptü."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı, bu sefer ilgiyle parlıyordu. "Öyle mi yaptı?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "O da iyiydi."

İyi mi? Yılın yetersiz ifadesi. Daha çok evi yakıp yıkacak kadar iyi.

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Hiçbir şey olamaz. Barodan atılabilir. Görünüşe göre mahkûmunuzla, koğuşunuzla ya da her neysem onunla yatmak etik değilmiş."

"Düşünebiliyor musunuz?" diye soruyor ukala.

"Kitap sevgililerim bile artık kesmiyor." Beşinci İsveç balığımı ona doğrultuyorum. "Yakında biriyle yatmazsam bu iş çirkinleşebilir."

Krem rengi elbiseyi başının üzerinden geçiriyor. "Hâlâ Justin'le yatmadığın gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum."

Zorunlu göz devirmenin zamanı geldi. "Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Bilmiyorum, belki de ben sizinle yaşarken sürekli gelip yatak odanızda takıldığı içindir. Orada başka ne yapıyor olabilirsin ki?"

"Konuşuyor. Çok konuşur. Başlangıçta küçük bir fırsat penceresi vardı. Ta ki bana onu büyüten ablasını hatırlattığımı söyleyene kadar ve o pencere bir New York dakikası içinde kapandı."

"Hayır," diyor ve elbisesinin fermuarını çekerken kahkahalarını bastırıyor.

"Evet." Ağzıma bir avuç jelibon atıyorum. "Genç erkekler. Onları sevmek lazım. Flört kurşununu iki kez atlattığın için mutlu ol."

Camilla bana doğru dönüyor, krem rengi elbisesi her yerini ortaya çıkarıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bir kazananımız var."

AUDREY son zamanlarda endişe verici sıklıkta mesaj atıyor. Üç gece önce, bu sabah geri çağrılmadığımı öğrendiğim bir başka reklam için repliklerimi gözden geçirirken, saat on birde bunu aldım.

Funsize: En sevdiğiniz yemek türü nedir?

Ben: İtalyan. Uyuyor olman gerekmiyor mu?

Funsize: ben de!!!!

Ben: !!!! ile sakın ol

Funsize: İlk öpücüğünüz kimdi ve kaç yaşındaydınız?

Lanet olsun.

Ben: 26 yaşındaydım ve nişan partimdeydi.

Funsize: :(((((((

Ben: ./ iyi o Robert Winchell'dı ve şişe çevirme durumuydu. 14 yaşındaydım.

Korkunç bir yalan. Neredeyse on üç yaşındaydım ama bunu bilmesine gerek yok. Mesajlar burada bitmedi.

Funsize: En sevdiğiniz renk nedir?

Funsize: Eğer bir Game of Thrones karakteri olsaydınız, kim olurdunuz?

Ben: GOT izlemeye iznin var mı?!?!

Eğer bu büyükanne yaşattıklarım gibi bir şey olsaydı, benden kurtulurdu. Mesajlar sonunda telefon görüşmelerine dönüştü. Bu dün gece oldu... tahmin ettiniz, saat 11'de.

"Hoşlandığım bir erkeğin beni fark etmesi için ne yapmalıyım?"

Bir merhaba bile yok. Merhaba, lütfen ve teşekkür ederim'e ne oldu? Büyükanne bilse sinir krizi geçirirdi.

"Hiçbir şey, on yedi yaşına gelene kadar." "Hadi ama."

Sorusunu uzun süre düşündüm. "Bu soruya kimsenin cevap verebileceğini sanmıyorum Audrey--Oprah bile bu soruya cevap veremez."

"Lütfen Amber," diye
sızlanıyor. "Kim bu çocuk?"

"Adı Grady ve beyzbol oynuyor, kendi çizgi romanlarını
çiziyor ve gerçekten iyi bir sanatçı."

"O senin sınıfında, değil mi?"

"Evet. Sanat dersinde yan yana oturuyoruz."

Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun. "Kısacası,
erkekler kalın kafalıdır ve sadece görmek istediklerini
görürler. Uzun versiyonu ise bazen dikkatlerini çekmek için
büyük bir jest yapmak gerekir."

"Büyük bir jest mi?"

"Evet, seni spot ışıklarının altına koyacak ve onlara ne
kadar harika olduğunu ve kaçırdıklarını gösterecek bir
şey." Ağzımdan çıkan saçmalıklara inanamıyorum. Yine de
benden bir şey öğrenene kadar durmayacağından
şüpheleniyorum.

"Peki... ne yapacağım?"

"Onun ne kadar yetenekli olduğunu fark ettiğine göre
belki sen de ona ne kadar yetenekli olduğunu göstermenin
bir yolunu bulabilirsin."

Uzun bir duraksama bana bunu düşündüğünü
söylüyor. "Tamam, evet, bunu yapabilirim."

"Ve Audrey--"

"Öyle mi?"

"Artık akşam 11'de strateji seansı yok. Biraz uyu."

"Tamam, görüşürüz."

Bu yüzden yarım saat önce işe giderken ondan meşgul
olup olmadığımı soran bir mesaj aldığımda hiç şaşırmadım.
Hazırlıklı olmadığım şey şuydu--

Funsize: Manhasset alışveriş merkezindeyim ve annemle babam cevap
vermiyor. Telefonun şarjı bitmek üzere. Gelip beni alın.

Panik içinde Long Island'a götürmesi için Fredo'yu aradım.
On beş dakika geçmeden konaktaydı, Tanrı onu korusun.

Kalp.

"Merak etme. Kısa sürede orada olacağız," diyerek beni ikna etmeye çalışıyor.

Evet, çalışmıyor. Yolcu tarafındaki camdan dışarı bakarken ve terli avuçlarımı kotuma sürterken başımı sallıyorum. Rasyonel olarak haklı olduğunu biliyorum. Ama yine de midemin çalkalanmasına engel olamıyorum. Hiç böyle bir endişe hissetmemiştim. Ve açıkçası, eğer ebeveyn olmak böyle hissettiriyorsa, beni hemen tüp ligasyonu ameliyatı için kaydettirin.

"Çocuğunuz var mı?"

"Bir oğlum var. On altı yaşında." Fredo bana kısa bir gülümseme fırlatıyor. "Çok şanslıyım. Gerçekten iyi bir çocuk."

"Sana hiç ergen saçmalıkları yaptı mı?" Fredo'nun ifadesi cevap vermeden önce düşünceli bir hal alıyor.

"Büyürken işleri kolay değildi. Ben de bazı şeyler yaşıyordum." Yana doğru bir bakışla tepkimi ölçüyor. "Uzun süre işsiz kalmak insanı etkiliyor. Bir depresyon dönemi geçirdim."

Eğer barmenlik bana bir şey öğrettiyse, o da her birimizin etrafımızda sürüklediğimiz küçük kırmızı bir sorun arabası olduğudur. Ne yazık ki artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor. "Daha iyi misin?"

Başını sallıyor, küçük bir gülümseme erkeksi yüz hatlarını yumuşatıyor. "Her erkeğin bir amaca ihtiyacı vardır ve ailesine bakabilmek önemli bir amaçtır."

"Arkadaşları onu alışveriş merkezinde bıraktı ve taksi tutacak parası yok. Siz olsanız nasıl davranırdınız?"

"Benim iki sentim. Düşüncesizce bir şey söyleme ya da yapma. Önce onu dinleyin. Deneme yanılma yoluyla nasıl ebeveynlik yapılacağını öğrenmiş birinden dinleyin."

Alışveriş merkezine vardığımızda vücut ağırlığımın yarısı kadar ter kaybetmiştim. Bir keresinde arka arkaya üç Monster içmiştim ve kendimi şimdiki kadar gergin hissetmemiştim. Araba henüz durmamıştı ki kapıdan çıktım ve Fredo'ya benimle içeride buluşmasını ve telefonunu yanından ayırmamasını bağırarak söyledim. Hava hala serin olduğu için onu uyarmıştım.

mor Uggs giyiyor ve büyük ihtimalle mor bir sırt çantası taşıyor olabilir.

Yemek alanında onu tek başına oturmuş, çenesi elinde ve telefonuna bakarken görüyorum. İçime bir rahatlama yayılıyor, sırtımdaki ve alnımdaki ter soğuyor. Titreyerek elimin tersiyle alnımdaki teri siliyorum. Yanına gittiğimde Instagram hesabında gezindiğini fark ediyorum ve ensemdede bir huzursuzluk turşusu geziniyor.

"Telefonunun öldüğünü sanıyordum?"

İrkilmiş, kocaman gözlerle yukarı bakıyor. Bir şey kokuyor ve bu fast food değil.

"Bana yalan söylemediğini söyle. Aileni gerçekten aradığını söyle." İçimden öfke kabarıyor çünkü bunun cevabını zaten biliyorum. Bakışları yere düşüyor, kemikli omuzları kıvrılıyor.

"Audrey!"

Birden ayağa kalkar. "Özür dilerim!" diye feryat ediyor. Yakınlarda oturan bazı anneler ve çocuklar dönüp kargaşaya bakıyor. Onlara ters ters bakarak kendi işlerine bakmalarını söylüyorum.

"Sana inanamıyorum!" Çenem ikiye ayrılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Eşyalarını topla da gidelim."

"Özür dilerim, tamam." Başını eğiyor ve sırt çantasını omuzlarına atıp kollarını ellerinin üzerine çekiyor. Lütfen, ağlıyor mu? Tabii ki, bu ailede dramatik çizgi bir mil genişliğinde.

"Ağlıyor musun? Gerçekten mi? Bu gece bahşış olarak 400 dolar kaybediyorum ve sen ağlıyor musun? Ağlayan benim, Audrey. İçten içe. Bu kadar aptal olduğum için içimden ağlıyorum."

Bununla birlikte dönüp alışveriş merkezine doğru yürümeye başlıyorum. Bu arada Fredo'ya onu bulduğumu ve bizimle ön tarafta buluşması için kısa bir mesaj gönderiyorum.

"Neden geldin?"

"Çünkü ben böyle yaparım, bir şeylerin peşinden koşarım," diye bağırarak cevap verirken ironik bir şekilde uzaklaşıyorum. Audrey hemen arkamda kalarak hızımı artırıyor.

"Eşyalar mı,
insanlar mı?" "İkisi
de."

"Sevdiğin insanlar mı?"

Ayaklarım sert bir şekilde durdu ve Audrey sırtıma çarptı. "Evet."

"Bu beni sevdiğin anlamına mı geliyor?" Dönüyorum ve onu gergin bir beklentiyle bana bakarken buluyorum, gözleri hala ıslak, yanakları pembe. Neden kalbime bir kazık saplamıyor ki? Belki de burnumun dibine biraz sarımsak sallıyor.

"Evet. Ve Audrey, burada ciddi bir uyarı var. Manipülasyondan nefret ederim. Beni manipüle etmen sadece seni daha az sevmeme neden olur, o yüzden bunu bir daha yapma."

Yalan söylemek ve hile yapmak sıkıcı ve zaman alıcıdır. Yalanları takip etmek için gerekli enerjiye ya da arzuya sahip değilim. Bu yüzden ne kadar acı verici, çirkin ya da vahşi olursa olsun her zaman gerçeği söylerim.

Hiç vakit kaybetmeden sıksa kollarını belime doluyor ve bana sıkıca sarılıyor. Kollarım omzunun üzerinde geziniyor, nereye ineceğimi bilemiyorum. Onun bu açık sevgi gösterisine neden şaşırdığımı bilmiyorum. Onun yaşadayken bunu ne kadar arzuladığımı çok iyi hatırlıyorum. Kahretsin, hâlâ özlüyorum.

Onun yaşadayken biraz ilgi çekmek için her şeyi yapardım, bu da genellikle iğrenç olduğum anlamına geliyordu, bu da genellikle hiç ilgi görmediğim anlamına geliyordu. Kısır bir döngüydü. Audrey'nin içine düşmesini istemediğim bir döngü. Kollarımı ona doluyorum, o yaklaştıkça ellerim sırtında aşağı yukarı geziniyor.

"Hadi seni eve götürelim."

"Ben de seni seviyorum. Bilmiyorsan diye söylüyorum," diye ağzından geçiriyor, sesi giysilerimden etkilenmiş.

"Biliyorum."

"Annemle babama söyleyecek misin?"

Ona ş phec  bir bakış attım. "Bu sefer olmaz. Bu senin tek hapisten bedava çıkış kartın ve sen onu kullandın."

Başını salladı. Kolumu ona dolayarak otoparka doğru ilerliyoruz.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"W "Benimle spor salonuna gelmek ister misin?" Gözlerimi The Affair'in çok iyi bir bölümünden ayırıyorum ve az önce konuşan adama inanmayan bir ifadeyle bakıyorum. Eşofman altı ve kapüşonuyla yatak odamın kapısında duruyordu. Kapüşonu bile seksi göstermeyi başarıyor. Bunu kim yapar ki?

Ondan kaçıyordum. İşte, söyledim. İyileşmenin ilk adımı bir sorununuz olduğunu kabul etmektir. Tam da bu nedenle ondan kaçıyordum - en iffetsiz, en pis görüntüler aklıma gelmeden onun yanında olamıyorum. Ona yapmak istediğim şey yaklaşık 50 eyalette yasa dışı. Massachusetts ve Kuzey Dakota'dan emin değilim ve başıma bir şey gelirse birinin tarayıcı geçmişimde bulacağından korktuğum için Google'da aratamıyorum.

Köpek yavrusu şehvetinin yaratılışından bu yana en kötü köpek yavrusu şehvetine sahip olmam onun suçu değil. O akılsız bir kurban. Şimdilik sadece zihninde. Onunla takılmaya devam edersem, gerçek bir kurban olacak.

Bir saniye önce özenle ağzıma attığım patates kızartmasını yanağımın kenarına sıkıştırıyorum. "Bu senin için bir şok olabilir ama tüm bu muhteşemlik--" Söz konusu harika vücudu işaret ediyorum, "doğal. Spor yapmıyorum."

Bunu söyledikten sonra çiğnemeye devam ediyorum.

"Chelsea Piers'a kaya tırmanışı yapmaya gidiyorum. Sen de gelmelisin." Kollarını kaldırıp bir o yana bir bu yana geriniyor, bu da tişörtünün yukarı kalkmasına, gülünç karın kaslarının ve mutlu izinin ortaya çıkmasına neden oluyor. Çiğnemeyi bırakıyorum.

"Meşgulüm," diyorum, gözlerim mutluluğun o kanlı izine yapışmış. Eğer çok uygunsuz bir şey olmasaydı dilimle seve seve izini sürebilirdim.

"Meşgul görünmüyorsun."

"Şey,

ben...meşgulüm...yemek
yemekle."

"Bence sen de benimle gelmelisin."

Başımı kaldırıp bakıyorum ve yüzünde bilmiş bir gülümseme görüyorum. Neye gülümsüyor bu? Gözlerim kısılıyor. "Hayır, istediğimi sanmıyorum," diye cevap veriyorum ve iyi bir önlem için ağzıma bir patates kızartması daha atıyorum.

"Evet, öyle. Seni besleyeceğim. Sonra da seni Sarabeth'e brunch'a götürürüm."

"Cezbedici, ama--hayır."

"Çivi kırmaktan korkmuyorsanız tabii."

Tam iki dakikalık bir sessizlikten sonra sesimi buluyorum. "Az önce korktum mu dedin?"

Yirmi dakika sonra, ellerim kalçamda, kırk altı metrelik bir duvara bakıyor ve sinir bozucu ağzıma lanet okuyorum. Doksan derecelik bir ölüm açısı. Burası lanet bir mezarlık olmalı. Öyle olmalı.

"Cesetler nereye gömüldü?"

"Affedersiniz?" der Scooby Doo çetesinden Shaggy, aynı zamanda güvenlik eğitmeni olarak da bilinir. Kafası karışmış görünüyor. Ve açıkça aptal numarası yapıyor çünkü, kabul edelim, emniyet kemeri koptuğunda ve biri kırk altı fitten yere düştüğünde ne yapacak? Bu kadar yeter.

"Burada kaç kişi öldü?" Dikkatli ve yüksek sesle telaffuz ediyorum.

"Yok." Gözleri endişeyle doluyor. Fancy'ye doğru

titreşerek bir can simidi arıyorlar. Flaş haber: orada

Bir tane bile yok. Fancy, K2 tırmanışı için koşum takımını kontrol etmekle çok fazla ilgileniyor.

Ethan'a "şansımız bok gibi," diyorum. Yanıt gelmeyince ona doğru bakıyorum. Onu beni görmezden gelmekle meşgul buluyorum. "Ortalamalar Yasası'na -ve Malcom Gladwell'e- göre, yakın zamanda biri düşüp ölseydi, sorun olmazdı. Ancak Shaggy'nin söylediğı doğruysa, tırmanacak bir sonraki kişi pekâlâ ilk ölüm olabilir."

"Mükemmel bir güvenlik sicilimiz var," diye araya giren güvenlik eğitimeni biraz sinirlenmiş görünüyor.

Shaggy'yi ağır bir bakışla kıstırdıktan sonra onu kovuyorum. Hâlâ hazırlanmakta olan Fancy henüz bir kez bile hava almaya çıkmadı. "Ethan."

Başını kaldırdı. Gözlerindeki keskin bakış beni şaşırtıyor. "Adımı tekrar söyle." Sesi alçak, her zamankinden daha boğuk - ve kadınlık organlarıma garip şeyler yapıyor. Saçlarımı yakan bir kızarıklık ayaklarımdan başlayıp doğrudan kafa derime ulaşıyor. Bu yoğun inceleme beni geriyor, saklanmak istiyorum.

"Sen benim yemek biletimsin, Süslü Pantolon, hapisten çıkış kartımsın. Eğer sana bir şey olursa, Romeo ve Juliet gibi davranıp seni mezara kadar takip etmek zorunda kalacağım."

Daha bir dakika önce muhteşem gözlerindeki kıvılcım yok oluyor, bu da kendimi çöp gibi hissetmeme neden oluyor. Ben bir korkağım. Lanet olası bir korkağım ve bunu tamamen kabul ediyorum. Ama söyleyemiyorum. Çünkü o söylenmemiş tek kelimenin, onun adının ardında binlerce karşılıksız duygu yatıyor. Özlem, şehvet, dostluk, saygı. Seç birini, hepsi orada. Kariyerim rayına oturana kadar kara veba gibi uzak durmaya yemin ettiğim duygulardan oluşan bir smorgasbord bu. Ama işte buradayım, bana kesinlikle yasak olan bir insan için bunları hissediyorum. Yaralanmaya ek olarak, kendi iyiliğı için çok fazla anlayışlı. Onun hakkında ne hissettiğimi görmesine izin veremem. Bu çok utanç verici olur.

"Ben bunu yaparken tacımı tut," diyor, göz kamaştırıcı beyaz bir sırıtışla. Eşsiz yeteneklerinden biri daha. Sanki düşüncelerimi net bir şekilde görebiliyor ve ne zaman köşeye sıkıştığımı, ne zaman çok ileri gittiğimi biliyor.

"Evet, evet. Dudaklarını oynatmayı bırak ve hayatta kalmak."

"İzle ve öğren, Jones."

Hayatta her şeyi yaptığı gibi tırmanmaya başlar; dikkatli, düşünceli, metodik bir şekilde. Bir el tutamağı bulur, onu kavrar ve devam etmeden önce test eder. Sonra ayak deliğini bulur ve aynısını yapar.

Koşum takımını giymeden önce eşofmanlarını çıkarmış ve şu anda şortu ve v yaka tişörtüyle dolaşıyor. Sırtındaki terden sıırıslam olmuş tişört bandı uzun, kıvrımlı kaslarını belirginleştiriyor. Kendini yukarı çekerken omuzlarının gücü tam olarak sergileniyor. Ya o kalça? Tanrı aşkına, biraz merhamet edin. Biraz merhamet edin. Bir ısırık almak istiyorum. Dişlerimi her bir sulu, kaslı küreye batırmak istiyorum. İstiyorum...

Yanımda duran bir adam var. O da benim yaptığımın aynısını yapmakla meşgul, Ethan'ı gözleriyle taciz ediyor. Bölgeyi korumak için ani bir dürtü beni ele geçirdi. Rakibimin açık bir incelemesini yapıyorum. Uzun boylu, kel ve kaslı. Yakıcı bakışlarımdan fışkıran sıcaklığı hissetmesi umuduyla, sıkıca tıraş edilmiş kafasına bakıyorum. Çabalarım rağmen hiçbir şey elde edemedim.

"Yo." Bir dakika geçti, iki. "Hey," bu sefer sesimi biraz daha güçlü çıkarıyorum. Sonunda dikkatini bana verdi. "Yanlış ağaca havlıyorsun dostum. O hot pockets seviyor, corndog değil."

Sözde rakibim kollarını kavuşturuyor ve şahsımı dikkatle inceliyor. İki rakibin birbirini ölçüp biçmesi tam National Geographic'lik. Bu işte profesyonel sayıldığım için gözümü bile kırpmıyorum. Tam iki dakikalık bir bakışmadan sonra uzaklaşıyor. Bir şey alıyorum

Fancy'nin kapıdan her çıktığında neler yaşamak zorunda olduğu konusunda oldukça iyi bir fikrim var ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Dikkatim söz konusu adama dönüyor. Tepeden sadece bir ayak deliği daha var. Oraya ulaşır ulaşmaz omzunun üzerinden bana bakıyor ve gülümsüyor. Biri göğsüme vurmaya başladı. Sanırım kalbim durdu. Ondan sonra, kışına yapışmış gibi görünen gözbebeklerimi de yanına alarak aşağı iniyor. Sakın yargılama.

Aynı saklamadan gülümseyerek yaklaşıyor. "Ne yani? Bunun etkileyici olması mı gerekiyordu? Benim etkilenmek için mi? Bir maymun bile bunu yarı zamanda yapabilir."

Elleri kalçalarında, derin nefes alarak, "Göründüğü kadar kolay değil" diyor. Sonra tişörtünün altından tutup terli yüzünü siliyor, yüzümde kaşar peyniri parçalayabileceğim bir altılı paket var.

"Bunun için havlunuz yok mu?"

Tişörtü bıraktığında yüzünde eğlence ve şaşkınlık karışımı bir ifade belirliyor. Yaklaşıyor ve ben otomatik olarak kocaman bir adım geri atıyorum. Bir kahkaha atıyor ve ellerini havaya kaldırıyor.

"Sakin ol, ürkek. Sadece koşum takımını kontrol ediyorum." "Tamam. Yap o zaman. Çünkü ölmek istemiyorum." Tutuyorum

O kayışların sıkılığını kontrol ederken ben kollarımı açıyorum. O kadar yakın ki, ondan yayılan feromonlardan sersemleyeceğim korkusuyla nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Başı eğik ve yüz ifadesi aşırı odaklanmış bir halde kayışları çekiştirip duruyor, ellerinin tersi karnıma ve kalçalarımaya değiyor. Tanrı'ya şükürler olsun ki tayt ve uzun kollu gömlek giymiştim.

"Tamam, bu iyi. Ben hallederim," diyerek uzaklaşıyorum. Biraz tebeşir alarak ellerimi birbirine vuruyorum, büyük bir gösteri yapıyorum, dışarıya güven yayarken daha büyük bir parçam bebek bezi giymiş olmayı diliyor.

Her neyse. Sorun olmaz. Atletik ve çok çeviğimdir. Yıllarca modern dans ve biraz da jimnastik eğitimi aldım.

Çünkü sahip olduğum tüm enerjiyi yakmanın tek yolu buydu. Bu ne kadar zor olabilir ki? Tekrar yukarı bakıyorum ve midem bulanıyor.

"Emin misin? Çünkü bunu birlikte yapabiliriz. Seninle konuşabilirim."

"Şşşt, sessiz ol. Bym bozuyorsun."

Ethan'ın dudakları titrerken ben işime odaklanmış, onun geçtiği yolu hatırlamaya çalışıyorum.

Duvarın ilk yarısı kolay. Bunu oldukça çabuk ğreniyorum. Bu kaya tırmanışı işi eğlenceli. Kendimden bir an bile şüphe etmedim.

Kayaya tırmanırken Ethan'ın cesaretlendirici sözler söylediğini duyabiliyorum. Doğru, sanki amigoluk yapmasına ihtiyacım varmış gibi. Neyin ne olduğunu anlamadan tepeye ulaştım. Beklediğimden çok daha hızlı. Ve şimdi.

Ha? Şimdi ne var? Şimdi ne oldu? Şimdi... Ne? Şu anda umutsuzca Shaggy'nin ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum, o sırada ben birlikte yaşadığım adama, hiç de işim olmayan arkadaşşıma şaşı şaşı bakmakla meşguldüm.

Aklımdan bir anda milyonlarca senaryo geçiyor. Bu arada biraz terlemeye başlıyorum, kalbim biraz daha hızlı atıyor. Sonra yere bakıyorum. Bunu yapmamalıydım. Bunu kesinlikle yapmamalıydım.

Kan başımdan akıp doğruca ayaklarıma gidiyor. Ağzım o kadar kuru ki dudaklarımı bile yalayamıyorum. Ellerim titriyor. Titreme yayılıyor ve vücudumun diğer kısımlarına da bulaşıyor.

"İyi misin?" Ethan bağırır.

Hayır, iyi değilim. İyi olmaktan o kadar uzağım ki, ufukta iyi olmayı bile göremiyorum. Kafamın içinde cırtlak bir feryat yankılanıyor. Animal Planet'teki uluyan maymunlardan birinin sesine benziyor. O benim. ığlık atan benim. Ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Dilimi bile hissedemiyorum.

"Bekle. Seni almaya geliyorum," diye bağırıyor derin bir ses.

Felç oldum, sadece korkuyla duvara yapıştım çünkü uzuvlarım jöle gibi oldu.

"Amber. Dayan." Sesi yaklaşıyor. "Bir dakika içinde oradayım... neredeyse oradayım."

Bana ulaşır ulaşmaz onu yakalamaya gittim.

"Sakin ol," diyor alçak ve yatıştırıcı bir sesle, ikimizi de neredeyse duvardan ayıracakken.

"Ethan." Benim ses o kamış İnce.
Deniyorum. değil Yumuşak, kahverengi
gözlere odaklanıyorum.

"Ethan."

"Ben buradayım."

"Ethan."

"Seninle konuşacağım ve birlikte aşağı ineceğiz."

"Ethan."

Dudakları seğiriyor. "Tanıştığımızdan beri adımı dördüncü kez kullanıyorsun. Bir süre daha kalmamız gerekebilir, böylece tekrar söylediğini duyabilirim."

Eğer bayılmak üzere olmasaydım, onu yere sererdim.

"İndirin beni." "Bacaklarıma bak," diye emretti. "Nasıl yayıldıklarını gör
ve duvara karşı sert mi?" Kuvvetle başımı salladım. "Yap o zaman." Gecikmeden, bana söyleneni yapıyorum. "Birlikte aşağı inerken duvardan hafifçe sekeceğiz. Yavaşça. Halatı sıkıca tutun ama çok sıkı değil." Bununla birlikte, inişe başlıyoruz.

Ayaklarım yere bastığı anda adrenalın benden boşalıyor ve yerini anında iki şey alıyor: Kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk ve düpedüz öfke. Düşünmüyorum. Sadece tepki veriyorum. Yumruğumu geri çekip karnına bir yumruk indiriyorum... ve bu sırada elimi incitiyorum çünkü bir tuğla duvara da çarpabilirdim.

"Ouuuuuch. Seni pislik!" Çığlık atıyorum. Elimi salladım ve kucakladım. "Tek yapmak istediğim The Affair'i izlemek ve patates kızartması yemekti!"

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan beni ayı gibi kucakladı, yüzüm parmaklarının arasında boğulurken

Kolları beni sıkıca tutuyor. İçimde hiç mücadele kalmadı, uzuvlarımla tüm gücü tükendi. Onun yerine daha da yaklaşıp beni tutmasına izin veriyorum. Ve sonra ondan kocaman bir koku alıyorum.

Bu adamın nesi var böyle? Kedi nanesi ya da kokain gibi - tamamen sarhoş edici, tamamen karşı konulmaz ve en önemlisi, çok kötü bir alışkanlık. Adam sadece erkeklik kokmakla kalmıyor, aynı zamanda kokusunda çok rahatlatıcı bir şey var. Tehlikeli olan da bu. Erkeklik, hiç işime yaramaz. Aslına bakarsanız, bu pisliği benden mümkün olduğunca uzak tutması gerekiyor.

"Athhhat," diye yarı bağıriyorum, sesim arasına sıkıştığım kas tepeleri tarafından bastırılıyor. Zapt etmeye çalıştığı kahkahadan göğsü kabarıyor.

Omuzlarımdan tutarak beni uzaklaştırıyor ve yüzümü inceliyor. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," diye çıkışıyorum, öfkeyle.

"Tam şurası," diyor, omzumdaki bir noktayı işaret ederek, lazer odaklı bakışlarını oraya dikeyiyor.

"Ne?" Ekşi bir şekilde homurdanıyorum.

"Gururunda bir çentik--"

Cümlesini bitirmeye ancak vakti oluyor çünkü yumruğumu tekrar ona doğru fırlatıyorum. Ama bu sefer o daha hızlıydı. Eliyle yakalıyor ve dudaklarına götürüp parmak eklemlerime hızlı bir öpücük konduruyor.

Gülümsememeliyim. Gerçekten gülümsememeliyim. Ama gülümsüyorum.

Bir daha asla ama asla Chelsea Piers'da yüzümü gösteremem. Dışarı çıkıyoruz. Hudson Nehri boyunca uzanan nehir yürüyüşü, bebek arabası iten kadınlar, bisikletliler, bizden zar zor kaçan koşucularla tıklım tıklım dolu.

"Ethan?"

Kadınları sesin sahibini bulmak için gözlerim kaldırımdan kalkıyor. Egzersiz kıyafetleri giymiş, uzun boylu ve

Süper fit, 'kendimden çok eminim ve nasıl göründüğümü umursamayacak kadar doğal güzelim' tarzında güzel.

Ondan nefret ediyorum.

Platin sarısı başını eğiyor, uzun atkuyruğu iğrenç derecede sevimli bir şekilde sallanırken, meraklı bir ifadeyle beni inceliyor. O zaman Ethan'ın henüz tek kelime etmediğini fark ediyorum. Hızlı bir bakış, onun bir ceset gibi kaskatı ve bir o kadar da solgun olduğunu ortaya koyuyor. Çenesi kilitlenmiş ve her zamanki çarpık sırtışı yok.

"Burada ne yapıyorsun?"

Vay canına. Fancy Pants kaba mı? Bunu asla hayal edemezdin. Bir saniye sonra Ethan'ın neredeyse karbon kopyası bir adam sarışına doğru yürür ve bileğini omzuna asar. Bu adamın yüz hatları o kadar da zarif değil. Kenarları biraz daha sert ve gözlerinden yayılan çizgilere bakılırsa daha yaşlı. Yine de kendi tarzında, aynı derecede yakışıklı. CSI becerilerim, bir şekilde akraba olmaları gerektiği sonucuna varmamı sağlıyor.

Dört çift göz etrafta zıplıyor. Hepimiz orada çok uzun süre sessizce duruyoruz, gerçekte çok garip olduğu halde garip değilmiş gibi davranıyoruz. Hiç şaşırmadım, sabrını ilk kaybeden ben oldum ve işimi halletmeye karar verdim.

Yakışıklı yabancıya elimi uzatarak, "Amber Jones, tanıştığımıza memnun oldum," diyorum.

Gülümsemesi içten, gözlerine ulaşıyor - biraz ılımlı olmasa da. "Jake Vaughn, tanıştığımıza memnun oldum Amber. Bu da eşim Hope."

Tüm annelerin kutsal annesi. Kardeşi ve kötü şöhretli eski sevgilisi. Ethan'ın tehlikeli davranışları şimdi mantıklı geliyor. Eski sevgilisi elini uzattı ve tokalaştık.

Jake, "Bir fotoğraf çekimi için şehirdeyiz, bu yüzden Norma'nın doğum günü partisi için kalabileceğimizi düşündük," diyor.

"Bana geleceğini söylemedi." Ethan'ın sesi neredeyse tanınmaz halde, alçak ve öfkeli.

Gözlerinin kenarları kırışan Jake, rahatsız olduğu her halinden belli olan bir ifadeyle uzaklara bakar. "Bu hiç şaşırtıcı değil.

Ben."

Sessizlik içinde sonsuz bir üç dakika daha geçiyor. Artık dayanamıyorum.

"Her neyse, her ne kadar bu sürükleyici sohbeta devam etmek istesem de, birisi--" Başparmağımla yanımda duran sert adama işaret ediyorum, "--beni besleyeceğine söz verdi." Ethan'ın bana rahatlamış bir şekilde baktığını görmek için dönüyorum. Rahatlamıştı, çarpık sırtışı o güzel yüzüne geri dönmüştü. Kalbimin göğsümün içinde atmasına neden olan aynı gülümseme... kahretsin.

Bu kendine zarar veren düşünce zincirini yeniden yönlendirmenin zamanı geldi. "Sugarpuss, aç olduğumda ne kadar dayanılmaz olduğumu biliyorsun."

Ethan'ın dudakları, onları sıkı bir çizgi halinde bastırmayı başarmadan önce seğiriyor. Yine de gülümsemesini gözlerinden uzak tutamıyor. "Elbette bebeğim."

Bebeğim mi? Bunu sevdiğim kadar sevmemem lazım.

Gözlerindeki bir şey beni içine çekiyor ve esir alıyor. Anlık bir şaşkınlık yaşıyorum, dünyam sadece o olana kadar daralıyor. Sadece biz. Bu adam ne tür bir vudu büyüsü yapıyor bilmiyorum ama buna bir son vermeli.

Biri boğazını temizliyor. Ethan ve ben birbirimize bakmaya devam ederken Jake, "Sanırım Norma'da görüşürüz," diyor.

"Sanırım öyle," diye cevaplıyor Ethan dalgınca. Sonra parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve beni sportif Ken ve Barbie'den uzaklaştırıyor. Nehir kenarına doğru ilerlerken, birleşmiş ellerimizi havaya kaldırıp uzun uzun bakıyor.

İfadesine bakılırsa o da benim kadar şaşkın. Şu anda ne düşündüğünü bilmek için bir böbreğimi verirdim. Yine de fazla beklememe gerek yok çünkü elini sallayarak çözüyor ve kolunu boynuma dolayarak beni yanına yatırıyor.

Nefes nefese. Bu harika bir his. O kadar harika ki daha da yaklaşıyorum ve kokusunu bir kez daha içime çekiyorum, gözlerim neredeyse başımın arkasına kayıyor. Ve bunu yaparken Ken ve Barbie'yi görüyorum.

Hâlâ orada durmuş bizi izliyorlar. Elim Ethan'ın belinden mükemmel kalçasına doğru kayıyor ve orada güzelce avuçlayıp sıkmayı başarıyorum. İnsan oynadığımdan boğuk bir öksürük geliyor.

"Her nereden geldiyseniz oraya iyi yolculuklar," diye bağıyorum omzumun üzerinden. Hope kaşlarını çatarken Jake gülümsüyor.

Bir an sonra Ethan bana baktı. "Sugarpuss?" "Fancy McButterPants'ten daha mı iyi?"

Çok iyi tanıdığım yüzündeki eğlence hâlâ orada. "Çok uzak bir ihtimal değil."

Bırakacağından neredeyse eminim ama bırakmıyor. Onun yerine daha sıkı sarılıyor. Bir on dakika daha rahat bir sessizlik içinde yürüyoruz, etrafta milyonlarca insan var ve ben farkına bile varmıyorum çünkü tüm kirli hayallerimin nesnesi bana dokunuyor. Yapmak zorunda olduğu için değil, istediği için.

Dünya eriyip gitmeye başladı. Etrafımızda insanlar koşarak yanımızdan geçiyor, bisiklete biniyor, köpeklerini gezdiriyor. Yine de sanki gezegendeki son iki kişiymişiz, tembel bir Pazar öğleden sonrasında birbirimizin sessiz arkadaşlığının tadını çıkarıyormuşuz gibi geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun istikrarlı varlığının rehberim olmasına izin vererek tüm hisleri içime çekiyorum.

"Teşekkürler," diyor, sesinde belirgin bir törpü var. Bir şey hemen dikkatimi çekiyor. Gözlerim yavaşça kırpışarak açılıyor, içeri dolan güneş ışığıyla daralıyor.

"Ne için?" Yana doğru bakıyorum ve onu hiç görmediğim kadar ciddi bir şekilde karşıya bakarken buluyorum.

"Harika olduğun için."

Midem bulanıyor. Kalbim durur. Bum. Ben öldüm. Ya da onun gibi bir şey.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Bu hafta ikinci kez New Jersey'e doğru yola çıktım. Son zamanlarda, I bulmak kendim istemek için bkz. Büyükanmemle her fırsatta, ödünç alınmış bir zamanımız varmış gibi, ki büyük olasılıkla hastalığı yüzünden öyleyiz.

Belki de değildir. Belki de zaman çoktan tükenmiştir. "Margaret?"

Büyükanmem dönüp beni içeri alıyor. Beni tanıdığına dair bir işaret arıyorum -bir kıvılcım, bir kaş çatma, bir umut ışığı- ama hiçbir şey yok, beni hayatında ilk kez görmüş de olabilir. Ben onun için bir yabancıyım.

"Beni hatırlıyor musun?"

Yüz ifadesi düz, olsa olsa biraz meraklı. Bana o kibar gülümsemelerinden birini veriyor, cenaze evinde onunla birlikte çalıştığım zamanlardan iyi bildiğim bir gülümseme. Yas tutan aile üyelerine bir cenazenin ne kadara mal olacağını anlatırken de aynı gülümsemeyi takınırdı. Ölmenin ne kadar pahalı olduğunu öğrendiğinizde şaşıracaksınız.

"Nasılsın?"

Tekrar gülümsüyor, bakışları sanki kim olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi yüzümde geziniyor. Beni hatırlamanın eşiğine geldiği için bir an heyecanlandım.

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Güzel...güzel." Kafasını karıştırmayacak ya da onu sinirlendirmeyecek bir şey bulmakta zorlanıyorum. "Ben Amber," diyorum temkinli bir şekilde devam ederek.

"Doğru, Amber. Tanıdık geldiğini düşünmüştüm." Sandalyenin kollarını kavrayıp bırakıyor, bu hareketin biraz gergin olduğunu gösterdiğini biliyorum. "Bana kızımı hatırlatıyorsun."

Kalbim yerinden fırladı. Bu son birkaç haftada söylediklerinden daha fazlası.

"Gerçekten mi? Kızın nasıl biri?" Sandalyemin kenarındayım, çok heyecanlıyım.

"Oh, o harika. Harika bir kız. Her zaman beni ziyarete gelir. Bana hediyeler getirir."

Uhhhh, hayır. Hayır, gelmiyor. Her zaman gelen benim. Hediye getiren benim. Annem yılda belki üç kez onu ziyarete gelir. O da Short Hills Alışveriş Merkezi'ne alışverişe gittiği için.

"Kızınızın adı ne?" Soru sormak benim için tehlikeli. Bunu biliyorum. Ama yine de kendime engel olamıyorum.

Zamanla kenarları harap olmuş kâğıt inceliğindeki dudakları derin bir düşünceyle birbirine bastırıyor.

Gözlerinde bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Eileen," dedi. Hatırladığına çok sevinerek bana gülümsüyor. Aylardır yüzünde gördüğüm tek gülümseme.

Gülmek, bağırmak ve ona sarılmak istesem de aynı anda hüznlendim. Çünkü hiçbir zaman yakın olmadığı, ona yardım etmek için serçe parmağını bile kıpırdatmayan kızı Eileen'i hatırlamasına sevinmeme rağmen, ben bir yabancıyım. Ben, ona bakmak için her şeyden vazgeçen kişi. Her zaman onun yanında olan kişi. Ben yabancıyım.

"Eileen'i hatırlıyor musun?"

"Elbette canım. Neden yapmayayım ki?"

Bu tabii ki beni devam etmeye zorluyor - daha iyi kararına rağmen. "Onun hakkında ne hatırlıyorsun?"

"O gerçek bir güzellik. Onunla çok gurur duyuyorum. Miss New Jersey'i kazandı." Hayır, kazanmadı. Çok eğlendi ve

Yarışmanın ikinci gününden bir gece önce otel odasının kapısının önünde bayıldı ve hemen yarışmadan çıkarıldı. Bu benim en sevdiğim Eileen hikayelerinden biridir. "Ve o iyi bir kız." Büyükanmem ciddileşiyor, bir saniye önce takındığı yumuşak gülümsemenin yerini yavaş yavaş gelişen bir kaş çatma alıyor. "Torunumun aksine."

Sözleri, solar pleksusa vurulan fiziksel bir darbe kadar güçlü bir şekilde çarptı ve içimdeki rüzgarı dışarı attı.

"Ne demek istiyorsun?"

Mırıldanıyorum. "O bir fahişe."

Nefes almakta zorlandığım kadar duygularımı saklamakta da zorlanıyorum. "Bunu kastetmiyorsun."

"Bunu söylemenin başka yolu yok, canım. Bu kız çok kolay. Ona gülümseyen her ezik için bacaklarını açar. O her zaman bir belaydı. En başından beri." İşaret parmağını sallıyor. "Geç saatlere kadar dışarıda kalmak... kısa etekler." Daha da yaklaşarak fısıldıyor: "Çoğu zaman iç çamaşırı giydiğini bile sanmıyorum." Ardından dudaklarını onaylamayan bir bakışla büzüyor.

Sersemledim. Sersemledim ve titriyorum. Zihnimde çılglık atıyorum, kızını kastediyorsun! Eileen'i kastediyorsun! Ama bunu kendime sakladım. Onunla tartışamam.

"Torununuzun adı ne?" Sorma cüretini gösteriyorum, sesim acıdan titriyor ve çiğ çıkıyor.

Kaşlarını çatıyor, ince, gri kaşları derin düşüncelerle birbirine yaklaşıyor. İşaret parmağı dudaklarında, cevap aramak için pencereden dışarı bakıyor. "Ben...hmm...ben...onun adı...onun adı..."

Keskin bir nefes alıyor. Sinirleniyor, kendini bir krize dönüşebilecek bir şeye hazırlıyor. Bu düşünceyle, dikkatini dağıtmak için acele ediyorum.

"Her şey yolunda. Sorun yok, Margaret. Kızın kulağa harika geliyor. Ona sahip olduğun için çok şanslısın."

Soluk mavi gözleri karmaşadan arınıyor ve benimkilerle buluşuyor. "Neden ağlıyorsun canım?" Alnı buruştu - endişeyle

Bu sefer. Elini kalbinin üzerine bastırıyor. "Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

"Hayır," diyorum ona, başım titreyerek. Avuçlarımla yanaklarımı siliyorum ve hissetmediğim bir gülümseme yaratıyorum. "Sadece büyükannemi ne kadar özlediğimi düşünüyorum."

"Gitti mi canım?" diye soruyor sempatik bir gülümsemeyle. Başımı sallayarak cevap veriyorum:

"Evet, gitti ve onu gerçekten özlüyorum."

"JONES?"

Cevap vermiyorum, gitmesini umuyor ve dua ediyorum. Şu anda onunla yüzleşemem. İçimde hiçbir şey kalmadı. Şaka yok. Kolay sözler yok. Onu uzak tutacak enerjim yok. Ve yorgunum. O kadar yorgunum ki bin yıl uyuyabilirim. Hiçbir yanımda yumuşak değil. Kabul ediyorum. Keskin açılarım ve daha keskin sözlerim var, ama sevmesi o kadar zor muyum gerçekten?

"Amber? İyi misin?"

O inatçı yapısının çekip gitmesine izin vermeyeceğini bilmeliydim. "Ben iyiyim." Ahşap kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. "İyiyim dedim ya."

"Karanlıkta oturmuş Alanis Morissette dinliyorsun. İyi değilsin."

That I Would Be Good arka planda çalıyor. Hâlâ çaldığını fark etmemiştim. Müziğin izini kaybetmiştim, zamanın izini kaybetmiştim, savaşıma isteğimin izini kaybetmiştim.

Yatağın benim tarafıma doğru ilerliyor. "Sen de yerde oturuyorsun."

"Konuşacak havada değilim." Sesim çatlıyor, ancak bu kadarını çıkarabiliyorum. Kendim için üzölmeye nadiren müsamaha gösteririm. Gözyaşı nöbetlerine eğilimli değilim. Ancak herkesin bir sınırı vardır ve ben bugün benimkine ulaştım.

Benden birkaç adım ötede, solda duran Ethan'ın ceketini ve kravatını çıkarıp yatağın üzerine atarkenki silüetini seçebiliyorum.

Gecenin karanlığına hiç bu kadar ükretmemiştim, yüz ifadesini göremediğim için minnettarım çünkü yüzde doksan dokuz eminim ki yüzünde acıma görürsem gözyaşı seline kapılacağım.

"I..." İç çekiyorum, sesim yenilgiyle dolup taşıyor. "Gerçekten Ethan, arkadaşlık edecek havada değilim."

"Konuşmak zorunda değiliz. Ben de uzun bir gün geçirdim. Tek yapmak istediğim karanlıkta oturup Alanis'i dinlemek. Ve sen de buradasın, aynı şeyi yapıyorsun." Yanımda yere çöktü, sırtını yatağa dayadı, uzun bacaklarını yukarı kaldırdı ve zarif bileklerini dizlerine dayadı. Vücut ısısı beni rahatlatıyor. Dokunduğumuz kolunun üst kısmından yayılan ısı, bana bulaşan hüzne karşı bir panzehir gibi yayılıyor.

O çok iyi. Bu adam olabildiğince iyi. Hiçbir ortak noktanızın olmadığını düşündüğünüz birinin sizi içtenlikle anlayan birine dönüşmesi ne garip. Milyon yıl geçse de, onun her şeyi söyleyebileceğim ve kabul gördüğünü hissedebileceğim biri olacağından şüphelenmemiştim. Ama işte gözlerimin önünde.

"Rahatlamama yardımcı olacak kızgın bir hatun müziği gibisi yok," diye mırıldanıyor.

Gülümsemem kıkırdamaya, o da gözyaşlarına dönüşüyor. Saniyeler içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, cenin pozisyonunda kıvrılıyorum ve hiç durmayacakmış gibi hıçkırıyorum. Ethan ağır bir kolla etrafımı sarıp beni kucağına çekiyor; gücü, hayatım boyunca başa ıkamayacağım garip titremeleri ve sarsıntıları emiyor. Ne dediğini anlayamadığım yumuşak mırıltısının titreşimi tenimi karıncalandırıyor. Saçlarımın arasına soktuğu, geriye doğru taradığı ve kafa derime masaj yaptığı parmakları beni ürpertiyor.

Aramızdaki bu şeyle savaşmaktan, her gün onu kendimden uzak tutmaya çalışmaktan ve başaramamaktan çok yoruludum. Bana isteyerek verdiği sadece fiziksel rahatlık değil, anlayış, yargılamadan yoksunluk. Beni olduğum gibi kabul ediyor, keskin açıları ve her şeyle.

Uzun süre öyle oturduk. Galonlarca gözyaşımı gömleğine akıttıktan ve burnumu omzuna sildikten çok sonra. Hıçkırık durduktan çok sonra.

"Kıçım beni öldürüyor," diye sessizce itiraf ediyor. İkimiz de homurdanıyor ve kıkırdıyoruz.

Tam kucağından inmek üzereydim ki beni daha sıkı kavradı. Beni sıkıca göğsüne bastırıp hiç çaba sarf etmeden ayağa kalkıyor. Beni yatağa yatırdığında, boynunu bırakmaktan başka çarem kalmıyor ve anında onu kaybettiğimi hissediyorum.

Camilla'dan başka kimsenin beni bu kadar savunmasız bir halde yakalamasına izin verdiğimi hatırlamıyorum. Yüzüm harap ve ham, ruhum çıplak, duygularım hassas ve egom hırpalanmış. Yine de kendimi korumaya, cesur bir yüz takınmaya yönelik doğal içgüdüm sessiz kalıyor. Ejderha huzur içinde uyuyor.

Bir an için kıpırdamıyor, sadece açık perdelerden içeri sızan ay ışığı yüz hatlarını maviye boyarken ve ifadesi ciddileşirken orada durup beni izliyor. Bunun ne anlama geldiğini ya da gözyaşlarıyla ıslanmış gömleğini çıkarıp yanımdaki yatağa girdiğinde ne yaptığını çözmeye çalışamayacak kadar yorgunum. Beni yanına çekip tekrar kollarıyla sardığında gıkımı bile çıkarmıyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır... Bu utanç verici."

"Yılbaşı gecesi yollarda ölmüş gibi görünmekten daha mı utanç verici?"

Homurdanıyorum ve belinde var olmayan yağları çimdikliyorum. "Ouch."

"Bunu hak ettin. Ve evet, bundan daha utanç verici."

"Bence bu konuda konuşursan kendini daha iyi hissedeceksin. Biz arkadaşız. Arkadaşlar birbirleri için bunu yapmaz mı?"

Arkadaşlar. Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşta dönüştü. Sadece bu bile tekrar histerik olmamı sağlıyor.

Sessizlikte onun nefes alışını dinliyor, avucumun altında cömert kalbinin sabit atışını hissediyorum.

"Bugün büyükannemi görmeye gittim." Devam etmediğimde beni daha da sıkıyor ve bekliyor. Basmakalıp sözler yok, kolay güvenceler yok, saçmalıklar yok - sadece sabır ve nazik ısrar. Sonunda beni ona her şeyi anlatmaya ikna eden de bu oldu.

"Benim büyükannesinin ve bir kim yükseltilmiş Ben. Büyükbabam ben taşındıktan kısa bir süre sonra öldü, bu yüzden onu tanıma fırsatım olmadı. Büyükannem eski kafalıydı." Hatamı anladım. Eski... eski.

Artık öyle mi? "Yani o eski kafalıydı. Bilirsin, çocuklar görülmeli, duyulmamalı falan. Ben l i s e d e y k e n , bana kot pantolon alması için onu taciz etmek zorunda kalmıştım. Ona kalsa okula etek ve elbise giyerek giderdim.

Biriyle çıkmama izin verilmiyordu, bu yüzden tabii ki her zaman gizlice kaçıyordum ve ceza alıyordum. Benim sokağa çıkma yasağı oldu alwaymuch daha önce herkesinkinden daha fazla. Ama yıllar geçtikçe iyi geçinmeyi öğrendik. "Yale'deki ikinci yılımda polisten bir telefon aldım.

Bakkaldan eve nasıl döneceğini unutmuştu. Alzheimer olduğunu bu şekilde öğrendim. Bir süredir bunu bir sır olarak saklıyordu. Her neyse, okulu bıraktım ve eve geri taşındım."

"Hmm."

"Bana güvenebileceğini biliyordu. Annemi vekil tayin etmekte ısrar etmesinin tek nedeni okulu bitirmemi ve kariyerime devam etmemi istemesiydi. Hastalığının beni engellemesini istemiyordu."

"Seni seviyor."

Anılar davetsizce içeri dalıyor, beni çocukluğuma geri sürüklüyor. "Eskiden benden nefret ettiğini düşünürdüm. Beni hep düzeltir, eleştirirdi. Beni değiştirmenin hayatımı kolaylaştıracağını düşünürdü."

"Bugün ne oldu?"

Ona daha da yaklaşıyorum ama yine de yeterince yakın değilim. Derisinin altında o kadar kaybolmak istiyorum ki

Beni bulmak için arama ekibi.

"Durumu kötüye gidiyor. Beni hatırlamıyor." Sesim sanki bana ait değilmiş gibi uzaklardan geliyor. "Korkunç şeyler söyledi."

"O hasta. Öyle demek istemedi."

Göğsümdeki ağırlık çok fazla. Ciğerlerimdeki havayı eziyor.

"Biliyorum. Ama bu çok zor... Ailemde benim yanımda olan tek kişi o, şimdiye kadar..." Sesim yok oluyor. Bunu yüksek sesle söyleyemem. Söyleyemem. Bu çok aşağılayıcı.

"Seni hep sevdim."

Tek yapabildiğim başımı sallamak, parmakları saçlarımda gezinip onları geriye doğru tararken yüzüm onun atletine değiyor.

"O seni seven ilk kişi olabilir ama son kişi olmayacak."

Madness başlıyor. 'Kasıtsız kahraman, kılık değiştirmiş bir melek' sözleri diğerlerinin üzerinde yükseliyor. Alanis'e katılmıyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

To lanet doğum günü partisinin zamanı geldi.

Ben: Gidemem. Giyecek bir şeyim yok.

Tüm ailesiyle tanışmakla kalmayıp, daha da kötüsü, küçük yaşlı bir kadını aslında eşcinsel olmadığına ikna edemediği için onunla çıkıyormuş gibi davranmak zorunda kalma fikrinden kesinlikle rahatsız olduğumu söylememe gerek yok. Hiç kimsenin heteroseksüel olduğunu açıkladığına şahit olmadım. Böyle bir şey olduğundan bile emin değilim.

Süslü: Bergdorf'taki kişisel alışverişçime seçmeniz için bir şeyler gönderteceğim. Sorun çözüldü.

Ben: Bergdorf'a param yetmez!

Süslü: Yapabilirim.

Ben: Boş ver. İkinci el dükkanlarında bir şeyler bulurum.

Süslü: İkinci el dükkanı yok. Bununla savaşmayı bırak. Senin için yaptığım onca şeyden sonra nankör görünmek istemezsin, değil mi?

Dehşetle nefesimi içime çektim. Adamım, bununla doğrudan hassas parçalara gitti.

Ben: Sen kirli dövüşüyorsun.

Süslü: Her zaman. Bunu asla unutma.

O kendi odasından çıkarken ben de kendi odamdan çıkıyorum. Eşzamanlı olarak birbirimize açık bir teftiş yapıyoruz. Üzerimde kişisel alışveriş uzmanının gönderdiği J Mendel mini elbise ve bir çift siyah yüksek topuklu Manolo Blahnik ayakkabı var. Elbise sade, şık ve her türden harika. Audrey onaylardı; mor. Tanrı bilir bu şey kaç mal oldu. Hiç bu kadar güzel ve pahalı bir şey giymemiştim.

Fancy, siyah kravatlı yalın mavi takım elbisesi içinde her zamanki iğrenç muhteşem süper model haline benziyor.

"Güzel temizliyorsun, Vaughn."

"Sen de hiç fena değilsin Jones. Gece çantanı hazırladın mı?" Arkamı gösteriyorum ve o da çantayı almak için yanımdan geçiyor.

Randevu gibi hissettiriyor. Öyle. İşte, söyledim. Bütün bu lanet şey garip. Ben garip davranıyorum. O da garip davranıyor. Birlikte garip davranıyoruz. Ve yine de, ne kadar tuhaf olsa da, on yıldır geçirdiğim en iyi zaman ve evden dışarı adım bile atmadık.

Vaughn ailesinin buluşmasına gitmiyor olsaydık heyecandan başım dönüyor olurdu. Gece gökyüzü sonsuz sayıda yıldızla aydınlık. Güzel bir adam tüm kapılarımı açıyor. Bir kız daha ne isteyebilir ki?

Audi'sinin yolcu koltuğuna kayıyorum, o ise şaşkın bir ifadeyle beni izliyor, eli kapıyı kapatmaya hazırlanıyor.

"Tanrım, Jones, sen bir aktrissin. Benimle ilgileniyormuş gibi davranmak ne kadar zor olabilir ki?"

Ne? Bekle, ne? İletmeye çalıştığı her neyse bilgisayar değil. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yüzündeki o ifade."

"Yüzümdeki ne bakışı?"

Kapımı kapattı ve direksiyona geçti. "Bunu yapmak istemediğini söyleyen. Şöyle bak, eğer seksen beş yaşındaki büyükannemi benden hoşlandığına ikna edemiyorsan, oyunculukta kariyer yapmak için ne umudun var?" Arabayı çalıştırır ve Madison Bulvarı'na çıkar.

"Dikkatli olsan iyi olur McButterpants, yoksa tam olarak istediğin şeyi alırsın," diye uyarıyorum dar gözlerle. "Ve bunu yapmak istemiyormuşum gibi bakmıyordum. Sadece bu gece tüm ailenle tanışmak zorunda olmasaydım, şimdiden harika vakit geçiriyor olurdu diye düşünüyordum... ve bu elbise beni geriyor. Çok pahalı."

İşte yine o bebek v'si, alnının tam ortasında duruyor. "Öyle miydin?" Sesi şüpheli geliyor.

"Evet, öyleydim." Tamam, belki bu biraz küstahça oldu. Solumdan gelen kulakları sağır eden sessizlik üzerine, başımı çevirmek zorunda kaldım ve onu külotlarından birini giyerken buldum.

patlayan çarpık sırtışılar. Bu da tabii ki benim ona isteksizce gülümsememe neden oluyor.

"Elbise sana çok yakışmış."

Boynumu kavuran kızarıklığı gizlemek için bakışlarım yolcu camından dışarı kayıyor. "Senden yine sapık bir hava alıyorum."

Yarım saat sonra Audi, özenle yapılmış ferforje bir kapının önüne yanaşır. Güvenlik kutusuna bir kod giriyor ve kapı rahatça açılarak dürüst bir araziyi ortaya çıkartıyor.

Ağzımın kenarlarının aşağı doğru döndüğünü hissedebiliyorum. "Hadi ama. Ciddi misin?"

"Bu sadece bir akşam yemeği partisi, onun için sade," diye açıklıyor sırtarak.

Para gerçekten umurumda değil. İhtiyaç duymanız halinde harika bir yasal temsil satın alma amacı dışında. Parası olan insanlar da umurumda değil. Parker'ın ailesinin parası var ve bu benim için hiç önemli olmadı. Ancak, bu... bu korkutucu.

Uşak bizi kapıda karşıladı. Gözbebeklerim ciddi bir egzersiz yapacak.

"Merhaba James. Herkes geldi mi?"

"Sizi gördüğüme sevindim Bay Vaughn. Henüz değil." James paltolarımızı alıyor ve oturma odasına giden mermer merdivenleri tırmanıyoruz. Ethan'ın eli arabadan indiğimizden beri sırtımın küçük bir bölümünde, gergin olmaya zamanım olmayacak kadar dikkatimi tüketiyor.

"Bu tür toplantılarda genellikle ne konuşulur? Kimin büyük büyükbabası Mayflower'la gelmiş?" Kaşı seğiriyor ama hepsi bu kadar. Ondan alabildiğim tek şey bu. "Bir başparmak gibi göze batacağım. Büyük büyük babamın nereden geldiğini bilmiyorum. Kolonilere nakledilmiş hüküm giymiş bir suçlu olduğunu öğrenirsem şaşırmam."

Her zamanki gibi, Bay Mükemmel benim atıp tutmalarımdan etkilenmedi. "Sadece kendin ol ve iyi olacaksın," diyor kayıtsızca.

Odaya gir.

Kendin olmak mı? Kendin olmak mı? Hayatım boyunca insanlar bana kendim olmamamı söylediler ve bu adam kendim olmamı mı istiyor?

Ben bu destansı olayı hak ettiği şekilde düşünemedim, o beni büyük oturma odasına itiyor. Otuz kadar insan konuşuyor ve kokteyllerini yudumluyor. Her biri bize bakmak için dönüyor.

"Hadi, seni babamla tanıştırmak istiyorum."

"Hayır, hayır. Fancy, bekle," diye fısıldıyorum.

Çok az işe yaradı. Sırtımdaki elini çekip parmaklarını benimkilere geçiriyor ve beni bir köşedeki bir grup adama doğru sürüklüyor. Kusursuz Turnbull and Asser takım elbisesi olmasaydı, içlerinden biri Paul Bunyan'la karıştırılabilirdi.

"Baba."

Paul Bunyan'ın gülümsemesi geniş ve parlak. "Ethan, en sevdiğim oğlum."

Ethan sırtır ve babasına sarılır. Bay Vaughn'un yanında duran orta yaşlı görünümlü iki adam, içkilerini doldurma bahanesiyle uzaklaşmadan önce Ethan'ı selamlar.

"Seni biriyle tanıştırmak istiyorum." Ethan beni görmek için kenara çekiliyor ve elimi uzatarak bir adım öne çıkıyorum. Bay Vaughn'un eli benimkini yuttu.

"Amber Jones, tanıştığımıza memnun oldum, efendim, yani, Sayın Yargıç."

Sıcak kahverengi gözleri hilale dönüşüyor, oğluyla tek ortak özellikleri bu gibi görünüyor.

"Tanıştığımıza sevindim Amber, ama lütfen bana Harry de." Bunun olma ihtimali yok.

"Yemek ne zaman başlıyor?" Ethan babasına sorar.

"Norma hâlâ hazırlanıyor." Baba ve oğul bir süre bilmiş bir bakış. İkisi sessizce sohbet ederken, ben unutulduğum için mutluyum ve yerli türleri inceleme fırsatını değerlendiriyorum. İzledikten sonra en sevdiğim zaman

filmler insanları izlemektir ve bu sahne eğlenceyle doludur.

"Calvin sayesinde tanıştık--"

Bu Garners benim hemen Dikkat. I bulmak Ethan gözlerinde eğlenen bir pırıltıyla bana bakıyor. Şimdi hiç bırakmadığını fark ettiğim elimi sıkıyor. "Onu kardeşinle tanıştırmam gerekecek," dedi Mr. Vaughn gözlerinde aynı derecede yaramaz bir pırıltıyla söylüyor.

"Jake ve Hope onunla çoktan tanıştı."

Sesinde gurur mu seziyorum? Muhtemelen hayal görüyorum.

Muhtemelen.

"Gerçekten mi?" Bay Vaughn viskisinden bir yudum alır.

"Evet, geçen hafta sonu Chelsea Piers'da karşılaştık.

Bana geleceklerini söylememiştin."

"Söylemedim mi?"

"Hayır, baba, yapmadın." "Benim hatam."

Benim hatam mı? Saygıdeğer Harrison Vaughn "benim hatam" mı diyor?

Bu tür çok ilginç.

"Merhaba dostlarım ve ailem," diyor viskinin sertleştirdiği bir ses. Bir kadın sesi. Herkes dönüyor. Ve işte orada, merdivenlerin dibinde duruyor, doğum günü kızı. Beklediğim bu değildi. Kibirli bir zarafet bekliyordum. Chanel takım elbiseli sıkı bir yüz bekliyordum. Ancak odaya süzülen şey bu değildi. Hayır. Norma Ellington sıkı bir hippi.

"Yani, Daryl ile aşk maçı yok mu? İkinizin iyi anlaşacağından o kadar emindim ki." Ethan'ın yüzünü okşuyor ve kahkahalarımın patlamasını engellemek için yanağımın içini ısırarak kan çekiyorum. Norma ortaya çıkıp misafirlerini selamladıktan kısa bir süre sonra Ethan'a doğru bir adım attı.

"Hiçbir zaman böyle bir şansım olmadı çünkü ben eşcinsel."

Renkli ipek bir eşarpı geriye savrulan kıvrıkcık beyaz saçları, anlayışla başını sallarken dans ediyor. Ya da daha doğrusu, anlamış gibi yaparak. "Artık saklanmana gerek yok, sevgilim. Yıl 2017, herkes dolabından çıkıyor. Ve ben seni sadece olduğun gibi kabul etmekle kalmıyor, cesaretin için daha da çok seviyorum."

"Bayan Ellington, sizi temin ederim ki torununuz eşcinsel değil," diyerek onu savunma ihtiyacı hissediyorum. Ethan'ın kendini kaybetmeye bu kadar yaklaştığını hiç görmemiştim ama kesinlikle o noktaya gelmek üzere.

"Sorun yok canım, maskaralığa devam etmene gerek yok. Sizi iki ayrı odaya yerleştirdim. Ethan'ın kuaförüm Thaddeus'tan hoşlanma ihtimaline karşı." Mücevherli parmaklarını ona doğru salladı.

Ve insanlar benim çok fazla olduğumu düşünüyor.

"Ben eşcinsel değilim Norma. Bunu kabul etmen için kaç kez tekrar etmem gerektiğini bilmiyorum."

"Size onun eşcinsel olduğunu düşündüren nedir, Bayan Ellington?"

"Ara beni, Norma. Bayan Ellington beni yaşlı gösteriyor. Biriyle çıkmayalı yıllar oldu. O talihsiz olaydan beri onu bir kadınla görmedik."

"Kız arkadaşımı Noel için eve getirdiğim ve onun kardeşimle evlenmek için benden ayrıldığı olayı mı kastediyorsunuz?"

"Evet, canım, o. Ama sonunda her şey yoluna girdi. Sen cinselliğini keşfetmekte özgürdün ve kardeşin de mutlu bir evliliği sürdürüyor." Norma uzaktaki birine el sallıyor, altın bilezikleri şıngırdıyor. "Connie Sawyer tekilayı çok sert içiyor. Şarkı söylemeye başlarsa Tanrı hepimize yardım etsin. Sesi ölüm çığırığının ortasındaki bir domuz gibi çıkıyor." Bununla birlikte, arkasında sandal ağacı ve vanilya kokusu bırakarak ayrılır.

Ellerini pantolonunun cebine sokan Ethan, benim dikkatim onun üzerindeyken kızın süzülerek uzaklaşmasını izliyor.

"Ne kadar ot içiyor?"

"Kendisi yetiştiriyor," diyor düz bir sesle.

"Ben de ailemin kaçık olduğunu düşünürdüm."

On beş dakika sonra çok uzun bir masanın bulunduğu büyük bir yemek odasına götürüldük. Aile yadigârı kaliteli kristal ve porselenlerle cömertçe dekore edilmiş. Sadece çiçek aranjmanları bile muhtemelen benim kiram kadardı. Ethan benim için kendi sandalyesinin yanındaki sandalyeyi çekiyor.

Birkaç dakika önce içeri giren Jake ve Hope tam karşımızdaki koltuklara oturdular. Bu çok eğlenceli olacak. Hope'un gözleri Ethan ve benim aramda gidip geliyor. Hızlı bir incelemeden sonra bizimle işi bitiyor, bize bir daha bakmıyor. Jake merhaba diyor, bana hitap ederken gözleri tanıdık hilallere dönüşüyor.

Norma çatalıyla bardağına vurur ve tüm oda sessizleşir. Şarap kadehini kaldırarak herkese geldiği için teşekkür eder ve karşılığında herkes ona mutlu seksen beşinci yaş günleri diler. Her şey harikadır, ta ki buna kadar.

"Hamileyiz!" Hope fıskırıyor. Jake gülümser. Tebrikler başlar. Kuzenler ve uzun süredir aile dostları ayağa kalkıp sırt sıvazlamaya ve yanak öpmeye başlıyorlar. Bir noktada hepsi bize doğru garip, sıkı dudaklı gülümsemeler ve kaypak göz temaslari yöneltiyor. Düşüncesizce masanın altına uzanıyorum ve Ethan'ın elini tutup sıkıyorum.

Hâlâ ona aşık olup olmadığını bilmiyorum ve açıkçası bilmek de istemiyorum. Çünkü eğer öyleyse, bu, ben yanımda oturan tatlı adama dünyanın en aptalca aşkını beslerken, onun kardeşinin karısının peşinden koştuğu anlamına gelir. Bu da aynı hatayı bir kez daha yaptığım, hiçbir şey öğrenmediğim anlamına gelir.

Bir bardak baldıran otu hemen geliyor.

Bakışlarım kayıyor ve onu yüzünde nazik bir gülümseme ve gözlerinde tartışmasız bir şefkatle beni izlerken buluyorum. Daha önce de bir anlığına yakalamış olsam da

hiç bu kadar açıkta yaşadığını görmemiştim. Ateş soluyan ejderha esniyor ve uykusuna geri dönüyor.

Elimi bıraktı. Aslında bırakmıyor. Elimı bırakmak yerine kalçasının üzerine koyuyor ve kendi kalçasıyla örtüyor. Kalbim biraz daha büyüyor, göğsümün içinde acıyana kadar şişiyor.

Güzel zamanlar bebek duyurusuyla bitmiyor. Hayır efendim. Bebek duyurusu Ethan'la ilgili her türlü şaka için bir sıçrama tahtası görevi görüyor.

"E'nin Jake'in oltasını ona söylemeden aldığı zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor bir numaralı kuzen.

"Evet, E, bunun için yediğin dayacağı hatırla," diye ekliyor kuzen iki, ses tonu zevkten delik deşik.

Bir numaralı aile dostu, "E'nin ormanda bizi gözetlemek için zehirli sumakların arasından sürünerek geçtiği zamana ne demeli?" diye araya girme ihtiyacı hissediyor.

"O gece Pam Simmons'a çakmıştım. Harika bir partiydi," diye neşeyle cevap veriyor iki numaralı kuzen.

Klas. Klas bir grup.

Ve tüm bunlar olurken Ethan'ın sertleştiğini, elimin altındaki kasların gerginlikten kaya gibi sertleştiğini, beni kavrayışının söylenen her yumrukla daha da sıkılaştığını hissedebiliyorum.

"Peki ya Ethan'ın Hope'u getirdiği ve Jake'i görür görmez onu terk ettiği Sun Valley'deki Noel partisine ne demeli?"

Sonuncusu iki numaralı kuzenden geldi, Brett, sanırım bu şakacının adı, rahatlıkla yanımda oturuyor. Bu herifin boğazına tatlı kaşığımlı saplamaya hazırım. Görüş alanımın kenarında, Ethan her zamanki gibi metanetini koruyor, kendisine yöneltilen tüm saçma sapan alaylar karşısında asil bir duruş sergiliyor.

"Brett, dur. Bu kadar yeter." Karısı Jennifer araya giriyor. Mantiğın sesi. Gerçi ona yetkililere haber vermemi isteyip istemediğini sormama ramak kaldı çünkü kimsenin Brett'le isteyerek evlenme ihtimali yok.

İrlanda keteni masa örtüsüne kan bulaştırmaktan korktuğum için kendimi affettiriyorum ve banyo arayışına giriyorum. Yolda verandaya açılan Fransız kapılarını buluyorum ve biraz temiz havanın, oluşmakta olan ateş fırtınasını yatıştırmak için daha yararlı olabileceğine karar veriyorum. Bu neşeli pislik çetesiyle yerleri silmekten daha çok istediğim bir şey yok. Bunu yapmamamın tek nedeni Ethan'ı hiçbir şekilde utandırmak istememem.

Dışarıda hava berrak, kış son bir direniş sergiliyor. Dışarıda dolunay var, berrak gökyüzü yıldızlarla dolu. Bir sigara dumanı kokusu alıyorum ve soluma bakıyorum. Karanlıkta bir nefes çeken gölgeli bir figür var. Dumanı üflüyor, ay ışığının altında kayıyor ve yüzünü gösteriyor.

"Karıma bırakacağıma söz verdim." Yalancı bok çuvalı. "Beni ispiyonlamayacağına güvenebilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz. Seni ispiyonlamak isterdim ama önce senin kokunu alır."

"Muhtemelen." Bunu, küçük kardeşininkine neredeyse tıpatıp benzeyen çarpık bir sırıtışla takip ediyor... ama onun kadar güzel değil. "Sonuçlarına katlanmaya hazırım," diyor kayıtsızca.

Gürültülü ve gururlu bir kaltak gibi, fırsatımı gördüm ve değerlendirdim. "Sonuçlardan bahsetmişken."

"Uh oh--"

"Rahatsızlığın seni özlüyor." Sessizlikle karşılaşınca, öldürmeye karar verdim. "Seni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Küçük kardeşinin defalarca ve defalarca karının içine girdiğini bilmek korkunç olmalı--"

"Tamam. Tamam," diyor ve bunu kuru bir kıkırdamayla takip ediyor.

"--senden çok önce," diye devam ediyorum, onun üzerinden konuşarak. "Ama onunla bir şeyler yapmaya başladığında bunu biliyordun, değil mi? Ailenin senin için egondan daha önemli olduğunu düşünürdüm."

Dikkatle nötr bir ifadeyle beni izlemeye devam ediyor. Yarısı bitmiş sigara ayaklarımızın altındaki taş avluya düşüyor ve üzerine basıyor. "Haklısın. Garipleşmesine izin verdim."

"Bu garip değil, Jake. Sen hariç herkes hayatına devam etti. Garip olan sensin. Hope bunu sorun etmiyor. Ethan'ın da bir sorunu yok. Sadece kardeşini özlüyor."

Bunu söyledikten sonra, akşam yemeği partisine geri dönmek için döndüm. Kapıya kadar gelmişim ki "Hey" diye bir ses duydum. Durup omzumun üzerinden baktım. "Ethan için mutluyum. Gerçekten en iyisini hak ediyor."

"Senin fikrin benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ethan'a nasıl davrandığın önemli."

YİRMİNCİ BÖLÜM

I Bu gece hiç uyuyamayacağım kesinleşti. Yemekte olanlar yüzünden çok sinirliyim. Bu benim tetikleyicim. Bunda bir gizem yok, ne olduğunu biliyorum. Birinin, onu en çok sevmesi gereken insanlar tarafından sistematik olarak parçalanmasını izlemeye dayanamıyorum. Verildi o oldu bitti içinde Şaka, ama o hala ateşler İçimde tarif edilemez bir öfke. O yetişkin bir adam. Ve bir avukat, başarılı biri. Bunu unutmayalım. Benden yardım almadan kendi savunmasını yapabilir. Ancak, onun rahatsızlığını izlemek beni ateşledi.

iPhone'uma baktım. Gece yarısını on geçiyor. Yorganı üzerimden atıp odamdan çıkıyorum ve üzerime başka bir şey giyme zahmetine girmeden iki kapı aşağıdaki odaya gidiyorum. Üzerimde şortum ve atletim var ve umursamayacak kadar kızgıyım. Kapıyı sessizce çaldığımda, "Kim o?" dedi.

"Sakalın."

Yanıt beklemeden içeri girdim ve onu yatakta çıplak buldum. Mahrem yerlerini zar zor örten çarşafa bakılırsa, taktığı tek şey okuma gözlükleriydi... Sanırım az önce fallop tüpümden aşağı bir yumurtanın indiğini hissettim.

Okuduğu kitabı yere bırakıyor ve merakla bana bakıyor. Kaşları yukarı kalktı.

"Uyuyamıyorum,"
diye hayıflanıyorum.

"Anlıyorum."

"Çünkü öfkeliyim."

Yatakta doğruldu, çarşafı tutarak o kazanan altılı paketine sarıldı, ifadesi tetikteydi. "Sorun nedir?"

"Yemekte sana davranış şekilleri hoşuma gitmedi." Yüzündeki gerginlik azalıyor. Benimki azalmıyor.

"Yaptıkları şey bu. Hiçbir şey kastetmiyorlar."

Ne demek istedikleri umurumda değil. Umurumda değil. Sevmiyorum. Sevmiyorum. Sıradan alayları, saygı duyduğum ve değer verdiğim bir adamın, herkesin bildiği gibi dışarıda çok fazla bulunmayan iyi bir adamın, çoğu zaman iyi huylu ve neşeli bir adamın buzdan bir heykele dönüşmesini izlememe neden oldu. Siktir et. Benim gözetimimde olmaz.

"Yataktan çık." "Ne?"

"Yataktan çık."

"Beni endişelendirmeye başlıyorsun, Jones." "Tekrar sormak zorunda mıyım?"

Yorgun bir iç çekti. "Arkanı dön." "Neden?"

"Çünkü çıplak uyuyorum." Oh tatlı bebek Jeezus. "Pantolonum sandalyenin üzerinde." Anında, bacaklarının arasında yaşayan canavarı tüm ihtişamıyla hayal ediyorum. Üçlü iç çekiş ve geri dönüş. Isı boynumdan yukarı ve belimin güneyine doğru alevleniyor. Buraya ne için geldiğimi unutmadan önce planımı uygulama zamanı.

"Oooohh. Ooohh, evet."

"Jones?"

"Oooooohh, oh, Tanrım. Ethan durma," diye bu sefer bir ton daha yüksek sesle inliyorum. Sonra fısıldayarak, "İyi misin?"

Bir öksürük, bir boğaz temizleme ve mırıldanılan bir "Sanırım" duyuyorum.

Arkamı döner dönmez bu garip cevabın nedenini öğreniyorum. Ethan yatağın ayak ucunda duruyordu,

Pijama altları aşağıya sarkmış, ellerinin altında saklamaya çalıştığı ve başaramadığı kocaman bir ereksiyonla. Yani...

"Aldırma," diye mırıldandı.

Umm, evet, tabii, çölde gezinmek ve lanet suratımdaki vahayı görmezden gelmeye çalışmak gibi. Acı tiyatromuza hoş geldiniz.

Gözlerim boynunun üzerinde, yatağın ayak ucuna doğru yürüyorum. O da daha iyi durumda değil. Gözleri kocaman, çenesi kilitli, elmacık kemiklerinde bir renk çizgisi, pantolonundaki tekme standına bastırıyor ve geri sıcıyor - kuvvetle.

"Ooohh, Tanrım. Ooohh, Tanrım. Ethan, durma. Ne yaparsan yap, durma bebeğim."

Yatağı itiyorum ve yüksek bir gümbürtü çıkarıyor. Kaşlarını kaldırdı, gülümsedi ve ben de gülümsedim. Sonra yatağı duvara dayamama yardım ediyor.

Güm. Güm. Güm.

"Ethan. Evet, işte böyle! Evet! Evet! Evet! Evet! Evet! Evet! Çok sert boşalıyorum, bebeğim!" Yarın boğazım kesinlikle ağrıyacak. "Çok sert. Geliyorum. Geliyorum. Geliyorum! Evet! Evet! Yessssss!"

Yatakta geriye doğru düşerek, "Ve Oscar... sence duydular mı?" diyorum. Tepkisini görmek için başımı yataktan kaldırıyorum.

"Mahalleli duydu," diyor kıkırdayarak, parlak sırtışı bir kulaktan diğerine uzanıyor. Kalbim bu gülümsemeyi görünce yapmaması gereken şeyleri yapmaya devam ediyor.

"Bu gece burada uyuyacağım."

"Tamam." Gülümsemesi genişliyor. Ah, aptal kalbim dursun.

"Ama altlarınızı çıkarmayacaksınız."

"Tamam."

"Ve erkeklik organların yatağın senin tarafında."

"Tamam."

"Tamam," diyorum yatağa girerken.

Lambayı kapatıyor ve oda karanlığa gömülüyor, yüz hatları loş bir gece ışıyla belirginleşiyor. Sıkıştırdım

Elimi yüzümün altına koyup yatağa girmesini izliyorum, gözleri sabit bir şekilde bana bakıyor. İlk kez aynı yatağı paylaşmıyoruz. Yine de ilk kez gerçekten gergindim.

"Onları birlikte görmek senin için zor mu?"

Rahatlıyor. Yüz yüze uzanırken aramızda on beş santim bile yok. "Hayır," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

"Peki ya bebek?"

Omuz silkiyor. "Onlar adına mutluyum."

Davranışlarındaki hiçbir şey bana yalan söylediğini göstermiyor. "Kalbini mi kırdı?"

Baskı yapıyorum. Ettiğimi biliyorum. Bir yanım evet demesini umuyor, eğer gerçekten acı verecek kadar kendime işkence edebilirsem, ona duyduğum bu saçma aşka bir son vermiş olacağım.

Yavaşça uzanıyor ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Nefesim kesiliyor ve midem ağırlıksız hissediyor, o anın içinde asılı kalıyorum. Ben de ona dokunmak istiyorum. Uzanıp ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki kendimi durdurmak için yastığımı kavriyorum.

Bakışları kulağımda kalıyor. "O yapmadı."

"Ama olay olduğunda ona aşkıydın?"

Düşünürken uzun kirpiklerini indiriyor. "O zamanlar öyle olduğumu sanıyordum."

"Ne demek istiyorsun?" "Onu neden sevdin?" diye soruyorum. Onu özel yapan neydi ve neden kalbini kırmadı? Binlerce soru sorulmak için yalvarıyor. Hepsini kendime saklıyorum.

Bakışları gözlerimin ve ağzımın arasında geziniyor. "O benim ilk kız arkadaşımdı... Geriye dönüp baktığımda daha çok yavru aşk gibiydi. Ona hayranlık duyuyordum. Profesyonel olma ve dereceye girme hedefine ulaşmak için durmak bilmeyen azmiyle." Duraksamada, korumasız gözleri benimkileri arıyor. "Kalbimi o kırmadı. Kardeşim kırdı."

"Yemekte hiç konuşmadınız."

Gözlerindeki acı ve hayal kırıklığını fark etmemek mümkün değil. Jake'in kendini toparlaması ve kardeşine ulaşması için sessiz bir dua gönderiyorum.

"Hayır," diyor sesinde belirgin bir özlemle. "Çocukken ona tapardım. Sana ne kadar hasta olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Saçlarımın gevşek uçlarıyla oynamaya devam etmesi beni büyülüyor, zihnimi sakinleştiriyor ve duygularımın yıpranmış kenarlarını yatıştırıyor.

"Hiç arkadaşım yoktu çünkü sürekli hastanelere girip çıkıyordum. Annem beni sürekli okuldan alıyordu. Ve hastalanmadan yemek yiyemediğim için yaşıma göre küçüktüm."

Dur. Zavallı kalbim sessizlik içinde kanarken zihnim lütfen dur deyip duruyor. Buna daha fazla katlanamam. Bir üzücü hikaye daha ve ağlamaya başlayacağım.

"Kendimi iyi hissetmeye başladığımda on bir yaşındaydım... Jake on beş yaşındaydı, yani evet, on bir yaşındaydım," diye tekrarlıyor. "Her zaman popülerdi. Her zaman arkadaşları gelirdi. Onları takip ederdim. Bu onu çok kızdırırdı," diye ekliyor küçük bir kıkırdamayla.

"Westchester'daki evimizin arkasındaki ormanda parti yaparlardı. Ben de onları takip eder ve babamla başını derde sokardım. Sonunda yakalanmaktan bıktı ve kalmama izin verdi. Ondan sonra aramız iyi oldu."

"Sen Hope'u Noel için eve getirene kadar."

Bakışları dudaklarıma kayıyor. Anıların içinde kaybolmuş görünüyor. Ağzının bir tarafı yukarı kıvrılıyor, gülümsemesi hüzünlü. "Bunu görmeliydim. Daha önce hiçbir kadına böyle davranmamıştı ve bir sürü kadınla birlikte oldu."

"Hmm, ne kadar şaşırtıcı." Anlayışla, bana kısa bir gülümseme veriyor. "O zamandan beri neden kimseyle çıkmadın?"

Ağır bir duraklama. Sanki konuşmamızda ve arkadaşlığımızda kritik bir noktaya gelmişiz gibi.

"Hayatımı birlikte geçirmek istediğim biriyle tanışmadım."

Hayat mı? Çıkmak dedim. "Çıktım. Ciddi bir şey değil

ama...

Jane'i hatırlıyor musun?"

Ugh, Jane. Biliyordum. Biliyordum. Sırt üstü yuvarlanıp tavana baktım. Jane için gözlerinde kalplerin belirmesini izlemekten daha çekici bir şey olamazdı. "Evet, nasıl kasıla kasıla konuştuğunu hatırlıyorum."

Gölüşü alçak ve yumuşak ve kalbimi acıtıyor. Onun gülüşünü duymaya bayılıyorum. En sevdiğim şeyler listemde.

"Gösteriş yapmadım ya da övünmedim."

Yüz hatlarını zar zor seçebilmeme rağmen eğlendiğini hissediyorum. Bir dirseğinin üzerine kalkıyor ve aşağıya bakıyor, aramızdaki boşluk cinsel gerilimle çatırdıyor.

"Onunla yattın mı?" Sesim şirret çıkıyor, biliyorum. Ama artık duygularımı saklamayı başaramıyorum. Duygularımı saklamaktan düpedüz yoruldum. Bitkin.

"Evet. Yıllar boyunca ara sıra. İkimiz de kariyerlerimizle meşguldük." Hızlıca bir göz attım ve onun yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm. "Fırsat buldukça görüşürdük... Soru sormazdık. O iyi bir arkadaştı, iyi bir arkadaşdır. Hukuk fakültesinde tanıştık."

İyi arkadaşmış, kırımın kenarı. Justin iyi bir arkadaş ve onunla salam saklambaç oynamak gibi bir niyetim yok. Kolaylık olsun diye bile. Çaresizlikten bile. Şimdi susacağım. Susacağım çünkü çenemi açarsam söylememem gereken şeyler söyleyeceğim.

"Ayrıca mutlu bir evliliği var."

"Bu yüzden ayrıldı. Yoksa hâlâ onunla olurdun." Ona bakmayı reddediyorum. Yüzünde Jane'e duyduğu özlemi görmeyi reddediyorum.

Sessizliğini koruyor, bu da tabii ki beni ona bakmaya zorluyor. Sevmekten nefret ettiğim o orantısız sırtışı takınıyor. Ama daha da kötüleşiyor. Saçlarımı geriye doğru tarıyor ve ben zevkten neredeyse çılgık atıyorum, parmaklarının saçlarımda gezinmesinin uyandırdığı bağlantı hissinden.

"Kızma."

"Kızgın mı? Neden kızayım ki?"

"Ne zaman kızgın olduğunu biliyorum... Ne zaman kızgın olmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu biliyorum. Ne zaman kızgın olduğunu saklamaya çalıştığını biliyorum. Sayısız duygularının her birini biliyorum."

Bu işin sonu benim için hiç iyi olmayacak. Konuştuğu her kelime, sahip olamayacağım şeyleri dilememe neden oluyor. Onunla olmaz.

Birdenbire beni yakaladı ve sırtımı göğsüne yaslayarak kendine doğru çekti. Kılımı bile kıpırdatmıyorum ya da tek kelime etmiyorum. Bir an için ona içinde ne olduğunu sormayı düşündüm ama aynı hızla fikrimi değiştirdim. Ona her ne olursa cesaretini kırmak istemiyorum. İçine giren her neyse onu tüm kalbimle onaylıyorum.

"Teknoloji sektöründe çalışıyor ve Silikon Vadisi'nde yaşıyor," diye mırıldanıyor kulağıma. Nefesini tenimde hissettiğimde, bana sarıldığını hissettiğimde ürperiyorum. "En azından öyle. Gidip gelmek çok fazla gelmeye başladı ve ara vermeye karar verdik. Bir ay sonra Scott'la tanıştı ve kısa bir süre sonra da kaçarak evlendiler."

"Kulağa aceleci geliyor."

"Bildiğinizi bildiğiniz zaman."

"Bu çok saçma. Birinin sizin için doğru kişi olup olmadığını bu kadar kısa sürede nasıl anlayabilirsiniz ki?"

"Bazılarımız hemen anlıyor." Sesindeki kararlılık omzumun üzerinden bakmama neden oluyor. Benimkiyle buluşan bakışları kararlı ve tereddütsüz. Bir an için beni öpebileceğini, bu sefer gerçekten öpebileceğini düşünüyorum.

"Bana öyle bakma," diye mırıldanıyor, fırsatını bulsa beni öldüresiye sikeceğini belli eden bir sesle. Ve bunu yapması için ona yalvarmaya çok yakınım.

"Ne gibi? Sana zar zor baktım."

"Sanki seni öpmemi istiyorsun." Tartışmaya başlamadan önce beni daha yakın tutuyor, dudakları kulağımda, burnu saçlarımda. "Seni öptüğümde, orada durmayacak... ve bu burada olmayacak." Kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavrayıp kasıklarına doğru çekiyor, ben şok olmuş bir nefes alırken kığım onun azgın ereksiyonuna çarpıyor.

"Odama dönsem iyi olacak." Başını sallar.

"Ethan," diyorum, çaresizlik sesimde yüksek sesle çınılıyor. Daha da yakınımaya sokuluyor, burnu saçlarımda, muhteşem kalbinin sabit ritmi sırtıma çarpıyor. Bedeninin güvenli limanına sıkışmış bir halde rahat bir nefes alıp veriyorum. Sonsuza dek ilk kez memnunum.

"Uyu Amber." Saniyeler sonra, bir huzur duygusu tüm endişelerimi alıp götürüyor. Gece boyunca kaya gibi uyudum. Pille çalışan kitap erkek arkadaşlarına gerek yok.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

TErtesi sabah boş bir yatağa uyandım. Yerdeki kıyafetlere bakılırsa, Bay Mükemmel koşmaya gitmiş. I hazırlanıp aşağıya indim ama onu beni almak için yukarı çıkarken yakaladım. O boş boş bakarken ben dün geceki olayları düşünerek garip görünmemek için elimden geleni yapıyorum. İfadesine bakılırsa böyle bir şey hiç olmamıştı, ama oldu.

Gözleri eski Rolling Stones tişörtünden siyah kot pantolonuma, oradan da siyah Gazellere doğru yavaş bir gezinti yapıyor. Gözleri tekrar Stones tişörtüne yerleşiyor.

"En sevdiğin şarkı?"

Ona ciddi bir hayal kırıklığıyla bakıyorum. "Şeytana sempati, belli ki."

"Belli ki," diye karşılık veriyor seksi kaşlarını hafifçe kaldırarak. "Sen mi?"

"Start Me Up ve Beast of Burden arasında bir beraberlik." "Anlaşıldı."

"Hadi. Eve gidelim."

Eve. Söyleyiş tarzındaki bir şey içime işliyor. Onun böyle demesinden hoşlanmamalıyım, ama yine de...

Babasını, Jake ve Hope'u ve birkaç aile üyesini daha verandada brunch yaparken buluyoruz. Her biri bize tuhaf tuhaf bakıyor. Babası hariç. Babası genişçe gülümsüyor. Sanırım küçük numaram işe yaradı.

Ethan Norma'yı öpüyor. Ben de Sayın Yargıç Vaughn'dan boğucu ama güzel bir kucak alıyorum. Vedalaşıp ayrılıyoruz.

"Neden araba kullanmayı bilmiyorsun?" Ethan öyle diyor. Önümüzde trafik durma noktasına geldi.

Yüklü bir sorudan bahsediyoruz. İyi bir ruh halinin zirvesindeyim. Yapmak istediğim son şey çocukluğum hakkında konuşmak. Ancak dün geceden sonra, ondan uzak durmak çok adice geliyor.

"Evet, cenaze arabasıyla dolaşmak popülerliğim için harikalar yaratırdı."

"Cenaze arabası mı?" Bu onun dikkatini çekti. Şimdi beni izliyor.

"Gözünü yoldan ayırma, Süslü Pantolon. Trafik akıyor. Bu büyükannemin sahip olduğu tek araba."

"Neden bir cenaze arabası olsun ki?"

"Çünkü bir cenaze evi vardı. Biz üst katta oturuyorduk."

Yan gözle bana bakıyor, görünüşe göre onunla dalga geçip geçmediğimi değerlendiriyor. Bulduğu şey onu ikna ediyor. "Vay anasını," diyor kahkaha atarak.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Hmm."

"Norma'nın nesi var? Neden onun sana tuzak kurmasını kabul ettin?" Sonra kafama dank etti. "Kadınlara tuzak kurmaktan hoşlanmıyorsan tabii."

"Hayır," diyor ben daha sözümü bitirmeden. İç geçiriyor, gözleri benden yola doğru gidip geliyor. "Annem onun tek kızıydı ve bebeğiydi. En çok Norma zorlandı. Bazen babamdan daha zor olduğunu düşünüyorum." Omuz silkiyor ve koltuğunda kıpırdanıyor. "Onunla çok zaman geçirmeye başladım çünkü onun... gerçekten depresyonda olmasından korkuyordum. O zamandan beri ona hep herkesten daha yakın oldum."

"Hmm. Sence kendine zarar vermiş olabilir mi?"

"Bilmiyorum... o zamanlar kesinlikle öyle görünüyordu. Birbirimize yardım ettik. Aklımı annemden uzak tuttu.

eminim."

"Yani onu şımartıyorsun."

Omuz silkiyor. "Bu onu mutlu ediyor ve bana kadın ayarlarken bu çok da önemli bir şey değildi."

Onun birileriyle çıktığını düşündükçe içim cız ediyor. Telefonu çalmaya başladı. Ekrana bakıp kaşlarını çatıyor ve cevap veriyor. Çok uzun olduğunu düşündüğüm bir süre boyunca müşterisinin aile üyelerinden biriyle, kardeşi ya da amcası gibi bir şeyle saçmalamasını dinliyorum. Telefonu kapatıyor ve kısa bir süre bana bakıyor.

"Birkaç gün içinde askere gideceğim." "Ne kadar sürecek?"

"İki hafta. Beni çok fazla özlememeye çalış."

Yana doğru baktığımda, onu boktan bir sırıtişla yakalıyorum. Ben de ona gülümseyerek karşılık vermekten kendimi alamıyorum. "Elimden geleni yapacağım."

"GIYIN."

"Hayır." Yorganın altına daha da gömüldüm ve başımı yastığın altına soktum. Dün gece iki barmen hastayım diye aramış, cumartesi günü barı sadece bir barmen arkadaşım ile idare etmek zorunda kalmıştım. Neredeyse sakat bir halde, sabahın üçünde kapıdan içeri tökezleyerek girdim.

"Şimdi giyin." Yatağın yanıma düştüğünü hissediyorum. Bir vınlamayla yastığım yok oldu.

"Hey!!!" Çıglık atıyorum ve başımı battaniyeyle örtüyorum. İşte o zaman iri bir bedenin üzerime abandığını hissediyorum. Battaniye yırtıldı ve yakında ölecek olan bir adamın kararlı yüz ifadesine bakıyorum. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Giyin."

"Ejderha nefesiyle öldürülmene bir New York dakikası kaldı," diye hırlıyorum. Bu kesinlikle bir hırıltı.

Yataktan atlıyor ve ben daha neyin ne olduğunu anlamadan örtüyü yırtıp beni kolumdan tutuyor ve omzuna atıyor. Çıglık attım. Kıcımı tokatlıyor, beni yeni tadilattan geçmiş banyomuza atıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor, diğer taraftan da kapalı tutuyor.

"Sen aklını mı kaçırdın?!" Cevap yok. Çıt bile çıkmadı. "Sanırım bu bir evet!" Duşu açtım ve istemeye istemeye üzerimdeki tişörtü ve iç çamaşırını çıkardım.

"Seninle tatlı tatlı konuşacak zamanım yok. Git hadi."

"Tatlı dil mi? Sen ne zaman--"

"Demek istediğim de bu Jones," diyerek araya giriyor. "O kadar bilgisizsin ki, ne zaman yaptığımı bile fark etmiyorsun. Strateji değişikliğinin nedeni bu. Savaş Sanatı falan."

"Savaş Sanatı, kıcımın kenarı. O kitabı ben yazdım Vaughn. Ve bunun bedelini ödeyeceksin."

Yapmayacak. Ama ben çok eğleniyorum. Yeni düşün sıcak fısıkiyesinin altına giriyorum. Deli gibi gülümsememeliydim. Gülmemeliydim. Ama gülümsüyorum.

Yirmi dakika sonra Fancy'nin Audi'sinde kim bilir nereye gidiyordum. Güneş çıkmıştı. Ağaçları kaplayan yeşil toz, baharın nihayet geldiğini işaret ediyor. Tam bir tren enkazı olmama rağmen, eğleniyorum. Ama bunu ona itiraf etmeden önce kendimi diri diri derimi yüzerdim.

"Bana işkence etmekten hastalıklı bir zevk mi alıyorsun?" Başımı ellerimin arasına alıp mırıldanıyorum.

"Ne aptalca bir soru Jones. Bildiğimi biliyorsun."

"Şu anda başımı dik tutabilmek için üç Monster içeceğine daha ihtiyacım var. Senden nefret ediyorum."

"Beni seviyorsun. Beni ne kadar sevdiğine dayanamıyorsun."

Keşke bunun gerçeğe ne kadar tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu bilseydi. Siyah gözlüklerimi kaldırarak acı veren adama iyice bakıyorum. Beyaz gömlek, süper çivili güneş gözlüğü, yıpranmış kot pantolon ve sınırlı sayıda üretilmiş saçma sapan bir spor ayakkabı. Üzerindeki her bir giysiyi utanmadan tek tek inceliyorum.

giyiyorum ve bunu yaparken yüzümün bir sırtışı dönüştüğünü hissedebiliyorum.

"Ne?"

"Her giyindiğinizde yardım ılıı atıyor gibisiniz."

"Gözlerini benden alamıyorsun. Erkek ol ve kabul et."

"Sinir bozucu olduğunu kabul ediyorum. Kabul edeceğim şey bu. Ve

Bu kadar neşeli olmayı bırak. Bu da sinir bozucu."

"Bu sabah duş bile almadım. Yaydığım feromonlar özellikle çok güçlü."

"Çok güzel. Bu koku ondan mı geliyor? Arka koltukta salamlı ve provolone sandviç unuttun sandım."

"Kendine yardım edemiyorsun. Anlıyorum. Ben kadınlar için karşı konulmazım ve sen--" Kışkırtıcı bir sırtışıla bana bakıyor. "-- kesinlikle bir kadın."

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

"Basit bir matematik," diye devam ediyor seksi piç duraksamadan.

Bu sözlerin ardında gerçek bir kibir olduğunu bir an için düşünseydim, bu ona bir tokat atılmasını sağlayabilirdi. Mesele şu ki, çekiciliğinin büyüklüğünü gerçekten bilmediği izlenimine kapılıyorum. Yerimde duramayan bir gülümsemeyle boğuşurken bakışlarım pencereden dışarı kayıyor.

"İşte sana basit bir matematik; iki eksi bir eşittir bu." Ona kuşu çeviriyorum.

Derin bir kıkırdama dikkatimi tekrar ona çekiyor. Yine gülümsüyor, gerçek bir gülümseme, aynı anda bebek isimleri seçme ve ağzıma bir silah sokma isteği uyandıran türden.

Yoldan çıkıp ıssız bir otoparka girerek arabayı park eder. "Aman Tanrım, sonunda oldu. Seni cinayete sürükledim ve sen cesedimi taşıyamayacak kadar tembelsin."

"Arabadan çık."

"Ormana doğru yürüyüp bunu senin için daha kolay hale getirmeyeceğim." Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Ellerim kalçamda, siyah spor ayakkabılarımın burnuna vurarak, o yürürken bekliyorum

yanıma doğru geliyor. Bana ulaştığında çok yakınımda durdu. O kadar yakın ki, eğer eğilirse, ağzı doğrudan...

Elimi açıyor ve avucuma bir şey koyuyor. Bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum. Araba anahtarları. Sonra başımı kaldırıp ona biraz daha bakıyorum. Ağzının bir tarafı kanca gibi. Neden bilmiyorum ama biraz güvensiz ve çok ciddi görünüyor.

"Sana araba kullanmayı öğreteceğim."

Midem bulanıyor, yüzümdeki gülümseme eriyor. Gururum bana onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu söyleyip duruyor. Bu kadar şanslı olmam mümkün değil.

Kalbim söz konusu olduğunda gururumu dinlememem gerektiğini bilmeliydim.

Öğleden sonranın geri kalanını boş otoparkta araba sürerek geçirdik, Bay Mükemmel her şey boyunca uyuyormuş gibi yaparken yüzümde kalıcı olarak dövme yapılmış aptal bir gülümseme vardı. Ethan ertesi gün benden bir parçayı da yanına alarak gitti.

Süslü: Ne giyiyorsun?

Ben: Hiçbir şey.

Fantezi: ...

Fantezi: ...

Süslü: Gerçekten mi?

Ben: He he he.

Eğlenceli: Grady taşınıyor. Babasıyla birlikte yaşayacak.

BUNU NASIL HALLEDEBİLİRİM? Aşk konusunda tavsiye alması gereken son kişi muhtemelen benim. Bu yüzden dört farklı yanıt yazıp siliyorum. Ve sonunda, doğru olan tek cevabı seçiyorum.

Özür dilerim evlat.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Cep telefonumdaki adresi bir kez daha kontrol ediyorum. Evet, kesinlikle doğru yerdeyim. Cassandra seks dükkkanı dediğinde, seks dükkkanı diye düşünmüştüm. Madison Ave butiklerine benzemesini beklemiyordum. Vitrindeki iç çamaşırları göz kamaştırıcıydı, Agent Provocateur'den biraz daha açık saçıkta ama o kadar da değil. İçeri girerken neredeyse gözüm korktu.

İçeride beni hemen Astrud Gilberto'nun yumuşak, baştan çıkarıcı sesi karşılıyor. Lavanta rengi duvarlar, koyu mor şantuk ipek vurgular sofistike bir havayı yansıtıyor. Mağazanın içinde ilerledikçe, parmaklarımı oyuncakların ipeği ve Chantilly dantelleri üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum.

Jartiyerler, tereyağı yumuşaklığındaki deri... Bu şey de neyin nesi?

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor derin ve yumuşak bir ses. Seks aletlerinin sergilendiği vitrinin önünden geçerken sesin sahibini görüyorum. Narciso Rodriguez'in uzun ve kıvrak bedenine çok yakışan elbisesini giymiş olan Cassandra bakımlı kaşlarını kaldırıyor.

"Umarım öyledir," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Yeterince uzun sürdü," diyor, açık kolları beni sarmaya hazır.

"Beladan uzak durmaya çalışmakla meşguldüm." Onun kucasına doğru yürürken, ben de ona sarılıyorum.

"Bela derken umarım beni kefaletle serbest bıraktırdığınız o leziz avukatı kastediyorsunuzdur."

"Çok lezzetli, değil mi?" Ekşi bir şekilde homurdanıyorum.

"Cinder, bu sahip olduğun en iyi sığır eti. Dudaklarıma dolamak için neler yapmazdım--"

"Whoa." Bir elimi kaldırarak söyleyeceği şeyi frenledim. Etrafıma bakınarak, içeri girdiğimden beri düşündüğüm şeyi yüksek sesle söylüyorum. "Bu dükkan çok güzel. Bunu nasıl karşılayabiliyorsun?"

Bilerek gülümsüyor. "Hmm, eski erkek arkadaşım." "Uğruna New York'a taşındığın mı?" "Evet. Vasiyetinde bana bıraktı."

Oh, kaka. Şimdi içine bastım. "Özür dilerim. Öldüğünü fark etmemiştim."

"Sorun değil. Yıllar oldu." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hadi ama, bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Tammy," diye bağılıyor omzunun üzerinden, "Kapatıyorsun."

Et paketlenme bölgesindeki Gansevoort Hotel'e vardığımızda happy hour başlamıştı. Bar hippiler ve takım elbiselilerle dolu. Bir ya da iki tanesini One Maple'dan tanıyorum.

"Onunla yatıyor musun, yatmıyor musun?"

Yan masada oturan iki takım elbiseli dönüp bize bakıyor. Ağlıyorum. Ağlıyorum. "Öyle söyleme."

"Nasıl söylememi istersiniz? Aksanlı mı?"

Bu bende isteksiz bir gülümseme yarattı. "Konumuz bu değil zaten."

"Aynı fikirde değilim. Asıl mesele her zaman budur."

"Taşınıyorum. Eğer onunla bir şeye başlarsam, sonra ne olacak?" "Ah..." Koyu renk gözleri kapsamlı bir inceleme yapar.

yüzümün. Uzun ince kollarını zarifçe kavuşturuyor ve ardından bir kaşımı daha kaldırıyor. "Ona aşıksın."

"Ben ona aşık değilim." Gözlerim duvardaki kafatası temalı sanat eserine kaydı.

"Ona aşıksın," diye tekrarlıyor, ses tonunda hayal kırıklığı var.

"Ona karşı bir sevgi geliştirmiş olabilirim. Küçük, minicik bir şey."

"Bu aptalcaydı."

"Biliyorum," diyorum suratsızca. Yine içim daralıyor. Tüm endişelerimi yankılamaya devam ediyor.

"Onunla yatma."

"Ne?" Şaşkınlık dolu gözlerim tekrar ona döndü. Söylemeye gerek yok, beklediğim şey bu değildi.

"Onunla yatarsan kıpırdayamazsın."

Kalbim sıkışıyor. Sinirime dokunmuş gibi hissediyorum. "Sence?" Diyorum ve votka gimletimi yudumluyorum.

"Cinder, gerçeklerle yüzleş, sen bir romantiksin. Ve iyileşmekte olan bir romantikten diğerine söyleyebilirim ki, onunla yatarsan, sonunda ona her şeyini de vereceksin - başka bir deyişle, kariyerinden vazgeçeceksin."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Anticipation iki taraflı bir bıçaktır. Kelebekler, baş döndürücü telaş, hepsi iyi şeyler. Beklemek? O kadar da değil. Telefon her çaldığında yaşadığım sevinç ile çalmadığında hissettiğim derin yalnızlık arasında gidip geliyorum.

O gitti. Başka bir deyişle, onu çok özlüyorum.

One Maple'da tipik bir Cumartesi gecesi. Bar üç sıra boyunca tıka basa dolu, müşteriler talepkâr, para akıyor. Ta ki müstehcen derecede yakışıklı bir adamın içeri girdiğini görene kadar. O zaman artık tipik olmaktan çıkıyor çünkü Ethan daha önce hiç beni iş yerinde ziyarete gelmemiştir. Onunla aynı odada olmak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Adamın ölçüsünü iyi aldım. Lacivert takım elbise, kusursuz beyaz gömlek, kravat yok. Yine de bir bulaşık bezini bile seksi gösterebilir. Badem şeklindeki gözleri beni bulana kadar geziniyor, dudakları benimkileri taklit ederek yukarı kıvrılıyor. Odanın içinde yürürken, çevredeki her bir çift kadının ve bazı erkeklerin dikkatini çekiyor. Bara ulaştığında, göz temasını hiç kesmeden kalabalığı yarararak ön tarafa doğru ilerliyor.

"Dünyadaki tüm kasabalardaki tüm cin mekanları arasında," diyorum, açıkça gülümseyerek.

Gülümsemesi kayboluyor, ifadesi aniden ciddileşiyor - bir dakika önce paylaştığımız mutlu havadan eser yok.

bulundu.

"Hey? Neyin var?"

"Seni özledim."

Midem dibe vurdu ve boğazım kapandı. Kalbime doğrudan bir atıştı bu. "Ben de seni özledim." Kelimeler, sonuçlarını hiç düşünmeden ağzımdan dökülüveriyor. Bir şeyler oluyor. Asıl soru, ne?

"Abby! Buraya içecek bir şeyler alabilir miyiz?" diye bağılıyor birisi kalabalığın gürültüsü arasında.

Ethan'ın yüzü kararıyor ve daha önce onda hiç görmediğim bir ifadeye bürünüyor. Dar gözlü ölüm bakışları çılgılık atana doğru dönüyor.

"Hemen döneceğim," diyorum ama beni duymuş gibi görünmüyor; dikkati hâlâ en sevdiğim iki müşteride. Sahte bir sırtışıla onlara doğru ilerliyorum.

Barı silerken neşeyle, "N'aber beyler," diye cıvıldıyorum. "Neler oluyor? Yani siz ikinizin birbirinizi becermesi dışında?"

Bir numaralı pisliğin boynundaki koyu renk kızarıklık bana sonunda anladığını söylüyor. Gözlerinden fırlayan hançerler bana sessizce gitmeyeceğini söylüyor. Her neyse. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. "Size ne getirebilirim?"

"İki Macallan," diye cevap veriyor bir numaralı serseri. Temiz bardakları almak için dönüyorum ve onun "O kaltağı barın üzerine yatırıp ona bir ders vermek istiyorum" dediğini duyuyorum.

Bakışlarım Ethan'a kayıyor. Duymuş olması mümkün değil. İfadesinin şüpheli bir şekilde düzleşmesi dışında. Narsist egomanyaklardan gelen çirkin hakaretler benim için yeni bir şey değil, dikkatimi bile çekmiyor, bu yüzden ikinci bir düşünce olmadan işime devam ediyorum. Hata yaptım. Bu bir hataydı. Çok geçmeden arkamdan bağırış ve çılgınlıkların yükseldiğini duydum. Görünüşe göre yanlış karar vermişim.

Ethan'ı bir numaralı pisliğin tepesinde, yüzüne vururken görmek için etrafımda dönüyorum. Barmenlerden biri olan Kevin benden bir adım önde, ben oraya varamadan barın üzerinden atlıyor. Güvenlik görevlilerinden Dave, devam etmekte olan saldırıyı çevreleyen insan halesinin arasından sıyrılıyor. Ethan'ı çukurların altından yakalıyor ve kanlar içinde ve morarmış halde ayağa kalkmayı başaran bir numaralı pisliğin üzerinden kaldırıyor. Kevin, Ethan'a hamle yapamadan onu yakalar.

Ethan'ın kolunu iki elimle tutup çekiştiriyorum. "Onu yakaladım," diyorum Dave'e. Bana, onu kontrol altına almamı söyleyen bir bakış attıktan sonra Dave Ethan'ı serbest bırakıyor ve ben de onu sürükleyerek çalışanların soyunma odasına doğru götürüyorum.

Onu boş odanın içine çekip bir bankın üzerine ittiğimde istekle beni takip ediyor. Dudağı kesik, gömleği yırtık ve kanlı, saçları dağınık, anlamsız gözlerle bana bakıyor, nefesi hala sert.

"Ciddi misin?" Morarmış eklemlerine bakarak bağıriyorum. "Senin neyin var böyle?"

İlk yardım çantasını almak için yanından ayrılıyorum ve döndüğümde onu hala aynı ifadeyle bana bakarken buluyorum. Anlamaya bile başlayamadığım bir ifade. Ve görünüşe bakılırsa açıklamak üzere de değil.

Pamuklu gazlı bezi alkolle ıslatıp dudağındaki kesiğe sürüyorum. Nazikçe. Şefkatle. Acıdan tıslıyor ve kaşlarım alnımın yarısına kadar çıkıyor. "Bir bar kavgası başlattın ve şimdi küçük bir alkol yüzünden büyük bir bebek mi olacaksın?"

Her şey bir anda oldu. Ayağa kalkıyor, iki eliyle yüzümü kavıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Sonra beni duvara doğru itiyor ve eğilerek kalçalarımı kendi kalçalarıyla sabitliyor.

Hissettiğim ilk şey rahatlama. O kadar büyük bir rahatlama ki ağlayabilirim. Sanki başım suyun altındaydı ve sonunda kocaman bir nefes alabildim. Hissettiğim ikinci şey ise o. Onun her sert santimini hissediyorum.

Teşekkürler Tanrım. Bu adam için teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Ve teşekkürler gelmeye devam ediyor çünkü asla çok minnettar olamazsınız.

Beni yutuyor, sanki zaman tükeniyormuş gibi öpüyor. Ben de karşılığında beş bin dolarlık takım elbisesinin buruşuk yakalarından tutup onu öpüyorum - hiçbir engel tanımadan.

Birkaç dakika süren bu vahşetin ardından dudakları yumuşuyor. Yüzüm ellerinin arasındayken, beni tatmak için acele etmiyor, anın tadını çıkarıyor, boğazımdan yükselen her iç çekişi cesaretlendiriyor. Dili benimkiyle oynuyor. Alt dudağımı ısıyor ve emiyor. Kan ve alkol tadı alıyorum ama yine de öpüşüyoruz, öpüşüyoruz ve öpüşüyoruz, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi bedenini bedenime bastırıyor. İlk seferinde hayal görmüyordum. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Kapı pat diye açılıyor ve otobüsteki çocuklardan biri içeri girince irkilerek birbirimizden ayrılıyoruz. Ellerini kalçalarına koyan ve ağır ağır nefes alan Ethan başını eğiyor, derin bir nefes alıyor ve çenesini tekrar kaldırdığında yüzündeki ifade her şeyi aynı anda söylüyor. Sorular, cevaplar, duygular - ki ikimiz de bunları yüksek sesle dile getirmiyoruz.

"Kevin'e erken çıkıp çıkamayacağımı soracağım."

Vardiyamın sonuna yaklaşmıştım bile. Kevin gitmemin uygun olduğunu söylediğinde Ethan'la arka sokakta buluşuyorum. Kapıdan dışarı adımımı atar atmaz elimi tuttu. Henüz tek kelime etmedi ve Tanrı biliyor ki ben de bir şey söyleyip bu anı mahvetmeyeceğim.

Ara sokakta beni Fredo'nun bizi beklediği yere götürüyor. Bu sırada aklımdan akla gelebilecek her türlü senaryo geçiyor. Fredo sürücü koltuğundan iniyor ama Ethan kapıya önce ulaşip benim için açık tutuyor. Ethan hemen arkamdayken içeri kayıyorum. Gözlerimi henüz bırakmadığı elime dikmişken, o ileriye, hiçbir şeye bakmıyor.

KONAĞA GERİ DÖNDÜKTEN SONRA, otomatik pilotta üst kattaki yatak odalarına doğru ilerliyoruz. Tek bir kelime bile konuşulmuyor, attığımız her adımda gerilim artıyor. Ethan kafasının içinde her ne oluyorsa tamamen kaybolmuş görünüyor. Belki de hayatını değiştiren o öpücükten pişmanlık duyuyordur. Bu düşünce beni yiyip bitiriyor.

Kesin olarak söyleyebilirim ki daha önce hiç böyle öpülmemiştim, hayatlar söz konusu olsa bile reddedilemeyecek bir ihtiyaçla. Ve beş ay önce bana bu adamla böyle bir kimyam olacağını söyleseydiniz yüzünüze gülerdim. Yine de hayatım göz önüne alındığında bu olağan bir durum.

Yatak odamızın kapısında durdu.

"Bir önerim var." Yavaşça bana doğru dönüyor, omuzları dikleşiyor, gözleri kocaman, süper insan yoğunluğuyla benimkilere bakıyor. Etrafındaki yükü hissedebiliyorum. İfadesi değişiyor, biraz yırtıcı mı oluyor? Evet, yırtıcı. Ellerini teslimiyet olarak yorumlanabilecek bir işaretle kaldırarak yavaşça yaklaşıyor. Yorumlanabilir dedim. Bu adam teslim olmuyor.

"İstersen teklif et." Bir büyüünün içinde, onun yaklaşmasını izliyorum. "Teklifim... seks yapmamız."

Far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibiyim, donmuşum ve kaçmaya hazırım - ereksiyonuna, pantolonunu iten devasa ereksiyonuna. Gözlerim düşüyor. Bu dakikaya kadar onu görmezden gelerek büyük bir iş başarmıştım. Artık görmezden gelemiyorum.

Ereksiyon aşkına, ben de insanım. Ve cinsel olarak hayal kırıklığına uğradım, bu denklemin çok önemli bir parçası.

"Birbirinizle mi?" Kendi iyiliğim için fazla heyecanlı bir şekilde mırıldanıyorum.

Bunun üzerine başını sallar. "Akıl sağlığımız için. Senin kimsen yok. Benim de kimsem yok, uzun zamandır da yok - son zamanlardaki davranışlarıma bakılırsa çok uzun zamandır. Bunu birlikte yapmalıyız."

Boş boş bakıyorum. Dışarıdan bir mummyayım. Oysa içeride... kahretsin, içeride silahları ateşliyor ve avazım çıktığı kadar Yankee Doodle Dandy şarkısını söylüyorum. Taklalar atıyor ve pazularımı öpüyorum.

Başımı yavaşça sallayarak onaylıyorum, her yerinde felaket yazan bu saçma plana hazır ve istekli bir suç ortağı olarak. "Tıbbi amaçlar için," diye öneriyorum.

Birkaç adım daha atıyor, ağır ağır kapanan gözleri dudaklarıma düşüyor. "Aynen öyle."

Yutkunurken adem elmasının yükselip alçalmasını izliyorum.

"Yoksunluk tehlikeli bir şeydir. Kişinin normalde yapmayacağı şeyleri yapmasına neden olabilir."

"Olumsuz basını göze alamayan birinin bar kavgasına karışması gibi," diye ekliyor ve daha da yaklaşıyor, sarhoş edici kokusunu bir ciğer dolusu içime çekmeme yetecek kadar yaklaşıyor. "Ama bir şartla."

Kaskatı kesildim, tuhaf bir istek geliyor diye gerildim. Üzgünüm ama ben üçlü yapmam. Yirmili yaşlarımda başında bunun olabileceği küçük bir fırsat penceresi olabilirdi, her şeyden çok şok değeri için, ama o pencere uzun, çok uzun zaman önce kapandı. "Evet?" Sormak için cesaretimi topladım.

"Ben paylaşmam."

İsa'ya şükürler olsun. Teşekkürler, minik, sevimli, yeni doğmuş, bebek İsa.

"Ben de öyle."

"Yani Jacob'la, Gary'yle ya da bu tür şeylere ne diyorsanız onunla bile."

Neden bahsettiğini anlamam bir dakikamı alıyor. Yüzümde önlenemez bir gülümseme belirliyor. "Bilmem ki. Bu adamlar çok fazla ağır iş yapıyorlar."

"Daha fazlasını yapmasam da aynı şeyi yapmaya hazırım."

Göz kapaklarım alnıma yapıştı, kalbim hızla çarpıyor. "Söz mü?"

"Siktir, evet." Bununla birlikte, yüzümü sanki üzerinde hakkı varmış gibi kavırıyor ve geniş avuçlarının içinde sahiplenici bir şekilde kucaklıyor.

O hassas değil. Azıcık bile değil. Ağzı benimkine çarpıyor, beni hayata mahkum edilmiş bir adam gibi, temel bir şeyden mahrum bırakılmış bir adam gibi öpüyor. Ve ben gidiyorum, bedenim ve ruhum doğru zaman, doğru adam, doğru her şey duygusuyla uğulduyor.

"Prezervatiflerde delik amayacağına inanıyorum," diye mırıldanıyor amansız pcklerinin arasında. Beni kaldırır kaldırmaz bacaklarımı beline doluyorum. Tökezleyerek duvara çarpıyoruz. Hiç şüphesiz yarın morluklar olacak. Kalçaları benimkilere bastırıyor. Onu hissetmemi istiyor. Pantolonunda taşıdığı beyzbol sopası, beyzbol sopalarını seven her parama baskı yapıyor. İ ekiş, tepesinde kiraz olan l i ekiş.

"Aklımdan bile geçmezdi," diye mırıldandım. "Anladığım kadarıyla bana kıl piresi vermeyeceksin."

"Hiç şansın yok."

Parmaklarım onun kalın, yumuşak saçlarını kazıyor ve bir yumruk dolusu etrafında kapanıyor. İnlıyor ve kalçalarını itiyor, zevk acıya dönüşüyor. Dudaklarımı ayırıyorum ve ağzımı tekrar yağmalamasını engellemek için bir elimi göğsüne koyuyorum. "Anlaşmamızda bir değişiklik yapacağım." "Neymiş o?" Sesinde temkinlilik var. Benden korkuyor.

geri çekilebilir. Çok az şey biliyor. Hiçbir şey, ama hiçbir şey bunun olmasını engelleyemezdi.

"Sevişme, vuruşma, sevişme, hatta sevişme bile olacak. Ancak sevişme olmayacak. Anlaştık mı?"

Yüzü donuklaşır. Bir dakika önceki heyecanı sönüyor. Gözleri benimkileri arıyor ama içeri girmesine izin vermiyorum. Düşüncelerimi kendime saklıyorum. Çünkü bunu ne kadar istediğimi, özellikle de onu ne kadar istediğimi görmesinden korkuyorum. Bunun fiziksel bir şeyden daha fazlası olmasına izin veremem. Bundan fazlası beni sonsuza dek yok eder. Finito. İmha tamamlandı. Ondan nceki her şey onun yanında küçük kalırdı ve benim üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin veremem.

Başını sallayarak onaylamadan önce bir dakika düşünüyor. Pek inandırıcı değil ama bu noktada umursamayacak kadar heyecanlıyım. "Güzel. Susadın mı? Çünkü telafi etmem gereken çok zaman var ve üzerimde bayılmana izin veremem."

Gülümsemesi tüm gücüyle geri döndü. Daha fazla gecikmeden beni duvardan ayırıyor ve yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyor. Beni yatağa bırakıyor ve ben de rahat bir nefes alarak arkama yaslanıyorum. Bu günün asla gelmeyeceğini düşünmüştüm.

Dar kot pantolonumun belinden tutarak, düğmelerini açma zahmetine bile girmeden ayak bileklerime kadar yırtıyor.

"Ouuuch." Benim iyi adamım sert mi seviyor? Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Yüzümde aptal bir gülümsemeyle kalçalarımındaki yanık izlerini kontrol ediyorum.

"Erkek ol, Jones." Sesi her zamankinden daha derindi. Bunu duymak tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Sırada Ceylanlarım var. Birer birer omuzlarının üzerinden atıyor.

"Tamam ama benim gerçek bir erkek olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Deli gibi kıkırdayarak söylüyorum.

"Bunun için şükürler olsun," diyor ve kotumu tamamen çekip çıkarıyor. "Aksi takdirde senin için eşcinsel olmak zorunda kalacaktım."

Kıkırdamalarım aniden kesiliyor. Acı ve zevk göğsümde genişliyor. Gözlerim sulanarak başımı yastıktan kaldırıyorum ve kalçalarımın arasında diz çökmüş muhteşem örneğe bakıyorum. Saçları karmakarışık, dudakları şişmiş ve herhangi bir erkeğin olabileceğinden çok daha seksi.

"Fancy--"

Sesim titreyince başını kaldırıp baktı. "Öyle mi?"

Beni izlerken yumuşak dudakları dizimin iç kısmındaki hassas deriye iniyor. Öpücük üstüne öpücük, gerilim artıyor. Öpücükler kuzeye doğru ilerlerken kadınlık organlarım zonkluyor, biraz ilgi için çaresizce bekliyor.

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

Yüzümü her seferinde tek parça halinde alıyor.
Dudaklarımı, gözlerimi, sıkılmış çenemi. Kurt gibi bir sırtış
yayıyor

Yüzünü. "Doğru söylüyorum. Şimdi kapa çeneni de seni düzgünce kemirebileyim." Beni sahiplenici bir şekilde kucaklıyor ve başım yatağa düşerken gözlerim başımın arkasına doğru yuvarlanıyor.

Hassas an sona erdiğinde, işine geri dönüyor, yüzüstü yatan formum gelecekler için hevesle gerilirken, uyluklarımın iç kısımlarında ziyafet çekmek için zaman ayırıyor. Külotuma ulaştığında, güçlü parmak uçları erkek şortumun kenarından kıvrılıyor ve duraklıyor. Merak başımı kaldırmaya zorluyor. Neredeyse imkansız bir görev ama başarıyorum. Onu, beni tek başına alevler içinde bırakabilecek ateşli bir bakışla bana bakarken buluyorum.

"Bu--" diyor. Uzun, küt işaret parmağını uzatarak ihmal edilmiş zavallı klitorisime iki kez vuruyor ve ben neredeyse yataktan fırlıyorum. "Artık bana ait."

"Aman Tanrım," diye yarı çığlık atıyor, yarı nefes alıyorum.

İç çamaşırımı yavaşça çıkarıyor. Beklenti kalpsiz bir sürtük. Ondan kıvranıyorum. Bir an sonra ağzı nihayet üzerimde, sıcak, doğrudan. Dalga geçmek yok, ne yaptığını biliyor.

Bir an için bu beni rahatsız etti. Sadece bir saniyeliğine çünkü dilini tatlı noktamın üzerinde gezdiriyor ve bunu emerek takip ediyor. Vücudum resmen yataktan havalanıyor. O'nun eşiğindeyim ve daha yeni başladık.

Ya berbat bir hafızam var ya da seks hiç kimse için hiç bu kadar iyi olmamıştı... hiç. Ve daha asıl konuya gelmedik.

Başını kaldırıyor ve kollarıyla açılmış kalçalarımı yatağa sabitliyor. "Bu güzel amcığı yalamak, emmek ve sikmek tamamen benim--"

Gözlerim çarparak açıldı. Pardon? Benim iyi adamım edepsiz mi konuşuyor?

"Ne zaman istersem. Ve çok fazla hissedeceğim."

Lanet olsun, benim iyi adamım pis konuşuyor!

Bir dakika daha bekleyemem. Bir saniye daha değil. Aylardır bu adam için şehvet içinde boğuluyorum. Histeri kelimesinin, kadınlara özgü olduğuna dair kabataslak bir tarihten, "rahim" anlamına gelen Latince kökten türediğini söylüyorlar. Evet, evet, binlerce kez evet. Rahmim onun için çıldırıyor.

"Ethan, sana ihtiyacım var." Yalvarmak bana yakışmaz. Eğer isterse seve seve sıcak kömürlerin üzerinde sürünürüm. Adını duyunca bir şeyler kıvılcımlanıyor. Yüzündeki bariz şehvetin bir kısmı kayboluyor, daha yumuşak, sevecen bir şeye dönüşüyor. Ayağa kalkıyor, göz temasını hiç kesmiyor.

"Soyun."

Otoriter tipler bana göre değil. Ancak vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa, daha da tahrik oluyorum, onaylıyorum. Yine de, patronluk taslayanın erkek olduğundan oldukça eminim.

Bir hamlede tişörtümü ve sütyenimi çıkardım. Malları çoktan gördü, daha doğrusu malların eksikliğini. Utangaç olmaya gerek yok. Ve karşılığında onun beyaz gömleğinin düğmelerini yavaşça açmasını izliyorum. Daha önce hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim. Ethan'ın bacaklarını hafifçe ayırarak ayakta durmasından, gri pantolonunun sergilediği devasa ereksiyondan çadır kurmasından, yüzündeki açlık ifadesinden daha seksi bir şey hayal bile edemiyorum - ve çok canlı bir hayal gücüm var.

Yakıcı bakışları solgun tenimi pembeleştiriyor. Gömleğinin düğmelerini çözmeyi bitirip fermuarını açarken çenesi titriyor. Pantolonu açık, bakarken ereksiyonunun seğirdiğini görebiliyorum, boxer'ının üzerinde ıslak bir nokta var. Pantolonunu aşağı itiyor ve iç çamaşırını da beraberinde sürüklüyor.

İç çek. Geri takla atarak çift iç çekiş.

Kelimeler yok. Hiç yok. Onu son gördüğümde tüm çıplak ihtişamıyla pek iyi bakamadım. Bilirsin, her yeri kan içindeyken. Ama şimdi doyasıya bakıyorum.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor komodinın çekmecesini açıp bir prezervatif çıkarırken. Dişleriyle yırtıp açarken beni izliyor ve giyiniyor.

"Gibi mi?" Boğazım kuruyana kadar törpüledim. "Evet, öyle de diyebilirsin."

Ağzı kancalanıyor. Tanrıya şükür uzanıyorum çünkü şu anda ayakta olsaydım, yüzüstü düşerdim.

"Güzel," diyor bana doğru ilerleyerek. Yatağa tırmanıyor ve üzerime çıkıyor. "Çünkü gördüğüm şeyi seviyorum."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz gülümsemesi bozuluyor, gözlerindeki muzip ışıltının yerini çok daha ciddi bir şey alıyor. Şehvet ve ihtiyaçtan daha fazlasını görüyorum, vazgeçmeyecek fiziksel bir çekimden daha fazlasını. Her şeyi görüyorum ve o da bana izin veriyor.

Panik, şehveti gölgede bırakmaya başlar. Bu seksle ilgili! Sadece bir kaşıntıyı kaşımak! Kendime hatırlatıyorum. Kaçma içgüdümü hissetmiş olmalı ki beni öpüyor. Çok yumuşak ve tatlı. Panik, birazdan yaşayacağım sarsıcı seksin dizginlenemez heyecanına dönüşüyor. Yüzü benimkinin üzerinde ve elleri başımı kavrarken, alt bedeni kalçalarımın arasına yerleşirken üst bedenini havada tutuyor. Sıcak boyu bana doğru bastırıyor, kayıyor. İnliyorum, sızlanıyorum ve daha fazlası için mücadele ediyorum. Tenimin her santimetrekaresinde onu hissetmeye ihtiyacım var. Beni yatağa doğru iten ağırlığını ve gücünü hissetmeye ihtiyacım var.

Yüzünü kavrayıp yaklaşıtıyorum, dudaklarımız bir karış uzakta. "Benimle alay etmeyi bırak."

"Çok sabırsızım," diye mırıldanıyor, içimdeki en basit parçaya seslenen bir sesle.

Getirin, diye bağılıyor zihnim, hepsini getirin. Ve o da yapıyor. Bana ihtiyacım olanı veriyor. Dili ağzıma giriyor ve benimkiyle sevişiyor. Göğsümü avuçluyor ve nasırlı başparmaklarını hassas meme uçlarıma sürtüyor ve ben daha da yaklaşıyorum -sadece o kayaya vurarak elde ettiğini bildiğim nasırlar. Kalçalarını sallayarak inlemelerimi yutuyor. Çok uzun zamandır bunun etrafında dans ediyorduk.

Yavaş yanan ön sevişme, aramızda doğal olarak yanan ateşe çıra görevi görür - uygulamaya gerek yoktur.

Bir sonraki taşta, nefesimi kesen ve kısa tırnaklarımı sırt kaslarına batırmama neden olan bir güçle içime itiyor. Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve yüzüme bakmak için saçlarımı çekiştirdi. "İyi misin, bebeğim?"

Bebek mi? Tanrım, bu gerçekten hoşuma gitti. Ona kısa bir baş selamı veriyorum ve o da kalçalarını tekrar döndürüyor. Ve işte o anda boşalmanın eşiğine geldim.

"Çok iyi hissediyorsun Amber. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti."

İri bir eli dizimin arkasını kavırıyor ve bacağımyı yukarı kaldırıp beline doluyor, içime daha da gömölüyor, köküne kadar batıyor. Saçlarımı tutuşu sahiplenici bir şekilde sıkılaşıyor ve kafa derimin karıncalanması kalçalarımın arasında bir zonklamaya dönüşüyor.

Benim iyi adamım... bir saç çekicisi. Kulaktan kulağa sırtıyorum.

Bu adam sürprizlerle dolu.

Eğlendiğimi hissedince bana baktı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Ben mutluyum. Ve seni istiyorum." Kalçaları benimkileri sıkıştırdı. "Hareket et."

Kıçını avuçlayıp sıkıyorum. Göz kapakları düşüyor, bakışları şehvetle doluyor.

"Ben de seni istiyorum. Seni çok uzun zamandır istiyorum." "O zaman konuşmayı kes ve işe koyul."

Kalçalarını yumuşak bir şekilde dışarı çekiyor ve bana çarpıyor. Haykırıyorum ve parmaklarımı onun kış kaslarına sokuyorum. "Uzun zaman oldu, bu yüzden hızlı olabilir. Ama bu sadece başlangıç bebeğim," diye mırıldanıyor, hızı da sözleri kadar sabit. Kalçalarını döndürüyor, ben nefes nefese kalana kadar açığı test ediyor. Dişleri boynumu sıyrıyor. İçime girerken sert parmak uçları meme ucumla oynuyor. Zevk hızla artıyor. Neredeyse çok hızlı, sürmesine ihtiyacım var. Yaklaşan O'mu hisseder hissetmez hızını artırıyor.

Orgazmım içimde patlıyor. Ama Ethan durmuyor. Sürmeye devam ediyor, zevkimi uzatıyor. Ne dediğini anlayamadığım kelimeler mırıldanırken nefesi kulağımı gıdıklıyor. Cesaret verici sözler sanırım. Bu tamamlanmışlık, beden ve ruh bütünlüğü hissinde kendimi kaybetmemek için savaşıyorum. Alnında boncuk boncuk terler beliriyor ve alt dudağını ısıyor, benim iyiliğim için kendi rahatlamasını engelliyor.

"Ethan," diye fısıldıyorum. Boşalması, sırt kaslarının ellerimin altında taşa dönmesi, her dakikasının tadını çıkarırken gözlerinin kapanması için gereken tek şey bu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Tdokunmaktan bir dakika bile vazgeçmiyor. Beni elleriyle haritalıyor. Yatağa cinsel bir canavarla girdim. ve Helen Keller ile uyandım - eğer Helen Keller 1.80 boyunda muhteşem bir erkek eti olsaydı. Kalçalarımı kavrayıp bana sürtünüyor.

"Sürprizlerle dolusun."

Boynumu öpüyor ve tenimde "Hmm, nasıl?" diye mırıldanıyor.

"Neden bu gece? Ne oldu?"

Ardından ağır bir duraklama gelir.

"Bununla savaşmaktan çok yoruldum... ya sen?" Son birkaç kelime çekingen, savunmasız.

"Evet, öyle. Ama başınızı belaya sokmak istemem."

"Dikkatli olacağız."

"Tehlikeli yaşıyorsunuz, avukat bey. Bay Mükemmel kartınızı iptal etmek zorunda kalabilirim."

"Bay Mükemmel?" diye papağan gibi tekrarlıyor. "Pek sayılmaz. Aslında hiç de öyle değil." Sırt üstü dönüyorum ve ona bakıyorum. "Doğru."

Gözleri yüzümde gezinirken kendi gözleri esrarengizliğini koruyor. "Ama senin için mükemmel olmayı umursamam," diyor sessizce, çekingen ve utangaç bir yarım gülümsemeyle ve içimi bulandırıyor, onun için mükemmel olmayı istememe neden oluyor. Ve konu bu değil.

Bakışları üzerimde keskinleşiyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Ben cevap veremedim yataktan kalktı ve çıplak bir şekilde şifonyerine doğru yürümeye başladı. Bir dakika sonra geri döndü, tüm zarafetiyle bana doğru yürüyor, ağır ereksiyonu attığı her adımda sallanıyor, etrafını saran koyu renk saçları düzgün ve düzenli - tabii ki. Zorunlu göz devirmenin zamanı geldi.

"Gördüm ve onaylıyorum."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. Elindeki resim yığınının göstererek, "Bunları kastediyorum," diyor.

Resimler mi? Önümde duyularım için interaktif bir ziyafet varken resimler kimin umurunda. Yatağa geri kayıyor ve yüzüm üzgün bir Emoji'ye dönüşüyor. Tanrım, yeni oyuncağı olan bir çocuktan daha kötüyüm.

Yanıma sokuluyor ve kaslı kolunu boynuma doluyor - bana dokunuyor, bu bağlantıya benim kadar ihtiyaç duyuyor.

Bana verdiği resimler eski görünüyor, kenarları yıpranmış. Çok kullanılmışlar. Daha iyi görebilmek için doğruluyorum ve Ethan'ın eli kendiliğinden belime düşüyor. Avucundan yayılan sıcaklık kemiklerime kadar iniyor. Tembel bir sıcaklık içime yayılıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki göz kapaklarım düşüyor. Daha iyi hissettiren tek bir şey var, o da onun sihirli d...

"Amber?"

"Evet," diyorum şaşkınlığımı üzerimden atarak.

İlk resimde ilginç canlanıyor. Derin bir bronzluk ve harika bir sırtıyla sağlıklı görünen bir çocuk bana bakıyor. On bir ya da on iki yaşlarında, şimdiden inanılmaz yakışıklı. Ayrıca gövdesinin yarısı büyüklüğünde bir balık tutuyor, kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Çok şirin." Parmağımın ucuyla çocuğun yüz hatlarını çiziyorum. "Gülüştünde mükemmellik vaadi görüyorum. Bu nerede çekildi?" Sorum sessizlikle karşılanıyor ve beni omzumun üzerinden bakmaya zorluyor. Gülümsemem çocuğun yüzünü fark ettiğimde

Ethan'ın giydiği ise yerinde sabitlenmiş, irade gücüyle ayakta tutuluyor.

"Sun Valley, Idaho. Ve bu ben değilim." Doğrulup yavaşça fotoğrafı çeker. "Bu Jake." Köşedeki figürü işaret ederek, "Ve bu da benim." diyor.

Arka planda, sıska bir çocuk bir kayanın üzerinde oturuyor. Çarpık bir beyzbol şapkası takıyor, gözlük takıyor ve elinde bir kitap tutuyor. Ayrıca inanılmaz derecede üzgün görünüyor. "Bu geziye kanserin gerilemesinden kısa bir süre sonra çıktık... ilk kez."

Siktir, siktir, siktir, siktir. Sikişler konusunda cimri olmanın zamanı değil. Birden göğsümde bir fil oturmaya başladı. Çenesini eline dayamış, kambur duran o küçük çocuk için ağlamak için karşı konulmaz bir dürtü beni ele geçiriyor.

"Ben geç olgunlaşan biriydim."

Ethan bir sonraki fotoğrafı çıkarır ve aynı küçük çocuk, çok daha huysuz olanın yanında durmaktadır, arkalarında devasa bir Noel ağacı vardır. Jake gülümsüyor, kolu Ethan'ın boynuna dolanmış. Ancak Ethan gülümsemiyor. Üzgün küçük ördek yavrusu bir kuğuya dönüştü.

Ona bakıyorum ve bana verdiği kısa gülümseme gözlerine ulaşmıyor.

Ağlama. Ağlama. Sakın ağlama.

Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor. Beni. Burada, bir çocuğun yaşayabileceği en derin acının kaynağına bakıyorum ve o beni rahatlatmaya çalışıyor.

Gözlerim onunkilerden uzaklaşıp resimlere kayıyor. Kendimi zar zor toparlıyorum ve ona bakarsam kendimi kaybedeceğim.

Üçüncü fotoğrafı çıkarıyor ve gözlerim doğrudan iki oğlanın arasında duran muhteşem kadına gidiyor. Başının etrafında renkli bir eşarp var ve Ethan'ınkinin neredeyse karbon kopyası olan kocaman bir gülümseme takınmasına rağmen, o kadar uzun ve ince ki hafif bir esinti onu devirebilirmiş gibi görünüyor.

"Çok güzelsin. Ona benziyorsun." Sesim çok uzaklardan geliyor. Duygu seline kapıldığım için zar zor çıkarabiliyorum. "Bunları üzerinde mi taşıyorsun? Çok yıpranmış görünüyorlar."

Resimlere bakarken uzun kirpikleri elmacık kemiklerine gölge düşürüyor. "Kağıda bir şekilde dokunmak..." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Anlıyorum. Garip bir nedenden dolayı onu anlıyorum. Sanki tanıştığımız günden beri birbirimize bağlıymışız gibi geliyor. Birbirimizi ne çok uzağa ittik ne de çok yakına çektik; başından beri bu kaçınılmaz sonucun etrafında dans ettik.

"Bana geri dön, Jones."

Açık yüzüne bakıyorum ve o solgun, sıska çocuğun, büyüüp muhteşem bir adama dönüşen çocuğun sadece küçük bir pırıltısını görüyorum. Çünkü o harika biri. Nazik, akıllı, düşünceli, cömert. Kısacası o bir tek boynuzlu at. Benim tek boynuzlu atım. Bekle, o benim değil. Kesinlikle benim değil.

Bu çok korkunç. Ona karşı böyle duygular besliyor olamam. Şansım yaver giderse yakında ayrılıyorum. Ayağımı fren pedalından çekiyorum ve kariyerime tam gaz devam ediyorum. O da öyle. Bu anlaşmada 'duygulara' yer yok.

"Nereye gittin? Milyonlarca kilometre uzaktaymışsın gibi görünüyordun."

Beni mahveden onun gülümsemesi. Bu sefer rahat, kuralsız... mutlu.

"Öylesin."

"Neyim ben?" diye soruyor, sesi kısık. Yüzümü kavrayarak, başparmağının sert yüzeyiyle alt dudağımın izini sürüyor.

"Benim için mükemmel."

Midem sıkışıyor, gururum ona yıkımımın silahını verdiğim, bu itirafla kendi ölümümü yazmış olabileceğim için öfkeyle haykırıyor.

Kirpikleri birkaç saniyeliğine titriyor. Badem şeklindeki gözleri tekrar benimkileri bulduğunda

Kaşlarını çattı. Geri çekilmek üzereyim ama o bir adım önde, vücudunun ağırlığıyla beni yatağa sabitliyor. Kollarımı başımın üzerine kaldırıyor, ellerimi kendisinden çok daha büyük olan elleriyle açıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Ellerimi tutuyor... Ben bittim. Tamamen kızarmışım.

Öpücüğü tatlı, ikna edici, sanki beni korkutmak istemiyormuş gibi. Bir büyüyle ben de onu öpüyorum. Gecenin geri kalanını vücuduyla benim için ne kadar mükemmel olduğuna beni ikna ederek geçiriyor.

Marty, ofisinin kapısından içeri girer girmez, "FANTASTİK HABERLERİM VAR," diye anons ediyor. Etli pençelerinin arasında kocaman bir pastırmalı sandviç var - ve kokusuna bakılırsa soğanlı.

Burnumu kapatıp karşısındaki koltuğa oturuyorum ve tekmelerimi masanın üzerine koyuyorum. "Scorsese yeni filminin başrolü olarak beni seçti."

"Fantastik dedim, fantezi değil."

Omuz silkerek, "Bir kız hayal kurabilir." dedim.

"Rüyayı unut. Ağladığın o zaman yolculuğu dizisinin cast direktörü aradı."

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. "Ve? Beni öldürüyorsun Marty!"

"Kurşunun kız kardeşi artık hazır." Büyük bir ısırik alır.

"Carinne karakteri, şu şirret olan mı?" Sandalyede dik oturarak sorguluyorum.

"Carinne karakteri," diye taklit ediyor Marty ağzı yemekle dolu bir şekilde ve başını sallıyor.

"O sandviç berbat kokuyor, sevgili Martin."

"Kahvaltıdan beri bunu bekliyordum. Kabullen artık." Sandviçinden bir ısırik daha aldı. "Seçtikleri kişi hamileydi ve yapımcılara söylemeyi ihmal etti.

Bu fiziksel bir parça, o yüzden hiç Şansı yok." Dişlerinin arasına sıkışmış bir parça pastırma ile genişçe gülümsüyor.

Ve sonra bir yük treni gibi çarptı bana. Hiçbir yere gidemem. Hele ki Kanada'ya, dizinin çekildiği yere.

"Dayanamıyorum," diyorum ağlamanın eşiğinde. "Davam henüz sonuçlanmadı."

"Ne? Neden bu kadar uzun sürdü?" Marty de en az benim kadar zgn görünüyor.

"Durum biraz karışık. Tamirat için çok para istiyor. Bende olmayan bir para." Dirseklerimi dizlerime dayayıp, baş ağrısını önlemek için boşuna şakaklarımı ovuyorum.

"Tanrı aşkına, evlat. Kendini topla. Hayat devam ediyor ve sen bunu kaçırıyorsun."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

"**H** Bunu oynamak ister misin? Bence arkadaşlarımıza söylemeliyiz."

Bu konuşmanın geleceğini biliyordum. Yaklaşan gelişinden korkuyordum. Göz temasından kaçınmak için bakışlarımı arabanın camından dışarı yönelttim.

"Nerede bu şey?" Avuç içlerimi uyluklarımın çıplak tenine bastırırken soruyu ustalıkla geçiştiriyorum. Ben kolsuz, balıkçı yaka, sade siyah mini bir elbise giyerken, Fancy McButterpants ise sıkı dikilmiş mavi takım elbisesi, beyaz gömleği ve siyah kravatıyla Men's Vogue'a kapak olmaya hazır görünüyor.

"Metropolitan Pavilion."

Titans organizasyonu yeni draft sınıfını karşılamak için bir parti düzenliyor. En iyi arkadaşım işbirlikçi bir mafya sürtüğü olduğu için katılmayı kabul ettim.

Camilla fotoğraflarımı Facebook'a koymakla tehdit etti. Mahrem fotoğraflar. En iyi arkadaşın en iyi arkadaşına asla kara posta göndermemesi gereken bir anın. Sekizinci sınıftayken Pretty Woman filmindeki Julia Roberts gibi kıvrıcık saçlar istediğimi kafama koymuştum. Büyükanнем beni kuaföre götürmeyi reddetti, hiç şaşırmadım, bu yüzden meseleyi kendi ellerime aldım, hiç şaşırmadım ve

bebek bakıcılığı paramla evde perma kitlerinden birini aldım. Bu konuyu mantıksal sonucuna kadar takip edebilirsiniz.

Mafya kaltağı bu felaketi Polaroid ile belgelemeye karar verdi. Aynı mafya kaltağı bu resimleri telefonuna kaydetti ve rutin olarak benimle onlarla alay etmeyi seviyor. Benden ne zaman bir şey yapmamı istese "Bunu hatırladın mı?" diye bir mesaj alıyorum. Söylemeye gerek yok, şu anda taslak partisine gidiyorum.

Görüş alanımın çevresinde Ethan'ın gözlerinin yoldan bana doğru gidip geldiğini görebiliyorum.

"Amber?"

O derin sesteki ismim, kadife gibi hissettiren ve kenarı biraz sert olan o ses, benim kriptonitim. Ama birçok nedenden dolayı pes edemem. Artık duygularımın iş yapma şeklimi belirlemesine izin vermeyeceğim. İlk kez planıma sadık kalıyorum ve zihnimin arkasında bana pes etmemi ve düşmemi söyleyen o uzak sesi susturuyorum.

Yetişkin olmak berbat bir şey.

"Dövüş kulübünün ilk kuralı. Dövüş kulübü hakkında konuşmayacaksın" diyorum, tüm zamanların en sevdiğim filmlerinden birinden alıntı yaparak.

Sessizlik beni bir bakış atmaya itiyor. Yüzü gergin... üzgün.

"Katılmıyorum. Bunu arkadaşlarımızdan saklayamayız. Nasıl olsa anlayacaklar. En iyisi onlara bizim--"

"Benefriends," diyerek sözünü kestim. "Eğer fuck buddies dersen, canını yakarım."

"Benefriends?" Kızsa mı eğlense mi karar veremiyor.

"Çıkarları olan arkadaşlar."

Öfkeli. Seksi dudakları birbirine yapışıyor, siniri gözlerinin etrafına kazınmış, çenesi titriyor. Çarkların döndüğünü, strateji oluşturduğunu görebiliyorum. Bir saldırı planı hazırlıyor.

"Mahkumla çıplak Twister oynarken yakalanırsan barodan atılacağınla ilgili küçük ayrıntıyı hatırlıyor musun? Bunu gizli tutmamız gerekiyor."

Öfkeli bir nefes veriyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Evet, davan kapanana kadar bunu gizli tutmamız gerektiğini biliyorum ama--"

"Ethan, dava kapanır kapanmaz gidiyorum. Bugün Marty'yi görmeye gittim. Gerçekten iyi bir bölümü, harika bir bölümü kaçıyorum çünkü bölge dışına seyahat edemiyorum. Böyle fırsatlar pek sık karşıma çıkmıyor. Hayır demek kalbimi kırdı."

"Geri mi çevirdin?"

"Yapmak zorundaydım. Ve hapse girmek zorunda kalabileceğimi de unutmayalım." "Hapse girmeyeceksin," diyor benim üzerimden konuşarak.

"Ve eğer olmazsa, Los Angeles'a taşınıyorum. Birine söylemek sadece meseleyi karmaşıktırır."

Bundan sonra, şehir arabasının arkasına kara bir bulut iniyor ve Chelsea'ye ulaşana kadar sürüyor.

İçeride, çatı katı tipi mekan tıklım tıklım. Oyuncuların çoğu ve aileleri hazır bulunuyor, oda takım renkleriyle dekore edilmiş.

Çok iri bir kızıl bize doğru geliyor. İri derken, adamın bebek kuyruklu piyanosu büyüklüğünde olduğunu kastediyorum. Kızıl, üzerinde çok şık duran ekose bir papyon takıyor. Bize doğru geliyor, Ethan'ın sırtına bir tokat atıyor ve elini sıkıyor. "N'aber patron?" Kıp kırmızı sakalını sıvazlıyor ve bana onu yaramazlık yapan küçük bir çocuk gibi gösteren gamzeli bir gülümseme atıyor.

"Amber, bu James Popovitch. Baba, Amber."

"Merhaba Amber," diye şarkı söylüyor, bu da beni kıkırdatıyor. Dikkati Ethan'a geri dönüyor. "Şerefsizler bir burun topçusu seçmişler," diye mırıldanıyor komplocu bir tavırla.

Ethan başını sallar. "Çocuk yeşil. Gerçekten acemi. Ayak hareketleri üzerinde çok çalışması gerekiyor. Endişelenecek bir şey yok."

Odanın karşısında Justin'i gördüm. El salladım ve o da bana bir öpücük gönderdi. Ne şapşal ama.

"Sen öyle diyorsan," diyor Pop alçak bir sesle. "İstiyorum."

"Affedersiniz, beyefendi. Görmem gereken bir arkadaşım var."

Ethan kaşlarını çatıyor. Bir hamle yapmadan önce bana uzanmak, yakınlık ima edecek bir jest yapmak niyetinde olduğunu hissediyorum ve bunu yapmadan önce onu geniş gözlü bir bakışla kontrol ediyorum.

"Birazdan görüşürüz," diye uyarıyorum. Sonra Popovitch'e gülümsüyorum ve Justin'i aramaya gidiyorum.

Justin'e doğru giderken, açık büfe masasından gelen Calvin'e rastlıyorum. Bir elinde yemek dolu bir tabak, diğer elinde bir tavuk şiş. Büyük bir ısırik alıyor.

"Hey."

Ağzı dolu, başını sallayarak selamlıyor.

"Bu şeye gelmem için bana şantaj yapan kadın nerede?" Calvin cevap veremedi. Ethan yanıma geliyor ve bana çok yakın duruyor. Cal tavuk şişini çiğnemeye devam ederken, kurnaz gri gözleri benden Ethan'a ve tekrar bana dönüyor.

Merak etme. Ben soğukkanlı bir katilim, kasa dairesiyim, Fort Knox'um aslında. Bu şeyi kilit altına aldım.

"Siz ikiniz birlikte yatıyorsunuz."

Tamam, belki de tamamen kilitli değildir. Bu bir soru bile değil. Ne olursa olsun, inkar, inkar, inkar etmeye hazırım.

"Dövüş kulübünün ilk kuralı. Dövüş kulübü hakkında konuşmayacaksın," diyor bana bir gecede sağlıklı olandan daha fazla orgazm yaşatan adam. Belli ki gri maddeye zarar veriyor, yoksa aynı adam basit bir kurala uymakta bu kadar zorlanmazdı. Gözlerim o kadar sert dönüyor ki kafatasımın arkasını görebiliyorum.

Cal çiğnemeyi bırakır ve yutkunur. "Biliyordum."

"Ethan," diye bağıriyorum, gözlerim kocaman ve suçlayıcı. Azıcık bile pişmanlık duymuyor. Hayır. Gülümsüyor, seksi hindi

bana gururla gülümsüyor. Dikkatim Calvin'e döndü. "Tıbbi amaçlar için."

Cal bir kaşını kaldırır. "Bu kötü bir fikir. Ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar." Dikkati tekrar Fancy'ye yönelir. "Phil'den bir haber var mı?"

Ethan'ın gözleri önce bana, sonra Calvin'e kayıyor. "Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

Calvin bana şöyle bir baktı ve ne demek istediğimi anladı.

"O mu?"

O aileden biri."

Üç kelime, kısaltma ile giderseniz iki kelime, üç kelime sismik bir olayı tetikler. Aileden olduğumu düşünüyor. Gözlerim Calvin'inkilere çarpıyor. Çok ciddi, tamamen dürüstlükten başka bir şey belirtisi yok. Bu beni şaşırtmadı. Calvin dürüstlükten başka bir şey yapamayacak kadar kibirli.

Aile. Belki de bunca zamandır gözümün önündeydi? Belki de aile içine doğduğunuz değil, kendiniz için yarattığınız bir şeydir. İnsanların her zaman arkadaşlarınızı seçebileceğinizi ama ailenizi seçemeyeceğinizi söylediklerini duyuyorum. Belki de ailemizi biz seçmeliyiz.

"Phil aptal değil. Gururunu korumasına ve işi uzatmasına izin vereceğim çünkü sonunda istediğin her şeyi alacağını biliyoruz."

"Ya aptallaşırsa?"

"Halledildi. Gladyatörler çoktan bir teklif aldı. Kariyerini New York'ta bitirmek istediğini biliyorlar."

Sesleri düşüncelerimin arka planında kayboluyor. Son beş ayda çok şey değişti. Kararlar aldım, bir kız kardeşe sahip çıktım, bir sevgili ve en iyi arkadaş buldum ve şimdi de ailemi en olmadık yerlerde keşfettim. Tüm bunları geride bırakmaya hazır mıyım?

Calvin'in solunda, bir masadaki koltuğundan bana hararetle el sallayan bir kadın görüyorum. Sohbeta dalmış olan adamlar uzaklaştığını fark etmiyorlar.

"İsa, Meryem ve Yusuf. Kapıdan girdiğinizden beri size mesaj atıyorum" diye bağılıyor en yakın hamile arkadaşım.

"Çantam yok. Telefonumu getirmedi."

"Perişan haldeyim."

Gülmek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama gülemiyorum. Doğumuna iki hafta var ve çok sinirli. "Çörek nasıl pişiyor?"

"Çok pişmiş! Sevimli kışının binayı boşaltması gerekiyor."

"Ama oraya bayılıyor, Fiona," diyorum, devasa göbeğini okşayarak onu daha da kızdırıyorum. Gerçek bir Shrek'le evlendiğinde ısrar ettiğim için ona Fiona demek daha uygun görünüyor.

"Ayaklarıma bak." Masa örtüsünü kenara çekti, böylece onları kontrol edebildim. Ayaklarının büyüklüğü karşısında dehşet içinde soluk soluğa kalmadığım için kendime büyük bir ödül veriyorum. "Sonsuza dek mahvoldular. Bir daha asla eskisi kadar sevimli olamayacaklar."

Tartışamam. "Anlamıyorum. Bebeğin çıktığı yer orası mı?"

"Korkutucu, değil mi?"

"Neden buradasın? Neden evde ayaklarını uzatıp oturmuyorsun?" Dehşete kapılmış bir ifadeyle soruyorum.

"Ortaya çıkmamız gerekiyordu. Bilirsiniz, Phil'e yakında bir karar vermezse iki üçüncü tur çaylağı ve bir kariyer yedek oyun kurucusuyla kalacağını ve peşine bir kiralık katil ekibi göndereceğimi hatırlatmak için. Ayrıca, bebek ve sözleşme stresi arasında kocamı uykusunda öldürmeye hazırım."

"Vay canına, bu hamilelik seni biraz hırçınlaştırmış."

"Merhaba hanımlar," diyor tanıdık bir ses arkamdan. Justin ikimizi de yanaklarımızdan öpüyor ve yanımdaki sandalyeye oturuyor. "N'aber?"

"Camilla'nın ayakları bebek su aygırlarına benziyor. Ve ayaklarına bakılırsa. Asla çocuk sahibi olmayacağım. Neyin var senin?"

"Hâlâ o bebeği taşıyor musun?" Justin Cam'e sorar. "Çok uzun sürmez," diye cevaplıyor Calvin. Yanında duruyor Justin'in kolunu omuzlarıma doladığını görünce gözleri kısılan Ethan'a.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diyor kısık bir sesle. Herkes dönüp bana bakıyor.

Umm. "Bekleyebilir mi?"

"Hayır, bekleyemez." Kaşlarım gergin bir şekilde yukarı kalktı. Hindi kimliğimizi açığa çıkaracak. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Ağır bir iç çekiş. Ağır bir iç çekiş. Yavaşça, çok yavaşça ayağa kalkıyorum ve meraklı bakışlı arkadaşlarımıza sıkı bir gülümsemeyle "Hemen döneceğim," diyorum.

Biz uzaklaşmaya başlar başlamaz Justin'in "Birlikte uyuyorlar" dediğini ve Cam ile Cal'in birlikte "Evet" dediklerini duyuyorum.

Dandy. Sadece züppe.

Ethan'ı dans pistinin kenarı boyunca takip ediyorum, bize şüpheli bakışlar atan insanlarla dolu birçok masanın yanından geçip boş bir salona giriyorum.

İşaretlenmemiş bir kapıyı açıyor ve bizi içeri çekerek beni kapının arkasına sıkıştırıyor. İçerisi karanlık. Tek ışık, yüz hatlarını maviye boyayan bir acil durum tabelasından geliyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Kalçalarımız aynı hizaya gelsin diye dizlerini büküyor, içime giriyor ve o anda neredeyse kendimi kaybediyorum. Sonra beni öpüyor. Sertçe. Sahiplenici bir şekilde.

Dudaklarını ayırıp pantolonunu indiriyor ve "O sana dokunabiliyor ama ben dokunamıyor muyum?" diyor. İri ellerinden biri boynumu kavıyor, diğeri saçlarımı karıştırıyor. Partie yeniden katıldığımızda ne yaptığımıza dair hiçbir şüphe kalmayacak.

"Gerçekten mi? Beni bunun için mi uzaklaştırdın?" Ben de onun gibi nefes nefese cevap veriyorum.

"O benim kızıma asılıyor ve ben de orada durup onu izleyeceğim. Kendi kızını bulması lazım. Bu kadar komik olan ne?"

"Senin kız mı?" Kıkırdamalar durmuyor. "Kötü bir aşk romanından fırlamış gibisin."

"Sen benim kızımsın," diye tekrarlıyor, sesinde Neandertallere özgü çelik gibi bir kararlılık var. "Bu benim," diyor ve dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyor. "Bu benim," diyor ve elbisemi yukarı çekerek dantel tangamı ortaya çıkarıyor. İç çamaşırımın üzerinden beni okşuyor ve gözlerim sarhoşça dalgalanıyor. "Bu benim," diyor ve iç çamaşırımı kenara çekip başparmağının sert pediyle klitorisimi okşuyor.

Tabii ki! Her neyse! Senin, hepsi senin. Böyle yapmaya devam et! İçimden çığlık atıyorum. Aynı kelimelerin içimden tutarsız bir şekilde döküldüğünden de oldukça eminim.

Parmaklarını içime sokarken, "Ve bu kesinlikle benim sikim," diyor. İçimden çıkan sabırsız sesler düpedüz utanç verici. "Şimdi kötü bir aşk romanı gibi mi konuşuyorum?"

"Hayır, hayır, hayır," diye sızlanıyorum, kollarını kavriyorum. Parmakları sihirli bir şekilde çalışıyor, beni saniyeler içinde boşalmanın eşiğine getirecek bir kesinlikle okşuyor. Adamın yetenekleri var, gerçekten var. "Hayır, gerçekten çok iyi olanlardan biri gibi konuşuyorsun."

"Bundan vazgeçebileceğini mi sanıyorsun?" diye fısıldıyor dudaklarına. "Beni terk etmeni imkânsız hale getireceğim."

Gözlerimiz buluşuyor ve bulduğum şey beni duraksatıyor. İhtiyaç, acı ve bir tutam da şefkat görüyorum. Midemi bulandıran şey şefkat. İlk defa bir sorundan kurtulmak için, istediği şey için pazarlık yapamıyor. Kolay gülümsemeleri ve Beyaz Atlı Prens rolü, cephaneliğindeki tüm araçlar, her zaman güvendiği şeyler, ona hiçbir fayda sağlamayacak. Benim üzerimde işe yaramayacaklar ve o da bunu biliyor.

"Fancy--" Yanağını okşadım. "Böyle bir şey olmayacak."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Bu benim için neredeyse her gün olan bir şey, dolayısıyla endişelenmemi gerektirecek bir durum değil. Ancak Ethan'ın tavrının ne kadar hızlı bir şekilde savunmasızdan ölümcül olana dönüştüğüdür.

"Beni izle." Belki de yüzündeki kararlı ifadeden. Belki de sesindeki inançtır. Her ne olursa olsun, hiçbir şey onun bunu başarabileceği fikri kadar tüylerimi diken diken edemez. Sonra gülümsüyor. Benim çöküşüm olacağına söz veren seksi gülümsemelerinden biri.

Vuruşları kararlı ve emin bir şekilde artıyor, başparmağı tam da sevdiğimi bildiği şekilde tatlı noktamda daireler çiziyor. O kadar sert boşalıyorum ki çığlığımı bastırmak için omzunu ısırarak zorunda kalıyorum. Dizlerimin bağı çözüldü, o beni yakın tutarken ben ona doğru sarktım. Sonra parmaklarını çekip yalıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Dizlerinin üzerine çök. O güzel ağızını iyi kullanalım."

Ha?

Hayatımın başka bir döneminde, başka biriyle olsaydım, bu fındık keseme bir yumruk atmama neden olurdu. Ama onunla? İkinci kez sorulmasına gerek kalmadan, Ethan'ın sunağında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Takım elbisesinin ceketini önünden itiyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Çıkar onu." Malzeme dolabının loş ışığında bile yüzündeki gizlenmemiş açlığı okuyabiliyorum. Hevesle bana söyleneni yapıyorum, kemerini çözüyorum ve pantolonunun fermuarını aşağı çekiyorum. O kadar başım dönüyor ki sanki Noel'den bir gün önce hediye paketi açıyormuşum gibi hissediyorum. Pantolon ayak bileklerine kadar iniyor. Ağızımı ve burnumu, boxer külotunun sınırlarından kurtulmak için yalvaran sert aletin üzerinde gezdiriyorum. Onun çamaşır deterjanı ve sabunla karışmış misk kokusu libidom için kokain gibi.

Yukarıdan gelen derin inilti beni yukarı bakmaya zorluyor. Gözleri devam etmem için yalvarıyor. Ben de devam ediyorum. Onu sürüklüyorum

İç çamaşırı kaslı kalçalarının yarısına kadar iniyor, kesesini kavıyor ve sıkıyor, ereksiyonu tepki olarak sarsılıyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum. Çünkü öyle. Tanrı yardımcım olsun, öyle. Dudaklarımı ucuna doluyorum ve onu dibinden sıkıca kavıyorum. Dizleri titriyor ve vücudu sallanıyor. Yalayıp emiyorum, elimi onun sevdiğini bildiğim bir ritimle pompalıyorum.

"Vay anasını," diye mırıldandığını duyuyorum kısa heyecanlı nefesler arasında.

"Bir şeylere tutun, Süslü McButterpants. Aklını başından almak üzereyim." Ve yaptım da. Tutamayacağım sözler vermem.

"SESSİZSİN." Ethan bir eliyle yüzümdeki saçları okşuyor ve diğer eliyle beni kendine çekiyor. Bacaklarımı onun çıplak kucağına atıyorum ve başımı göğsüne yaslayıp kollarına sarılıyorum. Dünyada bundan daha iyi bir yer olamazdı. Söylemeye gerek yok, süpürge dolabındaki seansımızdan sonra, azgın ergen boğa filleri tarafından üzerime atlanmış gibi görünüyordum. O partiye bu halde dönmemin imkanı yoktu. Ethan, Cam ve Justin'e erken çıkmaya karar verdiğimizizi mesajla bildirdi. Ve doğrusu, arkadaşlarımızdan gelecek üçüncü dereceye hazır değildim.

Ön kapının kilidini açar açmaz, ağızlarımız birbirine kaynaşmış bir şekilde içeri daldık ve birbirimizin kıyafetlerini yırtmaya başladık. Öpüşmeler kontrolden çıkmış, açgözlüydü. Merdivenlerin tepesine vardığımızda arkamızda uzun bir giysi izi kalmıştı. Çırılçıplak bir şekilde omzuna atıldım. Bunun için on yıldızlı kabarcık poposuna bir şaplak yedi. Ardından ben de kendiminkine bir tokat yedim. Yine de umursadığımı söyleyemem.

"Hmm." Eğilip yüzümü boynunun kenarına gömüyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Bu artık yapmayı en sevdiğim şeylerden biri. Bunun bir şey olması gerektiğine karar verdim, yasal bir hobi. Onun kokusunda ne var bilmiyorum,

Ama ılınlığı yatıştırır ve bu her zaman teşvik edilmesi gereken bir şeydir.

"Endişelenmeli miyim?" Sesi meraktan çok eğleniyor gibi.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Cal'ın söylediklerini düşünüyordum."

"Ailen olduğunu mu?"

Ethan'ın tepkisini görmek için gözlerimi kaldırıyorum ve başımı sallıyorum. Göğsünün üzerinde ileri geri hareket eden elimi tutuyor ve parmak eklemlerime, avuç içime bir öpücük konduruyor.

"Büyükannem kim olduğumu bilmiyor, annem zar zor tahammül edebildiğim bir yabancı... Elimde kalan tek şey Audrey ve onu hâlâ tanımaya çalışıyorum."

"Bir kişiye daha unuttunuz."

"Hmm, kimi unuttum?" Soruyorum, yüzüme yayılan önlenemez glmsemi yüzünden kelimeler birbirine karışıyor.

"Altınızdaki ıplak adam."

"ok tatlısın," diyorum göğsüne, boynunun yan tarafına bir öpücük kondurarak. "Ama bir gün biriyle tanışacaksın ve aşık olacaksın ve o da haklı olarak hayatında bir hayırsever arkadaşın olmasını sorun edecek."

"Ya seni kendime aşık edersem?" Sesi tuhaf, aceleci ve ünlü olduğu kendine sahip olma duygusundan yoksun geliyor. Altımda nefesini tuttuğunu hissedebiliyorum. Bir bakışma yarışması başlıyor. Gülümsemem serbest kaldığında o kazanıyor.

"Beni kendine aşık edebileceğini mi sanıyorsun?" Cretkrlığına yarı kıkırdayarak yankıladım. Kendine güveninin ne kadar zor olduğunu bilmesem, bu beni çok rahatsız ederdi. Ancak nereden başladığını bilmek, onun adına duyduğum gururla boğazımın yanmasına neden oluyor.

Kurnaz bir muziplikle dans eden, göz kapakları ağırlaşmış bu gözler, gözlerimden dudaklarıma doğru gidip geliyor. "Hmm."

"yle, değil mi? Beni kendine aşık etmeye karar verdin ve her şey bitti mi? Atışını mı yapıyorsun?"

Köşe cebinde sekiz top."

"Hmm," diyor sevimli bir baş sallamasıyla.

"Biraz kendimizi beğenmişiz, değil mi? Kendimiz ve biz derken sizi kastediyorum."

"Bir şeyi kafama koyduğumda genellikle istediğimi elde ederim." Kolları etrafımda sıkılaşıyor, elleri omurgamda aşağı yukarı geziniyor.

Aşık olmak, birini sevmek bana hiçbir zaman risk gibi gelmedi. Yorucu, evet. Çoğunlukla zaman alıcı. Ama riskli değil. Çünkü her zaman acıya ve reddedilmeye, şimdiye kadar yaşadığım her ilişkinin kaçınılmaz olarak sona ermesine hazırlıklıydım. Riskli hissettiren şey, sevmek için kendime izin vermek, bir başkasının benimle ilgilenmesine izin vermektir. Hayatım boyunca bunu arzuladım. Ve her ıslah olmuş bağımlı gibi ben de sınırlarımı biliyorum. Sevilmeme izin verirsem, sonra ne olur? Onlar gittikten sonra bana ne olacak? Ve şu anda ne kadar korktuğuma bakılırsa, bunu ilk kez istiyorum.

"Bu sefer değil." Ne olduğunu anlamadan sırtüstü yatmış, yumuşak bir şilte ile sert kasların arasına sıkışmıştım. Kalçalarını kaydırıyor ve kalçalarımın arasında kendine yer açıyor. "Başlıyor muyuz? Bu senin stratejinin bir parçası mı? Savaş Sanatı falan mı?" Gırtlaktan gelen bir kahkahayı tutarak söylüyorum. Vücudunun en yüksek hızda kalınlaştığını ve sertleştiğini hissediyorum ve gelecek olanın beklentisiyle omurgamda elektriksel bir sarsıntı oluyor. Vites yükselterek tatlı noktama sürtünüyor ve neredeyse çözülüyorum, vücudum hızlanmış ve gitmeye hazır, onun etrafında sürekli bir orgazm bekleme durumunda.

"Daha çok Aşk Sanatı gibi," diye mırıldanıyor, sesi arzudan boğuklaşıyor.

"Sevimli. Çok sevimli. Tapılası, gerçekten." Sesim ince. Mantıklı bir düşünceye parmak uçlarımla tutunmaya çalışıyorum. "Henüz kimse bana istemediğim bir şeyi yaptırmayı başaramadı ama senin denediğini görmek için nefesim kesiliyor."

Hınzır bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. Yarı açılmış bir prezervatif paketi komodinin üzerinde hazır bekliyor.

Onu kapıyor ve yuvarlıyor. Sonra sert dudaklarını
benimkilerin üzerine indiriyor,

Yumuşak, ısırın öpücükler, o kadar şefkatli ve dikkat dağıtıcı öpücükler ki avucunu kalçamdan dizimin arkasına doğru kaydırıldığını, bacağını beline doladığını fark etmiyorum bile. Ama ne zaman kalçalarını itip kendini içime gömüyor, bizi bir bütün haline getiriyor, işte o zaman fark ediyorum. Sanki dünyada dikkatini çekmeye değer tek şey benmişim gibi gözlerimin içine baktığında fark ediyorum. Onunla alay etmek üzere olduğum her ukala yorum kalkışta ölüyor çünkü aramızdan geçen duygular karşısında nutkum tutuluyor.

"Ethan," diye mırıldanıyorum uzanıp yüzünü avuçlarken. Avucumu öpüyor, sonra dikenli yanağını ileri geri ovuşturuyor. Sadece bir isim. Bu kadar çok şey ifade etmemeli. Ama yine de öyle.

Onun kararlı bakışlarına bir saniye daha dayanamıyorum. Kalçalarını yavaşça sallarken içimde dolaşan zevke kendimi kaptırıyorum. "Sıkı tutun bebeğim. Bu güzel küçük amcığı mahvetmek üzereyim," diye mırıldanıyor kulağıma, bedenini içime sokarken. Şimdi daha sert, daha talepkâr. "İşim bittiğinde üzerine bir mahkûm tabelası asacaksın."

Ciddi misin?

Sırıtmayı, kahkahayı, saf neşeyi engellemek için dudaklarımı ısırıyorum. O şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şey. Benim eğlendiğimi görünce yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor.

"Çok mu fazla?" diye mırıldanıyor.

Sımsıkı sarılmış bedenim bir başka destansı O'yu serbest bırakmaya hazırlanırken tek yapabildiğim başımı sallamak... Benim pis konuşan iyi adamım... çok sevimli. Çok tatlı. O gece hiç aşk ilanı olmadı. Yine de adamın stratejisini suçlayamam.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

TÖnümüzdeki hafta cinsel deneylerle dolu bir bulanıklık içinde geçip gidecek.

Kama Sutra'yı okuduğuma eminim. İkimizin de doymamış gibi görünmesi biraz rahatsız edici. Zar zor yürüebiliyorum ama adam bana tuhaf tuhaf bakıyor ve ben gitmeye hazırım. Bunu yoksunluğun tehlikeli bir şey olmasına bağlıyorum.

"Ethan--"

Güçlü parmaklar uyluklarımın iç kısımlarına bastırıyor, onları açıyor ve aşağıda tutuyor.

Bu öğleden sonra eve erken geldi ve saçma bir bahaneyle yeni tadilattan geçirdiği ev ofisinde çalışmak istediğini söyledi. Kapıdan girer girmez beni yakaladı ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladı. Daha merdivenlere varmadan çıplak kalmıştım.

"Bunlar en güzel bacaklar," diye mırıldanıyor ve kalçamın iç tarafına bir dizi öpücük konduruyor. "Ve bu da en güzel am--"

"Eth--"

Sesim boğuk, nefes nefese. Yatağımdaki adam son yirmi dakikadır elleri ve diliyle bana işkence ettiği için bu hiç de şaşırtıcı değil. İlgilendiğim diğer vücut kısmı, kendine saklamak istediği kısım.

"Hmm."

"Eth--"

Sonra, kısık bir kıkırdama. "Hmm."

Klitorisimle o kadar acımasızca oynandı ki ağlamama, oyuncaklarını yere atmama ve eve gitmeme saniyeler kaldı.

"Eğer bana işkence etmeyi bırakmazsan, aletini koparır ve onunla kendimi tatmin ederim."

Sıcak bir nefes boğa gözüne çarpıyor, onu takip eden derin kıkırdama kadınlık organlarımın geri kalanına titreşiyor. O kadar hassasım ki neredeyse yataktan fırlayacaktım.

İşkenceyi yapan adam başını kaldırıyor ve bana şehvetli bir bakış atıyor, şehvetli ağzı intikam vaat eden bir sırıtışa dönüşüyor. "Madem bu kadar nazıkçe sordun." Yüz ifadesi agresifleşiyor. "Dirseklerinin ve dizlerinin üzerine çök, kıcını kaldır."

Gözlerim tatlı, müstehcen bir sevinçle açılıyor. "Hay hay efendim," diye neşeyle cıvıldıyorum, bana söyleneni yapmak için çırpınıyorum.

"Amber--" Sesindeki tonlama dikkatimi çekiyor. Yüzünü incelemek için dönüyorum. "İstersen prezervatif kullanırım ama doğum kontrol hapi kullandığını biliyorum." Gözlerinde belirsizlikle bakışlarımı tutuyor.

İki gece önce aldığımı gördüm. Fark ettiğini biliyordum. "Temiz olduğumu biliyorsun," dedi sesine ağırlık vererek.

Bu ilişkiyle ilgili hiçbir şey artık sıradan gelmiyor. Eğer bu çizgiyi geçmeye hazırsak kesinlikle değil. Cassandra'nın sözleri her zaman aklımın bir köşesini tırmalıyor ve bana durumun, daha da önemlisi duygularımın kontrolünü kaybettiğimi söylüyor.

"Ben de öyle. Prezervatif yok."

Gözleri önce parlıyor, sonra ham arzuyla doluyor. O gezegendeki en seksi adam. Bir erkeğin hem bu kadar iyi, yani iliklerine kadar iyi, hem de dış görünüşünün bu kadar güzel olabileceği düşünülemez. Başka biri görüyor mu, yoksa yalnız küçük çocukların uydurduğu görünmez arkadaşlar gibi hepsi kafamın içinde mi diye neredeyse etrafıma bakıyorum.

"Yüzüstü," diye mırıldanıyor belirgin bir törpüyle. Kıcıma inen sert bir tokat beni inletiyor ve yatağa doğru gülümsetiyor. Hayır, bu gerçek, Tanrı'ya şükür. "Ve, Jones--" Yeni keşif: İşler gerçekten iyi gitmeye başladığında bana Jones diyor. "O yastığı ısırarak isteyebilirsin."

Pazartesi Gecesi Futbolu teması çalmaya başlıyor ve ben neredeyse apoplectic oluyorum. Başka bir odada aynı anda telefonumun çaldığını duyuyorum.

"Aldırma," diye bağıyorum. Zil sesi devam edince Ethan yorgun bir iç çekiyor. Göğsünü sırtıma yaslayarak bedenime doğru eğiliyor ve komodinin üzerindeki telefonuna uzanıyor. Bir an sonra yataktan fırladığında serin havanın tenime çarptığını hissediyorum.

"Giyin. Camilla doğuma girdi."

BABY SHAW binayı boşaltmaya karar verdiğinde, bunu aceleyle yaptı. Calvin hastaneye ancak zamanında yetişebildi, bebek acil servisin kapısından aceleyle girdikten sadece bir saat sonra babasının maharetli ellerine teslim edildi. Anne ve çocuğun güvende ve sağlıklı olduğunu bilen Ethan ve ben, genç Connor'a ilk kez bakmak için önce çocuk odasına uğruyoruz. Cama yapışmış bir şekilde bebeklerin oluşturduğu geniş bir alana bakıyoruz. Genç pediatri hemşirelerinden biri yanımda duran yakışıklı adama gülümsüyor.

Sürtük. Masumların kirleticisi.

Ona kötü kötü bakıyorum ve kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. Resmen Gollum'a dönüştüm.

"Nerede o?" Kurnazca ona yaklaşıırken soruyorum. "İşte orada." Ethan bardağa vuruyor. "Soldan üçüncü bebek, ortada--Connor Shaw."

Hiç bu kadar sert ve hızlı aşık olmamıştım. Gözbebeklerim onu bulduğu an gitmişim. Nasıl hissedebildiğin inanılmaz

Düşünce süreci olmayan küçük bir et yığını olan biri hakkında bu kadar güçlü.

"Oh, o umm, o..." Yüzümün eriyip kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyorum. "O biraz küçük. Sence de öyle değil mi? Cal parasının karşılığını pek alamamış gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum. "Ben olsam paramı geri isterdim."

"Hmm."

Cevap gelmeyince yan tarafa bakıyorum ve onu dudaklarını büken yumuşak bir gülümsemeyle bebeklere bakarken buluyorum. Her ne sebeple olursa olsun, bu beni devam etmem için motive ediyor. "Şu kız bebek onun iki katı büyüklüğünde." Yanımda duran adamdan daha fazla mırıldanma. Kaçamak bir bakış daha atmaya cesaret ediyorum ve yüzünde yine o hülyalı ifadeyi buluyorum. Tehlikeli bir şekilde özlemin sınırlarında geziniyor.

"Biraz da çirkin bir patates."

Şaka değil, bebek Connor sanki Manny Pacquiao ile on üç raunt dövüşmüş ve bu mücadelenin kaybeden tarafında yer almış gibi görünüyor. Gözleri şişmiş ve derisinin rengi kızgın.

"Çocukları sever misin?" Sesi normalden daha alçak, biraz da boğuk. Sıradan görünmek için çok çalışıyor ama sesi ona ihanet ediyor.

Ancak benim durumum pek iyi değil. Bana şaşırmış demek hafif kalır. Boğazım kapanıyor. Yutkunmak bir anda olimpik bir etkinliğe dönüştü, şimdiye kadar başardığım en zor şey. Bir şey motor becerilerimi bozuyor gibi görünüyor.

"Yani... biraz dağınıktırlar. Ve çok fazla sorumluluk yüklüyor. Ama Açlık Oyunları gerçek bir şey olsaydı gerçekten üzüldüm. Bu benim için iyi olmazdı. Muhtemelen... Bilmiyorum, internette bir dilekçe falan imzalarım. Belki de kongre üyeme yazardım."

Sessizlik. Bu da dikkatimin bir kez daha ona kaymasına neden oluyor. Artık bebekleri izlemiyordu. Bu sefer onu doğrudan bana bakarken buluyorum. Gözünü kırpmadan bakışı aşırı yoğun.

"Peki ya sen?" Bu soruya neyin yol açtığı hakkında hiçbir fikrim yok ve kelimeler gevşek dudaklarımdan döküldüğü anda aptallığımdan pişmanlık duyuyorum.

İri gözlerinde bir heyecan pırıltısı parlıyor. "Bir sürü istiyorum. Ön bahçede Şükran Günü futbol maçı yapmaya yetecek kadar."

Tanrım, o lanet olası bir Duggar.

O anda gözümün önüne Ethan'ın bacaklarına tutunmuş bir sürü kahverengi gözlü güzel bebek geliyor ve Ethan bir tanesini omuzlarına atıyor. Ve şimdi gidip kusmak istiyorum çünkü... şey, çünkü hoşuma gidiyor. Neden hoşuma gitsin ki? Bu ben değilim. Olmaz öyle şey. Kimsenin annesi olmaya uygun değilim. Japon balığı sahibi olmaya bile uygun değilim.

Zihnimin gözlerinde Ethan, yanında yürüyen birine genişçe gülümsüyor. Bir kadına. Ondan nefret ediyorum. Yüzünü göremesem de onun da en az kendisi kadar mükemmel olduğunu biliyorum. Omuzlarında sallanan çocuğun bacaklarına tutunarak onu öpmek için eğiliyor. Ve işte o zaman oluyor. Eğildim ve ayakkabılarının üzerine kustum.

Yarım saat sonra karnımı tutarak tuvaletlerden çıktığımda Ethan'ı koridorda beni beklerken buluyorum. Walking Dead'deki bir karakterden biraz daha az benziyorum ve Tod's loafer'ları öğle yemeğinde yediğim bal kabağı ve krem peynirli simit gibi kokmuyor.

"Zehirlendiğimden oldukça eminim. Simidimi yapan çocuk benden hoşlanmadı. Bunu hissedebiliyordum." Ethan'ı gülümsemesini bastırırken yakaladım.

"Zehirlenmediniz. Balık bozulmuş olabilir ama." Yüzümde asılı olduğunu fark etmediğim bir tutam saç kulağımın arkasına doğru tarıyor ve yeniden midem bulanıyor. Burnumu kolunun kıvrımına sokma dürtüsü beni ele geçiriyor.

Birkaç dakika sonra Cam'in odasına giriyoruz ve hemen bir merhaba korosuyla karşılaşıyoruz. Camilla'nın anne ve babası, Angelina ve Tom DeSantis, teker teker kollarını bana doluyor ve yanaklarımdan öpüyorlar. Sıkıştırıldım ve dürtüldüm

Bu süreçte bana çok zayıf olduğum söylendi ve daha fazla yemem emredildi. Bu yeni bir şey değil. On bir yaşımdan beri bunu yapıyorlar ve kızları beni akşam yemeği için eve getirdi. Mercedes, Calvin'in... Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Onun emlak müdürü ama aynı zamanda bir çalışandan çok daha fazlası, Cam ve Cal onu ailesi olarak görüyor, Ethan'a sarılıyor ve sonra Bayan DeSantis tarafından yanakları çimdikleniyor. Kayıp olan tek kişiler Calvin, Amanda ve Sam.

"Ne yaparsan yap, doğum odasından bahsetme. O--" Camilla boynunu bükerek sinsice kapı aralığını kontrol ediyor. "Çok duygusal oluyor."

Cal, sanki çağrılmış gibi elinde Citarella'dan aldığı yiyeceklerle dolu iki alışveriş torbası ve yüzünü kıran beyaz bir sırtıışla içeri girdi. Onu hiç gülerken görmemiştim. Asla. Bugüne kadar dişleri olduğundan bile emin değildim. Aslında gülümserken garip görünüyor. Bana Kayıp Balık Nemo'daki büyük köpekbalığı Bruce'u hatırlatıyor ve bu beni ürkütüyor.

"Tebrikler, dostum."

"Hey, Cal."

"Oğlumu gördün mü?" Cal her gözeneğinden gurur fıskırarak sorar.

Ne kadar da güçlü düşmüş. Çok uzun zaman önce onu sahiplenmek için bu kadar hevesli olmadığı bir zamanı hatırlıyorum. Ve şimdi o, oğlum. Erkekler, daha fazla söylememe gerek var mı?

"En önemlisi sağlıklı olması," diye atılıyorum. Odadaki tüm dikkatler meraktan şaşkınlığa değişen ifadelerle hızla bana yöneliyor.

"O çok güzel," diye ekliyor Ethan hemen ve yüzünü asmıyor. Her zaman sadık bir arkadaş. Gözleri benimkileri tutuyor. Bir an için odada sadece ikimiz varmışız, görünmez bir önlük ipiyle birbirimize bağlıymışız gibi geliyor... yoksa kalp ipi miydi? Her neyse, lanet olası bir tür görünmez ip. Sert, pembe dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor ve gözlerimi kasıtlı olarak devirerek cevap veriyorum. Ne aptal ama. Sevimli biri.

Calvin'in kız kardeşi Amanda aceleyle odaya girerken,

"Havaalanından doğruca geldik," diyor.

"Cam!" Sam, Amanda'nın sekiz yaşındaki oğlu, bağılıyor. Doğruca Camilla'ya yöneliyor ve uzun, sıska kollarını onun boynuna doluyor.

"Sakin ol Sam. Teyzen yeni doğum yaptı," der Calvin ve Camilla Sam'e daha da sıkı sarılır.

"Burada olduğun için çok mutluyum. Seni özledim," diye fısıldıyor Sam'in kulağına ve onu içine çekiyor. Bu ikilinin tanıştıkları günden beri süregelen bir aşk ilişkisi var ve eğer Camilla'nın harika bir anne olacağını zaten bilmiyorsam, onu Sam'le birlikte izlemek beni on tane olması gerektiğine ikna etti. Sizinakin aksine, bazı insanlar bunun için doğmuş.

Amanda bir kolunu kardeşinin beline doluyor. "Bebek nerede?"

"Sonunda uyuyabildim," diye gülümseyerek cevap veriyor Camilla, ancak yorgunluğu sesinden belli oluyor.

Sessizlik kaosa dönüşüyor, neşe ve kutlama sesleri odayı dolduruyor. Burada çok fazla sevgi var. Bu geniş aileyi bir arada tutan o kadar çok insan var ki. Camilla'nın yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle kaosu izlediğini fark ediyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve aramızda dipsiz bir anlayış derinliği geçiyor. Tek istediği buydu.

"Mutlu musun?" Ağzımı açıyorum.

"Sadece birazcık," diye karşılık veriyor, başparmağı ve işaret parmağıyla işaret ediyor.

Dikkatimi en iyi arkadaşımın hayallerini gerçekleştiren uzun boylu, huysuz adama çeviriyorum. "Teslimat nasıldı, Cal?"

Oda sessizleşir, tek ses koridordan gelen sestir. Calvin'in yüzü dümdüz olur. Kısa bir süre sonra burun delikleri açılır ve gözünün kenarı seğirir. Bu, kontrol konusunda bir ustalık sınıfıdır. Ta ki savaşı kaybedip yüzü katlanmaya başlayana kadar. Gözleri parlıyor, bir kez daha etrafına bakıyor ve kulağa şöyle gelen bir şeyler mırıldanıyor

"Hemen dönerim" der, topuklarının üzerinde döner ve kapıdan çıkar.

Üzgünüm, üzgün değilim.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

B Ertesi akşam konağa girdiğimde saat yediyi çoktan geçmişti. Balyozun sesi bana Ethan'da bir şeyler olduğunu söylüyor. O duvara balyozla vurarak canına okuduğunu anlamamak için kör, sağır ve dilsiz olmam gerekirdi. Onu rahatsız eden bir şey var.

Oturma odasına gitmeden önce mutfığa uğradım, yiyecekleri kaldırdım ve bir şişe su aldım. İçeri girdiğimi duymadı. Duymadığını biliyorum çünkü ben kapıda durup pis bir sapık gibi onu izlerken o umursamazca işine devam ediyor. Tüm o süslü kıyafetlerin altında, o sadece bir adam. Güzel bir adam olsa da. Ama yine de etten kemikten ve hassas parçalardan oluşan bir adam.

"O duvar sana her ne yaptıysa, özür dilemeye hazır."

Balyozu başının üzerine kaldırıyor, duruyor, sonra yavaşça yere indiriyor. Odanın diğer ucundan bile onu çevreleyen duygu balonunu hissedebiliyorum. Dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor, sık sık takındığı ışıltı ve iyi mizah kayboluyor. Yüzündeki ifadeyi çözemiyorum. Yine de tahmin yürütecek olsam, sanki önemli bir şeyini kaybetmiş gibi eşit oranda üzüntü ve özlem derdim.

Nefes nefese kalmış ve efordan terlemiş bir halde destek almak için çekice yaslanırken, tek kelime etmeden ona doğru yürüyüp şişeyi uzatmamı izliyor. Kısa bir süre için şişeye komik bir bakışla baktı. Sonra şişeyi açıp büyük bir yudum aldı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Kıcıımı inşaat ekibinin bıraktığı ahşap bir tezgâha dayıyorum ve sabırla cevap vermesini bekliyorum. Bu sırada bakışlarım göğsünden aşağı damlayan tere kayıyor, terini silmek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Benim ikinci turumu biliyor musun?" Bakışları balyozun sapına kayıyor.

"Alabama'daki koşucu mu?"

Ethan başını sallar. "Dün gece bir ev partisine gitti. Grubundan biri taşıyormuş. Başka bir grupla kavgaya tutuşmuşlar - henüz hikâyenin tamamını öğrenemedim... sonuçta biri ölmüş." Sessizliğim üzerine devam etti, "Ekip onu bir saat önce kesti."

"Ne kadar kötü?"

Ethan suyundan uzun bir yudum daha alır. "Kötü. Video var. İki adam çeteye bağlıymış. Evden eski arkadaşlar." Başını sallayarak şişeyi yere bırakır ve çekici iki eline alır. "Her şey o taslak paraya bağlıydı. Bu çocuğun sırtında taşınması gereken en az yirmi beş kişi var."

"Özür dilerim. Onların kariyerlerini geliştirmek için ne kadar zaman ve çaba harcadığınızı biliyorum." Bunun üzerine başını salladı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Bitti mi? Kariyeri."

"Eğer onu suçlamazlarsa, ki şu anda suçlamayacaklar gibi görünüyor, ligden uzaklaştırma ve para cezası alacak. Daha sonra onu alacak bir takım bulabilirim... sezon boyunca sakatlıkların ne kadar kötü olduğuna bağlı... ama Ray Rice ve Hernandez'den sonra--" Ethan başını sallıyor. Hayal kırıklığı içinde, toparlanıyorum. "Bu sıfır tolerans. Kendini kanıtlamak için on kat daha fazla çalışması gerekecek." Bir an için kendimi kaybettim.

Düşüncelerine dalmış, dalgın bakışları yıkılmış duvara sabitlenmişti.

"Sen iyi bir adamsın Ethan Vaughn."

Şaşkınlık, merak, özleme benzer bir şey. Dikkati bana döndüğünde hepsi oradaydı. O zaman gülümsüyor. Küçük ve hüzünlü, taşıdığı tüm sorumluluğun ağırlığıyla. Yaklaşıyor, dudakları benimkilerle buluşuyor. Ben de onu öpene kadar ileri geri sürtünüyorlar. Ta ki ayağa kalkıp elimi boynuna dolayana ve parmak uçlarımda hayal kırıklığının somutlaştığını, ürperdiğini hissedene kadar.

Tek yapmak istediğim onu kucaklamak, sevmek ve daha iyi hissetmesini sağlamak, tüm endişelerini gidermek ve bu beni korkutuyor. Ben bunun için kaydolmadım. Akıllara durgunluk veren terli maymun seksi için kaydoldum. Şefkat için değil. Şefkat değil. Kalp ağrısı ve anlayış değil.

Kendini tutuyor. Zorluklar karşısında metanetli kalmaya, beni uzak tutmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Parmaklarım boynunu yoğurup gerginliğini alıyor. Sert bir nefes verdikten sonra bana direnmekten vazgeçtiğini anlıyorum. Rahatlamak için alnını omzumun kıvrımına koyuyor ve neredeyse nefesim kesiliyor, göğüs kafesimin altında tanıdık bir ağrı hissediyorum.

"Parker'dan bir e-posta aldım. Konuşmak istiyor." Başını kaldıran Ethan'ın gözleri benimkilerle birleşirken ifadesi okunamaz halde kalıyor. "Bu dava neden bu kadar uzun sürüyor?"

"David pazarlık yapıyor. İsteddiği şey haraç."

"Bu işi bitirmek için mirasımdan borç almaya hazırım. Çok fazla olmayacak ama--"

Acımasız avukat araya girerek, "Cehennemliksin," dedi. "Ona cevap yazdın mı?"

"Hayır. Her ne ise, duymak istemiyorum." Hayatımın o kısmı öldü ve gömüldü - dava kapandıktan sonra sonsuza dek. "Onu dinlemek gibi bir niyetim olduğunu düşünüyorsa beni aptal yerine koyuyor olmalı. Son konuştuğumuzda--"

Utanarak başımı kaldırıyorum ve Ethan'ın beni izlediğini görüyorum. "Şey, biliyorsun... bana yıpratıcı dedi. Birlikte çalışmanın kariyer intiharı olacağını söyledi."

Tepkisini beklerken zihnimde bir sürü düşünce oluşuyor. Belki de çok fazla şey söyledim. Bu kesinlikle ilk kez olmazdı. Ethan'ın yüzünü yavaş bir gülümseme kaplıyor.

"Neye gülüyorsun? Benim yıpratıcı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Harika," diye mırıldandım.

Gülümsemesi kaybolur. "Yıpratıcı olduğunu düşünmüyorum." "Değil misin?" Tam olarak ikna olmadım.

Sessiz bir an geçiyor, iki, gözleri balyozun sapına takılıyor. Elinin balyozu kavrayışını ve tekrar tekrar bırakışını izliyorum. "Sen de bu balyoz gibisin."

Ve az önce beslediğim umut tomurcuğu kuruyor. "Gürültülü ve yıkıcı. Ben de benden hoşlandığını düşünüyordum."

Başını sallıyor, gözleri benimkileri arıyor. Ciddi. Çok ciddi. Sessizlik, bana bu anın önemli olduğunu, bundan sonra geleceklere dikkat etmem gerektiğini söyleyen bir süre sürüyor.

"Hesaba katılması gereken bir güç."

Yerçekimi ortadan kaldırıyor ve birbirimize bakarken vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Bakışları benden uzaklaşıyor ve elinde tuttuğu balyoza dönüyor. "Bir erkeğin iki eliyle tuttuğu ve asla bırakmadığı türden bir kadın."

İşte bu kadar. Bu her şeyin değiştiği an. Ruhumun en uzak köşelerindeki o huzursuz hissin sustuğu an. Dokuzuncu Bulut'tan düşüp pamuk şekerden yapılmış bir gökkuşağının üzerine indiğim an. Karşımda duran adama geri dönülmez bir şekilde aşık olduğum an.

Barbekü için Shaw ailesinin evindeyiz. Dün gece, vahiy kafama bir piyano kadar nazıkçe indikten sonra,

Başım ağrıyor diye yalvardım ve odama saklandım. Gece yarısına doğru zifiri karanlıkta tavana bakarken içeri girdiğini, yatağıma girdiğini ve bana sarıldığını duydum. Küçük bir sürtük gibi ağlamamak için kendimi zor tuttum. Biri belalı kartımı iptal etsin.

Araba yolculuğu boyunca tek bir kelime bile konuşmadım. Ethan'a her baktığımda yüzünde yumuşak bir gülümseme buluyordum. Neden gülümsediğini kimse tahmin edemez. Ben bunu kafamda ve daha da önemlisi kalbimde dolaşan saçmalıklardan habersiz olmasına bağlıyorum.

"Şu bebeği tutan muhteşem adama bakar mısınız?" diyor Camilla aptal bir sırıtışla. Güneş gözlüklerimi kaldırıyorum ve verandadaki tentenin gölgesinde duran adamlara gözlerimi kısarak bakıyorum. İşgal ettiğimiz havuz sandalyelerinden yeterince uzaktalar, böylece erkeksi kulaklar kulak misafiri olmadan sohbet edebiliyoruz - tabii ki tasarım gereği.

Ethan, kucağındaki beşikte güvenle tuttuğu bebeğiyle ayaklarının üzerinde hafifçe zıplıyor.

"Evet, bebekleri, minyatür atları ve parıltıyı seviyor," diye mırıldanıyorum ekşi bir şekilde ve wayfarer'larımı tekrar yere bırakıyorum.

Çok kızgınım. Aslında, kızgınlığın da ötesindeyim. Aşk planın bir parçası değildi. Aslına bakarsanız, planın tam tersiydi. Yine de buradayım, kucağında bebeği olan muhteşem adama bakıyorum - gözlerimiz her buluştuğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Biraz rahatlamak için onları kafamdan çıkarmaya hazırım.

"Çocuklarımızın birlikte büyüyebilmesi için bir an önce bir çocuk sahibi olmalısın."

Bu bir göz devirmeyi hak etmiyorsa, ne hak eder bilmiyorum. "Senin için hemen ilgileneceğim. Çocuklardan bahsetmişken, sence seninki ne zaman bu çirkin aşamadan çıkacak?"

Yüksek sesle kahkaha atması herkesin dikkatini çekiyor. Cal ve Ethan bize doğru bakıyor. Bizi ilgi çekici bulmadıkları için dikkatleri bebeğe dönüyor.

"Reginald," diye bağıyor. "Ethan'ın bebeği var.

Hamburgerleri kontrol edecek misin, yoksa ben mi yapayım?"

Calvin'in siyah kaşları, bir futbol sahasından görülebilecek kadar kısık bir şekilde çatılır. "Ben hallediyorum," diye karısını bilgilendirir.

Sahte bir sırtışla, nefesinin altında bana mırıldanıyor, "Beni çıldırtıyor. En kötü ana tavuk." Sonra da "Teşekkürler, Boobear." diye bağırıyor. Sonra kolumu dürttü. "Ethan'a bak. Adam tam bir doğurganlık tedavisi. Manhattan'daki kadınlar bunu görse izdihama neden olur." Sonra da kıs kıs gülüyor.

Evet, çok komik. Gülümsemeyi bile beceremiyorum. "Calvin bebeği geri almak için can atıyor," diye ekliyor.

Calvin'in gözleri, başında olması gereken ızgara ile oğlu arasında gidip geliyor ve Ethan'ın her an çocuğu bırakmasını bekliyormuş gibi durumu inceliyor.

Bunu inkar etmek anlamsız. Geriye dönüp baktığımda, o mahkeme salonunun dışında her şeyim tehlikedeyken oturduğumdan ve o yanımda bana ona güvenebileceğimi söylediğinden beri aşka doğru tökezlediğim açık. Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Los Angeles'a taşınmayı her düşündüğümde omurgamda bir ürperti ve içimde bir kramp hissediyorum. Cassandra'nın sözleri aklımdan çıkmıyor.

"Patates cipslerini uzatır mısın?" diyorum, üzüntülerimi yemekle bastırma ihtiyacım çok güçlü.

"Hayır. Beni o boktan askerlik partisinde ektiğin için sana hâlâ kızgıyım," diyor sözde en iyi arkadaşım. Bakışlarının her yerinde Sicilya kan davası yazılı. Çıplak ayaklarını, yani normal boydaki ayaklarını büyük boy şezlongun üzerine koyuyor ve bakımlı kaşlarını kaldırıyor.

"Milyonlarca kez özür diledim zaten. Saçımda sperm vardı. İyi bir seçenek yoktu."

Camilla bir avuç patates cipsi kapıyor ve büyük bir gösteriyle birbiri ardına ağzına atıyor. "Hoochie olmak mazeret değil."

Yemeğimizi bitirdiğimizde gece çökmüştü ve Camilla bebeği beslerken ben ortalığı topluyordum. Ethan ve ben

Titans logosu cep telefonunun ekranında yanıp sönerken bir çağrı alır.

Ekrana bakarak "Buna bakmam lazım" diyor.

Bunun ne anlama gelebileceğini çok iyi bildiğim için gülümsüyorum. "Git," diyorum elimi kolunda gezdirerek. Calvin'in ofisine giriyor ve kapıyı kapatıyor.

Mutfakta Camilla ben izlerken bebeği beslemeyi bitiriyor. Connor'a bakarken, "O mükemmel bir erkek," diyorum. "Çıplak ve savunmasız."

Camilla oğluna gülümsüyor, sonra gözlerini dondurucudan çıkardığım dondurma kabına diyor. "Onu tutmak ister misin?"

"Çok erken," diye cevap veriyorum yüzümü buruşturarak. "Şu anda onu çok seviyorum. Onu sıkarak öldürebilirim ya da heyecandan birkaç ayak parmağını yiyebilirim. Bunlar tüm dünyadaki en şirin ayak parmakları olmalı."

"Öyleler, değil mi?" diyor annesi gülümseyerek. "Onları babasından almış."

Ağzımın içine biraz kustum. "Anı mahvetmek zorundaydın."

Ethan'la birlikte getirdiğimiz fındıklı dondurmadan bir ısırık alırken Camilla gizlemediği bir özlemle beni izliyor. "Erkek kulakların dönmeden önce bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır." Cevap olarak kaşlarını kaldırıp bilmiş bir bakış atıyor. Bebeği nazıkçe beşiğe yerleştiriyor. Sonra, hiç uyarmadan önce kabı, sonra da kaşığı elimden kapıyor.

"Tamam. Ben ona aşığım, tamam mı?" Fısıldıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, onun fikrinin etkisine hazırlanıyorum. Bir dakika sessizce geçti, iki. Üçüncüde önce bir gözümü, sonra diğerini açıyorum. Ve Camilla'yı dondurmayı kazarken buluyorum. Ağzına koca bir kaşık dolduruyor ve sarhoşça gülümsüyor. "Sana el bombası atıyorum ve sen yiyor musun?"

"Şaşırmam mı gerekiyor?" "Sen şaşırmadın mı?"

Yutkunuyor. "Bunu çözmeni bekliyordum. Ve bekliyordum. Zzzzzzz. Bu arada bu fındıklı dondurma çok güçlü bir büyü."

"Her neyse."

"Bu konuda ne yapacaksın?"

"Koca bir hiç. Dava kapanır kapanmaz Los Angeles'a gideceğim, New York Eyaleti'ndeki bir hapishanede zaman geçirip geçirmeyeceğime bağlı olarak-- ve Titans'taki işi o alacak."

"Gidişin hakkında konuşamam, yoksa ağlamaya başlayacağım." "Biliyorum. Ama bir şans vermem gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum. Yine de benim için berbat bir durum." "İkimiz için de."

Büyük, koyu renk gözleri benimkileri tutuyor. "O da sana aşık."

Başımı sallayarak, "L kelimesinden hiç bahsetmedi. Bir kez bile."

Beni kendisine aşık edeceğine dair söz vermesi dışında ve lanet olsun ama haklıydı. McButterpants takımına bir puan.

"Puhleeze. Sen dikkatini vermediğinde sana nasıl baktığını gördüm."

Kulaklarım hemen dikildi, merakım arttı. Gerçekten umursamamalıyım. Gerçekten umursamamalıyım. Ama biraz umursuyorum. "Ne gibi?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Eline cep telefonu tutuşturulmuş bir çocuk gibi." Şaşkın bakışlarım devam etmesine neden oluyor. "Seninle ne yapacağına dair hiçbir fikri yok, ama hayatının geri kalanını seni anlamaya çalışarak geçirmeye istekli."

Huh.

"Neyin peşindesiniz kızlar?" diye sesleniyor derin bir bariton, bu bilgiyi durmadan incelediğim ciddi bir bölümü bölerek. Calvin devasa mutfak adasına yaslandı. Leğendeki bebeği görünce onu kucağına aldı.

"Düşük bütçeli, kız kıza bir porno çekmek üzereyiz. Ya yaramaz Katolik okul kızları ya da yaramaz izci kızlar," diyorum en pis sırtışımla.

Cal sitemkâr bir kaşını kaldırır. Bu sitemkar kaş olayında çok iyidir. "Burada bir çocuk var."

"Bravo, yaramaz bebek bakıcısı mükemmel bir fikir." "Boo, belki de gidip onu klozete koymalısın."

"Benim kollarımda daha iyi uyuyor," diye karşılık veriyor inatçı kocası.

"Calvin--" Cam'in sesi bu sefer çok daha az sakarın. "Onu yere bırakmalısın."

"Sana söylemek istediğim bir şey var," diye araya giriyorum ve bunu kucağında uyuyan bebeğe gülümseyen yakışıklı deve yöneltiyorum. Bunun ortaya çıkardığı temkinli ifade beni neredeyse güldürüyor. "Sakin ol Cal. Bu PG dereceli. Küçük ve büyük kulaklar için güvenli." Yüz ifadesi düzeliyor ve ben de bunu devam etmek için bir işaret olarak alıyorum. "Farklılıklarımız olduğunu biliyorum ve bunu sana daha önce de söyledim ama... tekrar, benim için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyorum. Ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Kefaleti ödemek, Ethan ve David'e zaman ayırmak--"

"Oha," diyor sakallı adam sözümü keserek. Yüzündeki çatık kaşları fark ediyorum ve kendi kaşlarımı çatıyorum. Neden kaşlarını çatmış olabilir ki? Küfür mü ettim? Hayır. Hayır, kullanmadım.

"Sana borcumu ödemek istiyorum Cal, gerçekten istiyorum ama şu anda o kadar param yok."

Çözemediğim bir bakışı paylaşan Camilla uyuyan bebeği kucağından alırken Calvin konuşmamın geri kalanını elini kaldırarak durduruyor.

"Neden kefaletle serbest bırakıldığımı sanıyorsun?"

Bu hileli bir soru mu? Cam'e bakıyorum ve onun dikkatle nötr bir ifade takındığını görüyorum. Bir tedirginlik iğnesi boynumdan yukarıya, kafa derime doğru kayıyor.

"Çünkü karını seviyorsun ve eğer yapmasaydın o senin taşaklarını yiyecekti?" Besbelli.

Başını sallayarak, "Hayır. Yani, kefalet ödediğimi sana kim söyledi?" dedi.

"Ethan yaptı." Calvin'in kara kaşları çatılır. Tekrar Camilla'ya bakar. "Birbirinize bu kadar bön bön baktığınız yeter. Ne haltlar dönüyor burada?"

"O gece tavsiye almak için Ethan'ı aradım ama o seni almaya gitmekte ısrar etti. Kefaletini ödedi. Ona hiçbir şey ödemiyorum Amber. Hepsi onun suçu. "

Calvin'in ofisinin kapısı açılır ve söz konusu adam dışarı çıkar. Gözleri kendisine bakan üç yüzü teker teker tarar. Gülümsemesi düşer. "Ne kaçırdım?"

BÖLÜM YIRMI YEDİ

I İyi olan her şeye karşı doğuştan şüpheliyimdir. Aksini düşünene kadar önsel olarak saçmalık gibi kokar. Her ne kadar

Hayatımın en iyi seksini yapıyordum ve bir domuzdan daha mutluydum, aynı zamanda bir kulağım yerdeydi ve kaçınılmaz olarak bir şeyin gelip her şeyi mahvetmesini bekliyordum. Gecenin bir yarısı çalan bir telefon asla iyi bir şey değildir.

Uykunun sisi dağılıp rüya görmediğime karar verdiğim anda midem sıkışıyor. Elim iPhone'um olan sert kareye gelmeden önce bir süre komodinin etrafında dolanıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, ekranın soğuk ışığının onu uyandırmaması için Ethan'dan uzaklaşıyorum. Sunnyvale Assisted Living yazıyor ve korkunç bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu anlıyorum.

Kalbim göğüs kafesimin altında gümbür gümbür atarken, içimde biriken korku bana en kötüsüne hazırlanmamı söylerken numaraya basıyorum.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı nöbetçi doktor. Daha önce hiç tanışmadığım biri çünkü o güne kadar büyükannemin hiçbir sağlık sorunu olmamıştı - onu benden her seferinde küçük bir parça olarak çalan Alzheimer dışında.

Doktor hâlâ yabancı bir dilde konuşuyor gibi geliyor ama mantıklı olarak öyle olmadığını biliyorum. En önemli iki kelimeyi yakaladım, ağır felç. Daha çok şey söylüyor ama ben onu çoktan duymazdan geldim.

Yanımda Ethan uyanıyor. Omzumdaki sıcak eli beni hem topraklıyor hem de güçsüzleştiriyor.

"Büyükanmem öldü."

Birkaç dakika sonra beni yataktan kaldırdı ve giyinmeme yardım etti. Katatonik durumdayım, zihnim hiçbir şeyi algılayamıyor. Bana bir şeyler soruyor - annemi arayabilmek için telefonumun nerede olduğunu, ne giymek istediğimi. Cevap veremiyorum, hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Yirmi dakika sonra arabaya bindik ve destekli yaşam tesisine doğru yola çıktık. Arabaya nasıl bindiğimi bile hatırlamıyorum. Nöbetçi doktor girişte bizi uygun bir ciddiyetle karşılıyor. Benimle konuştu ve Ethan da cevap verdi. Cenaze evi ya da morg onları almaya gelmeden önce cesetleri tuttukları küçük bir odaya götürüldük. Henüz tek kelime etmedim.

Arabadan indiğimizden beri Ethan'ın kolu omuzlarımda, beni ona bağlıyor. Doktor büyükanmemin üzerindeki çarşafı kaldırırken beni daha sıkı tutuyor. Bu gördüğüm ilk ceset değil. Çok uzak değil. Bir cenaze evinde büyümek, insanın ölüm korkusunu yok etmek için uzun bir yol kat ediyor. Bu o. Ama değil. Küçük görünüyor. Hatırladığımdan daha küçük. Koca bir hayat nasıl bu kadar küçük olabilir? Bu mümkün görünmüyor.

Ağlamıyorum. Çıglık atmıyorum. Kopukluk dışında pek bir şey hissetmiyorum. Ben bir seyirciyim, üçüncü şahıstan bir hikaye okuyorum. Doktora başımı sallıyorum ve o da çarşafı indiriyor. Düzenlemeler hakkında bir şeyler söylüyor, cesedin hangi cenaze evine gönderilmesi gerektiğini soruyor. Ethan cevap veriyor. Ne cevap verdiğinden emin değilim; kendimi umursamaz buluyorum.

Büyükanmem büyükbabamın üzerine gömülmek için düzenlemeler yaptı. Çift katlı dediğini hatırlıyorum. Hepsi vasiyette yazıyor. Onu satın alan kişi

İşimiz cenazeyle ilgilenmek - sadece benim, Eileen'in, Audrey'nin ve Dan'in katılacağı bir cenaze.

Camilla ve ailesi katılmak isteyecek ama ben onları orada istemiyorum. İlk torunlarının doğum sevincinin ölümle lekelenmesini istemiyorum.

Eileen ve Dan aceleyle içeri girdiler. Makyaj yapmak ve gerçek kıyafetler giymek için zaman ayırdığını hemen fark ediyorum. Ben pijama pantolonum ve sweatshirt'ümleyim. Tanrı aşkına saat sabahın üçü ve o dudak parlatıcısı sürüyor. Telefonu aldığımdan beri hissettiğim ilk duygu öfke.

"Onu gördün mü?" Eileen soruyor, parlak mavi gözleri birkaç kez benimle Ethan arasında hızla gidip geliyor ve sonunda Ethan'da kalmayı tercih ediyor. Tipik bir durum.

"Evet, üzgünüm. Başınız sağ olsun," diye yanıtlar Ethan.

"Dan Peterson. Amber'i getirdiğin için çok teşekkür ederim," diyor Dan, her zamanki beyefendiliğiyle, elini uzatarak.

"Ethan Vaughn." Adamlar el sıkışır. "Bana teşekkür etmene gerek yok." Ethan omzumdaki tutuşunu tekrar sıkılaştırıyor.

Eileen'e zar zor tanıdığım düz bir sesle, "Cesedi cenaze evine gönderebilmeleri için imzalamanız gerekiyor," diyorum.

"Onu Long Island'a göndermeyi düşünüyordum. Ayarlama yapmak daha kolay--"

Sözleri göğsümde bir ateş yakıyor. "Özel talimatlar bıraktı. Senin için daha kolay olduğu için Long Island'a gitmeyecek."

"Pekâlâ, pekâlâ hanımlar. Tartışmaya gerek yok. Eğer eski yerine gönderilmek istediğine dair talimat bıraktıysa, öyle olsun--"

"Ama Dan--" diye sızlanıyor annem, Dan'in sözünü keserek. "Tatlım, onun isteklerini yerine getirmek en doğrusu."

Dan'in ısrarı üzerine Eileen surat asar, surat asar ve sonunda kabul eder.

"Cumaya kadar beklemenin faydası yok. Tanıdığım herkes öldü. Mümkün olduğunca çabuk yapalım." Bununla birlikte

uzaklaşıyor. Ethan'ın Dan'e numarasını verdiğini ve herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı olursa aramasını söylediğini duyuyorum.

Bana yetiştğinde omuzlarımdan tutup beni çevirdi. Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, kurnaz gözleri yüzümün her yerinde geziniyor - şüphesiz ruh halimi değerlendiriyor. Gözlerimde tam bir kayıtsızlıkla ona bakıyorum. Ağzı sıkılaşıyor ve bir de bakıyorum ki kocaman bir sarılmayla sarmalanmışım, kolları çelik gibi etrafımda, yüzüm boynuna gömülü ve kokusu ciğerlerime doluyor.

"Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum," diye mırıldanıyor. "Her şeyle ben ilgileneceğim... Seninle ben ilgileneceğim."

Hayır. Hayır, onun hiçbir şeyle ilgilenmesini istemiyorum. Özellikle de benimle. Bana karşı bu kadar iyi olamaz. Zaten o kadar derin bir aşk yaşıyorum ki bunun ağırlığı altında boğuluyorum.

Kendimi onun sıkı tutuşundan, rahatlığından kurtarıyorum ve yüzüne bakıyorum. "Senden hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Zaten her şey halledildi. Büyükannem tüm ayarlamaları yaptı."

Yüzünün bana ne söyleyeceğini görmek için beklemiyorum. Dönüp otoparka doğru yürüyorum.

Uzun ve yorucu bir konuşmadan sonra Camilla ve ailesini katılmamaya ikna ettim. Bunun mümkün olduğunca çabuk ve tantanasız bir şekilde bitmesini istiyorum. Justin yaygara koparıyor ama onu da ustalıkla idare ediyorum. Caydırmayı başaramadığım tek bir kişi var, o da Ethan.

"Gelmenizin bir anlamı yok. Fredo beni New Jersey'e götürecektir. Yapacak bir sürü işin yok mu?"

Ensemi kavuran yoğun titreşimler dikkatimi çekiyor. Dolaptan aldığım siyah elbiseyi tutarak dönüyorum ve onu onaylamayan bir bakışla buluyorum; hatta kırgın görüldüğünü söyleyecek kadar ileri gidebilirim.

Giyinmiş ve gitmeye hazır, ellerini kusursuz koyu renk takım elbisesinin ceplerine sokuyor.

"Biz arkadaş mıyız? Arkadaşız, değil mi?" diyor, yüz ifadesi her geçen dakika daha da kızgınlaşıyor.

İ ekiyor. Kararlı kahverengi gözlere baktığımda, kalbimin çevresinde eriyen bir olay meydana geliyor.

"Tabii ki arkadaşız, seni aptal."

Arkadaşlar. Tamam. Fermuarı indirip elbisenin içine giriyorum ve fermuarı kapatmasına yardım etmesi için ona doğru yürüyorum.

"Yani durum tersine dönseydi, bunu benim için yapardın, değil mi? Belki de arkadaşlığın tanımını netleştirmemiz gerekiyordur."

İşte yine başladı, ölümüne avukatlık yapıyor. Bu adamla hiçbir tartışmayı kazanamayacağım kesinleşti. "Beni düşünmeyi bırak. Kaba davranıyorsun."

"şimdiye kadar alışmış olmalıydın." Gözlerimiz omzumun üzerinden buluşuyor, benimkiler neredeyse geri dönme pozisyonunda takılı kalmış, onunki ise her zamanki gibi kendinden memnun görünüyor. Boynumun kenarına iyi yerleştirilmiş bir öpücükle elbisenin fermuarını çekiyor. Tartışma bitmiştir.

Ethan bizi mezarlığa götürürken aklıma geldi ki annemle bir daha konuşmam ya da onu görmem için gerçek bir neden yok. Eğer istersem, ondan kurtulabilirim... eğer istersem. Çünkü bu Audrey ve Dan'den de kurtulacağım anlamına gelir.

Gün bulutlu. Dan'le aynı anda oraya varıyoruz. Arabadan ilk inen Audrey oldu. Koyu renk bir gömlek, mor pilili bir mini etek ve siyah tayt giyiyor. Saçları Prenses Leia topuzu gibi. Neredeyse beni yere düşürecek bir güçle bana doğru koşuyor ve belime ölümüne sarılıyor. Günler sonra ilk kez gülümsedim.

Mezarlığa doğru yürürken herkes sessiz. Bu mezarlık çok büyük ve tepelerle dolu. Eileen'in 2,5 santimlik topuklu ayakkabı giydiğini fark ettim. Kırmızı tabanlarına bakılırsa, Louboutin. Buna karşılık ben balerin ayakkabısı giyiyorum.

Araziye ulaşmak için tepeden tepeye geçerken Dan'e yaslanmasını, attığı her adımda topuklarının çimenlere batmasını izlemek haftamın en önemli olayı. Bir noktada geriye doğru tökezlerken neredeyse Dan'i de kendisiyle birlikte aşağı sürüklüyor. Gelecekte bir gün bunu hatırladığımda kakhaha krizlerine gireceğimi tüm kalbimle biliyorum.

Fark edip etmediğini anlamak için Ethan'a bakıyorum ve dudaklarının titrediğini görüyorum. Gözlerinin ne yaptığını bilmiyorum çünkü King of Studs güneş gözlüklerini takmıştı.

Olay yerine ulaştığımızda günün kara komedi kısmı bitmiş oluyor. Rahip zaten orada. Her şey hazır. Ethan kolunu bir tarafıma doluyor, Audrey de diğer tarafımı. Dan, Eileen'in elini tuttu. Rahatlatmak için parmak eklemlerini ovuyor.

Eskiden karmaya inanırdım. Eskiden hayatlarımızın nasıl ilerleyeceğine dair bir ana plan olduğuna, ilahi bir muhasebecinin tüm artı ve eksilerin kaydını tuttuğuna inanırdım. Artık ağlıyorum. Eileen'in Dan kadar iyi bir adamı hak etmek için hiçbir şey yapmadığı gerçeğine ağlıyorum. Bu denklem nasıl dengeleniyor? Nasıl oluyor da sorumsuzluğunun sonuçlarıyla bir kez bile yüzleşmeden, umursamadan hayatında paten kayabiliyor? Bu nasıl adil olabilir? Biri bana bunu açıklasın.

Tören başlar ve uygun bir şekilde sona erer. Tabut indirilirken rahibe teşekkür ediyoruz, uygun bir süre oyalandıktan sonra topluca otoparka doğru yola çıkıyoruz. Eileen tüm bu süre boyunca şikayet etti. Şaka yapmıyorum.

"Neden arka tarafta bir arsa almak zorunda kaldığını anlamıyorum... ayakkabılarım mahvoldu. Dan, ayakkabılarım mahvoldu. Topuklarına bak, mahvoldular."

Sevecen koca Aziz Dan, "Eminim mahvolmamışlardır," diye karşılık verir.

"Bakın yola yakın ne kadar güzel arsalar var. Ona bunlardan birini almasını söyledim ama

Bana danışan var mı? Tabii ki danışmadı. Bu ayakkabılar 700 dolar... Tanrım, hava çok sıcak. Sıcak olacağını bilseydim bu takımı giymezdim... Dan, arabayı getiremez misin? Bu ayakkabılarla bir adım daha yürüyemem. Bu mezarlık pek bakımlı değil..."

"Para biriktirmeye çalışıyordu!" Onunla yüzleşmek için dönerek bağıyorum. "Bakımı için! O arsanın ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Beş bin! Kendinden başka kimseyi düşünmez misin sen?"

Ethan omzumu daha sıkı kavlıyor, neredeyse beni geri çekecekken annemin gözleri bana dikiliyor.

"İşte bu kadar. Gidiyoruz. Bu saçmalığa katlanmak zorunda değilim. Tanrım, tam bir zorbasın!"

Bir an için kendimi kötü hissettim... sadece bir an için.

Dan o kadar rahatsız görünüyor ki derisinden sürünerek çıkmaya hazır görünüyor. Audrey sessizlik içinde annemizi arabaya kadar takip ederken Dan orada öylece kalakalıyor. "Belki de en iyisi hepimiz biraz ara verelim. Amber, senin üzgün olduğunu biliyorum ama o da üzgün. Sadece bunu farklı şekilde ele alıyor."

Bununla birlikte Dan dönüp gitti. Ethan ve ben arabanın uzaklaşmasını izledik. Hayatımın bir bölümü sona ermiş gibi hissediyorum.

İKİ GECE SONRA, huzursuzca uyurken, gecenin bir yarısı aniden uyanıyorum. Kablolu yayın kutusunda saat gece ikiyi gösteriyordu. Yanımdaki adamdan gelen yüksek sesli bir horlama Ethan'ın mışıl mışıl uyuduğunu söylüyor. Yataktan sürünerek çıkıyorum ve atletimin ve iç çamaşırlarımın üzerine Ethan'ın kapüşonunu geçiriyorum. Her ihtimale karşı telefonumu alıp dışarı çıkıyorum.

Son iki gündür gerginim. Beni bu hayata bağlayan şeyin büyükannemin ağırlığı olduğunu hiç fark etmemiştim, ta ki o yok olana kadar. Bağlarım çözüldüğünde, uçup gidebileceğim gibi hissediyorum. Los Angeles'a gitmem gerektiğini. Ama bir şey kulağıma her iki durumda da huzur bulamayacağımı fısıldayıp duruyor.

Çatı katındaki bahçede, şehir manzarasına bakan oyma ahşap bankta oturuyorum. Henüz Haziran ayındayız ve hava şimdiden sıcak.

"Hey," diye duyuyorum kapı aralığından gelen sesi. Ses boğuk ve uykusuz geliyor. Ethan gözlükleri, tişörtü ve boxer külotuyla orada duruyor. Kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Dış görünüşü büyüleyici olduğu için değil, iç görünüşü daha da güzel olduğu için.

"Seni uyandırdım mı?"

Başını sallıyor. "Yanımda olmaman yaptı," diyor sanki az önce beni bitirmemiş gibi rahatça. Sözlerinin öneminin farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Acı, kalbim onunla birlikte çarpıyor, ona söylemekten korktuğum her şey boğazımı daraltıyor. Bu adama karşı o kadar büyük bir sevgi besliyorum ki, bedenim bunu kaldıramıyor.

Başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturmasını, kaşlarını yukarı kaldırmasını izliyorum. İşle ve benimle uğraşmaktan bitkin düşmüş olmalı. Endişesini bir nebze olsun hafifletmek için her şey normale dönmüş gibi davranmaya çalışıyorum. Yine de işe yarıyor gibi görünmüyor. "Susan'a mirasımı teklif edeceğim. "Susan'a mirasımı teklif edeceğim.

hasta."

Yüzü donuklaşır. "Acelen ne?"

"Beklemekten bıktım, Ethan. Bunun başıma bela olmasından bıktım. Bunun en fazla üç ay süreceğini söylemiştin ama şimdiden beş ay oldu."

"Sana David'in ne yaptığını bildiğini söylemiştim. Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyor."

Duraksamada, hissettiğim bu ani aciliyet duygusunu anlamasını umarak düşüncelerimi toparlıyorum.

"Biliyor musun, büyükannemin öleceğini hiç düşünmemiştim. Şimdi yüksek sesle söyleyince kör nokta gibi geliyor ama gördüğümüz her doktor bize bu hastalığın bir insanı öldürmesinin sonsuza kadar süreceğini söyledi... ben de sonsuza kadar hazırlandım." Ethan başını sallıyor, gözlerini sempati dolduruyor. "Artık o öldüğüne göre bahanelerim de tükendi. Los Angeles'a gitmem gerek."

Başını geriye doğru eğiyor, hayal kırıklığı zarif yüz hatlarına kazınmış.

"O paraya ihtiyacın var," diye çıkıştı. "Taşınmak pahalıya patlayacak. Pazarlık etmesi için ona biraz daha zaman ver. Dave'in bana anlattıklarına bakılırsa, yakında yola geleceğini hissediyorum."

"Yakında derken umarım yarını kastediyorsundur çünkü aksi takdirde Parker'a e-posta göndereceğim. Teklifi kendim yapacağım."

Gözlerini ufka dikmiş, "Yatağa geliyor musun?" diye soruyor. Ethan'ın huysuz olması nadir görülen bir şeydir. Bunu uykusuzluğa bağlıyorum.

Soğuk rüzgâr beni ürpertiyor. Tek kelime etmeden onu aşağıya kadar takip ediyorum. Yatak odasında kapüşonumu çıkarıyorum ve telefonumda bir uyarı fark ediyorum. Audrey bana bir e-posta göndermişti.

"Ne oldu?" Ethan yorgun ifadesini düzelterek soruyor.

"Audrey." E-postaya tıklıyorum ve yüksek sesle okuyorum.

Anneme kızgın ve üzgün olduğunu biliyorum ama o da üzgün. Cenazeden beri çok ağlıyor ve bunun büyükannemle ilgili olduğunu sanmıyorum. Bence seninle her şeyin farklı olmasını istediği için. Ona sonsuza kadar kızma. Lütfen.

"Bir ek var," diyorum ve ses dosyasına tıklıyorum.

"Büyükanneni özlediğini biliyorum." Tatlı sesi hoparlörden geliyor. "Ama artık ben varım... Bu Ingrid Michaelson'dan Afterlife. Bu senin için."

Ethan'ın güven veren bakışları benimkileri yakalıyor.

Piyanonun ilk tuşları beklediğim gibi değil. Orijinali kadar güçlü ve neşeli değiller. Audrey'nin yorumu yavaş ve melankolik.

"Dünya etrafınızda yıkılırken, bildiğiniz her şeyi alıp götürürken.

Bilmediğin şey sonsuza kadar gidebileceğimiz.

Eğer istersek, sahip olduğumuz bir anın içinde yaşayabiliriz.

Sen ve ben

Bunu

anladık

Sen ve ben

Güzeliz Güzel"

Kız kardeşimin yumuşak sesi, o gece geç saatlerde gelen telefonda beri üzerimde taşıdığım uyuşukluk pelerininini sıyrıp atıyor. İliklerime kadar işliyor ve son bir haftadır sakladığım her duyguyu yüzeye çıkarıyor. Gözyaşlarımdan oluşan bir nehir yüzümden boynuma doğru akıyor ve atletime sığıyor.

"Biz

Biziz

İyi olacağız.

Elimizde

İçimizde her zaman

mücadele var.

Biz

Bu geceyi yarın yokmuş gibi yaşayacağız çünkü biz öbür dünyayız."

Ethan'ın yüzü gergin, hayal kırıklığı açık. Üç büyük adım ve üzerimde, beni hiç bırakmayacakmış gibi kalbine yakın tutuyor. Yakınlaşma dürtüsü, bana batan bir gemideki fareleri hatırlatan çaresiz bir muhtaçlığa dönüşüyor. Dünyam batıyor ve ben bir nefes daha alabilmek için ona tutunarak tırmalıyorum ve pençeliyorum.

Bedenim titremeye başlıyor, bir katarsis, yıllarca bastırılmış öfke ve hayal kırıklığı bir anda boşalıyor. Sıcak eller sırtıma uzanıyor, spazmlar durana kadar beni sıkıca tutuyor. Ve tüm bu süre boyunca ruhuma, içimde barındırdığım ama asla yüksek sesle dile getirmediğim her gerçek korkuya hitap eden tatlı güvenceler ve sözler fısıldıyor.

Benim için burada olduğunu.

Yalnız olmadığımı.

Beni asla bırakmayacağımı.

"Biz

Biziz

İyi olacağız.

Elimizde

İçimizde her zaman

mücadele var.

Biz

Bu geceyi yarın yokmuş gibi yaşayacağız çünkü biz
öbür dünyayız."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Kapı zili çalıyor, çalıyor ve çalıyor. Kapıyı açtığım da ne bekliyordum bilmiyorum ama Parker.

Ellerini buruşuk, hipster kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, ön sahanlıkta dururken, onunla ilgili her şey aynı anda hem tanıdık hem de yabancı. Eskiden onun etkilenmediğini, böyle yüzeysel saçmalıklardan uzak olduğunu düşünürdüm. Ne kadar da yanılmışım. Bir zamanlar hayranlık uyandıracak kadar seksi bulduğum dağınık sarı saçları ve düzgün sakalı şimdi kusma isteğı uyandırıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Yanan bakışlarımı tutmuyor. İfadesi beş ay önce görmekten hoşnutsuzluk duyduğum aynı umursamaz ifade değil. Bu sefer utangaç.

"Sizi öğle yemeğine davet etmek için geldim. Sizinle konuşmam gerekiyor ve aramalarımın hiçbirine geri dönmediniz." Sahte bir gülümseme takındı.

"Beni en son bir yere davet ettiğinde kendimi hapiste bulmuştum, o yüzden seni siktirip gitmeye davet ettiğim için kusuruma bakma."

Tam kapıyı üzerine kapatacaktım ki Parker kapıyı tuttu.

"Amber, sana yalvarıyorum. Bu film. Günlükler geldi. geri ve Cheyenne..." Omuzları düşüyor. Başını yana eğmiş, dudaklarını öyle sıkıyor ki kayboluyor. "O değil

böyle ağır bir rol için hazır. Sadece bir haftalık film çektik. Bu karakteri benim kadar iyi tanıyan tek kişi sensin."

Bu bir şaka mı?

"Parker--" Şok olmuş bir şekilde, adı bir soru olarak ortaya çıktı. "Ben... Ben bile..." Sertçe nefes vererek tekrar başlıyorum, "En baştan başlayalım. Karınız yerinin değiştirildiğini biliyor mu?"

"Bunu konuştuk," diye mırıldanıyor, kelimeler temkinli. "Kariyerimin tehlikede olduğunu anlıyor. Bunu berbat edemem."

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben onlarda çaresizlik görüyorum-- ama fedakârlık değil. Hiçbir şey. Ve zerre kadar pişmanlık da yok. Bu her zamanki gibi Parker ve kariyeriyle ilgili, diğer insanların ihtiyaçlarını ya da duygularını umursamıyor. İstedikini elde etmek için ne yapması gerektiği önemli değil. Yalvarmak, yalan söylemek, nişanlılarını terk etmek, karısını kovmak. Ne gerekiyorsa, kariyeri uğruna yapmaya hazır. Onun adanmışlığına neredeyse hayranım.

"Bunca yolu neden boşuna geldiğini anlamıyorum. Senin ve annenin sayesinde bu dava kapanana kadar eyaletten ayrılamam. Tabii hapse girmem gerekmezse."

Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor. Sakallı çenesini ovuşturuyor, beni düşünme şekli midemde huzursuz bir çarpıntıyı tetikliyor.

"Bilmiyor musun?"

Çırpınış bir çentik daha atıyor, kuyruğunda bekleyen bir korku hissi. "Biliyor musun, Parker? Çıkar ağzındaki baklayı yoksa bu kapıyı kapatırım."

Ağzı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Bu bakışı bilirim. Bu kötü bir şey. "Suçlamalar düştü. Dava bir aylığına kapandı. Vaughn annemin evindeki tadilat için tazminat ödedi."

Son birkaç kelime bir bulanıklık, kulaklarımda akan kan tarafından boğuldu, kalbim yeterince sert pompaladı.

acı verici olabilir.

Bir ay.

Bir aydır kapalı.

Tamir masraflarını Ethan ödedi.

Bir ay. Ve bundan hiç bahsetmedi. Bana bir aydır yalan söylüyormuş... ve ben de Kanada'da çekim yaptıkları için rolü geri çevirmişim. Öfke üzerime çöktü, adrenalinden bacaklarım titriyordu.

"ÖZÜR DİLERİM BAYAN, içeri giremezsiniz..." Resepsiyon görevlisine bakma zahmetine bile girmeden, yanından hışımla geçip gidiyorum. Kapıdan hızla geçip ofisine girdiğimde itirazı kayboluyor.

Ethan bilgisayar ekranından başını kaldırıp gülümsüyor, gözleri beni tepeden tırnağa içine alan iki hilal gibi. Kaşlarımı çatarak bana baktıklarında, kendi iyiliği için fazla yakışıklı olan yüzündeki neşe sönüyor.

Solunda duran Andi'nin yüz ifadesi baykuşa dönüyor. Ondan uzaklaşmaya başlar. Kadınsı cazibesi belli ki ona ortalığın karışmak üzere olduğunu ve patronunun büyük olasılıkla mimlenmiş bir adam olduğunu söylüyor. Ofisten aceleyle çıkmadan hemen önce omzunun üzerinden "Hoşça kal Amber" diye seslenir.

Andi kapıyı arkasından kapatırken, sanki bir spagetti western filmindeymişiz gibi birbirimize bakıyoruz. Bu arada, yıpranmış sekreteri içeri girdi. "Çok üzgünüm, Bay Vaughn--"

"Sorun değil, June. Bayan Jones'a kapımız her zaman açık." June'a sıcak bir şekilde gülümsüyor ve sekreterin yüzündeki gerginlik azalıyor. June geri çekilir, kapıyı da arkasından kapatır. Sonunda yalnızdı.

"Sorun ne?" diye sorma cüretini gösteriyor, gözlerinin arasındaki boşluk büzülüyor.

"Sorun ne? Neyin var?" Göz kapaklarım neredeyse alnıma yapıştı. "Seni yalancı bok çuvalı."

Omuzları düşer, gözleri bir an için kapanır. Şüphe doğrulandı. Parker doğruyu söylüyordu. Ve gerçek, tam olarak kalbine saplanmış bir kazık gibi hissettiriyor. Gözleri tekrar açıldığında, içindeki tüm pişmanlığı ve kederi bana yöneltti. "Sana kim söyledi?"

"Parker konağa geldi. Senin de en az onun kadar kötü olduğunu öğrenince çok sevindi."

Aniden kapı açılır. "E, benden ne yapmamı istiyorsun..." David Pitt'in sözleri, elindeki evraktan başını kaldırıp beni gördüğünde durdu. Ya da daha önemlisi, yüzümdeki ifadeyi gördü.

"Mükemmel. İki numaralı düzenbaz bok çuvalı. İçeri gel, biz de yeni başlıyorduk."

Ethan ayağa kalkıyor ve yavaşça masasının etrafında yürüyor. Bana doğru attığı her adımda ondan uzaklaşıyorum. Aramızda sadece birkaç metre kaldığında duruyor ve ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor.

"Nasıl yaparsın? Eyaletten ayırlamayacağımı düşündüğüm için işi geri çevirdim!"

Başı öne düşer, bakışları ayakkabılarına takılır. Boynunun arkasını ovuşturuyor.

"Bara geldiğim gece - sana söyleyecektim..."

Ama eve gittik ve vahşi maymun seksi yaptık. Evet, hatırlıyorum.

Görüş alanımın kenarında Pitt'in ofisten geri geri çıkmaya çalıştığını görüyorum. "Olduğun yerde kal, Pitt," diye neredeyse homurdanıyorum. Donup kalıyor. Dikkatim ona doğru yöneliyor. "Davamla ilgili tüm evrakların en kısa sürede bana e-posta ile gönderilmesini istiyorum."

"Kesinlikle. Dava kapandı. Bir adım daha ileri gittim ve bu konudaki tüm bilgileri sicilinizden sildim."

"Gidebilirsiniz."

Pitt başka bir şey söylemeden odadan koşarak çıkıyor. Sevdiğim adamın düz, kederli gözlerine baktığımda, **ö y l e** yakıcı bir acı ciğerlerimi yakıyor ki

Nefes al. Ağrıyı ovma anlamsız, hiçbir şey göğsümdeki deliği yatıştırılmaz.

"En kötüsü de ne biliyor musun, hiç şaşırmadım. Değerli kariyerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağını bilmeliydim. Barodan atılma riskini asla almazdın." Aylar önce ondan duyduğum sözleri tekrarladım.

Bir adım öne çıkar. "Amber, dinle, asla--"

"Yapma." Daha fazla yaklaşmasını engellemek için ellerimi uzattım. "Beni manipüle ettin. Hazmedemeyeceğimi bildiğin tek şey." Elini uzatıyor, bana doğru uzanıyor, ama ondan kaçmak için tam zamanında geri adım atıyorum.

"Kahretsin! Rolün sana teklif edildiğini bilmiyordum. Bana söylememiştin. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bu işte birlikte olduğumuzu sanıyordum!"

"Sana söylemiştim!"

"Olaydan sonra, bana sonra söyledin. Ve o zaman çok geçti. Haftalardır bundan korkuyordum çünkü..." Nefesini sertçe verdi, başı titriyordu, "çünkü öğrendiğinde seni kaybedeceğimi biliyordum. Sana yakınlaşmak çok zor. Ben sadece... Seninle biraz daha zaman geçirmek istedim. Biraz daha zamana ihtiyacım vardı..."

Ağır, boğucu bir sessizlik çöküyor. "Ne için?"

Yüzüne bakıyorum ve yutkunmasını izliyorum, gözleri geniş ve endişeyle dolu, benimkileri tutuyor. "Seni ne kadar sevdiğimi göstermek için," diye mırıldanıyor sessizce, sesinin kenarı zımpara kağıdı kadar sert.

Şok, uyuşukluğa dönüşüyor. Hiçbir şey hissedemiyorum. Ne dilimi, ne de uzuvlarımı. Kalbimin hala attığından bile emin değilim. Milyon yıl geçse de bunu beklemiyordum. Belki yalanını keşfetmemiş olsaydım, belki gelecekte bir gün. Ama şimdi değil, bu şartlar altında değil. Beni duraklatan da bu. Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Doğruyu mu söylüyor? Duygularımı manipüle mi ediyor?

O mu? O biliyor olmalı. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyor olmalı. Ve tüm bu olanlardan sonra ona nasıl güvenebilirim? Saçma romantik düşüncelerin beni tekrar aptal yerine koymasına izin vermeyi reddediyorum.

"Sana o kadar aşığım ki, artık aşağı mı yukarı mı bilmiyorum. Geçmişte hiçbir şey göremiyorum. Sadece sen ve senin için hissettiklerim var. Gerisi sonsuz, anlamsız bir boşluk."

"Yani bana yalan söylemenin işe yarayacağını mı düşündün?"

"Hayır." Bakışları benden uzaklaşıyor. "Hayır, buna çaresizlik denir. Gitmeni nasıl engelleyeceğimi bilemedim. Özür dilerim."

"Neden kalmamı istemedin? Neden dürüstlüğü denemedin?"

"I..." Kaşları kırışıyor, şüphecilik olukların içine çekiliyor. "İsteseydim kalır mıydın?"

Gerçekten bilmiyor. Onun hakkında ne hissettiğim hakkında hiçbir fikri yok. Ya da biliyorsa bile buna inanmıyor. Ama beni manipüle ediyor olabileceğine dair o sinsi şüphe, ben içimi döküp ona her şeyi anlatamadan bir megafonla yüzüme vuruyor. Aynı hatayı tekrar tekrar yapmaya devam edemem. Bu çılgınlık sona ermeli. Tek boynuzlu atlar gerçek değil. Bu gerçeği kabul etme zamanı.

Bu yüzden yetişkin hayatımda ilk kez kalbimin aklımı yönetmesine izin vermiyorum. Sorumlu olanı, güvenli olanı yapıyorum. Onu geri çekiyorum ve saklıyorum.

"Benim için yaptığın her şey için sonsuza dek minnettar olacağım." Sesim çatlıyor. Her şey bulanıklaşıyor, göz kapaklarımdan dibinde biriken dökülmemiş yaşlar görmemi zorlaştırıyor.

June kapısına hızlıca vurduktan sonra içeri girer. "Üzgünüm ama dahili telefona cevap vermiyordunuz. Bay Tomlinson burada."

Ethan, çalışanlarından herhangi biriyle konuştuğunu hiç duymadığım kadar kaba bir şekilde, "Ona birazdan geleceğimi söyle," diye emrediyor.

"Yapma, June. Ben çıkıyorum," diyorum gözyaşlarımı silerek.

June kapıyı sessizce kapatır. "Amber..."

Bir an için onu görüyorum, gözlüklü sıska çocuğu, kendi arkadaşları olmadığı için kardeşini takip eden çocuğu. Ve kalbim onun için parçalanıyor çünkü bildiği tek şey manipölasyon ve kurnazlık, her zaman güvendiği şey. Umutsuzca istediği şeyi elde etmenin tek yolunun bu olduğunu düşünüyor, yani sevmek ve olduğu gibi değer görmek, ilk sıraya konmak. Ve çılgınca olan şu ki, eğer isteseydi ben de isterdim.

"Hoşça kal, Ethan."

Dönüp dışarı çıkıyorum, bacaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Asansör kapıları kapanana kadar nefes almıyorum, beni takip edeceğinden korkuyorum, gitmemi engellemeye çalışırsa pes edeceğimden korkuyorum.

Dışarıda güneş gözbebeklerimi yakıyor, kaldırımlar insanlarla dolu. Çılgın hızlarında en ufak bir tekleme olmadan etrafımda akıp gidiyorlar. Lexington Bulvarı'nda hiçbir yere gitmeden, aklımda bir hedef olmadan ilerliyorum. Sadece hareket ediyorum. Çünkü durursam, bir daha asla başlayamayabilirim. Dizlerimin bağı çözülecek ve Lexington'da, 56. ve 55. caddeler arasında bir kemik torbası gibi düşeceğim ve güvercinlerin beni üzerine pisleyecekleri bir kütük sanmalarına yetecek kadar uzun süre kalacağım... kulağa doğru geliyor.

"İYİ MİSİN?"

"Bana bunu sormayı keser misin? Ben iyiyim," diyorum kasiyer kızdan market poşetlerini alırken omzumla kulağımın arasına sıkıştırdığım cep telefonuma.

Greenwich Village sokakları tıklım tıklım. Kaldırımda bir aşağı bir yukarı, insanlar etrafımda akıyor, sıcak onları sürüler halinde dışarı çıkarıyor.

"Sesin iyi gelmiyor."

Camilla'nın ne zaman burnunu sokmak istediğini anlayabiliyorum. Belli etmemeye çalıştığında da anlayabiliyorum. "Sesin sinir bozucu geliyor."

"Dün buradaydı. Bok gibi görünüyor. Onu hiç bu kadar dağınık görmemiştim."

"Kötü hissetmiyorum. Beni hiç kötü hissettirmiyorsun. Azıcık bile. Bütün bir hafta saç ürünü kullanmaması umurumda değil."

Camilla homurdanıyor. "Telefonlarına cevap vermediğini söyledi."

Onu dinleyemez misin?"

"Gerçekten mi? Sadece bir hafta oldu. Aslında bugün Parker denen hıyar bana söylediğinde olduğumdan daha çok kızgıyım. Ethan'ı şu anda görsem, o mükemmel suratını yumruklardım."

"Vay, tuzlu."

"Bana YALAN SÖYLEDİ. O korkunç kadına ne kadar para ödediğini her düşündüğümde nefesimin kesildiğinden bahsetmiyorum bile."

"Anladım."

Evimden yarım blok ötede, verandamda oturan birini fark ettiğimde adımlarım yavaşlıyor. "Kum torbamdan bahsetmişken," diye mırıldanıyorum.

"O orada mı?"

"Evet, seni sonra ararım."

"Bekle! Yüzüne vurma. Bu kadar güzel bir şeyi mahvetmek suç olur."

"Güle güle, seni hain." Telefonu çantama yerleştirip söz konusu adama doğru yürüdüm. Camilla haklıydı. Bitkin görünüyordu.

Binamın ön merdivenlerinde dirseklerini dizlerine dayamış ve başını öne eğmiş otururken, ayaklarımı görür görmez başını kaldırıp bakıyor. Onu bu şekilde görmek canımı acıtıyor, gerçekten. Ama ben de aynı derecede kızgıyım.

Beni içine çekerken gözleri parlıyor. Neredeyse anında kıvılcım sönüyor ve yerini özlem ve pişmanlık alıyor.

Ayağa kalkarak ellerini eşofmanının ceplerine soktu.

"Ne istiyorsun Ethan?"

"Konuşabilir miyiz?"

Yanından geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum, o da beni takip ediyor. Daireme giriyoruz ve bakışları doğrudan duvara yığılmış karton kutulara yöneliyor.

"Taşınıyor musun?" Sesindeki alarm notası ve yüz ifadesi ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor.

Başımı salladım. "İki hafta içinde."

"Amber--" Hızlı hareket ediyor. Beni yakaladı, kollarını bana doladı. "Amber, beni dinle. Özür dilerim. Her şey için özür dilerim... Sadece henüz gitme. Bana biraz zaman ver."

Ona dokunmak bile vücudumdaki tüm sinirleri yatıştırıyor. Ve onu durdurmuyorum. Durdurmuyorum, çünkü yaptıklarından nefret ettiğim kadar onu seviyorum. Kalbim beceriksiz ve düşüncesizdir. Sadece o yanımdayken spastik bir şekilde atması açısından değil, aynı zamanda kendini kime adadığı açısından da. Ethan haklıydı, o mükemmel değil, ondan çok uzak. Ama yine de sevdiğim adam o.

Beni daha sıkı sıkarak boynumun kenarına bir öpücük konduruyor ve ben iç çekiyorum. Elleri kığımın üzerinden aşağı kayıyor, beni aramızda sıkışmış kaya gibi sert ereksiyona doğru bastırıyor ve ben inliyorum.

Bir hafta. Bana dokunmasının üzerinden yedi gün geçti ve sanki yıllar geçmiş gibi onu arzuluyorum. Çenemi kaldırdığım anda dudakları benimkilerle buluşuyor. Öpücük bir anda vahşileşiyor. Yükselen tüm duygular aramızda yanan ateşi körüklüyor. Birbirimizin kıyafetlerini karıştırıyoruz, giderken bir şeyler yırtıyoruz, dudaklarımız bir kez bile teması kesmiyor. Çırılçıplak, parke zemine batıyoruz. Onun içinde o kadar kaybolmuşum ki, tahtanın kürek kemiklerime çarpışını bile hissetmiyorum. Ancak içimden bir ses daha sonra hissedeceğimi söylüyor.

Ben onu acele etmeye teşvik ederken o sabırsızca shaftının başını bana sürüyor. Ve sonra kalçalarını itiyor,

Kendini içime öyle derin gömüyor ki artık iki ayrı insan değiliz. Gözlerimiz buluşuyor ve içimde olduğunu bilmediğim yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Başka tarafa bakmaya çalıştığımda yüzümü kavırıyor, beni onunla kalmaya, yüzünde açıkça yaşayan her duyguyu görmeye çağırıyor. Acı. Korku. Ve çok fazla sevgi.

"Bu sevişme, sevişme ya da sikişme değil. Bu benim seninle sevişmem." Başparmakları şakaklarımı okşuyor.

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve boğazıma takılan kelimeleri yutmak. İçimde sallanmaya başlarken, beni zevkten çıldırtmak için doğru hızı ve açıyı bulurken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bana vücudunu özveriyle veriyor. Ondan önce iki kez boşalıyorum ve ben boşalırken o tekrar tekrar "Seni seviyorum" diyor. Ve boşalırken, tekrar tekrar "Seni seviyorum" diye bağıyor.

Ben de seni seviyorum, zihnim çılgık atarken geri kalanım sessiz kalıyor.

Kısa bir süre sonra, yatağımı sattığımdan beri yerde yaşayan yatağa sürünerek ulaşmayı başardık.

"Bana ne istediğimi sordun," diye mırıldanıyor, parmakları tembelce saçlarımı okşuyor. Üstüne uzandığımda derin sesinin titreşimi yanağımı gıdıklıyor. "Beni affetmeni istiyorum - ama en önemlisi, benim bir çeşit harika olduğumu düşünmeni istiyorum."

Kalbim sıkışıyor, iki destansı Os'un ardından yaşadığım o harika duygu silinip gidiyor. Başımı göğsünden kaldırıp yumuşak kahverengi gözlerine bakıyorum ve ona gerçeği söylüyorum. Çünkü ne kadar acı verici olursa olsun, her zaman geçerlidir.

"En başından beri harika olduğunu düşünmüştüm. O kadar müthiş olduğunu düşünmüştüm ki gerçek olabileceğini düşünmemiştim... Ama sen beni kendine inandırdın ve karşılığında beni aptal yerine koydun."

Daha da kötüsü, kendimden tekrar şüphe etmeme neden oldu.

"Niyetim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun."

Onu yeterince iyi tanıdığım için, yakında bir tartışma çıkacağına seziyorum ve doğruluyorum. "Kuklanın iplerini çekip duruyorsun

Başından beri, Ethan." Yatağın ayak ucunda iç çamaşırımı buluyorum ve giyiyorum. Yataktan kalkıyor ve boxer'ını yerden alıyor. Kendimi onun vücuduna bakmaktan alıkoyamıyorum. O kadar güzel ki ona bakmak acı veriyor. "Ben kimsenin kuklası değilim."

"Sana benim için her şey demek olduğunu söylüyorum." Kızgın, sesi sert, bu da tüylerimi diken diken ediyor. Kızacak neyi var ki? Elleri zayıf kalçalarında, kararlı bir ifade, avukat geri döndü. Sanki söylediği her şeye inanmamı sağlayabilecekmiş gibi gözlerimin içine bakıyor.

"Kariyerin hariç." Ucuz bir atıştı ama doğrudan meselenin özüne indi. İncinmiş görünüyordu ve bir an için pişman oldum. Onu incitmek istemiyorum. Onu incitmek kendimi incitmekle eşdeğer olurdu. "Beni yanlış anlama, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Başarı fedakârlık gerektirir, değil mi? Savaş Sanatı ve tüm o saçmalıklar. Haklıydın. Başarıyı en az senin kadar istiyorum."

"Bana ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi söyle." Yüz ifadesi değişiyor, sesindeki çaresizliği yansıtıyor. "Yapacağım." Gözleri kısılmış, dikkati eşofmanını giymeye odaklanmış.

"Seni seviyorum, Ethan." Geniş, şaşkın gözler benimkilere çarptı. İçlerinde küçük bir umut ışığından daha fazlasını görebiliyorum. "Ve seni sevdiğim için asla benim için hayallerinden vazgeçmeni istemem. Benim için hiçbir şeyden vazgeçmeni asla istemem."

Sözcükler yerine oturur oturmaz yüzü düşer, umudu bir anda söner. Bu bir aşk romanı değil. Bu gerçek hayat. Bu işler kendiliğinden yürümez. Çoğumuz için çaba, emek ve fedakarlık gerektiren yokuş yukarı bir tırmanıştır... başarı fedakarlık gerektirir.

Ağzı geriliyor. Dilinin ucunda hangi sözcükler varsa, onlara tutunuyor. Tişörtünü çekti ve kapıdan çıktı. Ve ben onu durdurmadım.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

"**W**" "Bütün sorunlarımı kime anlatacağım?" Justin o zamandan beri kitaplarımdan oluşan bir dağın üzerinde oturuyor.

Bir saat önce içeri girdi.

"Senin bir telefonun var," diyorum başka bir karton kutuyu bantlarken. Başımı kaldırdığımda üzgün gözlerin bana dikildiğini görüyorum. "Kitaplarımın üzerinde oturuyorsun, Gamzeli."

Toplanmama yardım etmesi gerekiyordu. Aslında yaptığı şey süreci yarı yarıya yavaşlatmak.

"Gamzeli, beni sabote mi ediyorsun?"

"Kim ben? Ben asla böyle bir şey yapmam," diyor kirpiklerini kırıştırarak. Hayatımda gördüğüm en kötü oyunculuk. "Ama sana biraz engel olmaya çalışıyor olabilirim." Bir kış yanağını kaldırıyor ve tutmam için işaret ediyor.

Gülümseyerek "Plan nedir?" diye sordum.

"Birkaç haftalığına antrenman yapmak için Cali'ye geliyorum," diye cevap veriyor kederli bir ses tonuyla.

"Gördün mü, hüzünlenmene gerek yok."

Yirmi dakika sonra Justin kocaman bir kucaklaşmadan ve en azından gün aşırı arayacağıma dair bir sürü söz verdikten sonra ayrılıyor. Kısa bir süre sonra cep telefonum çaldı.

Audrey seninle mi?

Eileen neden bana mesaj atsın ki? Benimle iletişime geçmesi için genelde silah zoruyla tutulması gerekir. Ve Eileen neden Audrey'i arasın ki? Anında telaşlanıp mesaja cevap verdim.

Ben: Hayır. Neden?

Güzellik Kraliçesi: Çünkü okuldan kaçtı ve günün büyük bir kısmında kayıptı.

Oh, Tanrım. Daha önce hiç yaşamadığım bir panik kaplıyor içimi. Eileen'in numarasını tuşladım.

"Nerede olduğunu bilmiyorum ama size doğru geliyorum. Penn İstasyonu'nda bir trene bineceğim. Dan'e beni almasını söyle."

"Amber," diyor annem, sesi garip bir şekilde gergin. "Gerçekten endişeliyim."

"Onu bulacağız. Eminim sadece bir gençlik dramasıdır." "Tamam."

Telefonu kapattıktan sonra çantamı alıp yalınayak kapıdan çıkıyorum, içimden küfrediyorum ve Gazellerimi giymek için geri dönüyorum. Kollarımı sallayarak Penn İstasyonu'na gitmek için bir taksi çağırdım. Ter içinde ve ciğerlerime hava çekerek on beş dakika sonra Long Island'a giden trene biniyorum.

İşte o zaman Ethan'ın mesajı geliyor.

Süslü: Biri onu arıyorsa diye Audrey bende.

Bir saniye önce omurgamı koltukta dik tutan tüm güç göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor. Tüm vücudum kemiksiz kalıyor. Yorgunluk, uzuvlarımı yakıp kavuran adrenalini kovalarken, onun numarasına ulaşıyorum.

"Merhaba."

Gözlerimden fışkıran yaşlara engel olamıyorum. İki haftadır ilk kez onun sesini duyuyorum. Ve bir merhem gibi, kalbimdeki her taze yarayı, her hassas çürüğü yatıştırıyor. Tek bir kelime iki haftadır çektiğim acıyı, onu delirecek kadar özlememi silip atıyor.

"Neredesin?" Önsöze gerek duymadan soruyorum.

"Long Island'a, onun evine gidiyorum... Hiçbirinizi arayamayacak kadar utanıyordu. Neredesiniz?"

"Long Island'a giden bir trende - onun evine," diye cevap veriyorum, alt dudacağımı derimi kıracak kadar sert ısıriyorum, titremesini engellemek için her şeyi yapıyorum. Karşımda oturan orta yaşlı kadın bana tuhaf bir bakış atıyor.

"Onu bıraktıktan sonra seni istasyondan alırım."

"Beni Dan alacak."

"Ona mesaj at. Seni alacağımı ve onların evinde buluşacağımızı söyle."

"Tamam." Teslim oluyorum çünkü bencil ve zayıfım. Çünkü aklım bana yapmamamı, bunun işleri daha da zorlaştıracacağını söylese de kalbim onunla bir dakika daha yalnız kalmak için her şeyi riske atmaya hazır.

Hala nemli yanaklarımı silerek platforma adım atıyorum ve onu hemen fark ediyorum. Beyaz gömleği son derece düzgün, Haziran sonu için alışılmadık derecede bunaltıcı ve sıcak olmasına rağmen gri pantolonunda tek bir kırışıklık bile yok, güneş gözlükleri takılı. Sonun başlangıç gibi görünmesi çok yerinde. O mükemmel görünürken ben bir kez daha dağılmış durumdayım.

Gözlüklerini çıkarıyor ve bana doğru yürüyor, ancak bir adımdan daha az uzaklaştığında duruyor. Neredeyse ona doğru sallanıyorum, yerçekimi dizlerimi jöleye çeviriyor. Gözler

Geniş ve gözlerini kırpmadan, sanki beni yıllardır görmüyormuş gibi zaman ayırıyor. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan yüzümü kucaklıyor ve beni öpüyor, içimdeki hayatı ve aşkı öpüyor, yaptıklarından pişman olduğunu anlatır gibi öpüyor ve ben onu durdurmuyorum.

Geri çekiliyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Seni seviyorum," diyor, sesi sakın ve sabit, gözleri özlemle parlarken, yüzüm hala onun saygılı tutuşunda. "Ve..." Sert bir şekilde nefes verir. "Sevgililer Günü'nde çiçekler ve akşam yemeği türünden bir aşk değil. Yumuşak ya da tatlı değil. Benim seni sevme şeklim..." Yüzü hayal kırıklığıyla buruşuyor. "Bu çok acı verici. Sen yanımda olmadığında Popovitch göğsümde oturuyormuş gibi hissediyorum ve nefes alamıyorum."

Popovitch, Titans'ın üç yüz yirmi beş kiloluk burun koruyucusu. Bu aşırı romantik açıklamaya gülssem mi, yoksa dürüstlüğü, en kutsal duygularınızı ortaya döküp omuz silkilmemesini ummak için gereken cesarete ağlasam mı bilemiyorum.

"Çok şey istediğimin farkındayım. Biliyorum. Ama ben..." Kabaca nefes veriyor, duyguları ünlü olduğu benliğini kırıyor. "Bu -sen ve ben- sık sık karşımıza çıkmaz. Sana karşı bencil olduğum için çekip gitme. Benden nefret et, kızgın kal ama çekip gitme. Eğer kalırsan hayatımızın geri kalanında her gün bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

Aklım ve kalbim tarafından ikiye bölünüyorum. O anda onunla binlerce hayat yaşıyorum, olası her senaryoyu ve aynı sonuçla karşılaşıyorum.

Önce ben olmadan o ve ben olmaz.

Eninde sonunda aramızı açacak. Sevdiğim adamın acı dolu yüzüne bakarak, kendimce bir cesaret denemesi yapıyorum. "Ethan--"

"Sana adımı söylemeni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?" diye araya giriyor, sesinde gözle görülür bir çaresizlik var.

"Yapamam." Sesim zar zor duyuluyor, ciğerlerim sıkışıyor, nefes alamıyorum. Açıklamaya gerek yok. Bu artık kimin ne söylediği ya da söylemediği ile ilgili olmaktan çıktı, bu benim kendim için bir şeyler yapmamla, hayallerimi başkası için, hatta onun için bile feda etmememle ilgili.

Gözleri kısa süreliğine kapandı. Acı. Hayal kırıklığı. Yenilgi. Hiçbiri yüzünde uzun süre kalmıyor çünkü onları kapatıyor. Yavaşça başını sallıyor, pişmanlıkla dolu gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. Yüzümü bırakmıyor. Parmaklarımı bileklerine doluyorum ve başımı kaldırıp onun kadar benim de canımın yandığını görmesini sağlayarak bileklerini çözüyorum. Elimi uzatıyorum ve o da parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek elimi tutuyor. Koluna sarılıyorum ve sahip olduğum her şeyle ona tutunuyorum. Arabaya kadar böyle yürüdük. Birlikte, yavaşça, anı olabildiğince uzun tutmaya çalışarak.

"HASARINIZ NEDİR? Hepimizin ne kadar korktuğu hakkında bir fikrin var mı? Burası büyük ve kötü bir dünya. Çocuklar kaçırılıyor ve insanlara evcil hayvan olarak satılıyor."

Eileen'in evine vardığımızda Ethan'a veda ettim. Birkaç kelime konuştuk. Arabadan indim ve kalbimle onun uzaklaşmasını izledim. Deli gibi peşinden koşmamak için kendimi zor tuttum. Sonra Audrey'i arka bahçede, eski bir salıncakta ileri geri sallanırken buldum.

"Bu benim büyük jestimdi," diye mırıldanıyor, gözleri bilerek benden kaçıyor. "Düşündüm ki... Bilmiyorum. Onu görmeye gidersem, ondan hoşlandığımı, onu sevdiğimi anlar diye düşündüm."

Aman Tanrım. İşte tam da bu yüzden çocukların yanına gözetimsiz yaklaşmama izin verilmemeli. Islak yeşil gözlerle yukarı bakıyor.

"Ve?"

"Ve yeni arkadaşlarıyla birlikteydi. Beni çok az tanıyormuş gibi d a v r a n d ı ."

Göğsümde bir delik de açabilirdi. Acı o kadar yoğun ki. O küçük pislik. Reşit olmadığı için şanslı. Salıncakta onun yanına oturuyorum ve bir kolumu kemikli omuzlarına atarak ona sarılıyorum. "En iyilerimizin başına gelir, evlat."

"Ben de benden hoşlandığını sanıyordum."

"O bir erkek. Erkekler tuhaftır ve anlaması zordur. Yapabileceğiniz en iyi şey, nasıl hissettiğiniz konusunda kendinize karşı dürüst olmak ve onlara karşı da dürüst olmaktır. Keşke her şeyin daha kolay olacağını söyleyebilseydim ama söyleyemem. Söz verebileceğim tek şey, eğer dürüst olursanız, bir gün geriye dönüp baktığınızda gülümseyecek ve başınızı dik tutacaksınız çünkü cesurdunuz. Ve cesur olmak kış tekmeler."

Bu onu titrek bir gülümsemeye itiyor. Ellerin tersiyle gözyaşı lekeli yanaklarını ovuşturuyor.

"Ve Audrey, en önemlisi, zamanını ve gözyaşlarını senin harika olduğunu fark edemeyecek kadar aptal erkeklerle harcama."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, tam olarak anladığından emin değilim. Ama eninde sonunda anlayacak. Anladığından emin olmak için her adımda yanında olacağım.

"Gidemezsin," diyor aniden kararlı bir ifadeyle.

"Yapmak zorundayım."

"Gidemezsin. Biz artık kardeşiz ve eğer gidersen seni kaybederim, konuşacak kimsem olmaz ve--"

"Audrey, Audrey, frene bas. Her şeyden önce, beni kaybetmeyeceksin. Okuldan ne zaman izin alırsan Los Angeles'a gelmek için bir bahanen olacak. Ve gitmek zorundayım. Ben hep gidiyordum. Buna gerçek bir şans vermeliyim ve bunun bir nedeni de sensin."

"Ben mi?" Buna inanmıyor, ses tonu şüpheyile dolu.

"Evet, sen." Onun için çok büyük olan gözlerine bakıyorum.

Narin yüz hatları, umutsuzluk içinde olduğunu bilsem de yüz ifadesi soğukkanlı. "Daha iyi bir yetişkin olmak istememe neden oluyorsun. Böylece fikirlerimin senin için bir değeri olacak."

Soğukkanlı maske kayıyor, yerini söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin sonucu değiştirmeyeceğine dair hüzünlü bir kabulleniş alıyor. Neredeyse pes edip biraz daha kalacağımı söyleyecektim.

"Tüm yaz boyunca gelebilir miyim?" Gençler, sonsuz bir eğlence kaynağı. "İyi denemeydi. İki haftaya ne dersin?"

Tekrar başını kaldırdığında yüzünde arsız bir gülümseme belirliyor. "Anlaştık."

"TEŞEKKÜR EDERİM."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve o çok tanıdık çakıllı sesin sahibinin verandanın kenarına yaklaştığını görüyorum. Annem yaşına uygun olmayan V yakalı tişörtünün etekleriyle oynuyor, göğüs implantları tişörtü ikiye bölme tehlikesiyle karşı karşıya. Pişman görünüyor, bildiğim kadarıyla bu daha önce hiç olmamış bir şey. Şampanyanın tıpasını açın, bu kutlama için bir sebep.

Dan ve Audrey akşam yemeğine kalmam için ısrar ettiler. Dan barbekü yapıyordu. Eileen'in mikrodalgayla ve sadece mikrodalgayla yemek pişirmeye olan tutkusunu bildiğim için kabul ettim.

Yemek boyunca pek konuşmadı. Bunun yerine sert gözlerinde ağır bir şüpheyile beni avludaki masanın karşısından izlemeyi tercih etti. Yemeğimizi yiyip masayı topladıktan sonra dışarıda biraz daha oyalandım.

"Ne için?"

"Audrey'e ablalık yaptığın için... Sana tapıyor." "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. O benim kız kardeşim. Ben olsam onun için her şeyi yaparım." Döndüğümde annemin ufku izlediğini görüyorum. "O iyi bir çocuk. Biraz dramatik ama iyi."

Eileen bana döndü ve gülümsedi. "Bunu kimden aldığını merak ediyorum." Bu kez aynı gülümsemeyi paylaşıyoruz. Bir ilk daha.

Onu izlerken kafama dank etti. Annem olamama sürecinde kendimi eksik bırakmışım. İzin vererek

Onun gibi bir şey olma korkum hayatımı belirliyor, gücümü başkasına veriyorum.

"Ee, avukatı terk ettin mi?" Tipik. Ondan değişmesini beklemek, bir kaplandan vejetaryen olmasını istemek kadar beyhude.

Ses tonu beni geriyor. Beni yargılıyor. Verdiği hüküm ise kariyerimi bir erkeğin önüne koyduğum için aptal olduğum yönünde. "Bir yemeği paylaştık diye Kardashian'larmışız gibi davranmayalım."

"Tanrım, tam bir kabadayısın. Sadece bir soru soruyordum."

"Ben zorba mıyım?" Neredeyse bağıracaktım, onun üzerinden konuşuyordum.

"Çok zekisin, değil mi? Bayan Ivy League," diye alay ediyor. "Benden ne kadar zeki olduğunu bana hatırlatmaya bayılıyorsun. Peki, elimden gelenin en iyisini yaptığım hiç aklına geldi mi? Nasıl yapılacağını bilmediğim için yirmi bir yaşında bebek büyütecek donanıma sahip olmadığım?!"

"Nasıl olduğunu biliyor musun? Dalga mı geçiyorsun benimle? Denemedin bile. Her zaman erkek arkadaşlarınla hokkabazlık yapmakla meşguldün. Bana hiç zaman ayırmadın."

"Çünkü onları memnun etmek kolaydı! Benden ne istediklerini biliyordum. Seks--ve sonra gittiler. Ama sen..." diyor başını sallayarak, gözleri akmamış yaşlarla dolup taşarak. "Ama sen benden vermek zorunda olmadığım şeyler istedin! Ben senin gibi kendime güvenmiyorum! Çoğu zaman ne yaptığımı bilmiyorum! Dan olmasaydı kim bilir nerede olurdu!"

Şok oldum, işte ben buyum. İlk defa onu farklı bir gözle görüyorum. Onunla ilgili anılarımın renklendirmediği, daha ziyade tarafsız bir izleyici olarak. Unutmayın, bu çok zaman alıyor. Görüntüler sel gibi geri geliyor. Kapıdan gülerek girdiği, beni görmezden gelip büyükannemin garajının üstündeki dairemize getirdiği kişiyle işine devam ederken son erkek arkadaşına asıldığı zamanlar. Beni tiyatroda bırakarak. Kafamda bir New York Halk Kütüphanesi'ni dolduracak kadar anı var.

Ancak, ilk kez onu gözümde her zaman olduğu gibi duygusuz, bencil biri olarak değil, olgunlaşmamışlığının kurbanı olarak görüyorum.

"Sadece orada olmana ihtiyacım vardı."

"Çok pişmanım. Seninle birlikte olduğum için pişmanım. Ama senin için yolunda gitmeyen şeyler için beni suçlayamazsın ve hayatımın geri kalanında beni cezalandıramazsın."

"Benim için yolunda gitmeyen şeyler için seni suçlamıyorum. Bu benim suçum."

Bir süre sessiz kaldık, aramızda düşünceli bir sessizlik uzanıyordu.

"Beni affetmeni beklemiyorum... Bir şekilde yeniden başlamak istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum. Dan ve Audrey bunu istiyor. Biliyorum, ben de istiyorum."

Parmaklarını gergin bir şekilde birbirine bağlayıp sıkıca kavrayışını, dolgun dudaklarının gerginliğini, endişeyle beneklenmiş boynunu alıyorum. "Söz vermiyorum ama deneyeceğim."

"Hazır," diyor Dan araya girerek.

"İyi yolculuklar," diyor.

Eileen'e son bir kez bakıyorum ve Dan'e başımı sallıyorum.

Arabayla şehre dönüş yolculuğu huzurluydu. Yolcu penceresinden dışarı bakarken, müziğin içinde kayboluyorum. Miles Davis, Duke Ellington, biraz da Charlie Parker. Dan her zaman büyük bir caz meraklısı olmuştur.

Village'daki ağaçlarla kaplı sokağıma geldiğimizde park etti. Tanrı'nın bir lütfu olarak Subaru'sunun sığabileceği kadar geniş bir alan bulduk.

"Onunla neden evlendin, Dan? Onsuz yaşayamayacağın nesi vardı?"

Yüz ifadesi sanki geçmişe bakıyormuş ve bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi hüznü bir hal alıyor. Gerçekten güzel bir anıyı.

"Bu onun yaşam coşkusu. Her dakikayı değerliymiş gibi yaşıyor. O zamanlar, ilk tanıştığımızda, hiç--" Gözleri benimkilere kaydı, eski bir acının kalıntılarıyla

bulanıklaşmıştı. "Nedenini biliyorsun." Eileen Dan'e
çarptığında, o bir

Dul ve yedi yaşında bir erkek çocuğunun tek ebeveyni, sevdiği kadını bir buçuk yıl önce toprağa vermiş. "Onda çok fazla vardı. Sanırım birazının bana bulaşmasını umuyordum."

"Öyle mi?"

"Evet," diyor gülümseyerek. "Her gün. Bunca yıldan sonra bile. Beni besliyor, bana uğruna yaşayacak bir şeyler veriyor."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Onları siliyorum.

"Biliyorsun..." Dan'in ağzı sanki kelimeleri çıkarması gerektiğinden emin değilmiş gibi kapanıyor. "Siz ikiniz düşündüğünüzden daha çok birbirinize benziyorsunuz. Umarım bunu iltifat olarak kabul edersin."

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım beni en çok korkutan şey bu. Kendimi o kadar kaptırmışım ki etrafımda olup biten önemli şeyleri fark etmiyorum... önemli insanları."

Başını sallayarak başka bir kelime söylememi engelliyor. "Yani, hayat dolusun. Her erkeğin hayatını sürdürebilmek için şanslı olacağı türden bir kadınsın."

"Tanrım, Dan, eğer durmazsan beni salya sümük bir pisliğe çevireceksin," diyorum gözyaşlarımı silerken.

Alçak sesle kıkırdaması beni de kıkırdattı. Dan'den hemen hoşlanmıştım, Eileen'in eve getirdiği erkeklerde bu hiç olmamıştı. Ve bir sürü vardı. Bana onlarla yaşayamayacağımı söylediğinde hissettiğim yıkımın bir başka yönü de buydu. Hiç babam olmamıştı ve bir yanım Dan'in benim için yaratıldığını düşünüyordu.

"Billy nasıl?"

"Harika. Hâlâ IBM'de çalışıyor. Geçen yıl Liz'le evlendi."

Başımı salladım ve gülümsedim. Billy tıpkı babası gibi, bir kaya, sağlam bir vatandaş ve iyi bir adam.

"Uzun zamandır sana sormak istediğim bir soru var." Adaçayı yeşili gözleri bir süre benimkileri tutuyor. "Biz hâlâ Jersey'de yaşarken köpek pisliğini bırakan sen miydin?"

Ağzımın kenarlarının yukarı doğru kalkmasına engel olamıyorum. Onun eğlence dolu bakışlarını tutarak, "Neden bahsettiğini bilmiyorum" diyorum.

Göğsünün derinliklerinde başlayan kahkaha gümbürtüsü dışarı fırlıyor. "Biliyordum. Biliyordum," diyor başını sallayarak. "Neden durdun?" Soru, sanki birdenbire bilmesi gerektiğini fark etmiş gibi ortaya çıkıyor.

"Bir gün sokağın karşısındaki çalıların arkasına saklanıp yaptığım işin keyfini çıkardım. O gün bir sapan atışı yapmış ve onu beyaz garaj kapılarına fırlatmıştım."

Dan inliyor. "Hatırlıyorum."

"Bunun için kendimle çok gurur duyuyordum. Ta ki ön kapı açılana ve senin elinde bir kova ve süngerle dışarı çıktığını görene kadar. Bedeli ödeyenin sen olduğu hiç aklıma gelmedi. Ama düşünmeliydim. Temizleyenin o olmayacağını bilmeliydim." Omuz silkiyorum, gerçeğin verdiği zararı değerlendirmek için Dan'e bir bakış atıyorum ve yüzünde hâlâ bir gülümseme olduğunu görüyorum. "Bunun acısını senin çekeceğini bildiğim için bunu yapamadım."

"Amber." Dan'in sesi aniden ciddileşti. Ona doğru bakınca profilini görüyorum. "Çok fazla pişmanlığım yok. Ama listemin en başında evlendiğimizde senin için daha fazla mücadele etmemiş olmam var. Kendimde değildim. Aşıktım ve Marie olmadan hayatıma devam etmenin suçluluğuyla uğraşıyordum, sonuçlarına sen katlandın--"

"Dan, özür dileycek bir şeyin yok--" "İzin verin, lütfen," diyerek sözümü kesti.

"Özür dilerim. Umarım beni affedersin."

"Affedilecek bir şey yok, Dan. Gerçekten."

Dan gülümsüyor. Bu ifadenin doğruluğunu gözlerimde arayıp bulduktan sonra başını sallıyor.

Arabadan indim ve Dan, her zamanki beyefendiliğiyle, benimle merdivenlere kadar yürüdü.

"Bıraktığın için teşekkürler."

Bana sarılıyor, sırtımı sıvazlıyor ve bir kez daha fişkırmamanın eşiğine geliyorum.

"Dikkatli olun. İyi şanslar. Ve yakında bize geri dön."

Boş daireme döner dönmez çıplak şiltenin üzerine uzandım. Alt katta yaşayan NYU öğrencileri yarın sabah gelip yatağı alacaklar. Duygusal çöplük uykumu getiriyor. Şansım yaver giderse, bu gece Ethan'ın rüyalarımı istila etmediği ilk gece olacak. Yine de nefesimi tutmayacağım.

OTUZUNCU BÖLÜM

"**T** On iki numaralı masadaki adam Sezar salatasındaki krutonları senin ayıklamanı istediğini söyledi."

Britney tabağı benim incelemem için tutuyor. Kaliforniya'da iki hafta. Bu haftalardan biri Sunset Bulvarı'ndaki son moda bir restoranda gece gündüz garsonluk yaparak geçti ve ben şimdiden ayrılmak için can atıyorum.

Masa 12'deki adam sıska kıcımlı öpebilir.

"Los Angeles'a hoş geldiniz," diye göz devirerek ekliyor.

"Tüm karbonhidratların eyalete girişini yasaklayan bir önerge vermemiş olmalarına şaşıyorum," diye homurdanıyorum.

"Bu sizde New York'a geri dönme isteği uyandırmıyor mu?"

New York. Sevdiğim tüm insanların olduğu yer. Vücudumdaki her hücre geri kaçmak için çılgılık atıyor ve karbonhidratların bununla hiçbir ilgisi yok. Uyku neredeyse her gece imkansız bir hedef. En az dört yeni elektrikli erkek arkadaş aldım ve onlar bile tam bir hayal kırıklığı oldu. Ulaşılmazı başarma gayretiyle ikisini kırdıktan sonra nihayet hepsini çöpe attım. Bu arada bir dram da yaşanmadı değil; yetmiş yaşındaki yeni komşum köpeğini gezdirmek için yanımdan geçerken ben de bir tanesini kaldırıma çarpmakla meşguldüm.

Bay Goldman'a göre öfke kontrolü sorunumu bir an önce halletmem gerekiyormuş.

Ethan'ı özlemek, yirmi dört saat aç kalmaya benzeyen, sürekli ve amansız bir özlem. Uyanık olduğum her ana ve yakalayabildiğim birkaç saatlik uykuya hükmediyor. Nasıl olduğunu, yeni işinde neler yaptığını öğrenmek için onu aramayı o kadar çok istiyorum ki. Ama sonra ne olacak?

Onu affetmiş olsam bile -ki affettim- bizi ayıran bir ülke var. Ve Eileen'e dönüşmekten korktuğum için kendi ihtiyaçlarımı geri plana atmamak için bunu kendime borçluyum.

"Yok, ben rüya gibi yaşıyorum," diye kestirip atıyorum. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek içki siparişi almak için bara doğru ilerliyorum.

"Prenses Amber!"

Adımı haykıran o uzak sesi aramak için etrafıma bakıyorum. Başka bir şey gelmeyince silkiniyorum ve tepsiye içecekleri dolduruyorum.

Dışarıda, restoranın verandasında güneş ışığı vuruyor ve beton kaldırımdan yansıyor. Gözlerimi kısarak, dün satın aldığım eski külüstür kadar pahalı güneş gözlükleri takan iki hippinin önüne içecekleri bırakıyorum.

Yaşasın! Kaliforniya ehliyetim var. Yaşasın. Ne yazık ki DMV çalışanı fotoğrafı çekerken histeri krizine girdim. Bu da elli iki eyalette çekilmiş en kötü ehliyet resmiyle sonuçlandı. Tesadüf bu ya, yılbaşı gecesi çekilen vesikalık fotoğrafıma çok benziyor. Tek düşünebildiğim Ethan'dı ve keşke bu anı onunla paylaşabilseydim.

"Prenses Amber Isabelle Jones!"

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, uzaktaki sesi kaldırımın kenarına kadar takip ediyor. Sunset Bulvarı'nı bir aşağı bir yukarı tararken, her biri bir diğerinden daha pahalı lüks arabaların hızla geçişini izliyorum. Ve sonra onu görüyorum, beyaz limuzin yaklaşıyor.

Açılır tavandan sarkan bir adam var. Çok iyi tanıdığım bir adam çünkü, kabul edelim, kimse

Onun gibi bir yüzü asla unutamam. İnançsızlık ve sevinç göğsümün içinde patlıyor, altımdaki beton beni dik tutan tek şey. Bunun etkisi beni tam göğsümden vuruyor. Kalbim bir an bile durmuyor, sanki parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi sarsılıyor.

Elinde bir megafon var ve bir demet gülü ileri geri sallıyor, yaprakları kopup arkasındaki arabanın ön camına çarpıyor. "Prenses Jones!"

"Mama mia," diye mırıldanıyor Britney. Omzumun üzerinden sarkmış, benimle aynı şeye aval aval bakıyor. "Kim o?"

Ağlamayı kesinlikle reddediyorum. Yine de yanaklarımı kaplayan şüpheli miktardaki tuzlu suyu elimin tersiyle siliyorum.

"İşte benim sonsuza dek mutluluğum," diyorum, nefesimi tutmaya çalışırken sesim titriyor.

Limuzin kaldırımında durur durmaz Ethan'ın gözleri benimkileri buluyor. Aramızda her şey geçti. Söylenmemiş özürler, neşe, rahatlama, sevgi. Çok fazla sevgi. Sonsuz bir sevgi kaynağı.

Elindeki parçalanmış gül demetini ve megafonu bırakarak dışarı atlar. Tişörtü ve kot pantolonuyla otuz üç yaşından daha genç görünüyor. Ya da belki de büyük kahverengi gözlerindeki kendinden emin olmayan bakıştan dolayıdır.

O bana doğru yürürken restorandaki tüm konuşmalar sessizleşiyor. Her bir müşterinin kolektif ilgisinin enseme yaktığını hissedebiliyorum.

"Ne giyiyorsun?" diyor sevdiğim adam, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, küçük, utangaç bir gülümseme dudaklarını şekillendiriyor.

Kelimeler düşünmeden ya da düzenlemeden ortaya çıktı. "Kalbim kolumda." Sesim ince, boğuk çıkıyor, tüm ilgili duygular beni boğuyor. Bakışlarını tutamıyorum. Beyaz limuzin kesiliyor. "Pretty Woman?"

"Bir keresinde biri bana her destansı aşk hikayesinin büyük bir jestle başladığını söylemişti."

"Yani fahişe olduğumu ima etmiyorsun, öyle mi?" Dudaklarım seğiriyor, yukarı doğru kıvrılmak istiyor ama başaramıyorum. Çünkü sadece bunalmış ve aşırı sevinçli değilim, aynı zamanda ölümüne korkuyorum. Onu tekrar görmek... Bir kez daha gitmesine izin verecek kadar cesur olmadığımı biliyorum.

"Bence hikayenin özü şu: Adam hayatındaki her şeyi deđiŝtirmeye hazırdı çünkü kız buna değerdi."

Hayatımın aşkının önünde dururken, sadede gelmeye karar veriyorum çünkü ondan alabileceğim her bir parçaya açgözlüyüm, çünkü sahip olduğum irade gücü bir yere kadar ve çünkü ona bir an önce dokunmazsam öleceğimden yüzde yüz eminim.

"Burada ne yapıyorsun Ethan?" Körü körüne ileriye, göğsünün ortasındaki noktaya bakarak kalan azıcık soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum.

"Ben burada yaşıyorum."

Ŗok olmuş bir şaşkınlıkla, gözlerim onun kararlı bakışlarıyla buluşmak için geri çekiliyor. "Wut..."

"Sevdiđim kadın burada ve Tanrı biliyor ki ondan bir saniye bile ayrı kalmaya dayanamam." Göğsünde Popovitch'in oturmayı sevdiği yeri ovuşturuyor. "Onsuz olmak bir sečenek değer."

"Ama... ama iş ne olacak?" Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki anjina krizinin ortasında olabilirim.

"Geri çevirdim. Hiçbir şey ondan daha önemli değer. Kesinlikle bir iş değer."

Daha fazla gözyaşı dökölür. Çok daha fazla. Ben sildikçe daha fazlası akmaya devam ediyor. "Ŗanslı sürtük."

"Umarım beni geri kabul eder. Ona gerçekten boktan bir şey yaptım ve beni affetmeye hazır olduğundan emin değerim."

"O hazır," diye yalpalıyor. Gelgitli bir rahatlama dalgası bana çarpıyor. Yanılmak hiç bu kadar doğru gelmemiŝti. Gerçek olamayacak kadar iyi biri değer. O gerçek bir anlaşma.

Tantana ya da uyarı olmadan beni yakaladı ve bir insan enchilada'sına sardı. Sonra beni öptü.

Okyanuslar ve savaşlar bizi ayırdı, sanki Titanik'in pruvasında duruyormuşuz gibi. Ve ben de onu öptüm. Onu her şeyimle öpüyorum. Olmasını umduğum adam olduğu için, beni hayal kırıklığına uğratmadığı için, beni sevdiği için... tek boynuzlu atların gerçek olduğunu kanıtladığı için.

Kurt ısıkları ve alkışlar bizi birbirimizi parçalamaktan alıkoymuyor. Bir oda bulun çığlıkları da işe yaramıyor. Aksine üzerine atlıyorum, bacaklarımı beline doluyorum ve tüm gücümle tutunuyorum, sanki evrendeki tek sabit nokta oymuş gibi tutunuyorum. Ve benim için öyle.

"Artık el altından iş çevirmek yok. Artık gerçeklerle oynamak yok. Ciddiyim Ethan. Bu saçmalığı ofiste bırak."

"Söz veriyorum."

"Peki ya güzel eviniz?" Sevgili yüzünü okşayarak söylüyorum, neredeyse hiç olmayan tüyleri parmak uçlarımin altında diken diken oluyor.

"Sensiz bir avuç duvar."

Ugh. Bu iğrenç, iğrenç ve mükemmele yakın. Eriyorum. Bu adam için yapışkan bir sevgi birikintisi içinde eriyorum.

"Boş bir yatak odanız yoktur herhalde, değil mi?" Kalbinin ağır atışını gömleklerimizden hissedebiliyorum. Hiçbir şeyi hafife almıyor.

Yüzünü tutarak yanağını okşuyorum ve gözlerimin içine bakması için onu zorluyorum. "Hayır. Benimkini paylaşmamız gerekecek."

Sırıtişı anında ve gerçek, güneş gözlüğü gerektirecek kadar parlak bir neşe saçıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. Ayrıca, mini kamptan önce evlenmek istiyorum. Çok fazla şeye ihtiyaç duyacak birkaç genç adamım var--"

"Ne? O gelecek ay!" Çığlık atıyorum. Beni çığlık attırıyor. "Kırbaç mı yapıyorsun?" Tutuşundan kurtulmak için çabalıyorum ama o daha sıkı tutuyor, büyük elleri bu sırada kıcıımı sıkıyor.

"Çok fazla ilgiye ihtiyaç var, bu yüzden önümüzdeki ay olmalı."

Yemin ederim beni taşaklarımdan yakaladı, belki de kalbimden. Ben oflayıp puflarken, o bana o gülünç kirpiklerini fırlatıyor.

"Yapma bile. Bu saçmalık bende işe yaramıyor."

"Öyle değil mi?" diye mırıldanıyor seksi piç, yüzüne yayılan kendini beğenmiş gülümsemeyi engellemek için dudaklarını ısırıyor.

"Tamam, işe yarıyor. Ama çocuk yok. Uzun, çok uzun bir süre olmaz."

"Ben beş düşünüyorum."

"Kesinlikle whippet yapıyormuşsun. En fazla bir tane. Ve Echo, Horizon ya da Genesis gibi çılgın isimler yok. Bu zor bir sınır."

"Not edildi. Şimdi bana beni ne kadar sevdiğini söyle." Yüzünden kırılğan bir şeyin hayaleti geçiyor. İçimden vurdu.

Nasıl bilmez? Onun her şey olduğunu nasıl bilmez? O zaman bir şeyi fark ettim, aşk büyük jestler ve romantizmle ilgili değildir. Bağışlama ve kabullenmeyle ilgilidir. Milyonlarca küçük andır. Her gün, sevdiğiniz kişiye değerli olduğunu hissettirmek, ona her gün sizin için ne ifade ettiğini söylemek, çünkü bir başkasını bulacağınıza dair hiçbir güvence yok.

"Fancy McButterpants, sen benim tek boynuzlu atımsın. Sensiz hikâyem mutlu sonla bitmez." Alt dudağım titriyor, güçlendirici bir nefes alıyorum ve ona zaten bilmesi gereken şeyi söylemek için cesaretimi topluyorum. "Seni her şeyin ötesinde seviyorum." Ağzı yukarı kıvrılıyor, rahatlama kaşlarının arasındaki bebek v'sini yumuşatıyor ve sevinç gözlerini hilallere dönüştürüyor. Sevgilimin, hayatımın aşkının gözlerinin içine baktığımda, bu ifadenin doğruluğunu iliklerime kadar hissediyorum. "Her parçam senin her parçanı seviyor Eth... her zaman da sevecek."

Muziplik dudaklarını titretiyor. "Seni bundan çok daha fazla seviyorum."

O son gözyaşlarımı silerken ben kıkırdıyorum. "Çok rekabetçisin."

Ona doğru sarkarak, yüzümü ait olduğum tek yer olan boynunun kıvrımına bırakıyorum ve onu içime çekiyorum. "Bu sefer kazanmana izin vereceğim."

"Ben seni öperken kupamı tut," diye mırıldanıyor. "Memnuniyetle."

SON... ya da daha iyisi, başlangıç.

EPILOG

"N Gergin misin?"

Hem sesin sahibine hem de kalbime dönüyorum. Bu adamdan daha iyi smokin giyen biri olabilir mi? Bu retorik bir soru, kesin cevap hayır. Elimi sıkıyor ve sadece bana ayırdığı gerçek gülümsemelerinden biriyle sinirlerimi yatıştırıyor.

"Beni sinirlendiren bu değil, Süslü Pantolon."

Kulağının yanındaki birkaç gümüş tel dikkatimi çekiyor. Onunla tanıştığım zamankinden bile daha yakışıklı.

Merak ediyorsanız, Ethan müvekkillerini temsil etmeye devam ederken, Andi tam ortak oldu ve New York ofisini yönetti. Benim parlak Serpico zihnim her zaman onun ikimizden daha iyi olduğundan şüphelenirdi ve o da beni haklı çıkardı. Los Angeles'ta trafikte oturarak ve seçmelerden seçmelere giderken çok fazla kilometre yaparak geçirdiğimiz iki yılın ardından, bu konuyu konuştuk ve New York'a geri dönmeye karar verdik. Ailemizi ve arkadaşlarımızı özlemiştik. Bu da mükemmel bir zamanlama oldu çünkü beş yıl playoffları kaçırdıktan sonra NY Gladiators yeni bir GM arıyordu ve benim tek boynuzlu atım işi aldı.

Audrey ve ben her zamankinden daha yakınız. Bu ailede bir mil genişliğinde yaratıcı bir çizgi var. Hayatının aşkı müzik. Juilliard'a gidiyor. Çocuğun inanılmaz bir sesi var. İzliyorum

Onun piyano alması ve arkı söylemesi tüylerimi diken diken ediyor ve gözlerimi yaartıyor.

Ethan'ın telefonu gelen bir mesajla titrer. Smokininin cebinden çıkarıp ekrana bakıyor ve iki kez göz kırpıyor. O nefis çikolata gzbebeklerinin gittikçe büyümesini izliyorum.

"Ne oldu?"

Bana cep telefonunu uzattı. Ekrandaki resme bir kez baktım ve gözlerim yerinden fırladı. Beni sinirlendiren şey işte bu.

...ve Komedi veya Müzikal dalında en iyi yardımcı kadın oyuncu ödülünün sahibi...Açıklar ve Yalancılar ile Amber Vaughn...

Bir alkı tufanıyla aniden dncelerimden sıyrılıp donakalıyorum. aşkın gözlerim kocamınkilerle buluşuyor ve diğerk her şey eriyip gidiyor. Galaksideki tek iki insan da biz olabilirdik. Benim için aşık olmak, sevgiyi nasıl vereceğimi öğrenmek değil, sevgiyi nasıl kabul edeceğimi, sevlmeme nasıl izin vereceğimi öğrenmektir.

"Git," diyor ağızından, diğerk her şey kalabalığın uğultusu tarafından bastırılıyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye ekliyor, ben sallantılı bacaklarımla yerimden kalkarken. Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve beni doğru yöne doğru itiyor.

Otomatik pilotta merdivenlerden yukarı yürüyorum ve dl, ii onları dağıtmak olan güzel Amazon'dan alıyorum. Podyuma ulaştığımda düşüncelerimi toparlamak için bir an duruyorum. Spot ışıkları üzerimde ağır ve sıcak, derin bir nefes alıyorum ve kalabalığı tarıyorum. Bu konuşmayı okumama gerek yok. Hayatım boyunca duta pratik yaptım.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Olabildiğince kısa konuşacağım ama otuz -öksürük, öksürük- küsur yıldır bu anı bekliyordum. Bu gece ya dolabından çıkmamın imkanı yok." Kalabalıktan alçak sesle bir kıkırdama yükseldi. "Karşınızda bir uyumsuz, bir hayalperest, bir aşık, bir savaşçı, bir sanatçı, bir aktör olarak duruyorum... Karşınızda bir aktör olarak duruyorum. Buraya gelmem çok uzun sürdü ve yalan söylemeyeceğim, bu yolculuk

kaba." Kalabalıkta pek çok sempatik ifade görüyorum. "Ancak geriye dönüp baktığımda, dürüstçe söyleyebilirim ki bu yolculuğu daha ilginç, bu zaferi daha tatlı kıldı. Ama bir sonraki kadın için yolu biraz daha pürüzsüz hale getirecek, onu biraz acıdan kurtaracak herhangi bir bilgi verebilirsem, o da şudur--

"Başarı göz alıcı ya da seksi değildir. Sıkı çalışma ve azimdir. Düşmek ama yerde kalmamaktır. Asla umuttan vazgeçmemektir. Bu yüzden dışarıdaki tüm uyumsuzlara, tüm hayalperestlere, savaşmaya devam edin, çok çalışmaya devam edin. Şansınız dönecektir. Tek gereken bir kişinin size inanmasıdır ve bu da sizinle başlamalıdır."

Gözlerim, kocam ve en iyi arkadaşım deme onuruna sahip olduğum adamın gözleriyle birleşiyor. Ethan benim için hiç ejderha öldürmedi. Yapmasına da gerek yoktu, çünkü o daha iyisini yaptı. İçimdeki ejderhayı öldürdü ve boşluğu sevgi ve kabullenmeyle doldurdu.

"İnanmaktan bahsetmişken, Marty Glaser, sevgili kuşatılmış menajerim, sen beni her adımda zorlamadan bu çok uzak bir hayal. Ve son olarak, kişisel bir not olarak, karşınızda bir eş ve bir anne olarak duruyorum. Beni her gün ayakta tutan kocama... Sen olmadan bunun hiçbir anlamı yok. Bana inanan tek kişi olduğun için teşekkür ederim. Ve evde beni izlemesi gereken ama izlemeyen sevgili kızıma." Kameraya bakıyorum, bıkkınlığım bir neon tabelası kadar net. "Tiger Lily Vaughn, avizeden in. Connor Shaw bunu yapamayacağına dair seninle bahse girse bile umurumda değil."

YAZAR HAKKINDA

P. Dangelico her türlü romantizmi, sevimli yaratıkları (dört ayaklı ve iki ayaklı), gerçekten kanlı seksi hamuru, NY Jets'i (bu sezondan sonra yeniden düşünmesine rağmen) ve ahırda gününü geçirmeyi seviyor (görünüşe göre en iyi düşüncesini at kakasını kürekleyerek yapıyor). Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmekten ve sosyal medyadan pek hoşlanmıyor, bu yüzden yakın zamanda Twitter'a girmesini beklemeyin. İtalya'da doğmuş olmasına rağmen altı yaşından beri Jersey Strong'lu.

[Goodreads](#)
[Pinterest](#)
[Instagram](#)

p.dangelico

www.pdangelico.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.